

ತಿಳಿಹೇಳುವ
ನೀತಿಕಥೆಗಳು

ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು
ಶ್ರೀ ಅಭಿನವ ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು

ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು
ಶ್ರೀ ಅಭಿನವ ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರ

ತಿಳಿಹೇಳುವ ನೀತಿ ಕಥೆಗಳು

ಅನುವಾದಕ — ಡಾ. ಎಚ್. ಎನ್. ಶಂಕರ್

Centre for Brahmavidya
Chennai 600032

Book Title:

Tiliheluva Neeti-kathegalu

(Kannada)

(A collection of parables narrated by His Holiness Jagadguru
Sri Abhinava Vidyatheertha Mahaswamin)

Translator:

Dr. H. N. Shankar

Published by

Centre for Brahmavidya

SVK Towers, 8th Floor

A25, Industrial Estate, Guindy

Chennai 600032

Email: contact@centreforbrahmavidya.org

Website: www.centreforbrahmavidya.org

ISBN: 978-81-950399-9-9

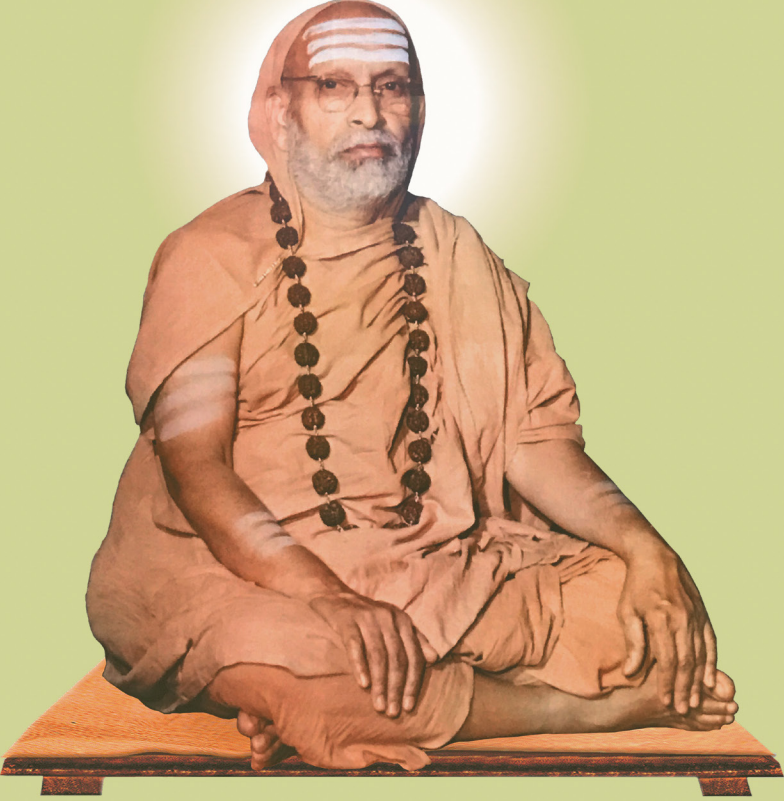
© **Centre for Brahmavidya**

All rights reserved

Digital Edition: 2021

(For free distribution only)

ಸಮರ್ಪಣೆ

ಭವತ್ಸತ್ಕಥಾನಾಂ ಸ್ರಜಂ ಸಪ್ರಣಾಮಮ್ |
ಇಮಾಮರ್ಪಯಾಮೋ ಭವತ್ಪಾದಯುಗ್ಮೈಃ ||

ತಮ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಥೆಗಳ ಈ ಹಾರವನ್ನು
ತಮ್ಮ ಅಡಿದಾವರೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಣಾಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಜಗದ್ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಮನಗಳು

ಶೃಂಗೇರಿ ಶ್ರೀ ಶಾರದಾ ಪೀಠದ 36ನೇ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ಹಾಗೂ ಈಗಿನ ಪೀಠಾಧಿಪತಿಗಳು
ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಭಾರತೀ ತೀರ್ಥ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು
ತಮ್ಮ ಕರಕಮಲ-ಸಂಜಾತರಾದ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ವಿಧುಶೇಖರ ಭಾರತೀ ಸ್ವಾಮಿಗಳೊಡನೆ

ಮುನ್ನುಡಿ

ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಅಭಿನವ ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು 'ಗುರುಗಳು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಪೂಜ್ಯಭಾವದಿಂದ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಬಾಲ್ಯ ವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಅವರಲ್ಲಿ ಸದಾಚಾರ, ತಾಳ್ಮೆ, ಭೂತಾನುಕಂಪ, ಪರೋಪಕಾರ, ದೇವರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ — ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ದೈವೀ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಿತ್ತು. ಶೃಂಗೇರಿ ಶ್ರೀ ಶಾರದಾ ಪೀಠದ ಆಗಿನ ಪೀಠಾಧಿಪತಿಗಳಾದ ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಭಾರತೀ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ಅವರ ನೇರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ ಗುರುಗಳವರು, ತಮಗೆ 14 ವರ್ಷ ತುಂಬುವ ಮುನ್ನವೇ 1931 ಮೇ 22 ರಂದು ಅವರಿಂದ ಸಂನ್ಯಾಸಾಶ್ರಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು. ಪರಮಶಿವನ, ಅಂತೆಯೇ ಜಗನ್ನಾತೆ ಶ್ರೀ ಶಾರದಾಂಬೆಯ, ಅಸಾಧಾರಣ ದಿವ್ಯ ದರ್ಶನಗಳು ಮತ್ತವರಿಂದ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಶೇಷ ನಿರ್ದೇಶನಗಳು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದವು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗಳ ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಯೋಗದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯಾದ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಹಾಗೂ ಜೀವನುಕ್ತಿಯನ್ನು (ಜೀವಂತವಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಸಂಸಾರ ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು) ತಮಗೆ 18 ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠರು ಮತ್ತು ತರ್ಕ-ವೇದಾಂತಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತರು ಆಗಿದ್ದ ಗುರುಗಳು, ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಿಗಳು, ಪ್ರತ್ಯುತ್ಪನ್ನಮತಿಗಳು, ಜನರ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಅರಿತವರು, ಅವ್ಯಾಜ-ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿಗಳು, ಸರ್ವಭೂತ-ಹಿತಕಾರಿಗಳು, ಅತಿ ಸರಳ ಸ್ವಭಾವದವರು, ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಚತುರರು ಮತ್ತು ಪ್ರಖರ ವಾಗ್ಮಿಗಳು ಆಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಸದ್ಗುರುಗಳಾಗಿ ಉಪದೇಶಗಳನ್ನು ನೀಡುವವರಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯರಾಗಿದ್ದರು ಎಂಬುವಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಲಿ ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಮಂದಮತಿಗಳಿಗಾಗಲಿ ತೀಕ್ಷ್ಣಮತಿಗಳಿಗಾಗಲಿ, ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಲಿ ವಯಸ್ಕರಿಗಾಗಲಿ, ಖಾಸಗಿಯಾಗಾಗಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಾಗಲಿ, ಉದಾತ್ತ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನಾಗಲಿ ಗುರುಗಳವರು ಅತಿ ಸರಳವಾಗಿ ತಿಳಿಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದು ಅವರವರುಗಳಿಗೆ ಅನುಭವಸಿದ್ಧವೇ ಆಗಿದೆ. ಶೃಂಗೇರಿ ಶ್ರೀ ಶಾರದಾ ಪೀಠವನ್ನು ಅದರ 35ನೇ ಪೀಠಾಧಿಪತಿಗಳಾಗಿ 35 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಅಲಂಕರಿಸಿದ್ದ ಗುರುಗಳಿಂದ ಉದ್ಧರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವರು ಅದೆಷ್ಟೋ!

ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳು ತಾವೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ಕಥೆಗಳ ಮತ್ತು ವೇದಗಳು, ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ, ಪುರಾಣಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಕಥೆಗಳ ಮೂಲಕ, ಬಹಳ ಜಟಿಲವಾದ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಕೂಡ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೂ ಸುಲಭವಾಗಿ, ಅಂತೆಯೇ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ, ಮನಮುಟ್ಟುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುವ ಸ್ವಭಾವಸಿದ್ಧವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರವಚನಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಈ ಗ್ರಂಥದ ಮೂಲವಾದ Edifying Parables ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕದ

ಸಂಕಲನಕಾರರಾದ ಅವರ ಶಿಷ್ಯರೊಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಖಾಸಗಿ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಿಂದ ಆಯ್ದು ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ತಿಳಿಹೇಳುವ ನೀತಿಕಥೆಗಳನ್ನು 98 ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡ ಆ ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ಗ್ರಂಥ ಈ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದರ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದವೇ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ.

Edifying Parables ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಅದರ ಲೇಖಕರು ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ-ಪುಟ್ಟ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ಕೆಳಕಂಡಂತೆ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ —

1. ಗುರುಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಗ್ರಹ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ ನೀತಿಕಥೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಣಿಸಲಾಗಿದೆ.
2. ಗುರುಗಳ ಮತ್ತು ಆ ಶಿಷ್ಯರ ನಡುವಿನ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಗುರುಗಳು ತಾವು ಹೇಳಿದ ಕಥೆಯ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದಿದ್ದರೂ, ಕಥೆಯ ಪಾತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ.
3. ಗುರುಗಳು ಒಂದು ಕಥೆಯ ಅನೇಕ ರೂಪಾಂತರಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಗ್ರಂಥದ 'ಮನಸೆಳೆವ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳು' ಎಂಬ ಮೊದಲ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಲೇಖಕರು ತಮ್ಮನ್ನು 'ನಾನು', 'ನನ್ನನ್ನು', 'ನನಗೆ', ಇತ್ಯಾದಿ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು, ಮೂಲ **Edifying Parables** ಗ್ರಂಥದ ಸಂಕಲನಕಾರರಾದ ಗುರುಗಳ ಆ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ.

ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಧರ್ಮ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಬಹಳ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಹಿಂದೀ ಮಾರ್ತಾಂಡ ಶ್ರೀ ಕೆ. ವಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮೂರ್ತಿಗಳು ಹಾಗೂ ಗುರುಗಳವರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಕ್ತಿಗೆ ಒಪ್ಪುವ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಪ್ರೊ. ಆರ್. ಮುರಳೀಶಂಕರ್ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ವಿ. ಸುಬ್ರಹ್ಮಣಿಯನ್ ಅವರುಗಳು ಈ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದರ ಮುದ್ರಣಕ್ಕೆ ಧನಸಹಾಯವನ್ನು ನೀಡಿದ ಗುರುಗಳ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.

“ತಿಳಿಹೇಳುವ ನೀತಿಕಥೆಗಳು” ಎಂಬೀ ಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಭಾರತೀ ತೀರ್ಥ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಹಾಗೂ ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ವಿಧುಶೇಖರ ಭಾರತೀ ಸ್ವಾಮಿಗಳವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಲು ಸಂತೋಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ಜ್ಞಾನಯಜ್ಞವನ್ನು ಗುರುಗಳವರ ಅಡಿದಾವರೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿನಮ್ರವಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತೇವೆ.

ವಿದ್ಯಾಶಂಕರ್ ಕೃಷ್ಣನ್

ಕೆ. ಸುರೇಶ್ ಚಂದರ್

ಡಾ. ಎಚ್. ಎನ್. ಶಂಕರ್

ಡಾ. ಮೀನಾಕ್ಷೀ ಲಕ್ಷ್ಮಣನ್

ವಿಶ್ವಸ್ತರು, ಸೆಂಟರ್ ಫಾರ್ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯಾ

ವಿಷಯಸೂಚಿ

ಮನಸೆಳೆವ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳು	1
ಪರಹಿತಕಾರಿಗಳು	3
ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಿಗಳು ಮತ್ತು ನಿಸರ್ಗಪ್ರೇಮಿಗಳು	5
ಪವಾಡದಂತೆ ತೋರಬಹುದಾದ ಕೃತ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಗ್ರಹಿಕೆ	7
ಅಸಾಧಾರಣ ಸೂಕ್ಷ್ಮಪರಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಆಶೀರ್ವಾದ	10
ಏಕಾಗ್ರತೆ ಮತ್ತು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುತನ	12
ಪಾರಂಗತ ಗುರುಗಳ ಆದರ್ಶ ಶಿಷ್ಯರು	13
ಆಸೆ, ಕೋಪ ಮತ್ತು ದುಡುಕುತನಗಳಿಂದ ಜೋಕೆ	21
1. ಹಾತೊರತೆಯ ಜಾಲ	22
2. ಇಂದ್ರಿಯ-ವಿಷಯಗಳ ಸೆಳೆತದಿಂದ ಅನಾಹುತ	25
3. ಕಾಮ ವಿನಾಶಕಾರಿ	26
4. ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಅನರ್ಥಕರವಾದ ಆಸೆಯ ದಾಳಿ	27
5. ಸಿಟ್ಟಿನ ಮಾರಕ ಸ್ವಭಾವ	33
6. ನೋಡಿ ನಡೆ	37
7. ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಂದಿಗೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ	42
ಧರ್ಮದ ಹಾದಿ	49
8. ಧರ್ಮದ ಮೂಲ ವೇದಗಳು	50
9. ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಅರಿವು	51
10. ಸತ್ಯ ನುಡಿವುದರ ಮೇಲೆ ನೆಲಬೆಳಕು	52
11. ಸತ್ಯ ಹಾಗೂ ಮೌನ	53
12. ಸತ್ಯದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಂಶಗಳು	54

13. ವೇದಪಠನದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳಿರಬಾರದು	58
14. ವೇದಮಂತ್ರಗಳ ಶಕ್ತಿ	59
15. ಪೋಷಕರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು	60
16. ಕೃತಜ್ಞತೆ	62
17. ಪರೋಪಕಾರ	66
18. ಇತರರ ನೋವಿನಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಾಸ	68
19. ಮಹಾತ್ಮರ ಸ್ವಭಾವ	68
20. ಧರ್ಮಾಚರಣೆಗಳು ಹಾಗೂ ಪರೋಪಕಾರ	69
21. ದಾನದ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು	70
22. ನಗೆಪಾಟಲು ವಾಗ್ದಾನಗಳು	71
23. ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ದಾನ	72
24. ಆತಿಥ್ಯ — ಅಂದು ಮತ್ತು ಇಂದು	73
25. ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ಅಪವಾದಗಳು	74
26. ಧರ್ಮದ ಗಹನತೆ	82
27. ಮತಪರಿವರ್ತನೆ — ಒಂದು ಅಸಾಂಗತ್ಯ	91

ದೇವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ರಯ 93

28. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ದೇವರಿದ್ದಾನೆ	94
29. ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾಸ್ತಿಕ	94
30. ದೇವರು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಐಂದ್ರಜಾಲಿಕ	95
31. ದೇವರ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳಿಲ್ಲ	96
32. ತಕ್ಕ ಸಮಯಕ್ಕೆ ದೇವರು ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ	97
33. ಭಗವಂತನ ಕರುಣಾಪೂರಿತ ನ್ಯಾಯ	99
34. ಯಶಸ್ಸು ಮತ್ತು ಹಿರಿಮೆ ಭಗವಂತನ ದೇವಿಯಿಂದ	101
35. ಹೃದಯದೊಳು ನೆಲೆಸಿರುವವನು	103

36. ಜೀವಾತ್ಮ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ, ಪರಮಾತ್ಮ ಬಿಂಬ	104
37. ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನಡೆಯಬಹುದು	105
38. ತನ್ನನ್ನು ಚಿಂತಿಸುವ ಯಾರನ್ನೂ ದೇವರು ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ	108
39. ದೇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ	111
40. ದೇವರೆಂದಿಗೂ ತನ್ನ ನಿಜ ಭಕ್ತನ ಕೈ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ	112
41. ಭಕ್ತಿಯ ಹಂತಗಳು	113
42. ದೇವಿ ಜಗನ್ನಾತೆ ತಡಮಾಡದೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸುವಳು	114
43. ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಭಗವಂತನ ಲೀಲೆ	114
44. ಭಗವಂತನ ರೂಪಗಳು	116
45. ಭಕ್ತಜನರ ಅರ್ಪಣೆ	117
46. ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಯ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು	118
47. ಅನೇಕರ ಒಟ್ಟಿಗೂಡುವುದರ ಪ್ರಭಾವ	120
48. ಗೋಪುರಗಳು ನಮ್ರತೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತವೆ	122
49. ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ಮಹಿಮೆ	123
50. ಯಾವ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು	123
51. ಉದ್ಧಾಮ ಭಕ್ತನ ಗುಣಲಕ್ಷಣ	124
52. ಚಿತ್ತೈಕಾಗ್ರತೆ	126
ವಿಧಿನಿಯತಿಯ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ	129
53. ದೈವವಿಧಿ ಮತ್ತು ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನ	130
54. ವಿಧಿಬರಹವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ತಿಳಿಗೇಡಿನ ಪ್ರಯತ್ನ	140
55. ಪ್ರತಿಕೂಲ ವಿಧಿನಿಯತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಬಗೆ	141
ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಯ ಹಾಗೂ ವೈರಾಗ್ಯದ ಕಡೆಗೆ	143
56. ಮಾನಸಿಕ ಸ್ವಚ್ಛತೆ ಅಗತ್ಯ	144

57. ಗಂಗೆ ಮಹಾ ಶುದ್ಧಿಕಾರಿ	145
58. ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಆಹಾರದ ಪ್ರಭಾವ	146
59. ಪ್ರಾಣಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಅಶುದ್ಧ ಆಹಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು	148
60. ಗೃಹಸ್ಥನು ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ರೀತಿ	149
61. ನಡವಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯ	151
62. ಕರ್ಮಯೋಗ	153
63. ಪರಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯತೆ	157
64. ತೃಪ್ತಿ	158
65. ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನ ಉದ್ಭವ ಮತ್ತು ಕುಸಿತ	160
66. ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಆಸ್ತಿಯಿಂದ ಸಮಸ್ಯೆ	160
67. ಸಿರಿಯಿಂದ ಭೋಗ, ಸಂತೋಷವಲ್ಲ	161
68. ಬಾಳು ನಶ್ವರ	163
69. “ನನ್ನದು” ಎಂಬ ಅಭಿಮಾನ ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಮಾರಕ	167
70. ಸಂತೋಷದ ಮೂಲ	170
ಗುರು, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದೇವರು	173
71. ಸುಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಧನ	174
72. ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದುಬಂದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದಿರುವುದು	175
73. ಗುರುವಿನ ಅಗತ್ಯ	175
74. ಗುರುವಿಗೆ ಒಪ್ಪುವ ದೃಷ್ಟಾಂತವಿಲ್ಲ	176
75. ಸದ್ಗುರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕುಂದಿಲ್ಲದೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ	177
76. ಎಲ್ಲಿ ತೆಗಳಿಕೆಯೂ ಒಂದು ಅನುಗ್ರಹವೇ	181
77. ಸದ್ಗುರುಗಳು ಅಮಿತ ಗುರುಸೇವೆಯನ್ನು ಪುರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ	189

78. ನಿಜವಾದ ಗುರುಭಕ್ತನಿಗೆ ಭಗವಂತ ಹಾಗೂ ದೇವತೆಗಳು ನೆರವಾಗುತ್ತಾರೆ	191
79. ಮೌನದ ಮೂಲಕ ಬೋಧನೆ	197
80. ಬ್ರಹ್ಮನ ಪಾಠ — “ದ, ದ, ದ”	198
81. ನಮ್ರತೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ	199
82. ಆತ್ಮಸಂಯಮ ಹಾಗೂ ಗುರುಪದೇಶದ ಸಾಫಲ್ಯ	200
83. ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಕೊರತೆಗೆ ತತ್ತಬೇಕಾದ ಬೆಲೆ	203
84. ಶಿಷ್ಯರ ಕೆಲವು ತಪ್ಪುಗಳು	205
85. ಎಂಥ ಶಿಕ್ಷಕರಿಂದ ದೂರವಿರಬೇಕು?	207
86. ಹುಸಿ-ಅದ್ವೈತಿಗಳ ಬೂಟಾಟಿಕೆ	211

ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ 215

87. ಬಿಡಿಬಿಡಿ ಮಾಡದೆ ಅನ್ವೇಷಣೆ	216
88. ಹೊರನೋಟದ ಅರಿವು	216
89. ಅತಿ ಹತ್ತಿರವಿರುವುದನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸುವುದು	217
90. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಕುಂದಿಲ್ಲದ ಜ್ಞಾನೋಪಾಯಗಳು	218
91. ಸುಳ್ಳಾದದ್ದು ಸತ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು	219
92. ಐಕ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು	220
93. ಮನಸ್ಸು ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣ	221
94. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತೊರೆವುದು	225
95. ಪ್ರಪಂಚದ ಭ್ರಮಾತ್ಮಕತೆ	229
96. ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸದಿರುವುದು	234
97. ಏಕತೆಯ ದೃಷ್ಟಿ	235
98. ಶುಕಮಹರ್ಷಿಗಳ ಜೀವನದಿಂದ ಪಾಠಗಳು	238

ಮನಸೆಳೆವ ಗುಣಲಕ್ಷಣಗಳು

ಪರಹಿತಕಾರಿಗಳು

ಬಿರುಗಾಳಿಯಿಂದ ಬುಡಸಮೇತ ಉರುಳಿದ್ದ ಮರ, ರಸ್ತೆಗೆ ಅಡ್ಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಚಲಿಸುವ ಎಲ್ಲ ವಾಹನಗಳು ಅಡಚಣೆಯನ್ನು ದಾಟಲು ಆಮೆಯ ವೇಗದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ರಸ್ತೆಯ ಅಂಚಿಗೂ ಆಚೆ, ಚಲಿಸಲೇ ಬೇಕಿತ್ತು. ಗುರುಗಳು (ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಅಭಿನವ ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳು) ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರು ಮರವನ್ನು ಇನ್ನೇನು ದಾಟಿದ್ದಷ್ಟೆ; ಆಗವರು ವಾಹನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಚಾಲಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. “ನಮಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ಹಾದು ಹೋದ ವಾಹನಗಳಲ್ಲಿದ್ದವರು ಹೋದಂತೆ ನಾವೂ ಮುಂದುವರಿದರೆ, ವಾಹನ ಚಾಲಕರಿಗೆ ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಮರವನ್ನು ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಗೆ ಸರಿಸಬೇಕು,” ಎಂದರು ಗುರುಗಳು. ಅವರ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಮಠದ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮರವನ್ನು ದೂಡಲು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಮುಂದಾದರು. ಆಗ ಗುರುಗಳು ವೃದ್ಧರು ಮತ್ತು ಅಸ್ವಸ್ಥರು ಆಗಿದ್ದರೂ ಕೇವಲ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಾಗಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತಾವೂ ಒಂದು ಕೈ ಸೇರಿಸಿದರು. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಿದ್ದ ತಡೆ ದೂರವಾಯಿತು. ಪರೋಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು.

ವರ್ಷ 1960. ಗುರುಗಳ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಮೊದಲ ಪ್ರವಾಸ. ಒಮ್ಮೆ ಒಂದೂರಿನಿಂದ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ರಸ್ತೆಯಾಚೆ ವಾಹನವೊಂದು ಭಾಗಶಃ ಮಗಚಿ ಬಿದ್ದದ್ದನ್ನು ದೂರದಿಂದಲೇ ಗಮನಿಸಿದರು. ಕೆಲವು ವಾಹನ ಚಾಲಕರು ನಿಲ್ಲದೆ ಹಾದುಹೋದರು. ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಕಾರನ್ನು ಅಪಘಾತದ ಸ್ಥಳದ ಬಳಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ಬಹಳ ಜಖಂ ಆಗಿದ್ದ ಆ ವಾಹನದಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ಚಲನೆಯಿಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಮೈಯೆಲ್ಲ ರಕ್ತ ಚೆಲ್ಲಿದ ಮನುಷ್ಯ ಅದರೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಅಪಘಾತ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳ ಹಿಂದೆಯಷ್ಟೆ ಸಂಭವಿಸಿದ್ದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿರುವನೇ ಹೊರತು ಮೃತಪಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೂಡಲೇ ಗುರುತಿಸಿದರು. ಮಠದ ಒಂದು ವಾಹನದಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಆಂಬುಲೆನ್ಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಮಠದ ಜವಾಬ್ದಾರ ಕಾರ್ಮಿಕನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಆದೇಶವಿತ್ತರು.

ಅಪಘಾತಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದ ಕಾರನ್ನು ನೆಟ್ಟಗಾಗಿಸದೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರತೆಗೆಯಲಾಗದೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೊಡಗೂಡಿ ಅದನ್ನು ನೆಟ್ಟಗೆ ತಿರುಗಿಸಲು ಶ್ರಮಿಸಿದರು. ಆಗ ಗುರುಗಳ ವಯಸ್ಸು ನಲವತ್ತೆ ಮೂರು; ವ್ಯಾಯಾಮದಿಂದ ಗಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಯುತ ಸ್ನಾಯುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ, ವಾಹನವು ಭಾರವಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಕಡೆಗೆ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಚಕ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಮಾಡಲು ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ಬಳಿಕ ಗುರುಗಳು ಗಾಯಾಳುವನ್ನು ಅತಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ,

ಆಂಬುಲೆನ್ಸ್ ಬರುವ ಮುನ್ನ ಆತನನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯುವುದು ಸುರಕ್ಷಿತ ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆಗ ತುರ್ತಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಕೈಮಂಚವನ್ನು ಬಳಸಿ, ವಿಶಾಲವಾದ ಮರದ ವಾಹನಕ್ಕೆ ಅವನನ್ನು ನಯವಾಗಿ ವರ್ಗಾಯಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಆಂಬುಲೆನ್ಸ್ ಬರಬೇಕಿದ್ದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸುಗಮವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುವಂತೆ ವಾಹನದ ಚಾಲಕನಿಗೆ ಆದೇಶವಿತ್ತರು. ಅವರು ಕೈಗೊಂಡ ಕ್ರಮಗಳಿಂದಾಗಿ, ಆ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಗಾಯಗೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಆದಷ್ಟು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ದೊರಕುವಂತೆ ಖಚಿತಪಡಿಸಿದರು. ಗುರುಗಳ ಸಮಯೋಚಿತ ಉಪಕಾರದಿಂದಾಗಿ ಆತ ಬದುಕುಳಿದು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡ.

1970ರ ದಶಕದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಕೊಯಮತ್ತೂರಿಗೆ ಗುರುಗಳು ಭೇಟಿ ನೀಡಿದಾಗ, ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅನುಗ್ರಹ ಭಾಷಣ ನೀಡಬೇಕೆಂಬ ಕೋರಿಕೆಗೆ ಆಗಲೆಂದರು. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣಕ್ಕಾಗಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಧ್ವನಿವರ್ಧಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ, ಧ್ವನಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಅವರು ಗಮನಿಸಿದರು. ಎಂದಿಗೂ ಸುಲಭತೃಪ್ತರಾದ ಅವರು ಅಲ್ಲಿನ ಸಂಯೋಜಕರ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಶ್ಲಾಘಿಸಿದರು. ತಾವು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ, ಆ ಸಭಾಂಗಣದ ಒಳಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಧ್ವನಿವರ್ಧಕಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದವರು ನೋಡಿದರು. ಆ ಸಭಾಂಗಣದ ಹೊರಗಿನ ಧ್ವನಿವರ್ಧಕಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿದ್ದ ವಿದ್ಯುತ್ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ತಮ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅವಲೋಕನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಂಡರು.

ಆಗವರು, “ದಯವಿಟ್ಟು ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿನ ಧ್ವನಿವರ್ಧಕಗಳ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಕಡಿತಗೊಳಿಸಿ. ಈ ನಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿಬರುವುದು ಸಾಕು ಮತ್ತು ಇದರಾಚೆ ಬೇಡವಾದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಸೂಕ್ತವೂ ಹೌದು. ಏಕೆಂದರೆ ಆಸಕ್ತರು ಈಗಾಗಲೇ ಒಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಜನರ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ಭಾಷಣವನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಒಡ್ಡಿ, ಅವರಿಗೆ ಉಪದ್ರವ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಿವಾಹಗಳ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿರುವವರ ಕಿವಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಚೀರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಧ್ವನಿವರ್ಧಕಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಜನರಿಗೆ, ‘ಇದಾವ ಸಂಭ್ರಮದ ಬಾಧೆ!’ ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರ ಶುಭಾಶಯಗಳನ್ನು ಪಡೆವ ಬದಲು, ವಧೂ-ವರರು ತಮಗೆ ಅಪರಿಚಿತರಾದ ಕೆಲವರ ಶಾಪಕ್ಕೆ ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ವಿವಾಹಗಳಾಗಲಿ, ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಾಗಲಿ, ಶಬ್ದ ಮಾಲಿನ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬಾರದು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಗುರುಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಆ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಆಯೋಜಕರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು; ಹೊರಗಿನ ಧ್ವನಿವರ್ಧಕಗಳ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬೇರ್ಪಡಿಸಬಹುದೆಂದು ಗುರುಗಳು ಹೇಗೂ ಮನಗಂಡಿದ್ದರು. ಈಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಜನರಲ್ಲಿರುವ

ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ 1970ರ ದಶಕದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಡೆಗಣಿಸಲಾಗಿದ್ದ ಶಬ್ದ ಮಾಲಿನ್ಯದ ಉಪದ್ರವವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಹಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಗುರುಗಳ ತೀವ್ರತೆ ಮತ್ತು ಕಾಳಜಿ ಗಮನಾರ್ಹ.

ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮದರ್ಶಿಗಳು ಮತ್ತು ನಿಸರ್ಗಪ್ರೇಮಿಗಳು

ನಿಸರ್ಗದ ಆಹ್ಲಾದಕರ ದೃಶ್ಯಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿ, ಮರಗಳಲ್ಲಿ, ಪುಷ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬೆಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ, ಪಕ್ಷಿಗಳಲ್ಲಿ, ಮೀನುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕೀಟಗಳಲ್ಲೂ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ 16 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಒಂದು ದಿನ ಅವರು ಕಾಲ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಕಣಜವನ್ನು ಕಂಡರು. ಅದು ತಾನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ರಂಧ್ರದ ಬಾಯಿಗೆ ಚಲನೆಯಿಲ್ಲದ ಮಿಡತೆಯನ್ನು ತರುತ್ತಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವೀಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಕೀಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಮಗಿದ್ದ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದ, ಆ ಮಿಡತೆ ಸತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡರು; ಅದು ಕಣಜದ ಕುಟುಕಿನಿಂದ ನಿಶ್ಚಲಗೊಳಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಕಣಜ ರಂಧ್ರದೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು, ಹೊರಬಂದು ಮಿಡತೆಯನ್ನು ಒಳಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡಿತು. ನಂತರ ಅದು ರಂಧ್ರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಕಣಜ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಇಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಮೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಬರುವ ಮರಿಹುಳುವಿಗೆ ಮಿಡತೆಯನ್ನು ಆಹಾರವಾಗಿ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆಂದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಿತ್ತು.

ಅವರು ರಂಧ್ರದೊಳಗಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ನೋಡಬಯಸಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ಭಾಗಶಃ ತೆರೆಯಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಕೃತಿ ಅವರಿಗನುಕೂಲವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು. ಮರು ಬಾರಿ ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಅವರು ಬಂದಾಗ, ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ, ಆ ರಂಧ್ರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ತೂತೊಂದು ಆಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮುಖವನ್ನು ಅದರ ಹತ್ತಿರ ತಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಇಣುಕಿ ನೋಡಿದರು. ಬೆಳೆದ ಕಣಜಕ್ಕಿಂತ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಮರಿಹುಳುಗಳನ್ನು ಕಂಡರು. ಮರಿಹುಳುಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಮಿಡತೆಯನ್ನು ಮತ್ತೂ ಆಳವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಭೂತಗನ್ನಡಿ ಬೇಕಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅದನ್ನವರು ತಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಪರಿಶೀಲನೆಯನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ದಿನಕ್ಕೆ ಮುಂದೂಡಲು ಅವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತನ್ನಮತಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಒಣವಲೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ರಂಧ್ರವನ್ನು ಚುಚ್ಚಿ, ಆ ರಂಧ್ರದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಹನಿ ಮಳೆ ನೀರನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಎಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ನೀರಿನ ಹನಿಯನ್ನು ಭೂತಗನ್ನಡಿಯಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದರು.

ಮತ್ತೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಮರಗಳ ಎರಡು ತಗ್ಗಿನ ಮತ್ತು ಸಮತಲವಾದ ಕೊಂಬೆಗಳ ನಡುವಿನ ಸಣ್ಣ ಅಂತರದಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನಿಟ್ಟು ನೆನಹಿನಲ್ಲಿರುವಂತಿದ್ದು ಕುಳಿತಿರುವ ಕೋತಿಯೊಂದನ್ನು ಅವರು ನೋಡಿದರು. ಕೋತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಎಂದು ನೋಡಲು ನೆಲದ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ತಲೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿದರು. ಕೋತಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸೇಬಿನ ಹಣ್ಣನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರು; ಆ ಹಣ್ಣನ್ನು ಯಾರೋ ಅಲ್ಲಿ ಬೀಳಿಸಿರಬೇಕು. ಕೋತಿ ಹಣ್ಣನ್ನು ಬಿಡಲು ಒಲ್ಲದ ಕಾರಣ, ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. “ತನಗಿರುವ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಈ ವಾನರ ಹಣ್ಣನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದು, ನಂತರ ಅದೇ ಹಣ್ಣನ್ನು ರೊಂಬೆಯ ಕೆಳಗಿನಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಅಂದುಕೊಂಡರು.

ಕೋತಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಕನಿಕರ ಮೂಡಿತು. ತಾನೇ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಂಧನದಿಂದ ಅದನ್ನು ಬಿಡಿಸುವ ಉಪಾಯದೊಂದಿಗೆ, ಅವರು ಒಂದು ಬಾಳೆಹಣ್ಣಿನ ಸಿಪ್ಪೆಯನ್ನು ಸುಲಿದು ಹಣ್ಣನ್ನು ಅದರ ಬಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಕೋತಿ ಮುಂದೆ ಬಾಗಿ ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನ ತೊಡಗಿತು, ಆದರೆ ಹಿಡಿದ ಸೇಬನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಗುರುಗಳು ಎರಡನೇ ಹಣ್ಣನ್ನು ಸುಲಿದು ಈಗ ಅದನ್ನು ಕೋತಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಬಾಳೆಹಣ್ಣನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಕೋತಿಗೆ ಸೇಬನ್ನು ಬಿಡದೆ ಬೇರುಪಾಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಬಾಳೆಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಗುರುಗಳು ಸೇಬನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೋತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಗುರುಗಳು ಒಮ್ಮೆ ಹೀಗೆಂದಿದ್ದಾರೆ — “ದೇವರ ಸೃಷ್ಟಿ ಅತ್ಯಾಕರ್ಷಕ. ಪ್ರಕೃತಿ ದೇವರ ನೆನಪನ್ನು ನಮಗೆ ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೋಚರವಾಗುವ ಭಗವಂತನ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ. ರಾತ್ರಿಯ ಆಕಾಶವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅಥವಾ ಸಾಗರವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ, ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಶಾಂತವಾಗುತ್ತದೆ; ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿ ನಾವೆಷ್ಟು ಸಣ್ಣವರೆಂದೂ ಸಹ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ನದಿಯ ತರಂಗಗಳ ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯಕಿರಣಗಳ ಆಟ, ಅಚ್ಚ ಹಸಿರು ಹೊಲಗಳು, ಮಂಗಳ ಚೇಷ್ಟೆಗಳು, ಗೋವುಗಳ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಮನಮೋಹಕ. ಅನೇಕರು ಕೀಳಾಗಿ ಕಾಣುವ ಕೀಟಗಳು ಸಹ ನಮಗೆ ಕಲಿಸುವುದು ಅದೆಷ್ಟೋ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನುಭವಿಸಲು ಲಭ್ಯವಿರುವ ಪ್ರಕೃತಿ, ಅದೊಂದು ಉಚಿತವಾದ ಸುಂದರ ಪ್ರದರ್ಶನ. ವಿಡಂಬನೆ ಏನೆಂದರೆ, ಅನೇಕರು ಇದನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ತಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಮತ್ತು ಸಮಯವನ್ನು ವ್ಯಯಿಸಿ, ಅಶ್ಲೀಲ ಚಲನಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಹಾಗೂ ಕೆಳಮಟ್ಟದ ಪದಬಳಕೆಯ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮಲಿನಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.”

ಪವಾಡದಂತೆ ತೋರಬಹುದಾದ ಕೃತ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಗ್ರಹಿಕೆ

ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸುಮಾರು 21 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ, ಜಾದೂಗಾರನೊಬ್ಬ ಶೃಂಗೇರಿಗೆ ಬಂದು ಅವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆದ. ನಂತರ ಅವನು, “ನನ್ನ ಇಂದ್ರಜಾಲ ಶಕ್ತಿ,” ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಿದ್ದನ್ನು ಖಾಸಗಿಯಾಗಿ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ. ತನ್ನ ತೆರೆದ ಅಂಗೈ ಮತ್ತು ಮುಂಗೈಯನ್ನು ಗುರುಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿದ. ನಂತರ ಭರದಿಂದ ಕೈ ಬೀಸಿ ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ. ಅವನು ತನ್ನ ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ತೆರೆದಾಗ, ಗುರುಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಉಂಗುರವನ್ನು ಕಂಡರು. ಮೋಡಿಗಾರ ಅಂತಹ ಹಲವಾರು ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ. ಕಡೆಯದಾಗಿ, ಅವನು ಕಾಗದದ ಶಂಕು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ಅದು ಖಾಲಿಯೆಂದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ನಂತರ ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರನ್ನು ಸುರಿದ. ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ಬಳಿಕ, ಗುರುಗಳ ಮೇಲೆ ನೀರನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾನೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಶಂಖವನ್ನು ಸರಕ್ಕನೆ ಚಲಿಸಿದ. ಆದರೆ ಗುರುಗಳ ಬಳಿ ಬಿದ್ದದ್ದು ಬಗೆಬಗೆಯ ಸಣ್ಣ ಹೂವುಗಳು. ಗುರುಗಳು ಅವನ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರು ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳಿ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಜಾದೂಗಾರನನ್ನು ತಾನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೇಗೆ ಆ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ್ದನೆಂದು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, “ಅವನ ಕಸುಬಿನ ರಹಸ್ಯಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾನವನನ್ನು ಮುಜುಗರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಬಾರದು,” ಎಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು.

1980ರ ದಶಕದಲ್ಲಿ, ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಗುರುಗಳ ಬಳಿ ಹೋದಾಗ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಚಾಚಿ, “ನನ್ನ ಅಂಗೈಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದೆ. “ಇದು ಖಾಲಿಯಾಗಿದೆಯಲ್ಲವೇ?” ಎಂದವರು ಕೇಳಿದರು. ಹೌದೆಂದೆ. ತಮ್ಮ ಕೈಗಳನ್ನು ವೇಗವಾಗಿ ಬೀಸುತ್ತ ತಮ್ಮ ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಗೊಳ್ಳನೆ ನಕ್ಕು ತಮ್ಮ ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ತೆರೆದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಂಕುಮವಿತ್ತು. ಆ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು, “ಈ ಕುಂಕುಮ ಗಾಳಿಯಿಂದ ಬರಲಿಲ್ಲ; ಶಾರದಾಂಬೆಯ ದೇವಾಲಯದಿಂದ ತಂದದ್ದು,” ಎಂದರು.

ನಂತರ ಅವರು ನನಗೆ, “ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ಒಂದು ಬಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ಎಣ್ಣೆಯನ್ನು ತಾ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ತೈಲವಿರುವ ಪಾತ್ರೆಯೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ, ಅದನ್ನು ಸಣ್ಣ ವಿಧ್ಯುತ್ ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಯಿಸಲು ನನಗೆ ಆದೇಶವಿತ್ತರು. ಎಣ್ಣೆ ಬೇಗನೆ ಕುದಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿ, ಅದನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆದು ಮುಗುಳ್ಳುಕೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸುಮಾರು 21 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಜಾದೂಗಾರನ ಬಗ್ಗೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ವಿವರಗಳನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

“ಮೋಡಿಗಾರ ತನ್ನ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಿದನೆಂದು ನಾನು ಕೇಳದಿದ್ದರೂ, ನಾನು ನೋಡಿದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಾನೇ ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿದೆ. ಆತ ಉಂಗುರವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದಂತೆಯೇ, ನಾನು

ಕುಂಕುಮವನ್ನು ಕೇವಲ ಕೈಚಳಕದಿಂದ ತೋರ್ಪಡಿಸಿದೆ. ಉಂಗುರಗಳು ಮತ್ತು ಕುಂಕುಮದಂಥ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಲೋಕಾತೀತ ಶಕ್ತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬಹುದು ಎಂದು ವಿವೇಚನೆಯಿಲ್ಲದವನು ಭಾವಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ನಾನು ಕೈಯನ್ನು ಎಣ್ಣೆಯಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿದಾಗ ಕೈ ಸುಡಲಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅದ್ಭವ ಮೊದಲು, ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ನನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ನೀರಿದ್ದರಿಂದ, ನನ್ನ ಕೈ ಚರ್ಮದ ತಾಪಮಾನ ಎಣ್ಣೆಯ ತಾಪಮಾನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿತ್ತು. ವಿದೇಶಿಯೊಬ್ಬ ಕಾದ ಲೋಹದ್ರವದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ತನ್ನ ಕೈ ಮುಳುಗಿಸುತ್ತಾನೆಂದು ನಾನು ಓದಿದ್ದೇನೆ. ದುರದೃಷ್ಟ್ಯವಶಾತ್, ಕರಗಿಸಿದ ಲೋಹ ನನಗೀಗ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ; ಒಂದು ವೇಳೆ ಲಭ್ಯವಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನಿನಗಾಗಿ ಅವನ ಪ್ರದರ್ಶನದಂತೆ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಬಹುದಿತ್ತು,” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ವಿವರಿಸಿದರು.

“ನನ್ನ ಮಣಿಕಟ್ಟನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಾಡಿ ಮಿಡಿತ ಗತಿಯನ್ನು ನೋಡು,” ಎಂದು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ನಾನು ಅಂತೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರು. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ, ಅವರ ಎಡ ಮಣಿಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ನಾಡಿಮಿಡಿತವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ನಾಡಿಮಿಡಿತ ಮತ್ತೆ ನನಗೆ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದರು. “ನಾನು ಅಗಾಧ ಧ್ಯಾನಾವಸ್ಥೆಗೆ ಹೋದ ಕಾರಣ, ನನ್ನ ನಾಡಿಮಿಡಿತ ನಿನಗೆ ಪತ್ತೆಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನೀನು ಭಾವಿಸಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನಾನು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಕೇವಲ ದೈಹಿಕ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತ ಸಂಚಾರವನ್ನು ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ಕಾಲ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಹೃದಯ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಿಡಿಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು,” ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದರು.

ನಂತರ ಅವರು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಧ್ವನಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಒಂದು ವೇಳೆ ನನಗೆ ಆ ಧ್ವನಿಗಳ ರೆಕಾರ್ಡಿಂಗ್ ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಹೊರಬಂದವೆಂದು ಗುರುತಿಸಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನನಗೆ ಖಚಿತ; ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಕೆಲವು ಶಬ್ದಗಳು ಉಚ್ಚ ಶ್ರುತಿ ಹೊಂದಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರ ಕಂಠದಂತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿದವು. ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ಹೀಗೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು — “ದೈವ-ಭೂತ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಮೈಮೇಲೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಯಾವುದನ್ನು ಜನರು ನಂಬುವರೋ, ಅದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸತ್ಯವಲ್ಲ. ಬೇರೆಬೇರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಧ್ವನಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವುದು ಸುಲಭ. ಹಾಗಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಯಾವುದೋ ದೈವ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದು ಒಬ್ಬ ಮೋಸಗಾರ ನಟಿಸಬಹುದು; ಅದರಿಂದ ಹೆಸರು, ಖ್ಯಾತಿ ಹಾಗೂ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು.

“ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ಮುಖಗಳು, ಮತ್ತದರಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳು, ತಾವು ಅಂದುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ವ್ಯಾಪಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುತ್ತವೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಸಹಾಯಕರ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಮಾಹಿತಿಯ ಸಹಕಾರದಿಂದ, ಇತರರ ಮನಸ್ಸಿನ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ತಾನು ಅರಿಯುವವನಾಗಿ ಸೋಗು ಹಾಕಲು ವಂಚಕನಾದವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಉನ್ನಾದಕೊಳ್ಳಗಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವರ್ತನೆ, ಅವನನ್ನು ಯಾವುದೋ ಶಕ್ತಿ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಇತರರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಲು ಕಾರಣವಾಗಬಹುದು. ನಿಜವಾಗಿ ಬೇರೊಂದು ಶಕ್ತಿಯ ಅಧೀನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವುದು ಅಪರೂಪ.”

ತಮ್ಮ ಎಳೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ತಾವೊಮ್ಮೆಗೋಪ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಕೆಂಡವನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹರಡಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ, ಬೆಂಕಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವವರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅನಾನುಕೂಲತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೆಂಡವನ್ನು ದಾಟಿದ್ದರೆಂದು ಗುರುಗಳು ವಿವರಿಸಿದರು. ಕೆಂಡದ ಮೇಲೆ ನಡೆವ ಮೊದಲು, ತಮ್ಮ ಅಂಗಾಲುಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ತೇವ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ಜಿಂಕೆ ‘ಹರಿ’ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ತಾನೂ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಬೆಂಕಿಯ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿತ್ತು. ಅವರದನ್ನು ಗಮನಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಅವರು ಅರ್ಧದಾರಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ದಾಟಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅದು ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸದಂತೆ ತಡೆಯುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿರಲಿಲ್ಲ.

“ವಿಶದವಾಗಿ ತಿಳಿದಂತೆ, ಬೆಂಕಿಯ ನಡಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಲೌಕಿಕವಾದದ್ದೇನೂ ಇಲ್ಲ,” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಒಬ್ಬ ಕಪಟಿ ಕುತಂತ್ರಿಗೆ ತನ್ನ ಛಾಯಾಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಭೂತಿಯಂತಹ ಪುಡಿ ಕ್ರಮೇಣವಾಗಿ ನಿರ್ಮಿತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ವಿವರಿಸಿದರು. ಕೊನೆಗೆ, ನನಗೆ ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದರು — “ಇಂದಿನವರೆಗೂ ನಾನು ಈ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿಲ್ಲ. ಮುಗ್ಧರನ್ನು ಮರುಳು ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ತಾನು ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವನು ಎಂಬುದಾಗಿ ಸೋಗು ಹಾಕಲು ವಂಚಕರು ಬಳಸುವ ಕೆಲವು ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ನಿನಗೆ ತೋರಿಸಲು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಬಯಸಿದೆ. ಅಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ನಿಜವಾದ ಪವಾಡಗಳು ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಯೋಗಸಿದ್ಧಿಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಸತ್ಪುರುಷರು ಅವುಗಳ ಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಡುವುದಿಲ್ಲ.”

ಅಸಾಧಾರಣ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಆಶೀರ್ವಾದ

ಗುರುಗಳು ಮಂಗಳೂರಿನ ಬಳಿಯ ಕೋಟೆಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಾಂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಮಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 2.30ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಖಾಸಗಿ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಒಂದು ವೃತ್ತಾಂತದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಅವರು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಎದ್ದು, ಕಟ್ಟಡದ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ತೆರೆದ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಬಾಗಿಲಿನತ್ತ ನಡೆದು ಅದನ್ನು ತೆರೆದರು. ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡೋಡಿ ಬಂದ. ಆತ ಬೆವರುತ್ತಿದ್ದ; ಅವನ ಅಂಗಿ ಮತ್ತು ಷರಾಯಿ ಕೊಳಕಾಗಿದ್ದವು; ಅವನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಯದ ಪಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿತ್ತು. ಗುರುಗಳು ಮೃದುವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಯಾರು ಮತ್ತು ಏನು ಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆತ, “ದಯವಿಟ್ಟು ಕಾಪಾಡಿ,” ಎಂದು ಒದರಿದ; ಆದರೆ ಅವನು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಮುಂದೇನೂ ಹೇಳಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಇನ್ನೇನನ್ನೂ ಹೇಳದಿದ್ದರೂ, ಗುರುಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಅವನಿಗೆ, “ನಿನ್ನ ಮಗ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಚಿಂತಿಸಬೇಡ,” ಎಂದರು. ನಂತರ ಅವನಿಗೆ ಕಾಯುವಂತೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿ, ಗುರುಗಳು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಗೋಡಂಬಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಬಾದಾಮಿಯನ್ನು ತಂದು, ಅವುಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, “ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಬಳಿಕ ಕೊಡು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಆತ ಗುರುಗಳಿಗೆ, “ನನ್ನ ಮಗ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ವೈದ್ಯರು ಇಂದು ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. “ಇಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಂದ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯವಾಗುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದು ಗುರುಗಳು ನಿಖರವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಆತ ಕೈಜೋಡಿಸಿ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ. ಗುರುಗಳು ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ, ತಮ್ಮ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಕುಳಿತು, ಎಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು.

ಮರುದಿನ ಸಂಜೆ, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಸಂಜೆಯ ವಿಹಾರವನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ದೂರದಲ್ಲಿ ಆತ ಕೈಮುಗಿದು ನಿಂತಿದ್ದನ್ನು ಅವರು ನೋಡಿದರು. ಗುರುಗಳು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು ಕಟ್ಟಡದೊಳಗೆ ಹೋದರು. ಆತ ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ. ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಸಾಯಂ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಹೋದ ನಂತರ, ನಾನು ಹೊರಗೆ ಬಂದಾಗ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಂದು, “ನಿನ್ನ ಸಂಜೆ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಮರಳಿದ ಮೇಲೆ, ವೈದ್ಯರು ಬಂದು, ‘ಓನೋ ತಪ್ಪಾಗಿದೆ; ವೈದ್ಯಕೀಯ ತಪಾಸಣೆ ವರದಿಗಳು ಬೆರೆತಿವೆ. ನಿಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಅವನನ್ನು ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಅವನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಬಳಿಕ ಅವನಿಗೆ ಉತ್ತಮ ಪೋಷಣೆ ನೀಡಿ,’ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ದಯವಿಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ. ನಾನು ಅವರಿಗೆ

ಅತ್ಯಂತ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಇಂದು ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಲು ಬಯಸದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ನಾನು ಅವನ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದೆ. ನಾನು ಹೊರಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಆತ ಮುಂದುವರಿಸಿದ — “ನಾನೊಬ್ಬ ಕ್ರೈಸ್ತಮತದವನು. ನನ್ನ ಮಗುವಿಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಇದೆ ಎಂದು ಕೇಳಿಬಂದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಆಘಾತವಾದಾಗ, ನನ್ನ ಹಿಂದೂ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ ಆಶೀರ್ವಾದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ನಿನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಧಾವಿಸಿದೆ. ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ.” ಅದಾದಮೇಲೆ ನಾನು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿದಾಗ, ಅವರು ಮೌನದಿಂದ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಶೃಂಗೇರಿಗೆ ನೆಲೆಸಲು ದಂಪತಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ 1963ರಲ್ಲಿ ಬಂದರು. ಆ ವರ್ಷದ ಚಾತುರ್ಮಾಸ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಗುರುಗಳು ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಹಲವಾರು ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಅಷ್ಟುಟ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ‘ವೇದಾಂತ ಪರಿಭಾಷಾ’ (ಅದ್ವೈತ ವೇದಾಂತದ ಪರಿಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪಠ್ಯ ಗ್ರಂಥ) ಪಾಠವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದರು. ಮೊದಲ ದಿನದ ಪಾಠದ ನಂತರ, ಆ ಮಹಿಳೆ ಸಂಜೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಿ, “ಗುರುಗಳ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಉಪಸ್ಥಿತಳಾಗಿವುದು ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಇತರರಿಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ನನಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ ಗುರುಗಳ ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆಕೆಯನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತ, ಗುರುಗಳು ಅನುಕಂಪೆಯಿಂದ, “ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲು ನಿಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದರು. ಆಕೆಗೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನ್ನುವಂತೆ, ಮರುದಿನದಿಂದ ಗುರುಗಳ ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಕೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಆಕೆಗೆ ಗ್ರಹಿಸಲು ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯ ಕಕ್ಷೆಯ ಪಠ್ಯದ ಭಾಗವೂ ಆಕೆಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ತರುವಾಯ ಗುರುಗಳು ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ‘ವೇದಾಂತ ಪಂಚದಶೀ’ ಪ್ರಕರಣ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲೇ ಪಾಠ ಹೇಳಿದರೂ, ಅವರ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಆಕೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರಕರಣದ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಪಾಠ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ಅವರು ಮಿಕ್ಕ ಭಾಗವನ್ನು ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ಓದಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಮತ್ತು ಅದರ ಅರ್ಥ ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಗುರುಗಳು ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರು; ಮುಂದೆ ನಡೆದಿದ್ದೂ ಅಂತೆಯೇ. ದಶಕಗಳ ನಂತರ, ಆಕೆ ಸ್ವತಃ ನನಗೆ ಈ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡಿದರು. ನಾನು ಆಕೆಗೆ ಓದಿ ಹೇಳಿದ ವೇದಾಂತ ಪಂಚದಶಿಯ ಕೆಲ ಭಾಗಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಆಕೆ ತಮಿಳಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ, ಪ್ರಕೃತ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಂದು ನನಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಏಕಾಗ್ರತೆ ಮತ್ತು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುತನ

ಒಂದು ದಿನ ಗುರುಗಳು ತೆಂಗಿನ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು (ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನಿಗೆ ವಿದುರರ ನೈತಿಕ ಬೋಧೆಯನ್ನು ಬಳಗೊಂಡ) 'ವಿದುರ ನೀತಿ'ಯ ಮೊದಲ 50 ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಭಗವತ್ಪಾದರ ಆಯ್ದ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಪಠಿಸಲು ನನಗೆ ಆದೇಶವಿತ್ತರು. ನಾನು ವಿದುರ ನೀತಿಯ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಪಠಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಭಾಗಶಃ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ನಾನು 22 ನೇ ಪದ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ 'ಹುಶ್' ಎಂಬ ಶಬ್ದ ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ನಾನು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವ ಮೊದಲು, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೆಂಗಿನ ಹೆರೆ ಮತ್ತು ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಪಕ್ಕದ ಮರದಿಂದ ಕಳಚಿ ಗುರುಗಳಿಂದ ಒಂದು ಗಜಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಧಪ್ಪನೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು. ಪದ್ಯಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಏಕಾಗ್ರವಾಗಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಆಗ ನಡೆದುಹೋದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೂ ಸುತರಾಂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ವಿದುರ ನೀತಿಯನ್ನು ಪಠಿಸಿದ ನಂತರ ನಾನು ಭಗವತ್ಪಾದರ ಕೃತಿಗಳಾದ 'ಮನೀಷಾ-ಪಂಚಕ' ಮತ್ತು 'ಬ್ರಹ್ಮಾನುಚಿಂತನ'ಗಳೊಂದಿಗೆ ಮುಂದುವರಿದೆ. ಗುರುಗಳು ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿದ್ದು ಹಸನ್ಮುಖಿಗಳಾಗಿ ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಾನು ಮುಗಿಸಿದ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳಾದ ಬಳಿಕವೇ ಕಣ್ತೆರೆದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನೋವಿನಿಂದ ಚೀಗರಿದರು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಂವೇದನೆಗೆ ಸಿಲುಕದಂತೆ, ಇರುವೆಗಳ ದಿಂಡೊಂದು ಅವರ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಚ್ಚುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಪಾದಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದವು ಮತ್ತು ಬಾತುಕೊಂಡಿದ್ದವು.

ನನ್ನನ್ನು ಪಠಿಸಲು ಹೇಳಿದ ಪದ್ಯಗಳು ಅವರಿಗೆ ಮನಪಾಠವಾಗಿದ್ದವು ಮತ್ತು ನೂರಾರು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸ್ವತಃ ಪಠಿಸಿದ್ದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರು ಅದೆಷ್ಟು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಹೊರಗಿನ ದೊಡ್ಡ ಸದ್ದುಗಳ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಆಗಿದ್ದ ಗಾಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಅರಿವೂ ಸರ್ವಥಾಪಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಕೈಹಾಕಿದ ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಎಂದಿಗೂ ತಮ್ಮ ಗಮನದಲ್ಲಿ ಚ್ಯುತಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಗುರುಗಳು ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ — “ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ಸಹ, ಅಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಮಾಡಬಾರದು. ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಸಮಯ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಇರಬಹುದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆ ಇತರ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು; ಆದರೆ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಅದನ್ನು ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು.”

ಗುರುಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹತ್ತಿಯ ಕಾವಿ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಮುದುರಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಅದನ್ನು ಆಗಷ್ಟೇ ಇಸ್ರಿ ಮಾಡಿದ ಬಟ್ಟೆಯಂತೆ ನೇರಾದ ಅಂಚುಗಳಿರುವಂತೆ

ಮತ್ತೆ ಮಡಚುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಗುರುಗಳಿಗೆತ್ತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಇತರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮಡಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಗಂಭೀರವಾದ ಪ್ರವಚನ ನೀಡುವಾಗ ಅಥವಾ ಪುಸ್ತಕ ಓದುವಾಗಲೂ ತಮ್ಮ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಡಿಸಿದ್ದುಂಟು.

ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ವಿಹಿತವಾದ ಸಾಯಂ ಆಹ್ನಿಕದಲ್ಲಿ ಅವರು 'ಓಂ' ಎಂದು ಬಹಿಸುತ್ತ ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯಿಂದ ನೀರನ್ನು ಉದ್ಧರಣಿಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅರ್ಘ್ಯಪಾತ್ರಗೆ ಹಾಕುವುದನ್ನು ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಬಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಚಾಕಚಕ್ಯತೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಒಂದು ಹನಿ ನೀರು ಕೂಡ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕೈ ಚಲನೆ ಅತಿ ಕನಿಷ್ಠ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿರುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅದರ ಗತಿ ಅವರ ಲಯಬದ್ಧವಾದ 'ಓಂ' ಜಪದೊಂದಿಗೆ ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಆಹ್ನಿಕದ ಕೋಣೆಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವಿರಲಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ ಅವರ ನಿಖರವಾದ ಆಚರಣೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾಗಿರುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಗುರುಗಳು ಒಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದಾರೆ — “ಜನರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬರುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶವು ಅವರ ಊಹೆಗೂ ನೆಟುಕದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆದು ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಆಲೋಚನೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದ್ದಾಗ, ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಸುಮ್ಮನೆ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರಬೇಕು. ಕಾರ್ಯದ ಆಲೋಚನೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕೊನೆಗೊಂಡಾಗ, ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ಉಪಶಾಂತ ನೆಲೆಗೆ ಮರಳಬೇಕು. ಒಂದು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾಗಲೂ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸತತವಾಗಿ ಸಕ್ರಿಯ ಚಿಂತನೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುವಾಗ, ಪುಟವನ್ನು ತಿರುಪುವಾಗ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಿರಬೇಕು.” ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿ ಇಲ್ಲದ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನ ಉಪಶಾಂತತೆ ಹೀಗಿತ್ತು.

ಪಾರಂಗತ ಗುರುಗಳ ಆದರ್ಶ ಶಿಷ್ಯರು

ಪರಮಗುರುಗಳು (ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಭಾರತೀ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳು) 1954ರಲ್ಲಿ ಮಹಾಸಮಾಧಿಯಾದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳ ನಂತರ, ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಮಹಿಳೆಯೊಬ್ಬರು ಶೃಂಗೇರಿಗೆ ಬಂದು ಗುರುಗಳ ದರ್ಶನ ಪಡೆದರು. ಆಕೆ ತನ್ನ ಕೆಲವು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ಗುರುಗಳಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು ಮತ್ತು ತಮಗೆ ತೃಪ್ತಿದಾಯಕ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಆ ವರೆಗೂ

ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದೂ ತಿಳಿಸಿದರು. ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಅನುಪಮ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರು. ತನ್ನ ಸಂದೇಹಗಳು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನೀಗಿವೆಯೆಂದು ಆಕೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೇಳಿದರು.

ತಮ್ಮ ಸಹಜ ನಿರಹಂಕಾರ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಮಗಿದ್ದ ಅತ್ಯಂತ ಗೌರವದಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾದ ಗುರುಗಳು, "ನೀವು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳ ಮೊದಲು ಬಂದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಪವಿತ್ರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನು ನೀವು ನನಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನೀವು ನಮ್ಮ ಗುರುವರ್ಯರ ದರ್ಶನವನ್ನಷ್ಟೇ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಉತ್ತರಗಳು ನಿಮಗೆ ಸ್ಫುರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅದುವೇ ಪರ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಹಿರಿಮೆ ಅಂತಹದ್ದಾಗಿತ್ತು," ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ನುಡಿದದ್ದು ತಮಗೆ ಅಶೇಷವಾಗಿ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು 1984ನೇ ಇಸವಿ. ಗುರುಗಳು ಶೃಂಗೇರಿಯಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರು ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಕಾಲಡಿಗೆ ತೆರಳಬೇಕಿತ್ತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಕಳೆದ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಋಷಿಕೇಶದಿಂದೊಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಗುರುಗಳ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದ. ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಆಗಲೇ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ನನಗೆ ಹೀಗೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ — "ಯೋಗ ಮತ್ತು ವೇದಾಂತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಏಳು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ನನ್ನಲ್ಲಿವೆ; ಅವುಗಳನ್ನು ಪರಮ ಪೂಜ್ಯರ ಮುಂದಿಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅವು ನನಗೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.. ಋಷಿಕೇಶ, ಉತ್ತರಕಾಶಿ, ಹರಿದ್ವಾರ ಮತ್ತು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ವಿದ್ವಾಂಸರನ್ನು, ಯೋಗ ಅಭ್ಯಾಸಕಾರರನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಯಾರಿಗೂ ನನ್ನನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಾಶಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಬ್ಬರು ನನಗೆ ಶೃಂಗೇರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಂದು ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟು, 'ನಿನ್ನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಲು ಶೃಂಗೇರಿಯ ಜಗದ್ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು,' ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಅತ್ಯಂತ ಕಾತರದಿಂದ ಶೃಂಗೇರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ."

ನಾನವನಿಗೆ, "ಗುರುಗಳು ಇಂದು ಪ್ರವಾಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿದ್ದಾರೆ. ನೀವಿಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವರ ನಿರ್ಗಮನಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಅವರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ಆದರೆ, ನೀವು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸುದೀರ್ಘವಾದ ಖಾಸಗಿ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಇಂದು ಸಮಯವಿಲ್ಲ," ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ಆತ, "ಕೇವಲ ಒಂದು ಕ್ಷಣಮಾತ್ರಕ್ಕಾದರೂ, ಅವರ ದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತೇನೆ," ಎಂದ. ನಂತರ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನನಗೆ ಹೇಳಿದ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಗುರುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುವಂತೆ ವಿಂತಿ ಮಾಡಿದ. ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಭಿಕ್ಷೆ ಮುಗಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯವಾದ ಮೇಲೆ, ನಾನಾತನ ಮನವಿಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿದ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಗುರುಗಳು, "ಅವನು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಒಳ್ಳೆಯದು ಮತ್ತು ಪ್ರಸಕ್ತ. ಇವತ್ತು ಸಮಯವಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ, ಅವನು ಬಯಸಿದರೆ, ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಬಹುದು

ಮತ್ತು ತನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಇಡಬಹುದು. ನನಗೆ ಉತ್ತರಗಳು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅನ್ಯಥಾ, ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಾರಾಯನಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಇದಾದ ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ವಾಸಸ್ಥಾನವಾದ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ವಿಲಾಸದ ಮುಂಭಾಗದ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಿಸಿದರು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಕೆಲವು ಭಕ್ತರು ಅಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಗುರುಗಳ ಮುಂದೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. ಗುರುಗಳು ಅವನನ್ನು ಕರುಣಾದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಆಶೀರ್ವಾದದ ಮುದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ, “ಸಂತೋಷವಾಗಿರಪ್ಪಾ,” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದರು. ಗುರುಗಳು ನನಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಾನವನಿಗೆ ಬೇಗನೆ ತಿಳಿಸಿದೆ. ನಾನು ಮುಗಿಸುವ ಮೊದಲೇ, ಆತ, “ಪರಮಪೂಜ್ಯರು ನನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ ಕ್ಷಣವೇ ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಉತ್ತರಗಳು ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿದುಬಂದವು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ತಾವಾಗಿಯೇ ಗುರುಗಳು ನನಗೆ ಈ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡಿದರು — “ನಾನು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಅವನ ಶ್ರದ್ಧೆ ನನ್ನ ಮನ ಮುಟ್ಟಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ, ನಾನು ಅಮ್ಮನವರನ್ನು, ‘ದಯವಿಟ್ಟು ಅವನು ಬಯಸಿದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಈಗಲೇ ಅವನಿಗೆ ಒದಗಿಸಿ,’ ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದೆ. ಈ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕನಿಗಿದ್ದಂಥ ಶ್ರದ್ಧೆ ಪ್ರತಿಫಲಾರ್ಹ.” ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ನಾನವರಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿದಾಗ, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ, “ಅಮ್ಮನವರು ಅಷ್ಟು ಕರುಣಾಮಯೀ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಗುರುಗಳಿಗೆ 1931ರ ಮೇ 22 ರಂದು ಪರಮಗುರುಗಳು (ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಭಾರತೀ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳು) ಸನ್ಯಾಸದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಸಂಜೆ, ಮಠದ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಪರಮಗುರುಗಳಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಶೃಂಗೇರಿಯ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಸವ ನಡಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಉಭಯ ಗುರುಗಳು ದರ್ಬಾರು ಪೋಷಾಕನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರು. ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಗಳತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಪರಮಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಬೆರಳನ್ನು ಚಾಚಿದರು. ಗುರುಗಳು ಅದನ್ನು ನಯವಾಗಿ ಹಿಡಿದರು. ಬೆಳ್ಳಿ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ತಲಪುವವರೆಗೂ ಪರಮಗುರುಗಳು ಮುನ್ನಡೆದರು. ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ, ತಮ್ಮ ಬೆರಳನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರು ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ನಂತರ, ಅವರು ಚಿನ್ನದ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಇದು ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿತ್ತು.

ಶಿಷ್ಯನಾದವನು ತನ್ನ ಗುರುವನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಅವರ ಮುಂದೆ ಹೋಗಬಾರದು ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಪರಮಗುರುಗಳ ಅಪ್ಪಣೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಗುರುಗಳು ಈ ನಿಯಮವನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಗುರುವಿನ ಆಸನ ಗೌರವಾರ್ಹ; ಶಿಷ್ಯ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಪರಮಗುರುಗಳು ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಬಂಗಾರದ

ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯನ್ನು. ಗುರುಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಜನರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಪ್ರದಾಯನಿಯಮದ ಘೋರ ಉಲ್ಲಂಘನೆಗಾಗಿ ಜನರು, ಕನಿಷ್ಠಪಕ್ಷ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಾದರೂ, ಗುರುಗಳನ್ನು ದೂಷಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಪರಿಗಣನೆಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೂ, ಇನ್ನೂ 14 ವರ್ಷಗಳೂ ತುಂಬದ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಗೊಂದಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಹಿಂಜರಿಯದೆ ಪಾಲಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಅಂದು ಚಿನ್ನದ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಆಸೀನರಾದರು. ತಮ್ಮ ಸಂನ್ಯಾಸದ ದಿನದಂದೂ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಗೆ ವಿಧೇಯತೆ ಹಾಗಿತ್ತು.

1970ರ ದಶಕದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ, ಈ ಘಟನೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿ, ನಾನು ಗುರುಗಳನ್ನು, “ಪರಮಗುರುಗಳಿಂದ ಇಂತಹ ಕಠಿಣ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಪಡೆದಾಗ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ಏನು ಅನಿಸಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. “ಅನಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲೇನಿತ್ತು? ನನ್ನ ಗುರುಗಳ ಆಜ್ಞೆ ಅನುಲ್ಲಂಘ್ಯ. ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಅದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಆಗ ನನ್ನ ಏಕೈಕ ಆಲೋಚನೆ ಅದಾಗಿತ್ತು”, ಎನ್ನುತ್ತ, ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ನಿರುಪಾಧಿಕ ವಿಧೇಯತೆಯ ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವರ್ತನೆಗೆ, ಯಾವ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆಯನ್ನೂ ಕೊಡದೆ ಗುರುಗಳು ಉತ್ತರಿಸಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ, ಪರಮಗುರುಗಳ ಹಾಗೂ ಗುರುಗಳ ಪ್ರಖರ ಶಿಷ್ಯರಾಗಿದ್ದ ಬಹುಶ್ರುತ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳೊಬ್ಬರು, ಪರಮಗುರುಗಳು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಗೆ ಗುರುಗಳು ಕುಳಿತಿದ್ದನ್ನು ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ಮುಂಚೆಯೇ ನೋಡಿದರು. ಗುರುಗಳು ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದಿದ್ದರೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ, ಗುರುಗಳು ಅವರಿಗೆ, “ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಪರಿಚಾರಕ ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ,” ಎಂದರು. ಗುರುಗಳು ಬೇರೊಬ್ಬ ಸೇವಕನನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು; ಮೇಲಾಗಿ ಮಠದ ಪರಿಚಾರಕರಂತೆ ತಾವು ಮಲಗಿದ್ದು, ಕರೆದಾಗ ಮಾತ್ರ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಗುರುಸೇವೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗಿದ್ದ ನಿಷ್ಠೆಯೇ ಅವರನ್ನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿತ್ತು.

ಅನೇಕ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಸೇವೆಯನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು; ಮತ್ಯಾರೇ ಇರಲಿ, ಅದೆಷ್ಟೇ ಅವನ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಠೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಎಂದೋ ಅಪರೂಪಕ್ಕಾದರೂ ಎಡವುತ್ತಿದ್ದ. ಅದು ಹಾಗಾದರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ತಮ್ಮ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರಮಗುರುಗಳಾದರೋ ಗುರುಗಳನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುರುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಭಕ್ತರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಅವರು ಹೀಗೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದ್ದಾರೆ — “ಅವರು ಕೇವಲ ಒಬ್ಬ ಸ್ವಾಮಿಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಡಿ. ಅವರು ದೇವರು. ಅವರು ನನ್ನ ಗುರು.” ಪರಮಗುರುಗಳು

ಸುಭಾನು ಸಂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ (1943-44 ರಲ್ಲಿ) ಗುರುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಸಹ ರಚಿಸಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ಏಳು ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹೀಗಿವೆ —

**ದಯಾಸಾನ್ದ್ರಂ ಬಾಲಂ ನಿಖಿಲಜಗತೀರಕ್ಷಣಚೇಣಂ
ಹರನ್ದ್ರಂ ವಿಘ್ನಾದ್ರಿಂ ವಿಮಲವಿಮಲೈವೀಕ್ಷಣಚಯ್ಯೇಃ |
ಪರಬ್ರಹ್ಮಾಕಾರಂ ಪ್ರಣವವಿದಿತಂ ಶಾನ್ತಮನಸಂ
ಗುರುಂ ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥಂ ಕಲಯತ ಬುಧಾಶ್ಚಿತ್ತಕಮಲೇ ||**

(ಓ ಬುದ್ಧಿವಂತರೆ! ಎಳೆಯ ವಯಸ್ಸಿನ, ಶಾಂತವಾದ ಮನದ, ದಯೆಯೇ ಘನೀಭೂತರಾದ, ತಮ್ಮ ಅತಿಪವಿತ್ರವಾದ ಕಟಾಕ್ಷಗಳಿಂದ ವಿಘ್ನಗಳ ಪರ್ವತವನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸುವ, ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕುಶಲರಾದ, ಪ್ರಣವದ (ಓಂ-ಕಾರದ) ಮೂಲಕ ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟ, ಮತ್ತು ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಆಕಾರವಾದ ಗುರು ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥರನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯ-ಕಮಲದಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿರಿ.)

**ಶರೀರೇನ್ದ್ರಿಯಚಿತ್ತಾನಾಂ ಶುದ್ಧಯೇ ಕಲ್ಪಿತಾ ಮಹಾಃ |
ಬಹವೋ ಗುರುದೇವಾನಾಂ ತತ್ಪಲಂ ಭವತಾಂ ತನುಃ ||**

(ಶರೀರ-ಇಂದ್ರಿಯ-ಚಿತ್ತಗಳನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅನೇಕ ವ್ರತಗಳ ಮತ್ತು ಹಬ್ಬಗಳ ಆಚರಣೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮ ಶರೀರವು ಅವುಗಳ ಫಲ.)

ಆಗ ಪರಮಗುರುಗಳು, “ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿ ಸತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಏನನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವೆನೋ, ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲ”, ಎಂದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಪಾಲಿಗಂತೂ ಗುರುಗಳು, ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿದ್ದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಪರಮಗುರುಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡಿತು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರು. ಅದೊಂದು ಅನನ್ಯ ಗುರು-ಶಿಷ್ಯ ಸಂಬಂಧ!

1931ರ ಮೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ಸನ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಮುಂಚಿನಿಂದಲೇ ಪರಮಗುರುಗಳ ವಿಶೇಷ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನಗಳಿಂದ, ಹಲವಾರು ಗಮನಾರ್ಹ ದೈವಿಕ ಘಟನೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ, ತೀವ್ರತೆ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಗುರುಗಳ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯು, ಗುರುಗಳ ಜ್ಞಾನೋದಯ ಮತ್ತು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿ (ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ)ಯೊಂದಿಗೆ ಡಿಸೆಂಬರ್ 1935ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯನ್ನು ಕಂಡಿತು. ತಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ, ಗುರುಗಳು ಹಠಯೋಗ, ಕರ್ಮಯೋಗ, ಕುಂಡಲಿನೀಯೋಗ, ನಾದಾನುಸಂಧಾನ, ಆತ್ಮಾನುಸಂಧಾನ, ಹಾಗೂ ದೇವತಾ ರೂಪಗಳ ಮೇಲೆ ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು

ಸಮಾಧಿ — ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕರಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ನಂತರ, ಆತ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಉಪದೇಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ತೀವ್ರ ಅನುಚಿಂತನೆಯ ಮೂಲಕ, ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಸತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮತ್ತು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರು. ಅನಾತ್ಮ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲಗೊಳಿಸುತ್ತ, ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಇರುವ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾಗಿ ಮತ್ತು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಏಕಾಗ್ರಚಿತ್ತರಾಗಿ, ಪರತತ್ವದಲ್ಲಿ ಸವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಸವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಪದೇ ಪದೇ ನೆಲೆಸಿ, ಯೋಗದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯಾದ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಲೀನರಾದರು. ನಿಯತ್ನವಾಗಿ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೆಲೆಸುತ್ತ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ತಿಳಿಸಿದ ಅದ್ವೈತ ಸತ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ಅಡೆತಡೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲಗೊಳಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಪರಿಪೂರ್ಣ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದು ಪರಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾಗಿ ನೆಲೆನಿಂತರು. ಕೂಡಲೇ ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವೇ ಪರಮಗುರುಗಳು ಗುರುಗಳ ತತ್ವಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸುಸ್ಥಿತರಾದದ್ದನ್ನು ನಿರ್ಣಾಯಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿ, ಗುರುಗಳನ್ನು ಆನಂದೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಆಲಂಗಿಸಿ ಶ್ಲಾಘಿಸಿದರು.

ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ತೋರಬಹುದಾದರೂ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ಪರಮಗುರುಗಳಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ವೇದಾಂತ ಪಾಠಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದುದು ಅವರು ತತ್ವಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವೇ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಪಂಡಿತರು ಪರಮಗುರುಗಳನ್ನು ಪರಮ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಮತ್ತು ವೇದಾಂತದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಣಾತರೆಂದು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪರಮಗುರುಗಳಿಂದ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಗುರುಗಳು, ಶ್ರೀ ಶಂಕರ ಭಗವತ್ಪಾದರ ಭಾಷ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು, ಭಗವದ್ಗೀತೆ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಆದ್ಯಂತ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಪರಮಗುರುಗಳ ಬೋಧನೆಯ ಶೈಲಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಗುರುಗಳು, “ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಭಗವತ್ಪಾದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದವನ್ನೂ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದ ನಂತರ, ಅದರ ನಿಜವಾದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಭಗವತ್ಪಾದರ ಭಾಷ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನ್ಯಾಯ, ಮೀಮಾಂಸಾ ಮತ್ತು ಯೋಗ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪ್ರಸಕ್ತ ಅಂಶಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ವೇದಾಂತ ಬೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಹೊಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು,” ಮತ್ತು, “ವೇದಾಂತ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಾಗ, ಪಂಕ್ತಿ-ಪಂಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸುವುದು ಒಂದು ವಿಧಾನ. ಸ್ವಂತ ಅನುಭವದೊಂದಿಗೆ ಜೊಡಿಸಿಕೊಂಡು ಪಂಕ್ತಿಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು ಮತ್ತೊಂದು. ಅವರ ಬೋಧನಾ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಲಕ್ಷಣವಿತ್ತು; ಅದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಾಯಕವಾಗಿತ್ತು,” ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಗುರುಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯ ಎಲ್ಲ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ರಕಾರವನ್ನೂ ತಾವು ಸ್ವತಃ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದರಲ್ಲೂ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಪರ್ವತಶಿಖರಕ್ಕೇರಿ, ಪರಿಪೂರ್ಣ

ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಅಂತೆಯೇ ಜೀವನುಕ್ತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ವೇದಾಂತ ಶಾಸ್ತ್ರ, ನ್ಯಾಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಯೋಗ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಪಮ ಕೋವಿದರಾಗಿದ್ದರು ಹಾಗೂ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ, ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ ಮತ್ತು ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲೂ ನಿಷ್ಣಾತರಾಗಿದ್ದರು. ಸ್ವಭಾವತಃ ಕರುಣೆಯ ಸಾಗರವೇ ಆಗಿದ್ದ ಅವರು, ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಅಗಾಧ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರ ಜೊತೆಗೆ ಅಮೋಘ ಆಶೀರ್ವಚನಗಳನ್ನು ಕರುಣಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು 'ಪರಿಪೂರ್ಣ ಗುರು' ಆಗಿದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ಅಚ್ಚರಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ.

— ಸಂಕಲನಕಾರ

ಆಸೆ, ಕೋಪ ಮತ್ತು
ದುಡುಕುತನಗಳಿಂದ ಜೋಕೆ

1. ಹಾತೂರತೆಯ ಜಾಲ

ಸ್ಪರ್ಧೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆಯಲು ಕೆಲ ಹುಡುಗರು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಮುಂದಾದರು. ದೀರ್ಘಕಾಲ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದ ಬಳಿಕ, ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಅದರ ಅಂತಿಮ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಓದಿ ಹೇಳಿದ. ಆಗ ಆ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದ ಮೂರು ಜನರು ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಆಲಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ನಿಜಸಂಗತಿಯೆಂದೇನೂ ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಅವರು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನಂತೂ ರುಚಿಸಿದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಾ ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿದರು. ಸುಮಾರು 500 ಕಿ.ಮೀ. ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆಲದ ಮರವೊಂದರಡಿ ಅಡಗಿಟ್ಟು ಚಿನ್ನದ ಮಡಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹದಿಹರೆಯದ ತರುಣನೊಬ್ಬನ ಕಿವಿಗೆ ಅವರ ಮಾತುಗಳು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಬಿದ್ದವು.

ಆ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಬಲವಾದ ಹಂಬಲ ಆ ತರುಣನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂತು. ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಸದೆ ಆ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ. ಅಲ್ಲೊಬ್ಬಾತ ಸಣ್ಣದಾದ ಬಾಯುಳ್ಳ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣೊಂದನ್ನಿರಿಸಿ, ನಂತರ ಉದ್ದನೆಯ ಹಗ್ಗದ ಮೂಲಕ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಟ್ಟಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡ. ಕುತೂಹಲ ಕೆರಳಿ ಆತನೊಂದಿಗೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ.

ತರುಣ - ನೀವು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ಆತ - ಕೋತಿಗೆ ಜಾಲವನ್ನು ಹೂಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಕೋತಿಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ದೊಂಬರಾಟ ಕಲಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ತರುಣ - ನೀವು ಹೂಡಿರುವ ಸಾಧನವು ಹೇಗದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲದು?

ಆತ - ಈ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೋತಿಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲೊಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಈ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಹಣ್ಣನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಅದು ಪಾತ್ರೆಯೊಳಗೆ ತನ್ನ ಕೈ ಹಾಕಿ ಹಣ್ಣನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಣ್ಣನ್ನು ಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿರುವಾಗ ಮಂಗ ತನ್ನ ಕೈ ಹೊರತೆಗೆಯಲು ಆ ಪಾತ್ರೆಯ ಬಾಯಿ ತುಂಬಾ ಕಿರಿದು. ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಕೋತಿ ಅದನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೋತಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಲಾರದೆ ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನಾನದನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ತರುಣ - ಹಾಹಾ, ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿದೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು! ನಿಮ್ಮ ಕೋತಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದ ಹಣ್ಣನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೈಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಆತ - ಇಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗದು. ಅದು ತಾನು ಹಿಡಿದ ಹಣ್ಣನ್ನು ಬಿಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ತರುಣ - ಹಣ್ಣಿನಾಸೆಗೆ ಮಂಗ ಅಷ್ಟು ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತೆಂದು ನನ್ನಿಂದ ಊಹಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಆತ - ಓ ಹಾಗೋ? ನನ್ನ ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದು ನೋಡುತ್ತಿರು.

ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗಿ ನಿಂತರು. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಕೋತಿಯೊಂದು ಬಂದು ಆತ ಎದುರುನೋಡಿದ್ದಂತೆಯೇ ವರ್ತಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ತರುಣ, “ಎಂಥ ಮೂರ್ಖ, ಹುಚ್ಚ, ಈ ಮಂಗ!” ಎನ್ನುತ್ತ ತನ್ನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಬಳಿಕ, ಕಪ್ಪೆಯೊಂದು ತನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿ ನೋಣವನ್ನು ಧಟ್ಟನೆ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಅವನು ಕಂಡ. ಅದರಿಂದ ವಿನೋದಗೊಂಡ ಅವನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಪ್ಪೆಯ ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸಿದ. ಅದು ಇನ್ನೇನು ಒಂದು ನೋಣವನ್ನು ಕಬಳಿಸುವುದೋ ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಹಾವು ಸುಳಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಅದರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಗಪ್ಪನೆ ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಆ ಕಪ್ಪೆ ತನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನಾಗ ಚಾಚಿತು; ನೋಣವೊಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹಾವು ಕಪ್ಪೆಯನ್ನು ನುಂಗಲು ಮುಂದಾಯಿತು. ಹುಡುಗ ತನ್ನೊಳಗಂದುಕೊಂಡ, “ಇದೆಂಥ ವಿಚಿತ್ರ ದೃಶ್ಯ! ತನ್ನ ಸಾವಿನ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಈ ಪೆದ್ದುಕಪ್ಪೆ ನೋಣವನ್ನು ಹಿಡಿಯುವಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಗಿತ್ತು,” ಎಂದು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕಿದ ಅವನು ಒಬ್ಬ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯವನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದ. ವನರಕ್ಷಕ, “ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದೆ ಹೋಗಬೇಡ. ಅಲ್ಲಿ ಉಗ್ರ ಕಾಡಾನೆಯೊಂದಿದೆ; ಅದು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಿತು,” ಎಂದೆಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟ. ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗನಲ್ಲಿ ತಾನು ಪಡೆಯುವನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಚಿನ್ನದ ಹಾತೂರತೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಅವನು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದ. ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿದ್ದ. ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಲದಮರವೊಂದು ಇರುವುದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಬಂದಿತ್ತಷ್ಟೆ? ತನಗೆ ಕೇಳಿಬಂದ ಆ ಮರವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಆನೆಯ ಕಹಳೆ ಕೇಳಿಬಂತು.

ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಮತ್ತೆ ಆನೆಯನ್ನು ಕಂಡ. ಅವನು ತಕ್ಷಣವೇ ದೌಡಾಯಿಸಲು, ಆನೆ ಅವನ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿತು. ಅವನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿದರೂ, ಕಾಡಾನೆ ಅವನನ್ನು ನಿರಂತರ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ತಾನು ಗಮನಿಸದಿದ್ದ ಹಳ್ಳವೊಂದರಲ್ಲಿ ಕಾಲಾರಿದ. ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮತ್ತೂ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ಕೈ ಬೀಸುತ್ತಲೇ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು, ದೈವವಶಾತ್ ಅಲ್ಲೊಂದು ಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ಹೇಗೋ ಪತನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ. ಕಾಡಾನೆ ಹಳ್ಳದ ಅಂಚನ್ನು ತಲುಪಿ ಮೇಲಿಂದಲೇ ಅವನತ್ತ ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿತು.

ತರುಣ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿದ; ಹಳ್ಳಿ ಆಳವಾಗಿತ್ತು. ಸಾಲದೆಂಬಂತೆ ಅದರ ತಳದಲ್ಲಿ ಹೆಡಬಿಚ್ಚಿ ಮೇಲೆತ್ತಿದ್ದ ನಾಗರಹಾವನ್ನು ಕಂಡ. ಮೇಲೇರಲಾಗಲಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯಲಾಗಲಿ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದೆ ತಾನು ಅತಿಗಂಭೀರ ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುವುದನ್ನು ಮನಗಂಡ. ಅವನ ತೊಂದರೆಗಳು ಸಾಲದೇನೋ ಎಂಬಂತೆ, ತಾನು ಹಿಡಿದ ಬಳ್ಳಿ ಸಡಿಲವಾಗಲು ಆರಂಭಿಸಿತು; ಕೀಟಗಳು ಅದನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಮೇಲಿದ್ದ ಮರದಲ್ಲಿನ ಜೇನುಗೂಡಿನಿಂದ ಜೇನುತುಪ್ಪದ ಒಂದು ಹನಿ ಅವನ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಮೆಲ್ಲನೆ ತುಟಿಗಳತ್ತ ಹರಿಯಿತು. ತನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿ ಅದನ್ನು ನೆಕ್ಕಿದ. ಜೇನುತುಪ್ಪ ಅವನಿಗೆ ಅಮೃತದಂತೆನಿಸಿತು. ಆಗ ದೂರದ ಸಿಂಹದ ಘರ್ಜನೆ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಬಂತು. ಭಯಗೊಂಡ ಆನೆ ಬೇಗನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲುಕಿತ್ತಿತು. ಹುಡುಗ ಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಏರತೊಡಗಿದ. ಅವನು ಕುಳಿಯ ಬಾಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆ ಲತೆ ಕಡಿದೇ ಹೋಯಿತು. ಆದರೂ ಹೇಗೋ ಮಾಡಿ ಗುಂಡಿಯ ಅಂಚನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ.

ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಚನ್ನು ಹಿಡಿದ ಅವನ ಕೈಗಳು ಜಾರತೊಡಗಿದವು. ಆದರೆ ಆಗ ಈ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದ್ದ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೈಹಿಡಿದು ತನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿದ ಆತ, “ಆನೆಯ ಕಹಳೆ ಕೇಳಿಬಂದಾಗ, ನೀನು ಅಪಾಯಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆಯೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಈ ಕಾಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನಂತಹವರಿಗಿಂತ ನನಗೆ ಅತಿಹೆಚ್ಚು ಪರಿಚಯವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ನೀ ಹೋದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದೆ. ನಾನೀಗ ತಕ್ಕ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ,” ಎಂದ.

ಹುಡುಗ ಅವನಿಗೆ ಅಪಾರವಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳಿದ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಸಹ, ಚಿನ್ನದ ಹಂಬಲಕ್ಕೆ ವಶನಾಗಿದ್ದ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಾನು ಬಂದ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿನ ಆಲದ ಮರದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತೆರಳಲು ವನರಕ್ಷಕನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೋರಿದ. ಆತ ಯಾವ ಬಂಗಾರವೂ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಗದೆಂದು ತಿಳಿಸಿ, ಮೇಲಾಗಿ ಕಾಡಾನೆ ಮರಳಿಬರುವ ಮುನ್ನ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುವಂತೆ ತರುಣನನ್ನು ಮನವೊಲಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಆದರೂ ಹುಡುಗ ಹರಹಿಡಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ಆಲದ ಮರಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದ. ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಅದಾವುದೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ ಹುಡುಗ ತನ್ನೂರಿಗೆ ಮರಳಿದ. ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ತನ್ನ ದುಸ್ಸಾಹಸವನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡ. ಹಿರಿಯರು ನಕ್ಕು ಅವನು ಕೇಳಿದ್ದು ಕೆಲ ಹುಡುಗರ ಗುಂಪು ಸ್ಪರ್ಧೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ರಚಿಸಿದ ಕಥೆಯ ಒಂದು ಭಾಗ ಮಾತ್ರ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಆ ತರುಣನಿಗೆ ಈ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ಹೇಳಿದರು — “ಕೋತಿ ಮತ್ತು ಕಪ್ಪೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಾತೊರೆಯುವಿಕೆಯಿಂದ ಅತಿ ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದವೆಂದು ನೀನೇನೋ ಭಾವಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ನಡವಳಿಕೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅನಿಕ್ಕಿಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಪಾಪ! ಒಂದೆಡೆ ಆ ಕೋತಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಹಣ್ಣನ್ನು

ಬಿಡಲೊಲ್ಲದಿತ್ತು; ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲದ ಚಿನ್ನದ ತೀವ್ರ ಹಂಬಲದಿಂದ ನೀನು ಹೊರಟೆ. ಕಪ್ಪೆ ಮರಣಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಚಾಚಿತು; ಆದರದು ಕೇವಲ ತನ್ನ ಸಹಜವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ಇತ್ತ ನೀನಾದರೋ, ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಮನುಷ್ಯ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಇನ್ನೇನು ನೀನೇ ಅಳಿಯುವಂತಿದ್ದಾಗಲೂ ನಿನ್ನ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಜೇನುತುಪ್ಪದ ಹನಿಯನ್ನು ನೀನು ಸವಿದೆ. ನೋಡಿದೆಯಾ ಮಗನೆ! ಹಾತೊರತೆ ಎಷ್ಟು ಬಲಿಷ್ಠವಾದುದು.” ಹಾತೊರೆಯುವಿಕೆಯ ಅನರ್ಥಕಾರಿಯಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಮನಗಂಡು ಹುಡುಗ ಅವಮಾನದಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ.

2. ಇಂದ್ರಿಯ-ವಿಷಯಗಳ ಸೆಳೆತದಿಂದ

ಅನಾಹುತ

ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟುವಾಗ ಬೇಟೆಗಾರ ಶಂಖವನ್ನೂದುತ್ತಾನೆ. ಆ ಶಬ್ದ ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಸ್ತಬ್ಧವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಆ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಬೇಟೆಗಾರ ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಜಿಂಕೆ ಶಬ್ದದ ಮೇಲಿನ ಬಲವಿನಿಂದಾಗಿ ತನ್ನ ಜೀವವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆನೆಯನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿಯಲು, ಮೊದಲು ತಾವು ತೋಡಿ ಮರೆಮಾಚಿದ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಂತರ ಅದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆನೆ ಪಳಗದೆ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಪಳಗಿಸಿ ತರಬೇತಿ ನೀಡಲು ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ಹೆಣ್ಣಾನೆಯನ್ನು ಅದರ ಸಂಗಡ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೆಣ್ಣಾನೆಯ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಗಂಡಾನೆ ಹರ್ಷಗೊಂಡು ಸೌಮ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ಬಗ್ಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ತರಬೇತಿ ನೀಡಿ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹೆಣ್ಣಿನ ಸ್ವರ್ಶಕ್ಕೆ ಮಣಿಯುವುದರಿಂದ ಆನೆ ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಬೆಳಗಿಸಿದ ದೀಪದ ಜ್ವಾಲೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಪತಂಗಗಳು ಆಕರ್ಷಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳು ಜ್ವಾಲೆಯೊಳಗೆ ಹಾರಿ ನುಗ್ಗಿ ಸುಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಆಕೃತಿಯಿಂದ ಸೆಳೆಯಲ್ಪಡುವುದರಿಂದ ಪತಂಗಗಳು ಹೀಗೆ ಧ್ವಂಸವಾಗುತ್ತವೆ. ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವವನು ಮೀನಿನ ಗಾಳಕ್ಕೆ ಕೀಟವನ್ನು ಲಗತ್ತಿಸಿ ಅದನ್ನು ನೀರಿಗೆ ಒಗೆಯುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಹುಳುವಿನ ರುಚಿಯಿಂದ ಸೆಳೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮೀನು ಕೊಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಜೇನುನೋಣವೊಂದು ತಾವರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮಕರಂದವನ್ನು ಹೀರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಮುಸ್ಸಂಜೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಕಮಲದ ದಳಗಳು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಪದ್ಮದ ಸುಗಂಧದಿಂದ

ಆಕರ್ಷಿತವಾದ ಜೇನುನೋಣ ಹೊರಗೆ ಹಾರಿಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಜೇನುಹುಳು ಹೀಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡಿತು — “ಕಮಲ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ರಾತ್ರಿ ಹಾದುಹೋಗಿ ಸೂರ್ಯ ಮತ್ತೆ ಉದಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಕಮಲ ಮತ್ತೆ ಅರಳುತ್ತದೆ. ನಾನಾಗ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ.” ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಆ ಕಮಲವಿದ್ದ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ಹಿಂಡುಹಿಂಡಾಗಿ ಆನೆಗಳು ಬಂದು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಾಟವಾಡತೊಡಗಿದವು. ಕಮಲಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸೊಂಡಿಲುಗಳಿಂದ ಕಿತ್ತೊಗೆದವು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಜೇನುನೋಣ ಅಸು ನೀಗಿತು.

ಇತ್ತ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜೀವಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಇಂದ್ರಿಯ-ವಿಷಯದಿಂದ ಸೆಳೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಕಾರಣ ಅಳಿದುಹೋಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಮನುಷ್ಯ ಇಂಪಾದ ಶಬ್ದಗಳು, ಆಹ್ಲಾದಕರ ಸ್ಪರ್ಶ, ಸುಂದರ ರೂಪಗಳು, ರುಚಿಕರವಾದ ತಿನಿಸುಗಳು ಮತ್ತು ಪರಿಮಳಯುಕ್ತ ವಾಸನೆಗಳಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಬಹಳ ಜಾಗರೂಕನಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅವನು ತೊಂದರೆಗೆ ತೆರೆಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಾನೆ.

“ಚಿಟ್ಟಿಯೊಂದು ಸುಡುವ ಬೆಂಕಿಯ ಶಕ್ತಿಯ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಜ್ವಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲಿ. ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ ಮೀನು ಹುಳುವಿದ್ದ ಗಾಳವನ್ನು ಕಚ್ಚಲಿ. ನಾವುಗಳಾದರೋ, ಇಂದ್ರಿಯ-ಸುಖದ ವಸ್ತುಗಳು ಬಹಳ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ತಿಳಿದೂ ತಿಳಿದೂ, ಅವುಗಳಿಂದ ಅಗಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಯ್ಯೋ, ಮೋಹದ ಪ್ರಭಾವ ಅದೆಂಥ ಮನಸ್ಸಿಗೆಟುಕದ ಮರ್ಮ!” ಎಂದು ಭರ್ತ್ಸಹರಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

3. ಕಾಮ ವಿನಾಶಕಾರಿ

ಸುಂದ ಮತ್ತು ಉಪಸುಂದ ಎಂಬ ರಾಕ್ಷಸ ಸಹೋದರರು ಘೋರ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರು. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮದೇವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಅವರು ಬಯಸಿದ ವರವಾವುದೆಂದು ಕೇಳಿದ. “ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಬಯಸುತ್ತೇವೆ,” ಎಂದರು ಆ ರಾಕ್ಷಸರು. ಅವರಿಗೆ, “ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸಾವಿನಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೊರತಾಗಿರಲು ಅಸಾಧ್ಯ,” ಎಂದ ಬ್ರಹ್ಮ. “ನಾವು ಸಾಯಲೇ ಬೇಕೆಂದಾದರೆ, ನಮ್ಮಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಸಾವು ಆಗಬೇಕು ಎಂದವರು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. “ತಥಾಸ್ತು,” ಎಂದ ಬ್ರಹ್ಮ. ಸುಂದ-ಉಪಸುಂದರು, “ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಪರಸ್ಪರ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವರು. ನಾವು ಎಂದಿಗೂ ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಜಗಳವಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಾವಿನ ಸುಳಿವೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದೆಂದುಕೊಂಡರು.

ದೈತ್ಯಸಹೋದರರು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಜನರನ್ನು ಭಯಭೀತಗೊಳಿಸಲು ಮುಂದಾದರು. ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಇಂದ್ರನು ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಈ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವಂತೆ ವಿನಂತಿಸಿದ. ಆಗ ಮನಮೋಹಿಸುವ ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸೆಂದು ದಿವ್ಯವಾಸ್ತುಶಿಲ್ಪಿಯಾದ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಆದೇಶ ನೀಡಿದ. ನಂತರ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಬ್ರಹ್ಮ ತಿಲೋತ್ತಮೆಯಂಬ ಆ ಅಪ್ಸರೆಯನ್ನು ಸುಂದ ಮತ್ತು ಉಪಸುಂದರರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ.

ಆಕೆಯನ್ನು ಕಂಡ ಅವರು ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ತೀವ್ರವಾದ ಕಾಮನೆಗೆ ವಶವಾದರು. “ನಾನವಳನ್ನು ಮೊದಲು ನೋಡಿದುದರಿಂದ ಅವಳು ನನಗೆ ಸೇರಿದವಳು,” ಎಂದ ಸುಂದ. “ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ,” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಉಪಸುಂದ, “ಅವಳನ್ನು ಮೊದಲು ಮುಟ್ಟಿದವನು ನಾನು. ಅವಳು ಕೇವಲ ನನ್ನವಳೇ,” ಎಂದೆದುರು ನಿಂತ. ಮಾತಿನ ಕಚ್ಚಾಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದ ಆ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಕಂಡ ತಿಲೋತ್ತಮೆ, “ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬಲಶಾಲಿ ಯಾರೋ, ಅವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದಳು. ಕಾಮದಿಂದ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸುಂದ-ಉಪಸುಂದರು ಅಂಧರಾಗಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಒಡನೆಯೇ ಅವರು ಒಬ್ಬರಮೇಲೊಬ್ಬರು ದಾಳಿ ಮಾಡಿದರು. ಘೋರಕಾಳಗವೇ ನಡೆಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದರು.

ಬೃಹ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಷ್ಟೇ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗಿರಲಿ, ಮತ್ತವನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಸಹ ಸಾಧಿಸಿರಲಿ, ಆದರವನು ಕಾಮಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಸೊಕ್ಕಿಗೆ ವಶನಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಪತನ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಬುತ್ತಿ.

4. ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಅನರ್ಥಕರವಾದ ಆಸೆಯ ದಾಳಿ

ಬ್ರಹ್ಮಕಾರಿಯೊಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಯೋಗಿಗಳೊಬ್ಬರ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯವನ್ನು ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವುದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಯೋಗಿಗಳು ತಾವು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಹಿಂದಿರುಗುವುದಾಗಿ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ಅಂದು ಸಂಜೆ ಬ್ರಹ್ಮಕಾರಿ ನೀರು ತರಲು ನದಿಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಹದಿಹರೆಯದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವಳ ಕಷ್ಟವೇನೆಂದು ಅವಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದ.

ಅವಳು ಹೀಗೆಂದಳು — “ನಾನು ನದಿಯಾಚೆ ಒಂದೆರಡು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸೇರಿದವಳು. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಮತ್ತು ನಾನು ಇಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನದಿಯ ಈ ಬದಿಯ ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ

ನಡೆಯುವ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟೆವು. ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ನಾವು ಹತ್ತಿರದ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಚಿಟ್ಟೆಯೊಂದು ನನ್ನ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಿತು. ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಆಸೆ ಪಟ್ಟು, ಅದು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹೂವಿನ ಬಳಿ ಹೋದೆ. ಅದು ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಹಿಡಿತವಕ್ಕೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಇನ್ನೊಂದು ಹೂವಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೂ ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದೆ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗಲೂ ಸಹ ವಿಫಲಳಾದೆ. ಹೀಗೆ ಬೆನ್ನಟ್ಟುತ್ತಾ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗದ ನಾನು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೊರಗಾಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ನಾನು ಚಿಟ್ಟೆ ಹಿಡಿಯುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದಣಿವೆವಳಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟೆ.

“ನಿದ್ರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಿದ್ರೆಗೆ ಜಾರಿದೆ. ಒಂದು ಗಂಟೆಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಮಲಗಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ಸೂರ್ಯ ಮುಳುಗಿರುವುದನ್ನು ಎದೆಗಂಡೆ. ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋದೆ; ಆದರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಹುಡುಕಿದರೂ ನಾನವರನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ನನಗೆ ಕಾದ ಬಳಿಕ, ಅವರು ನನಗಾಗಿ ಕೂಗು ಹಾಕಿರಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಊಹೆ. ನಾನು ಚಿಟ್ಟೆಯ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿದ್ದೇನೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮನೆಗಿಳಿಗೆ ತುತ್ತಾಗುವಳೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬೇಗನೆ ಮನೆ ಸೇರಲು ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತೆರಳಿರಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅವರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಹೀಗೆ ನಡೆದಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನಂತೂ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವ ಆಲೋಚನೆಯಿಂದ ಹೆದರಿದೆ. ಮನೆಯತ್ತ ಮುಂದುವರಿಯಲು ಕಾಲ ಮಿಂಚಿರುವುದು ನನಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಮೇಲಾಗಿ ನಾನು ಮತ್ತೆ ನದಿಗೆ ಧಾವಿಸಿದಾಗ, ದೋಣಿಗಾರ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಆತ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನೇನೋ. ಇದೀಗ ಕತ್ತಲೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ; ನನಗಿಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ತಿಳಿವಾಗಿದೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಸಹಾಯಕಳಾಗಿ ಖಿನ್ನಳಾಗಿದ್ದೇನೆ.”

ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಕನಿಕರ ಮೂಡಿತು. ಅವನು ಅವಳಿಗೆ, “ನಾನು ವಾಸಿಸುವ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ನೀನು ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದು ನಾಳೆ ಮುಂಜಾನೆ ಹೊರಡಬಹುದು,” ಎಂದ. ಹುಡುಗಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ಮುಂಜಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ತಾಳಿದಳು. “ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಯಾರೆಲ್ಲ ವಾಸಿಸುತ್ತಾರೆ?” ಎಂದವಳು ಕೇಳಿದಳು. “ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ಮತ್ತು ನಾನು,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ, “ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ಬೇರೆಡೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರವೇ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಾರೆ,” ಎಂದ. ಹುಡುಗಿ, “ಹಾಗಾದರೆ ನಾನಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು ಸೂಕ್ತವೇ? ನನಗದರ ಬಗ್ಗೆ ಆಳುಕಿದೆ,” ಎಂದು ಹಿಂಜರಿದಳು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ನಗುತ್ತಾ, “ಭಯಪಡಬೇಡಮ್ಮ. ನಾನು ನೈಷ್ಠಿಕ-ಬ್ರಹ್ಮಚಾರ್ಯ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಲೈಂಗಿಕ ಆಸೆಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ನನ್ನ ವೈರಾಗ್ಯ ಅಲುಗಾಡಿಸಲಾಗದ್ದು. ಅಪ್ಸರೆಯಾದ ಊರ್ವಶಿ ಕೂಡ ನನ್ನನ್ನು ಕಣಕಲಾರಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು

ಯಾವುದೇ ಅಳುಕಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರಬಹುದು,” ಎಂದ. “ನನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ಅನೇಕ ಧನ್ಯವಾದಗಳು,” ಎಂದ ಹುಡುಗಿ ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಟಳು.

ಆಶ್ರಮದಲ್ಲವನು ಅವಳಿಗೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ನಂತರ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು, “ಇಲ್ಲಿರುವ ಏಕೈಕ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ನೀನು ವಿಶ್ರಮಿಸು; ನಾನು ಹೊರಗೆ ತೆರದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮಲಗುವೆ,” ಎಂದ. ಅವಳು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅವನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದಳು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ತನ್ನ ಒಣಹುಲ್ಲಿನ ಚಾಪೆಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿ ಮಲಗಿದ. ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಹನಿಯಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿದ. ಹುಡುಗಿ ಅದನ್ನು ತೆರದಳು. ಮಳೆ ಹನಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ ತಾನು ಒಳಗೆ ಮಲಗಲು ಬಯಸಿದನೆಂದವನು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ಅವನು ಅವಳ ಒಣಹುಲ್ಲಿನ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಕೋಣೆಯ ಒಂದು ಬದಿಗೆ ಸರಿಸಲು ಹೇಳಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚಾಪೆಯನ್ನು ಹಾಸಿದ. ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ಬೆನ್ನುಮಾಡಿ ಮಲಗಿದ.

ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಹನಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಳೆ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಬಳಿಯ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಿಂಚಿನ ಹೊಳಪುಗಳು ಅವನನ್ನು ನಿದ್ರಿಸಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಕಿಟಕಿಯ ಕಡೆ ಬೆನ್ನುಮಾಡಿ ಮಲಗಿದ. ಅವನು ಈಗ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದಾಗಿದ್ದು ಅವಳು ನಡುಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಆಗ, “ಪಾಪ, ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಅವಸ್ಥೆ! ಹಗಲಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಇವಳಿಗೆ ಇದೀಗ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೂ ವಿಶ್ರಾಂತವಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸಲೂ ಸಹ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾನವಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು,” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡ. ಅವಳ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ತಟ್ಟಿ, “ನನ್ನ ಬಳಿ ಕಂಬಳಿಯೊಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳೋಣ,” ಎಂದ. ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಅವಳಿಗೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು, ತಾನು ಹೊದಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. “ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಥಂಡಿಯೇರುತ್ತಿದೆ. ಕಂಬಳಿ ಇಲ್ಲದೆ ನನಗೆ ನಿದ್ರಿಸಲಾಗದು. ನಾನೀ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುಳಿದರೆ, ಮುಂಜಾನೆ ಕಣ್ಣೆಳೆಯುತ್ತದೆ; ನನ್ನ ಧ್ಯಾನ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಈ ಹುಡುಗಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗುವ ಅನಾನುಕೂಲತೆಗಿಂತ ನಾಳೆಯ ಧ್ಯಾನ ಮುಖ್ಯ. ಎಂತಾದರೂ, ಒಂದು ಮರದ ಕೊರಡು ಹೇಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವಳ ದೇಹವೂ ಅಂತೆಯೇ,” ಎಂದವನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಹುಡುಗಿ ಆಚ್ಚರಿಯಿಂದ ಕಂಡಂತಾದರೂ, ಯಾವುದೇ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಕಂಬಳಿ ಹಂಚಿಕೊಂಡರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಹುಡುಗಿಯ ದೇಹಸ್ಪರ್ಶದ ಬಳಿಕ, ಕಾಮದ ಆಲೋಚನೆಗಳು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಕೆರಳುವುದನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಅನುಭವಿಸಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವನು ವಿಚಲಿತನಾಗಲಿಲ್ಲ. “ನಾನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದು ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬಯಸಿದ್ದಾಗಲೂ, ಆ ಚಪಲಕ್ಕೆ

ತುತ್ತಾಗುವುದನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ತಡೆಗಟ್ಟಿದ ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಿವೆ. ಅಂತೆಯೇ, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೋಪ ಉದ್ಭವಿಸಿದ ಸಂದರ್ಭಗಳಿವೆ. ಆದರೂ, ನಾನಾಗ ಬಿರುಸಾಗಿ ಮಾತನಾಡದಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮೌನವನ್ನೂ ತಾಳಿದ್ದೇನೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಈ ಲೈಂಗಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳು ತರವಲ್ಲದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುವಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಲಾರವು,” ಎಂದು ತನ್ನಲ್ಲೇ ಅಂದುಕೊಂಡ. ಆದರೆ, ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಮದ ಆಲೋಚನೆಗಳು ತೀವ್ರವಾದವು. ಹುಡುಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಲೈಂಗಿಕ ಭೋಗ ಹೊಂದಲು ಪ್ರಬಲವಾದ ಹಂಬಲದಿಂದ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅವನು, ತನ್ನ ತೋಳನ್ನು ಅವಳ ಸುತ್ತ ಹಾಕಿದ.

ಅವನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ತಡ, ಹಿಂದೆಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಬೆಚ್ಚುಬಿದ್ದ. ಹುಡುಗಿಯ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕಂಡ. ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ಸ್ತಬ್ಧನಾದ. ನಂತರ ಅವನು ಆತುರದಿಂದ ಎದ್ದು ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಪಾದಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ; ನಾಚಿಗೆಟ್ಟ ಅವನ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಯೋಗಿಗಳು, “ನೀನು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತನಾಗದ ಕಾರಣ, ನಿನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವನ್ನು ಲಘುವಾಗಿ ಭಾವಿಸಬಾರದೆಂದು ನಾನು ನಿನಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳು ನಿನ್ನೊಳಗೆ ಬೇರೂರಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಲೋಭನೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನೀನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಬೇರುಪಾಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಮಂಗಗಳು ಏಕಾದಶಿಯ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದೆ. ನೆನಪಿದೆಯೇನು?” ಎಂದರವನಿಗೆ. ಗುರುಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಯೋಗಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಕಥೆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ನೆನಪಾಯಿತು.

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೋತಿಗಳ ಗುಂಪೊಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಮಂಗಗಳ ಮುಖಂಡ, “ಮಾನವರು ಏಕಾದಶಿಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸ ಆಚರಿಸಿ ಆ ಮೂಲಕ ಪುಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಾವೂ ಸಹ ಏಕಾದಶಿಯಂದು ಉಪವಾಸವಿರೋಣ,” ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮುಂದಿನ ಏಕಾದಶಿಯಂದು ಎಲ್ಲವೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತವು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಅಲ್ಲೊಂದು ಕೋತಿ ಹೇಳಿತು — “ನಾವು ರಕ್ಷಣೆಯಿಲ್ಲದೆ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದೇವೆ. ಹಾದುಹೋಗುವ ಆನೆಗಳ ಹಿಂಡು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಪ್ಪಳಿಸಬಹುದು. ಇತ್ತ ಓಡಾಡುವ ಹುಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಿಗಿದುಹಾಕುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ನಾವು ವ್ಯಕ್ತವಾಸಿಗಳು; ನೆಲದ ಮೇಲೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಉಳಿಯುವುದು ನಮಗೆ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಾವು ಮರಗಳ ಕಾಂಡವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಶಾಖೆಗಳ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಬಾರದೇಕೆ? ನಾವು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಇರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಶಾಖೆಗಳ ತುದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.” ಆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಅವುಗಳು ಮೆಚ್ಚಿ ಅದರಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡವು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕಳೆಯಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಕೋತಿ ನುಡಿಯಿತು — “ಚಿರತೆ ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಬಹುದು. ನಾವು ರೊಂಬೆಗಳ ತುದಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ನಮಗೊಳಿತು. ಚಿರತೆಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ತುದಿಯ ಭಾಗಗಳು ಅವುಗಳ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಲಾರವು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಪಕ್ಕದ ಮರಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ನಾವು ಸುಲಭವಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ನಾವು ಹಾವುಗಳಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ನಾವು ಹಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಕುಳಿತು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಮರದ ಕಾಂಡಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಗಾವಹಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು.” ಈ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಸಹ ಎಲ್ಲ ಕಪಿಗಳು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಒಡನೆಯೇ ಅದನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿದವು.

ಮತ್ತೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಆಗೊಂದು ಕೋತಿ ಹೀಗೆಂದಿತು — “ನಿರಂತರವಾಗಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟಿರುವುದು ಬಹಳ ಬೇಸರದ ಕೆಲಸ. ನಾವೇಕೆ ಸರದಿಯಲ್ಲಿ ಅಪಾಯಗಾವಲಿರಬಾರದು? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಳಿದವರು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಲು ಹಿಂಜರಿಯಬೇಕಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಬೇಸರವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ, ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಹಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೂ ಯಾವ ಉಪವಾಸವೂ ಮುರಿಯುವುದಿಲ್ಲ.” “ಸರಿಯಾದ ಮಾತು,” ಎಂದು ಮಿಕ್ಕವು ಭಾವಿಸಿದವು. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಮಂಗಳಗಳು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹಣ್ಣುಗಳ ಮೇಲೆ ದೃಷ್ಟಿ ಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ಅಷ್ಟೇನೂ ಸಮಯ ಕಳಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕೋತಿಯು, “ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ, ಮಾಗಿದ ಮತ್ತು ರಸಭರಿತವಾದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಯೇ ನೋಡಿಬಿಡಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ನಾಳೆ ನಮ್ಮ ಹುಡುಕುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸುಲಭಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟಾದರೂ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಆಗ ಹಸಿದಿರುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ತಿನ್ನಲು ಸರಿಯಾದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದಿತು. ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯದ ಉಸಿರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಕಪಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಗಿದ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೈಗಳಿಂದ ಮುಟ್ಟಿ ಸವರುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಗಿದ್ದವು.

ಆಗ ವಯಸ್ಸಾದ ಮಂಗಳವೊಂದು ಮುಂದಾಗಿ, “ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾವು ಹಸಿವಿನಿಂದಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ದುರ್ಬಲರಾಗಿರುತ್ತೇವೆ. ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಡುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉತ್ತಮ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಈಗಲೇ ಕಿತ್ತು ನಾಳೆ ತಿನ್ನಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರೋಣ,” ಎಂದು ಹೇಳಿತು. “ಜಾಣ ಸಲಹೆ,” ಎಂದು ಮಿಕ್ಕವೆಲ್ಲವೂ ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಮತ್ತೊಂದು ವೃದ್ಧ ಕೋತಿ, “ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡುವುದರ ಮೂಲಕವೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮೂಸಿ ನೋಡುವುದೂ ಅಗತ್ಯ.

ಮುಟ್ಟಲು ಎಷ್ಟೇ ಚನ್ನಾಗಿದ್ದರೂ ಹಣ್ಣೊಂದು ಕೆಟ್ಟ ವಾಸನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರಲೂ ಬಹುದು. ಖಂಡಿತವಾಗಿ, ದುರ್ವಾಸನೆ ಬೀರುವ ಯಾವ ಹಣ್ಣನ್ನೂ ತಿನ್ನಲು ನಾವು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಬೇರೆಲ್ಲವೂ ಒಪ್ಪಿದವು. ಹಾಗಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕಪಿಗಳೂ ಕಿತ್ತ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮೂಸು ನೋಡಿ, ಯಾವ ಹಣ್ಣುಗಳ ವಾಸನೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಸಾಡ ತೊಡಗಿದವು.

ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮುದಿಕೋತಿ ಹೀಗೆಂದಿತು — “ನೋಡಲು ಅಂದವಾದ, ಮುಟ್ಟಲು ಚನ್ನಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಮನೋಹರವಾದ ವಾಸನೆಯನ್ನೇ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಹಣ್ಣು ಒಳಗೆ ಕೊಳೆತಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಹುಳುಗಳಿರಬಹುದು. ಇದನ್ನು ನಾನು ಅನುಭವದಿಂದ ಬಲ್ಲೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹಣ್ಣನ್ನು ಕಚ್ಚುವುದರ ಮೂಲಕ ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾವು ತಿನ್ನಲಿರುವ ಹಣ್ಣುಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯವೆಂದು ದೃಢೀಕರಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವ ಮೂಲಕ ನಾವು ಹೊಟ್ಟೆನೋವಿನಿಂದ ನರಳಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ! ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಹಣ್ಣಿನ ತುಂಡನ್ನು ಸವಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ನುಂಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರ ವಹಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ಏಕಾದಶಿಯ ಉಪವಾಸವು ಮುರಿಯದೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.” ಬುದ್ಧಿವಂತ ಸಲಹೆಯೆಂದು ಅದನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ, ಬಾಯಲ್ಲಿದ್ದ ರುಚಿಯಾದ ಹಣ್ಣು ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಕೋತಿಗಳು ನುಂಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದವು. ಇದರಿಂದ ಮಂಗಳ ಉಪವಾಸ ಕೊನೆಗಂಡಿತು.

ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ನೆನಪು ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಬಳಿಕ, ಯೋಗಿಗಳು ಹೇಳಿದರು — “ಆ ಕಥೆಯೂ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ತಕ್ಕ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗರಿವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣೆರೆಸಲು, ನಿನ್ನ ಮುಂದೆ ಹುಡುಗಿಯಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನನ್ನ ಯೋಗ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಿದೆ. ಅಲ್ಲಂದೀಚೆಗೆ ಏನಾಯಿತೆಂಬುದು ನಿನಗೀಗ ತಿಳಿದ ವಿಷಯ.” ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ, “ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪಲ್ಲಟಗೊಳಿಸುವ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವಗಣಿಸುವುದು, ತನ್ನ ವರ್ತನೆಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ತಾನೇ ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅತಿಯಾದ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಮತ್ತು ಸಲ್ಲದ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು — ಇವೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನೈತಿಕ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪತನದ ಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿವೆ,” ಎಂದು ಉಪದೇಶಿಸಿದರು. ತಕ್ಕಪಾಠ ಕಲಿತ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ.

5. ಸಿಟ್ಟಿನ ಮಾರಕ ಸ್ವಭಾವ

ಶಂಕರ ಮತ್ತು ಹರಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಪಾಠಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದವರು. ಅವರು ಮತ್ತಿನ್ನಿಬ್ಬರು ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗಿದ್ದರು. ಅಂದು ಹುಣ್ಣಿಮೆ. ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ವಿರಾಮ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೊಠಡಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದರು. ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಕಲಿಸಿದ ಕಾಳಿದಾಸನ ರಘುವಂಶದ ಭಾಗವನ್ನು ಓದುತ್ತಾ ಶಂಕರ ಕೋಣೆಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಹರಿ ಮತ್ತು ಅವನ ಇಬ್ಬರು ಸಹಕೋಣೆಗಾರರು ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹರಿ - ಇಲಿಗಳಿಗೆ ಹೆದರಿದ ಹಾಗೂ ಇಲಿಯೊಂದನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಹಾರಾಡಿ ಭೂಕಂಪವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಆನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಕೇಳಿದ್ದೀರಾ?

ಜೊತೆಗಾರರು — ಇಲ್ಲ.

ಹರಿ - ನಾನೊಂದನ್ನು ಬಲ್ಲೆ. ಶಂಕರನೇ ಆ ಆನೆ. ಅವನು ಎಷ್ಟು ಗಾತ್ರವೆಂದರೆ ಆನೆಯಷ್ಟು ತೂಕ ಅವನದ್ದು. ಅವನಿಗೆ ಇಲಿಯೆಂದರೆ ಮೃತ್ಯುಭಯ. ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆ ಅವನು ಅಶ್ವತ್ಥಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ, ಒಂದಿಲಿ ಹಾದುಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮೀ ಆನೆ ಹಾರಿ ಓಡಿಹೋಯಿತು. ಬಾಳೆಹಣ್ಣಿನ ಸಿಪ್ಪೆಯ ಮೇಲೆ ಚಾರಿ ಬಿದ್ದ. ಸಣ್ಣ ಭೂಕಂಪವೇ ಆಯಿತು. ಪಾಪ ಭೂತಾಯಿ! ಅದೆಂಥ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದಳು!

ಹರಿ ಕೇಕೆಹಾಕಿ ನಕ್ಕು ಅಂತೆಯೇ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರೂ ನಕ್ಕರು. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಶಂಕರನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟೇರಿತು. ಮುಖ ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಏದುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತ ಅವನು ಹರಿಯನ್ನು ಕೆಟ್ಟನುಡಿಗಳಿಂದ ಕಟುವಾಗಿ ನಿಂದಿಸಿದ. ಹರಿ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರನಡೆದ. ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳಾದಮೇಲೆ ಶಂಕರನ ಇನ್ನಿಬ್ಬರು ಜೊತೆವಾಸಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟರು.

ಅವರು ಹೊರಟುಹೋದ ಕೂಡಲೇ, ಶಂಕರ ಹರಿಯ ಸ್ಥಳವಾದ ಮೂಲೆಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಂಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದು, ಹರಿಯ ರಘುವಂಶ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಹರಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದ. ತನ್ನ ಪುಸ್ತಕ ಕಾಣದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅವನು ಕ್ಷೋಭೆಗೊಂಡರೂ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರ ಅಪರಾಧಿಯೆಂದು ಅವನು ತಂತಾನೆ ಊಹಿಸಿಕೊಂಡ. ಹಾಗಾಗಿ ಶಂಕರ ಲಘುಶಂಕೆಗೆ ಹೋದಾಗ, ಹರಿ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದು ಶಂಕರನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಸುರಿದುಬಿಟ್ಟ. ಶಂಕರ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ ಆ ಮಧ್ಯೆ ನಡೆದದ್ದು ಏನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ನಡೆದದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹರಿ-ಶಂಕರರ ಶಿಕ್ಷಕರು ಸಭಾಂಗಣದಿಂದ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಕೋಣೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಹುಡುಗರಿಬ್ಬರೂ ಅವರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಅವರು ಕುಳಿತು ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಸಹ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಚಳಿಗಾಲದ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾತ ಬೆಚ್ಚಗಿರಲು ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಹೊದ್ದು ಮಲಗಿದ್ದ. ತನ್ನ ಹಿಮ್ಮಡಿಯ ಬಳಿ ಕಂಬಳಿಯ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಚಲಿಸಿದಂತಾದಾಗ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಮಂದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಇಲಿಯ ಆಕೃತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಪುನರಾಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅವನು ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರು ತುಂಬಿದ್ದ ಗಾಜಿನ ಬಾಟಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಇಲಿಯ ಕಡೆಗೆ ಎಸೆದ. ಅದು ಇಲಿಯ ಬಾಲಕ್ಕೆ ತಾಗಿ, ತನ್ನ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಹೊಡೆದು ಚೂರುಚೂರಾಯಿತು. ಅವನು ನೋವಿನಿಂದ ಚೀರಿದ; ಅವನ ಹಾಸಿಗೆ ಒದ್ದೆಯಾಯಿತು. ಅವನು ಇಲಿಗೆ ಶಾಪವನ್ನು ಹಾಕುತ್ತ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿದ. ಅವನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಅಡಗಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ. ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ತನ್ನ ತೋಳನ್ನು ವೇಗವಾಗಿ ಬೀಸಿ ಪಕ್ಕನೆ ಇಲಿಯನ್ನು ಅದರ ಬಾಲದಿಂದ ಹಿಡಿದ. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹತಾಶಗೊಂಡ ಇಲಿ ಅವನನ್ನು ಕಚ್ಚಿತು. ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ, ಅವನು ತನ್ನ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಡಿಲಗೊಳಿಸಿದ. ಇಲಿ ಪರಾರಿಯಾಯಿತು. ಹೇಳಿಗ ಶಂಕರ, ಆತನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನನಿಸಿಕೆ ಏನು?

ಶಂಕರ - ಅವನು ಪಕ್ಕಾ ಮುಟ್ಟಾಳ.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಹಾಗೇಕೆ ಹೇಳುವೆ?

ಶಂಕರ - ಇಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಬಳಸಿದುದು ಬಾಟಲಿಯನ್ನು; ಅವನ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಅದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ತಾನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ತನಗೇ ನೋವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಂತರ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ ಒದ್ದೆಯಾಗುವುದರಿಂದ ತನಗೆ ಸುಖವಾಗಿ ಮಲಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದವನು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇಲಿಯನ್ನು ಅದರ ಬಾಲದಿಂದ ಹಿಡಿಯುವುದು ಮೂರ್ಖತನ; ಏಕೆಂದರೆ ತನ್ನನ್ನು ಕಚ್ಚಲು ಇಲಿಯನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದಂತಾಯಿತು.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಹರಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಗೇಲಿ ಮಾಡಿದಾಗ, ನೀನೇ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಗಬಹುದಿತ್ತು. ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ, “ನಾನು ದಪ್ಪಗಿದ್ದೇನೆ. ನನಗಿಲಿಗಳ ಭಯವಿರುವುದು ಮತ್ತು ನಿನ್ನೆ ಇಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ಹಾರಿ ಬಿದ್ದದ್ದು ಎರಡೂ ನಿಜವೇ. ವ್ಯಂಗ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ಹರಿ ನುಡಿದದ್ದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ,” ಎಂದೆಣಿಸಿ ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಗೆ ಬಿಡಬಹುದಿತ್ತು. ಬದಲಾಗಿ ನೀನು ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಇಲಿ ಕೆಣಕಿದಂತೆಯೇ ಹರಿಯ ಅಪಹಾಸ್ಯವು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೆಣಕಿತು. ಬಾಟಲಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನೋವು ತಂದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅವನ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿತು. ಇತ್ತ ನಿನ್ನ ಕೋಪವೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಎರಡು ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಧಿಸಿತು.

ಶಂಕರ - ಅದು ಹೇಗೆ?

ಶಿಕ್ಷಕ - ನೀನು ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹರಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ಅಕ್ಷರಶಃ ನಿನ್ನಭಿಪ್ರಾಯವಾ?

ಶಂಕರ - ಇಲ್ಲ, ನಾನು ಎಷ್ಟು ಉದ್ರಿಕ್ತನಾಗಿದ್ದೆನೆಂದರೆ, ಆಗ ನನಗೆ ವಿವೇಕದಿಂದ ಯೋಚಿಸಲು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಯುಕ್ತಿಯುತವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವ ಮತ್ತು ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತನಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಮನುಷ್ಯನ ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ಆಸ್ತಿ. ನೀನು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡದ್ದು ಹೌದೇನು?

ಶಂಕರ - ಹೌದು, ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತನ್ನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಆದ ಪೆಟ್ಟು ಹೇಗೋ, ಅಂತೆಯೇ ನಿನಗೆ ಅದು ಪ್ರಮುಖ ಹಾಗೂ ತಕ್ಷಣ ಒದಗಿಬಂದ ಹಿನ್ನಡೆಯಾಗಿತ್ತು. ನೀನು ಹರಿಯನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದ ನಂತರ, ನಿನ್ನ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆ. ಮೊದಲಿನಂತೆ ಏಕಾಗ್ರವಾಗಿ ಗಮನವಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತೆ?

ಶಂಕರ - ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದವರೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ವ್ಯಾಕುಲಗೊಂಡಿತ್ತು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರೆದುರು ನನ್ನನ್ನು ಹರಿ ಅವಮಾನಿಸಿದ್ದನೆಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಮರುಕಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಆ ರಾತ್ರಿ ತೇವದಿಂದಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಸುಖವಾಗಿ ಮಲಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಂತೆಯೇ, ನಿನ್ನ ಮಾನಸಿಕ ಕಳವಳದಿಂದಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ನಿನ್ನ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಗಮನವಿಡಲು ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆತ ಬಾಟಲಿಯನ್ನು ಎಸೆಯುವುದರ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಎದೆಗಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಇಲಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಡುವುದಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಭಾವಿಸಿದ. ನಿನ್ನ ಕೋಪದ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನೀನು ಯೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹರಿಗೆ ಪಾಠವನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಾಗಿ ಮಾತ್ರ ನೀನು ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಹೌದಲ್ಲವೆ?

ಶಂಕರ - ಹೌದು.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಹರಿ, ನೀನು ಶಂಕರನ ಹಾಸಿಗೆಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನು ಮತ್ತು ಏಕೆಂದು ಶಂಕರನಿಗೆ ಹೇಳು.

ಹರಿ - ಶಂಕರ, ನೀನು ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟೆ. ಮುಯ್ಯಿಗಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ನೀರು ಚೆಲ್ಲಿದೆ.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಇಲಿಯಿಂದ ಕಿರಿಕಿರಿಗೊಂಡ ಮನುಷ್ಯ ಅದರ ಬಾಲ ಹಿಡಿದ; ಅವನನ್ನು ಕಚ್ಚಿತು. ನಿನ್ನನ್ನು ಕಿಟಲೆ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಹರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಲು ನೀನು ಅವನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿಟ್ಟೆ. ನೀನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ಕಾರಣ ನಿನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ ಒದ್ದೆಯಾಗಿದೆ.

ಶಂಕರ - ಆ ಮೂರ್ಖ ಮನುಷ್ಯನ ಮತ್ತು ನನ್ನ ನಡುವೆ ಬಹಳ ಸಾಮ್ಯ ಇರುವುದಾಗಿ ನಾನೀಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮನಗಂಡೆ.

ಶಿಕ್ಷಕ - ನೀನು ಮುಂಗೋಪಿಯೆಂದು ನಾ ಬಲ್ಲೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸು. ಕೋಪ ತನಗಾಶ್ರಯವನ್ನು ನೀಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೇ ಹಾನಿಯುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡು. ಅವನಿಗೆ ದೈವದತ್ತವಾದ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಯುಕ್ತಿಯುತ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಮತ್ತು

ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಅವನಿಂದ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೆರಳಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿಯನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೀಡದು; ಸಿಟ್ಟಿನ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನೂ ಖುಷಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೋಪ ನರಕದ ದ್ವಾರಗಳಲ್ಲೊಂದು ಎಂದು ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ.

ಶಂಕರ - ನಾನು ಕೋಪವನ್ನು ದೂರಮಾಡಿದರೆ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ತಗ್ಗಿ-ಬಗ್ಗಿ ನಡೆಯುವ ನನ್ನ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಜನರು ದುರುಪಯೋಗ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಶಿಕ್ಷಕ - ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಕೋಪಕೃಪಕಾಶ ನೀಡಬಾರದು. ಅಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ನಡೆಯಲು ಜನರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡಬೇಕೆಂದರ್ಥವಲ್ಲ. ಅವನು ದೃಢವಾಗಿರಬಹುದು ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಮಾತಿಂದ ಬಲವಾದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸಹ ನೀಡಬಹುದು. ಮೃದುವಾದ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಬಗ್ಗದ ತನ್ನ ಕೈಗಳಿಗನ ಸೋಮಾರಿಯನ್ನು ಮೇಲಧಿಕಾರಿ ಖಂಡಿಸಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕೋಪ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬಹುದಾದರೂ ಮನಸ್ಸುಮಾಧಾನವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಶಂಕರ - ಕೋಪವನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವುದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನಾನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡೆ ಮತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ನನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವೆ.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹರಿ! ನೀನು ಶಂಕರರನ್ನು ಕೀಟಲೆ ಮಾಡುವ ಅಥವಾ ಕೆಣಕುವ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಜನರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಖಂಡನೆ ಮತ್ತು ಅವಮಾನವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರರು. ನಿನ್ನ ವರ್ತನೆಯಿಂದಾಗಿ ಶಂಕರ ನಿನಗೆ ಬಾಯ್ತುಂಬ ಬೈದ. ಅವನ ಖಂಡನೆ ನಿನಗೆ ನೋವುಂಟು ಮಾಡಿತಲ್ಲವೇ?

ಹರಿ - ಹೌದು, ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಕೊಠಡಿಯಿಂದ ಹೊರಹೋದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ನನಗೆ ಮುಜುಗರವಾಯಿತು.

ಶಿಕ್ಷಕ - ಶಂಕರ ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ ನಿನ್ನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟ; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರತೀಕಾರವೂ ಬುದ್ಧಿಹೀನವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಹಾಸಿಗೆ ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ದು ನೀನೆಂದು ಶಂಕರನಿಗೆ ನಂತರ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೆ, ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕಾರವಾಗಿ ನಿನಗೆ ನೋವುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ನಿನಗೆ ಮಹಾಭಾರತದ ಪರಿಚಯವಿದೆ. ನೀನು ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ದ್ರುಪದನ ಸಹಾಯ ಕೋರಿದಾಗ, ದ್ರುಪದ ಅವರನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಿದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೌರವ ಮತ್ತು ಪಾಂಡವರಿಗೆ ತರಬೇತಿ ನೀಡಿದ ನಂತರ, ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ಅರ್ಜುನನ ಮೂಲಕ ದ್ರುಪದನನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು, ದ್ರುಪದನ ರಾಜ್ಯದ ಅರ್ಧವನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ದ್ರುಪದ ತಾನಾದರೋ ಯಾಗ ಮಾಡಿ, ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆದ. ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಸಾವನ್ನಪ್ಪಿದ್ದಾನೆಂದು ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ದ್ರೋಣರು ತಮ್ಮ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದಾಗ, ಧೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನು ದ್ರೋಣರನ್ನು ಕೊಂದ. ನಂತರ, ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ತನ್ನ

ತಂದೆಯ ಸಾವಿಗೆ ಪ್ರತೀಕಾರವಾಗಿ ಧೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನನ್ನು ಕೊಂದ. ಕ್ರಿಯೆಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳ ಎಂತಹ ಪರಂಪರೆ!

ಹರಿ - ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನು ಇತರರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಹೀನನಾಗಿ ಪ್ರತೀಕಾರದ ಕ್ರಮಗಳಿಗೆ ಕೈಹಾಕುವುದರಿಂದ ದೂರವಿರುತ್ತೇನೆ.

ಶಿಕ್ಷಕ - ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಪರಸ್ಪರ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಸ್ನೇಹಿತರಾಗಿರಬೇಕು.

ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗರೂ ಹೇಳಿದಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡರು. ನಂತರ ಶಂಕರ ಹರಿಯ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದ; ಹರಿ ಶಂಕರನ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಒಣಗಲು ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಹಾಕಿದ.

ಸಿಟ್ಟಿಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡುವವನಿಗೆ ಅದು ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಹಾನಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತ ಸ್ವತಃ ನುಡಿದಂತೆ ಕ್ರೋಧ ನರಕಕ್ಕೊಂದು ದ್ವಾರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೋಪಕ್ಕೆಡೆ ನೀಡದಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಿತಕರ. ಮನುಷ್ಯ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದಿರಬೇಕು. ಆದರೊಂದುವೇಳೆ ಅಗತ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಒದಗಿಬಂದಾಗ, ಕೋಪವನ್ನು ತೋರಬಹುದು; ಆಗಲೂ ಸಹ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತುಳುಕು ಉಂಟಾಗಬಾರದು.

6. ನೋಡಿ ನಡೆ

ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದಿನ ಸಂಗತಿ. ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ಪಟ್ಟಣವೊಂದರಲ್ಲಿ ಯುವಕ ವ್ಯಾಪಾರಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮದುವೆಯಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ಹೇರಳವಾದ ಆದಾಯವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಸುಖಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ, ಅವನ ಅಂಗಡಿಗೆಯೊಬ್ಬ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಕಾಣುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಂದ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವನು ಹಿಂದೆಂದೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಂದವನು ವ್ಯಾಪಾರಿಯೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ. “ನಿಮ್ಮ ವಹಿವಾಟು ಹೇಗಿದೆ?” ಎಂದು ಅಪರಿಚಿತ ಕೇಳಿದ.

ವ್ಯಾಪಾರಿ - ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗಿದೆ.

ಅಪರಿಚಿತ - ನೀವು ವಜ್ರವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಬಾರದು?

ವ್ಯಾಪಾರಿ - ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ವಜ್ರಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೇಡಿಕೆಯಿರುವುದು ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ವಜ್ರದ ದಾಸ್ತಾನು ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ ಗಳಿಸುವಷ್ಟು ಸೂಕ್ತ ಬೆಲೆಗೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಎಲ್ಲಿಂದಲೂ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾಹಿತಿ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಅಪರಿಚಿತನು ತನ್ನ ಚೀಲದಿಂದ ವಜ್ರವೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದು ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದ. ಅದು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದು ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿರುವುದೆಂದು ವ್ಯಾಪಾರಿ ಕಂಡುಕೊಂಡ.

ಅಪರಿಚಿತ - ಈ ವಜ್ರಕ್ಕೆಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಸಿಗಬಹುದೆಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸುತ್ತೀರಿ?

ವ್ಯಾಪಾರಿ - ನಮ್ಮ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ 100 ಬೆಳ್ಳಿ ತುಂಡುಗಳು.

ಅಪರಿಚಿತ - ಇಂಥ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ತಲಾ 20 ಬೆಳ್ಳಿ ತುಂಡುಗಳಿಗೆ ಖರೀದಿಸಬಹುದಾದರೆ, ನಿಮಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿದೆಯೇ?

ವ್ಯಾಪಾರಿ - ಖಂಡಿತ, ಆದರೆ ಅವು ನನಗೆ ಆ ಬೆಲೆಗೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದೊರೆಯುವವು?

ಅಪರಿಚಿತ - ಈ ರೀತಿಯ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ತಲಾ 20 ಬೆಳ್ಳಿ ತುಂಡುಗಳಿಗೆ ಮಾರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪರಿಚಯ ನನಗಿದೆ.

ವ್ಯಾಪಾರಿ - ದಯವಿಟ್ಟು ಆತನ ವಾಸಸ್ಥಳ ಎಲ್ಲೆಂದು ಹೇಳಿ.

ಅಪರಿಚಿತ ಸ್ಥಳದ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳಿದ, ಆದರೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗದರ ಪರಿಚಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಾಪಾರಿ - ಈ ಸ್ಥಳ ಎಲ್ಲಿದೆ?

ಅಪರಿಚಿತ - ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ.

ಕಾಶ್ಮೀರ ಬಹು ದೂರ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸುವ ಬಗ್ಗೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ ಉತ್ಸಾಹ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಕುಗ್ಗಿತು. ಮೇಲಾಗಿ, “ಈ ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನಗಪರಿಚಿತರೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಆ ಹೊಸಬ ಹೇಳುತ್ತಲೇ, ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಭರವಸೆ ಮಣ್ಣುಪಾಲಾಯಿತು.

ಅವನ ಹತಾಶನಾದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಅಪರಿಚಿತ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು, “ನೀವು ಸಭ್ಯರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೀರಿ. ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಇನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯಾಪಾರಿಯನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡೋಣವೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರಬಾರದು? ಆತನ ಪರಿಚಯವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಬಯಸಿದಷ್ಟು ವಜ್ರಗಳನ್ನು ಅವನಿಂದ ಖರೀದಿಸಬಹುದು. ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ನಂತರ ನಾವು ಮತ್ತೆ ಬೆಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಬಹುದು.” ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾಪದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಆಸಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಿ ಒಡನೆ ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿದ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ, “ನಾವಿನ್ನು ಮುಂದೆ ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಲಿದ್ದೇವೆ!” ಎಂದು ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಹೇಳಿದ. ನಂತರ ಅಪರಿಚಿತನ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಆಕೆಗೆ ವಿವರಿಸಿದ. ತನ್ನ ಅಂಗಡಿ ಮತ್ತು ತನ್ನಲ್ಲಿನ ಬೆಳ್ಳಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಮಾರಿಬಿಡಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ. ಹಾಗೆ ಮಾರಾಟದ ಆದಾಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ತೆರಳಲಿದ್ದ.

ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ ಆಕೆ ತೆರಳಿ ಅಲ್ಲಿ ತಾನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವವರೆಗೆ ಉಳಿಯಬೇಕೆಂದೂ ಹೇಳಿದ. ಕೆಲವೇ ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗುವುದಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅವನ ಮಡದಿ ಅವನಂತೆ ಉತ್ಸಾಹಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ, “ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿಮಗೆ ಪರಿಚಿತನಲ್ಲ. ನಂಬಲರ್ಹನೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಕೇಳಲು ಎಷ್ಟು ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಾನಿಯ ಸಂಭವವನ್ನೇಕೆ ಎದುರುಗೊಳ್ಳಬೇಕು? ಇದಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಆದಾಯ ನಮಗಗತ್ಯವಾದಷ್ಟು ಇದೆ.” ವ್ಯಾಪಾರಿ ಇದಾವುದನ್ನೂ ಕೇಳುವ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ; ತನ್ನ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತ್ವರದಿಂದ ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸಿದ. ಅವನು ಮತ್ತು ಹೊಸಬ ಕುದುರೆಗಳನ್ನೇರಿ ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ಅವರು ಹಲವಾರು ದಿನಗಳ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರು. ಒಂದು ದಿನ, ಅವರು ಕಾಡಿನ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದು ಹತ್ತಿರದ ಕಾಲುವೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಲು ಬಯಸಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ವ್ಯಾಪಾರಿ ಕಾಲುವೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಲೂ ಬಯಸಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದ; ಅಲ್ಲಿ ಕುದುರೆ, ಹಣ ಮತ್ತು ಅಪರಿಚಿತ ಎಲ್ಲವೂ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಹುಡುಕಾಡಿದ. ಯಾವ ಸುಳುವೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಮೋಸಹೋಗಿರುವುದಾಗಿ ಆಗ ಅರಿವಾಯಿತು. ಅತಿ ಖಿನ್ನನಾಗಿ ಒಂದು ಮರದಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಮರೆಗುಳಿಯುತ್ತ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಆ ಮರದ ಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೊಟರೆ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲೊಂದು ಲೋಹದಂತಿರುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕಂಡ. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೈ ಹಾಕಿ ಕೀಲಿಯೊಂದನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದ. ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಾ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಗೊತ್ತುಗುರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಎದ್ದು ನಡೆದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಹಳೆಯದಾದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅದರ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿತ್ತು. ಯಾವ ಮುಂದಾಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಕೀಲಿಯಿಂದ ಬೀಗವನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. ಬೀಗ ತೆರೆಯಿತು. ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ.

ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪೀಠೋಪಕರಣಗಳಿದ್ದವು. ಮೇಜೊಂದರ ಮೇಲಿದ್ದ ಕೆಲವು ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಬೇಗನೆ ತನ್ನ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಂಡ. ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸುತ್ತಿಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಕೆಲವು ಶಬ್ದಗಳು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಬಂದವು. ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದಾಚೆ ನೋಡಿದ. ಕೈಯಲಿ ಬಾಕು ಹಿಡಿದು ವೇಗವಾಗಿ ಓಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಸೈನಿಕರಂತಿದ್ದ, ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದ ಮತ್ತಿಬ್ಬರು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದೆಂದೆಣಿಸಿ ಬಾಗಿಲ ಚಿಲಕ ಹಾಕಿದ. ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ಬಳಿಕ, ಜೋರಾಗಿ ಚೀರಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಬಂತು. ನಂತರ ಎಲ್ಲವೂ ನಿಶ್ಚಲವಾಯಿತು. ತಾನು ಅಪಾಯದಿಂದ ದೂರವಿರಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಅಲುಗಾಡದೆ ಉಳಿದ.

ಎಲ್ಲವೂ ಇದ್ದುದಿದ್ದಂತೆ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಕಳೆಯಿತು. ಆ ಬಳಿಕ ಅವನು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ನೆಲದ ಮೇಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಮೃದುವಾದ ದಿಂಬಿಗೆ ತಲೆಕೊಟ್ಟು ಮಲಗಿದ. ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನೊಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ. ಇಬ್ಬರು ಸೈನಿಕರು ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರು. ಅವನಿಗೆ ದಂಗುಬಡಿದಂತಾಯಿತು. ತನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕೆ ಸ್ವಷ್ಟೀಕರಣ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ತಗಾದೆ ಮಾಡಿದ. ಅವರು ನಗಾಡಿದರು.

ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬ ಅವನನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸ್ಥಳದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ದಿಂಬನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡ. ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಭಾರವಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿದ ಕಾರಣ ಅದನ್ನು ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಕತ್ತರಿಸಿದ. ಕೆಲವು ಆಭರಣಗಳು ಹೊರಬಿದ್ದವು. ಸೈನಿಕ ವ್ಯಾಪಾರಿಯ ಕಪಾಳಕ್ಕೆ ಬಾರಿಸಿ, “ಏಯ್ ಕಳ್ಳ! ಶಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜನಿಗೆ ತಲುಪಿಸುತ್ತೇವೆ,” ಎಂದ. ವ್ಯಾಪಾರಿ ತಾನು ನಿರಪರಾಧಿಯೆಂದು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟ. “ಮುಚ್ಚು ಬಾಯಿ!” ಎನ್ನುತ್ತ ಸೈನಿಕನೊಬ್ಬ ಕೋಪದಿಂದ ಗದರಿಸಿದ, “ಏನು ಹೇಳಬಯಸುವೆಯೋ ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜರಿಗೆ ಹೇಳು.” ಸೈನಿಕರು ಅವನನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಎಳೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಆ ಹಿಂದೆ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನು ಸತ್ತು ಬಿದ್ದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವನನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸೈನಿಕರು ಆತನನ್ನು ದೋಷಿಯೆಂದು ಮಂಡಿಸಿದರು.

ದರೋಡೆಕೋರರ ತಂಡವೊಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಕಳ್ಳತನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ರಾಣಿಯ ಕೆಲವು ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಸಹ ಕದ್ದೊಯ್ದಿರುವುದಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ತಿಳಿದುಬಂತು. ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಸೈನಿಕರು ಗುರುತಿಸಿ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕಡೆಗೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಾಗ, ಅವನು ಹೊಡೆದಾಡಿ ನಂತರ ಹತಾಶನಾಗಿ, ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಇರಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ತನ್ನ ಅಡಗುತಾಣದತ್ತ ಕಳ್ಳನು ಓಡಿಹೋಗಿದ್ದನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಸೈನಿಕರು ಈ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ತಪಾಸಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಆಗವರು ವ್ಯಾಪಾರಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿದ್ದರು. ಅದರಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಸುಳಿವು ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಬಾಗಿಲೊಡೆದು ಒಳನುಗ್ಗಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದರು. ಅವನು ಬಳಸಿದ್ದ ದಿಂಬಿನಲ್ಲಿ ರಾಣಿಯಿಂದ ಕಳವಾಗಿದ್ದ ಆಭರಣಗಳಿದ್ದವು. ಕಳ್ಳರ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದವನೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಅವರು ಆತನನ್ನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆತಂದಿದ್ದರು.

ವ್ಯಾಪಾರಿ ತಾನು ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನಲ್ಲನೆಂದು ಮನವಿ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟ. ಆದರವನನ್ನು ನಂಬಲು ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಸಿದ್ಧರಲಿಲ್ಲ. ಎಂತಾದರೂ ಅವನು ದರೋಡೆಕೋರರ ಗವಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದ; ಬೀಗ ಮತ್ತು ಕೀಲಿ ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದವು; ರಾಣಿಯ ಆಭರಣಗಳು ದೊರೆತ ದಿಂಬಿನ

ಮೇಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಸಾಕ್ಷಾಧಾರ ಅವನ ವಿರುದ್ಧ ಬಲವಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ರಾಜ ಅವನಿಗೆ ಜೀವಾವಧಿ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದ. ವ್ಯಾಪಾರಿ ಮನಕರಗುವಂತೆ ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಳಸಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟರೂ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಘೋರ ಅಪರಾಧಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಇರಿಸಿ ಪ್ರತಿದಿನ ಹಲವು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಕಠಿಣಶ್ರಮಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ಕಳೆದವು. ಒಂದು ದಿನ ಕೆಲವು ಕಾವಲುಗಾರರು ಅವನ ಸೆರೆಗೋಣೆಗೆ ಬಂದರು. ರಾಜ ಅವನನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆಂದು ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ವ್ಯಾಪಾರಿ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡರೂ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ. ಅವನನ್ನು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಹಾಜರುಪಡಿಸಿದಾಗ, ರಾಜನು, “ನಿನ್ನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ವಿಷಾದಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ನಿರಪರಾಧಿಯೆಂದು ನನಗಿಗೇ ತಿಳಿದಿದೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ಅಂದಿನ ದಿನವೇ ಒಬ್ಬ ದರೋಡೆಕೋರ ತಾನು ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಳ್ಳತನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮತ್ತು ಅವನ ಸಹಚರರು ಸುಮಾರು ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಾಣಿಯ ಆಭರಣವನ್ನು ಕದ್ದಿದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವುದಾಗಿ ರಾಜ ವಿವರಿಸಿದ. ಬಂಧನಕ್ಕೊಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಅವನು, ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳವಾದ ದರೋಡೆಗಾರರ ಹಿಂದಿನ ಅಡಗುದಾಣಕ್ಕೂ ಹಾದಿಯನ್ನು ಕಾವಲುಗಾರಿಗೆ ತೋರಿಸಿದ್ದ. ತನ್ನ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದ ಸಂಕೇತವಾಗಿ ರಾಜ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಚಿನ್ನವನ್ನು, ಆತ್ಮರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಕಠಾರಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕುದುರೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ.

ವ್ಯಾಪಾರಿ ವೇಗವಾಗಿ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿ ಕ್ರಮೇಣ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮರಳಿದ. ತನ್ನ ಹೆತ್ತವರ ಮನೆಗೆ ಹೋದ. ಕುದುರೆಯನ್ನು ಲಾಯದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಮುಂಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಕಾಲು ಹಾಕಿದ. ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಪಕ್ಕದ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ಮನೆಯೊಳಗಿನ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಚಂದ್ರನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ. ತನ್ನ ದಿಕ್ಕಿಗದುರಾಗಿ ಕಿಟಕಿಯ ಬಳಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವಳಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುವ ಪುರುಷನ ಆಕೃತಿಯನ್ನೂ ಕಂಡ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮುಖ ಅವನಿಗೆ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಕೂಡಲೆ, “ಇಷ್ಟು ಪಾಡುಪಟ್ಟು ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತಕಿಯಾದ ಮಹಿಳೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೇನಲ್ಲವೆ, ನಾನೀಗ! ಅವಳು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಹೆತ್ತವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಿಂಡನೊಂದಿಗೆ ಮುಚ್ಚುಮರೆಯಿಲ್ಲದೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಇದೆಷ್ಟು ನಾಚಿಕೆಗೇಡು!” ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಆಕ್ರೋಶ ಭುಗಿಲೆದ್ದು, ತನ್ನ ಎರಡು ಕಠಾರಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳಲ್ಲೊಂದನ್ನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಎದೆಗೆ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಕಿಟಕಿಗೆ ಬೆನ್ನುಮಾಡಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಅವಳ ಮಿಂಡನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಎಸೆಯಲು ಸಿದ್ಧನಾದ.

ಆದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ, "ನಾನೀಗ ದುಡುಕಬಾರದು. ಮುಂದಾಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಅಪರಿಚಿತನೊಂದಿಗೆ ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿ, ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕುದುರೆ ಮತ್ತು ಹಣ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆ. ಮತ್ತೆ ಪೂರ್ವಾಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ವರ್ತಿಸಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಆ ಮನೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಅದರ ಫಲವಾಗಿ

ಹದಿನಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಾರಾಗೃಹವಾಸ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಎರಡು ಬಾರಿ ದುಡುಕಿ ಹಾಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಈಗಲೂ ನಾನು ದುಡುಕಬೇಕೆ?” ಎಂದಾಲೋಚಿಸುತ್ತ ಹಿಂಜರಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಶಾಂತನಾಗಿ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ತಟ್ಟಿದ. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಳು. ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ನಿಂತಳು. ತನ್ನ ಬಳಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಮತ್ತು ಇದೀಗ ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, “ಹರಿ, ಇವರು ನಿನ್ನ ತಂದೆ. ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆ,” ಎಂದಳು. ವ್ಯಾಪಾರಿ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ. “ನನ್ನ ಮಗನೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆಕೆ, “ಹೌದು, ನೀವು ಹೋದ ಕೆಲವು ವಾರಗಳ ನಂತರ, ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದೆನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆ. ಇವನು ನಮ್ಮ ಮಗ,” ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದಳು. ವ್ಯಾಪಾರಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಿಂಡನೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದಾಗ, ಅವನು ಕೇವಲ ಹದಿಹರೆಯದವನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡ.

ಹುಡುಗ ತನ್ನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ವ್ಯಾಪಾರಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸ್ವಂತ ಮಗನನ್ನು ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ ಕೊಲ್ಲಿದ್ದುದು ತನ್ನ ಪಾಲಿನ ಭಾಗ್ಯವೆಂದೆಣಿಸಿದ. ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು, “ನಾನು ನಿನಗೆ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಬುದ್ಧಿವಾದವೊಂದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಕೇಳು. ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯದ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ತರಾತುರಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುವ ತಪ್ಪನ್ನು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮಾಡಬೇಡ. ನನ್ನ ದುಡುಕುತನದಿಂದ ನಾನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪಾಡುಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಈ ಭೇಟಿಯಲ್ಲೇ ಈ ಕಿವಿಮಾತನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನೆನಪಿರಲಿ ಮಗನೆ! ನೋಡಿ ನಡೆ; ಎಂದಿಗೂ ದುಡುಕಬೇಡ!” ಎಂದ.

7. ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಂದಿಗೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ

ಸೋಮಾರಿಗಳೂ ಅಶಿಕ್ಷಿತರೂ ಆದ ಸ್ನೇಹಿತರಿಬ್ಬರು ಇದ್ದರು. ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಿ ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾವುದೇ ಆಶ್ರಯ ಸಿಕ್ಕಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ, ಅವರು ಒಂದು ಮನೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಕದ್ದು ಹೊರಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, “ಕಳ್ಳರು, ಕಳ್ಳರು!” ಎಂಬ ಬೊಬ್ಬೆ ಕೇಳಿಬಂತು. ತಕ್ಷಣವೇ ಒಂದೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲುಕಿತ್ತರು.

ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಬಹುದೂರ ಓಡುತ್ತ ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರ ಹೊರವಲಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಲದ ಮರದ ಬಳಿ ಬಂದ. ಆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಅವನು ಹಿಂದೆಂದೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಕಾಡು ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ದಣಿದಿದ್ದ ಅವನು ಮರಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನೊಡ್ಡಿ ಅದರ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು. ಅವನಿಗೆ ಚ್ಚರವಾದಾಗ

ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಾಳೆ ಎಲೆಯೊಂದರ ಮೇಲೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಅಚ್ಚರಿಯಾಯಿತು. ಆದರೂ ಹಸಿದಿದ್ದ ಕಾರಣ ಕೂಡಲೇ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಇಷ್ಟು ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ನೀಡಿದ್ದೇಕೆಂಬುದೆಂದು ಉಣ್ಣುತ್ತಲೇ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದ.

“ಮರಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನೊಡ್ಡಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರಿಂದ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುವಾಗಲೂ ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ಮತ್ತು ಕುತ್ತಿಗೆ ನೆಟ್ಟಗಿದ್ದವು. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವನೆಂದು ತಪ್ಪಾಗೆಣಿಸಿ, ಯಾರೋ ಪೂಜ್ಯಭಾವನೆಯಿಂದ ಈ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿರಬೇಕು,” ಎಂದು ಊಹಿಸಿದ. ಒಬ್ಬ ಹೀಗೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ನಂಬಬಹುದಾಗಿದ್ದರೆ, ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇತರರೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲವೆ ಎಂದವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ತಡಮಾಡದೆ ಯೋಗಿಯಂತೆ ನಟಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ.

ದಿನವಿಡೀ, ಅದರಲ್ಲೂ ಬೆನ್ನು-ಕತ್ತುಗಳನ್ನೂ ನೆಟ್ಟಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತನಗೆ ಮಲಗಲಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಮನಗಂಡ. ಮೇಲಾಗಿ, ಎಚ್ಚರವಾಗಿಯೇ ಇರುವಾಗ, ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಅಲುಗಾಡದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಅವನಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಜನರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದು ವಿರಳವೆಂದು ಗಮನಿಸಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅದನ್ನೇಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಅವನಿಗನಿಸಿತು. ಆ ಮರದತ್ತ ಬರುವ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಯಾರೋ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕ್ಷಣ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಧ್ಯಾನಮಗ್ನನಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಾ ಚಲಿಸದೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಆರಂಭಿಸಿದ. ಆ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಕೆಲವರು ಅವನನ್ನು ಯೋಗಿಯೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ, ಅವನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ, ತಿಂಡಿತಿನುಸುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹಣವನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದಾಗ್ಯೂ, ಮಿಕ್ಕನಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರು ತನ್ನನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಕಾರಣವೇನಿರಬಹುದೆಂದು ಆಳವಾಗಾಲೋಚಿಸಿ, “ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೆ ನಾನೊಬ್ಬ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವವನಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಸೋಮಾರಿ ಹಗಲುಗನಸುಗಾರನೋ ಅಥವಾ ಗಾಢವಾಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡುವವನೋ ಇರುವಂತೆ ಕಂಡಿರಬೇಕು. ನಾನೊಬ್ಬ ಯೋಗಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡುವಂತೆ ನಾನು ಹೇಗಾದರೂ ಒತ್ತಾಯಿಸಬೇಕು,” ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಅದೃಷ್ಟ ಕುದುರಿದಂತೆ ಯಾರೋ ಜಪಮಾಲೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಸಂಚಿಯನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಹೋದರು. ಅದೇ ರಾತ್ರಿ ಹತ್ತಿರದ ಕಾಡಿಗೆ ತೆರಳಿ, ತನ್ನ ತೋಳಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಒಂದು ಬ್ರಹ್ಮದಂಡವನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ. ಮರುದಿನದಿಂದ ಆ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಜನ ಹಾದುಹೋಗುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದ್ದಲ್ಲದೆ ಬ್ರಹ್ಮದಂಡವನ್ನು ತನ್ನ ಬಲಗೈಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಚೀಲದೊಳಗೆ ಜಪಮಣಿಗಳನ್ನು ಹೊರಳಿಸುತ್ತ ಬಂದ. ಅವನ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆಯೇ, ತನಗೆ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅವನು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಮಾತನಾಡಬಾರದು ಹಾಗೂ ರಾತ್ರಿಯ

ವೇಳೆ ಕಟ್ಟಕಡೆಯ ದಾರಿಹೋಕನು ಅತ್ತ ಹಾದುಹೋಗುವವರೆಗೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಬಾರದು ಎಂದು ಜಾಗರೂಕನಾಗಿದ್ದ. ಅವನನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವನನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡುವ ಕೆಲವರು ಇನ್ನೂ ಇರುವುದಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದ. ಆಗವನಿಗೆ ಹೀಗನಿಸಿತು — “ಕೆಲವರಿಗೆ ನಾನು ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿ ಹಾಗೂ ಸಿದ್ಧಯೋಗಿಯಾಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಕೇವಲ ಧ್ಯಾನಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವನಾಗಿ ಕಂಡಿರಬೇಕು.” ಒಂದು ಸಂಚು ಹೊಡಿದ. ಮರುದಿನದಿಂದ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಜಪಮಾಲೆ ಉರುಳಿಸುವುದರ ಹೊರತಾಗಿ, ತನ್ನ ಅನುಭವವನ್ನು ತನಗೆ ತಾನೇ ಸವಿಯುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ, “ಓಂ. ಸರ್ವಂ ಬ್ರಹ್ಮ,” ಎಂದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಈ ಯೋಜನೆ ಅತಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಯಿತು. ಅದರನುಷ್ಠಾನದ ನಂತರ, ಪ್ರಾಯಶಃ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಅವನ ಮುಂದೆ ನಮಸ್ಕರಿಸದೆ ಮತ್ತು ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವನಿಗರ್ಪಿಸದೆ ಅತ್ತ ಹೋದವರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ.

ಒಂದು ಸಂಜೆ ಅವನು ಬೇಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದ. ದೀರ್ಘಕಾಲದವರೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ದೇಹದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗಾಗಲಿ, ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಮನಬಿಚ್ಚಿ ಮಿನರಟೆ ಹೊಡೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಅವಕಾಶವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸದೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೊಂದಿಗೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಕಟ್ಟಕಡೆಯ ದಾರಿಹೋಕ ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹೋದ ನಂತರ, ಅವನು ಹತ್ತಿರದ ಬೆಟ್ಟಗಾಡಿಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಅದನ್ನು ದಾಟಿಯೂ ಬಿಟ್ಟ. ಅಲ್ಲೊಂದು ಶ್ಮಶಾನಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ. ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲೊಂದು ದೇವಾಲಯ ಕಂಡುಬಂತು. ಅದನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಲೆ ಅಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಕಂಡ. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಮನಬಿಚ್ಚಿ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಆ ಮಾತುಕಥೆಯಲ್ಲಿನಕಲಿ ಯೋಗಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹಿತ ತನ್ನ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡ — “ನಮ್ಮ ಕಳ್ಳತನ ಪತ್ತೆಯಾದ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ನಾನು ಓಡಿಹೋದಾಗ, ಇಂಥಹುದೇ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುದೂರ ಓಡಿದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿರದ ಶ್ಮಶಾನವನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ಬಹಳ ಆಯಾಸಗೊಂಡಿದ್ದ ಕಾರಣ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆ ಹೋದೆ. ನಾನು ಕಣ್ಣೆರೆದಾಗ ಮುಸ್ಸಂಜೆಯಾಗಿತ್ತು. ಏಳುತ್ತಲೆ ನನ್ನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಜನರನ್ನು ದೂರದಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿದೆ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವರು ಭಯಭೀತರಾಗಿ ಕಿರುಚುತ್ತ, ಎದ್ದನೋ ಬಿದ್ದನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿಹೋದರು. ಬಹುಶಃ ಅವರು ನಾನೊಂದು ದೆವ್ವವೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ಅಂದುಕೊಂಡಿರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದೆ.

“ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಲಾಭ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಮುಂದಿನ ಕೆಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ, ಸುಡುಗಾಡನ್ನು ಕಾಡುವ ಭೂತದಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಹಾದುಹೋಗುವ ಜನರನ್ನು ಹೆದರಿಸುತ್ತ ಬಂದೆ. ಶ್ಮಶಾನದಲ್ಲಿ ಬಲಿಷ್ಠ ಮಷ್ಣ ಭೂತದ ಕಾಟವಿದೆಯೆಂದು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ

ಸಿದ್ಧವಾದ ನಂತರ, ನಾನು ನನ್ನ ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ಜಟೆಯಾಗಿ ಗಂಟುಹಾಕಿ ಮಂತ್ರಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಲ್ಲ ತಾಂತ್ರಿಕನಂತೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರೆದುರು ತೋರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಭೂತೋಚ್ಚಾಟನೆ ವಿಧಾನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅಮಾವಾಸ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೋಮ ಮಾಡಿದುದಾಗಿ ನಟಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ದೆವ್ವ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಈ ಶವಾಗಾರಕ್ಕೆ ಬಾರದೆಂದು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಘೋಷಿಸಿದೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಶ್ಮಶಾನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಭೂತ ತಲೆಯೆತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಜನರ ಗೌರವವನ್ನು ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡೆ.

“ನನ್ನ ಅಲ್ಪ ಆದಾಯದಿಂದ ನಾನು ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ನನ್ನ ಭೂತ-ಕುತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಹೊಸ ತಿರುಪನ್ನು ಕೊಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಒಂದು ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಒಂದೆರಡು ಹಂಚುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದೆ. ನಂತರ ಕೆಲವು ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆದರ ಒಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ಬೆಂಕಿಯಿಟ್ಟು ಹತ್ತಿಯ ಚೆಂಡೊಂದನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆಸೆದೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಲಾಹಲವುಂಟಾಯಿತು. ಆ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಮೋಡ ಕವಿದಿದ್ದರಿಂದ ಯಾರೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮಾರನೆಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೂ ಅದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಕುತಂತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಅವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ಭೂತೋಚ್ಚಾಟನೆ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ತಾಂತ್ರಿಕನಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಕೊನೆಗೂ ಮರುದಿನ ಆ ಮನೆಯವರು ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಂದರು.

“ಏನಾದರೂ ಪರಿಹಾರಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಮೊರೆಹೊಕ್ಕರು. ನಾನು ಕೂಡಲೆ ಒಪ್ಪಿದೆ. ಅವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಏನೋ ಒಂದು ಕಲಾಪದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಭೂತವು ಅವರಿಗಿನ್ನು ಮುಂದೆ ಉಪದ್ರವ ಮಾಡದೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿದೆ. ಆ ಕಾಟ ಮರುಕಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ; ನನಗೆ ಹೇರಳ ಸಂಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಕೃತಜ್ಞತೆ ಲಭಿಸಿದವು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ಬೇರೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಭೂತ-ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಸಣ್ಣ-ಪುಟ್ಟ ಬದಲಾವಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ನಡೆಸಿದೆ. ಹಿಂದಿನಂತೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ, ಉಡುಗೊರೆ ಮತ್ತು ಹಣ ನನ್ನ ಪಾಲಾದವು. ಅಲ್ಲೊಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಬಾರಿ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಕುತಂತ್ರವನ್ನು ಇಂದಿಗೂ ಪ್ರಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

“ನಿಷ್ಕಾವಂತ ತಾಂತ್ರಿಕನೆಂದು ಹೆಸರಾದ ನನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಹಾಳುಬಿದ್ದ ಈ ಕಾಳೀ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಹತ್ತಿರದ ಸುಡುಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಕಪಾಲವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು, ಹೆಂಡವನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತ, ಮಂತ್ರದಂತೆ ತೋರುವ ಏನನ್ನೋ ಗೊಣಗುಟ್ಟು-ಕೊಂಡು ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಕಳೆಯುತ್ತೇನೆ.”

ಕಪಟ-ಯೋಗಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಹರ್ಷಗೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಿದ. ನಕಲಿ-ತಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು, “ನಿನಗೆ ಮಂತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಭೂತೋಚ್ಚಾಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದಾಗ ನಿನ್ನ ಮೋಸ ಬಯಲಾಗುವ ಸಂದರ್ಭ ಸಮೀಪಿಸಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. “ಒದಗಿಬಂದಿತ್ತು,” ಎಂದ ರಕ್ಕ-ತಾಂತ್ರಿಕ, “ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ನಕಲಿಯೆಂದು

ರಟ್ಟಾಗುವ ಇಕ್ಕಟ್ಟು ಸಮೀಪಿಸಿತ್ತು. ನಾನು ಹೋದ ಮನೆಯವರು ಮುಗ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ನನ್ನ ಆಚರಣೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತ. ಆತ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಸ್ಥಾನದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಗುರುತಿಸಿದ. ಇನ್ನೇನು ನನ್ನ ಹಣಬರಹವನ್ನು ಆತ ಬಿಚ್ಚುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿಯೆ ಶಸ್ತ್ರಿಯಾದ.

“ಅವನ ನೋಟದಿಂದ ಅವನು ದುರಾಸೆಯುಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯನೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೀರ್ಘ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುವ ನೆಪದಲ್ಲಿ, ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಕೆಲವು ಉಚ್ಚಾರಾಂಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಿಶ್ರಿತವಾದ ವಾಕ್ಯವೊಂದರ ಮೂಲಕ, ನನಗೆ ಗಿಟ್ಟುವ ಲಾಭವನ್ನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದೆ. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ನನ್ನ ಆಚರಣೆಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಮುಂದಾದ. ಆ ಮನೆಯವರೆದುರು ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಾಯ್ತುಂಬ ಹೊಗಳಿದ. ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನೇ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ; ನನ್ನ ಲಾಭವನ್ನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡ. ಅವನು ಬೇರೆ ಯಾವುದೋ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ದಾರಿಹೋಕನಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಹೊರಟುಹೋದವನು ಮತ್ತೆ ಹಿಂತಿರುಗಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ನಾನು ವಿಶೇಷವಾದ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿಲ್ಲ. ನಾನಿಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದೇನೆ.”

ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲವು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ಹುಸಿ-ಯೋಗಿ ತಾನು ಮುಂಜಾನೆಯೊಳಗೆ ಆಲದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡ. ಆದ್ದರಿಂದ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ ವಿದಾಯ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಮರಳಿದ.

ಒಂದು ದಿನ, ಕಪಟ-ಯೋಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಆಲದ ಮರದ ಬಳಿ ಪೂಜ್ಯರೊಬ್ಬರು ಬಂದರು. ಎಂದಿನಂತೆ ಅವನು ತನ್ನ ಜಪಮಾಲೆ ಉರುಳಿಸುತ್ತ, “ಓಂ. ಸರ್ವಂ ಬ್ರಹ್ಮ,” ಎಂದ. ದೈವಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರು. ಸೋಗಿನ ಯೋಗಿಗೆ ಮುಜುಗರವುಂಟಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ, ಪೂಜ್ಯರು, “ನೀನು ಯೋಗಿಯಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದಯವಿಟ್ಟು ಕಣ್ಣೆರೆಯಲು ಹಿಂಜರಿಯಬೇಡ. ನಿನ್ನನ್ನು ಬಯಲುಮಾಡಲು ನಾನು ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ,” ಎಂದರು. ಆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟು ದಯೆ ಇತ್ತೆಂದರೆ, ನಕಲಿ-ಯೋಗಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಪೂಜ್ಯರು ಕೇಳಿದರು — “ಹೀಗೆ ಜನರನ್ನು ಮೋಸ ಮಾಡುವುದು ನಿನ್ನ ಕಡೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಲ್ಲವೇ? ನೀನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಜೀವನೋಪಾಯವನ್ನು ಏಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು?” ಕಪಟ-ಯೋಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ — “ನಾನು ಅಶಿಕ್ಷಿತ. ನನ್ನದು ಮೈಗಳ ಸ್ವಭಾವ. ಇಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಸಮೃದ್ಧಿಯಿಂದಿದ್ದೇನೆ. ಬಹಳ ಗೌರವವನ್ನೂ ಹೊಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಆಲದ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಬಯಸುತ್ತೇನೆ.” ಪೂಜ್ಯರು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು — “ನೀನಿಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದಿನ ಏನೂ ಮಾಡದೆ ಕುಳಿತಿರುವೆ. ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೇ?” “ಹೌದು, ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಮತ್ಯಾವ

ಮಾರ್ಗವಿದೆ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. ಪೂಜ್ಯರು, “ನಿನಗೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮಾರ್ಗವಿದೆ. ನಿನಗೆ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಜಪಮಾಲೆ ಉರುಳಿಸುತ್ತಾ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವೆ. ಒಂದೊಂದು ಮಣಿಯನ್ನು ಎಣಿಸುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರವನ್ನೇಕೆ ಜಪಿಸಬಾರದು? ಆ ಮೂಲಕ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸೂ ಯಾವುದರಲ್ಲಾದರೂ ತೊಡಗಿರುತ್ತದೆ,” ಎಂದರು.

ಹುಸಿ-ಯೋಗಿಗೆ ಈ ಸಲಹೆ ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ನಷ್ಟವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಮೇಲಾಗಿ ಬೇಸರ ಬಹಳ ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿ ಬಾರಿಯೂ ಮಣಿಯನ್ನು ದೂಡುವಾಗ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತ ಬಂದ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಜಪ ಕೇವಲ ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಾಲ ಕಳೆದಂತೆ ಅದು ಆಹ್ಲಾದಕರವಾಗಿ ಕಾಣಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಅತಿಪವಿತ್ರವಾದ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರದ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಆ ಪೂಜ್ಯರ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ, ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕ್ರಮೇಣ ಶಾಂತವಾಗಿ ಸಂತೋಷದಾಯಕವಾಯಿತು. ಜನರ ಗಮನಾಗಮನವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಜನ ಸಮೀಪಿಸಿದಾಗ, “ಓಂ. ಸರ್ವಂ ಬ್ರಹ್ಮ,” ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರಜಪ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅದರಲ್ಲೇ ಮುಳಗಿಸಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಜಪಿಸುತ್ತ ಬಂದ. ಅವನಿಗೆಗತ್ಯವಾದದ್ದನ್ನು ಜನರು ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಅವರುಗಳು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ ಕಪಟ-ಯೋಗಿಯಲ್ಲ; ನಿಜವಾದ ಯೋಗಿ ಎನ್ನುವ ಸಂಗತಿ ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳ ಬಳಿಕ, ಆ ಪೂಜ್ಯರು ಮತ್ತೆ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದರು. ಯೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅಪಾರವಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ ನಕಲಿ-ತಾಂತ್ರಿಕನ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಹೇಳಿದ. ತನ್ನ ಹಳೆಯ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸುವಂತೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡ. ಅವರು ಶಿಥಿಲವಾಗಿದ್ದ ಕಾಳೀ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹುಸಿ-ತಾಂತ್ರಿಕನು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಳ್ಳಿಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ದಯೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡಿ ಅವನ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಗೆದ್ದರು.

ಆಗ ಪೂಜ್ಯರು ಅವನಿಗೆ, “ನೀನು ಜನರನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ್ದೀಯೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಒಂದೆಲ್ಲೊಂದು ದಿನ ನೀನು ಸಿಕ್ಕಿಬೀಳಬಹುದು ಎಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೇ? ಒಮ್ಮೆ ಬಯಲಾದರೆ ನೀನು ತೀವ್ರ ತೊಂದರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಳ್ಳುವೆ,” ಎಂದರು. ನಕಲಿ-ತಾಂತ್ರಿಕ, “ಹೌದು, ನನ್ನ ಗುಟ್ಟು ರಟ್ಟಾಗುವ ಭಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನೇನು ತಾನೆ ಮಾಡಬಹುದು? ನನಗಿಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದ ಯಾವ ಜೀವನೋಪಾಯವೂ ತಿಳಿಯದು,” ಎಂದಂದ. ಪೂಜ್ಯರು, “ಕಾಳಿಕಾಂಬೆಯ ಆರಾಧನೆಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ನಾನು ನಿನಗೆ ಕಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕಲಿತು ನೀನು ಈ ದೇವಾಲಯದ ಕುಂಬಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಂದ ಮಾಡಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿ ಅರ್ಚಕನಾಗಿರಬಹುದು,” ಎಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನಿತ್ತರು. ಕಪಟ-ತಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು ಆ ಯೋಜನೆ ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ಜನರು ಸಂಶಯಪಡಲು ಯಾವ ಆಸ್ವದವೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ತಡರಾತ್ರಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ

ಪಾಠಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ತಾನು ಕಲಿಯಲು ಸಿದ್ಧನೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಪೂಜ್ಯರು ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿದರು. ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹುಸಿ-ತಾಂತ್ರಿಕ ದೇವಿಯ ದೇವಾಲಯದ ಆರಾಧನೆಯ ಮೂಲಗಳನ್ನು ಕಲಿತ.

ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳ ನಂತರ, ಹಳ್ಳಿಯ ಶ್ರೀಮಂತ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ನಮ್ಮ ಈ ಕಾಳೀ ದೇವಾಲಯ ತುಂಬಾ ಹಳೆಯದು. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಅಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅದು ಶಿಥಿಲಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿದೆ. ನೀವು ಮುಂದಾಗಿ ನಿಂತು ಅದರ ಕುಂಬಾಭಿಷೇಕಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬಹುದು. ದೇವಿಯ ಆರಾಧನೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಅವಳ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗುತ್ತಾರೆ,” ಎಂದ. ಆತ ಹುಸಿ-ತಾಂತ್ರಿಕನನ್ನು ಬಹಳ ಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ; ಆ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇವಾಲಯದ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಧನವಂತ ಮಾಡಿದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಅದರ ಕುಂಬಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ಆಸುಪಾಸಿನ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾದ ಕಲಿತ ಪಂಡಿತರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಭವ್ಯವಾಗಿ ನಡೆಸಲಾಯಿತು.

ನಕಲಿ-ತಾಂತ್ರಿಕ ತಾನು ದೇವಾಲಯದ ಅರ್ಚಕನಾಗಬಯಸುವನೆಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ. ಅವನನ್ನು ಪೂಜ್ಯಭಾವನೆಯಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕೂಡಲೇ ಒಪ್ಪಿದರು. ಅದರ ನಂತರ, ಹುಸಿ-ತಾಂತ್ರಿಕ ದೇವಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಮೊದಮೊದಲಿಗೆ ಆ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟೇನೂ ಆಸಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಆನಂದಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಜನರು ಅವನ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಆದರಿಗೇ ಅವನ ಆರಾಧನೆ ಲಾಭದ ಆಸೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾಗಿ ಇರಲಿಲ್ಲ; ದೇವಿಯ ಮೇಲಿನ ಅವನ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಗಿತು. ಅವನು ಮಹಾಭಕ್ತನಾದ.

ಮಹಾತ್ಮರು ಜನರನ್ನು ತಿದ್ದಿರುವ ಅನೇಕ ಪ್ರಸಂಗಗಳಿವೆ. ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ನಡತೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಂದಿಗೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿಲ್ಲ.

ಧರ್ಮದ ಹಾದಿ

“ಆಸೆ, ಕೋಪ ಮತ್ತು ದುಡುಕುತನಗಳಿಂದ ಜೋಕೆ” ಎಂಬ ಹಿಂದಿನ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ದುರಂತಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗದಿರಲು ಜಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಡೆಗೆ ಅಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಿಂದ ಧರ್ಮದ ಹಾದಿಗೆ ಸುಧಾರಿಸಲು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಕಾಲ ಮಿಂಚಿದ್ದಲ್ಲವೆಂಬ ಭರವಸೆಯೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಈ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಧರ್ಮದ ಹಾದಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

8. ಧರ್ಮದ ಮೂಲ ವೇದಗಳು

ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ವಕೀಲರು ಹೀಗೆ ವಾದಿಸಿದರು — “ಗೌರವಾನ್ವಿತ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೇ! ನನ್ನ ಕಕ್ಷಿದಾರನನ್ನು ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನೆಂದು ಎಣಿಸಬಾರದು. ಅವನು ಕದ್ದದ್ದು ನಿಜ. ಆದರದಕ್ಕೊಂದು ಕಾರಣವಿದೆ. ಅವನ ಕುಟುಂಬ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿತ್ತು; ಅದು ಅವನನ್ನು ಕದಿಯುವಂತೆ ನಿರ್ಬಂಧಪಡಿಸಿತ್ತು. ಕದ್ದ ಹಣದಿಂದ ತನಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತೂ, ಕದಿಯುವಾಗ ಅವನು ಯಾವುದೇ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ, ನಕಲಿ ಕೀಲಿಯನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದರಿಂದ, ಅವನು ಬೀಗವನ್ನೂ ಹಾಳುಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಂತ ಕೂಡಿಟ್ಟ ಕಪ್ಪು ಹಣಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಕದ್ದ ಹಣ ಅಲ್ಪ. ನನ್ನ ಕಕ್ಷಿದಾರ ಕಪ್ಪು ಹಣವನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚುವ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸೇವೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಶ್ರೀಮಂತನಲ್ಲಿ ರಾಶಿ-ರಾಶಿ ಹಣವಿದೆ. ಈ ಸಣ್ಣ ಕಳೆಕೆಯಿಂದ ಅವನ ಒಂದು ರೋಮಕ್ಕೂ ಹಾನಿಯಾಗದು.”

ಅಂತಹ ವಾದಕ್ಕೆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಹೇಗಿದ್ದೀತು? ಅವರು ಬಹುಶಃ ಹೇಗೆಂದು ಘೋಷಿಸಿಯಾರು — “ದೇಶದ ಕಾನೂನನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವ ಇಂತಹ ವಾದಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಕದಿಯುವುದು ಭಾರತೀಯ ದಂಡ ಸಂಹಿತೆಯಡಿ ಅಪರಾಧ. ನಿಮ್ಮ ಕಕ್ಷಿದಾರ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕದ್ದಿರುವನೆಂದು ನೀವೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ; ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಬದ್ಧ.” ನಂತರ ಅವರು ವಕೀಲರ ಕಕ್ಷಿದಾರನನ್ನು ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಆ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಜೈಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವರು.

ಒಂದು ಕೃತ್ಯ ಶಿಕ್ಷಾರ್ಹವಾದ ಅಪರಾಧವೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ದಂಡ ಸಂಹಿತೆಯ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತಾಗಿ, ದಂಡ ಸಂಹಿತೆಯನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಮಂಡಿಸುವ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ವಾದಗಳ ಮೇಲಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ, ಧರ್ಮವಾವುದು ಮತ್ತು ಯಾವುದಧರ್ಮ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲು, ವೇದವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕೆ ಹೊರತು, ವೇದಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಕೇವಲ ಸ್ವತಂತ್ರ ತರ್ಕವನ್ನಲ್ಲ. ಒಂದೆಡೆ ದಂಡ ಸಂಹಿತೆ ಮನುಷ್ಯನ ರಚನೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಲಾನುಗುಣವಾಗಿ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಗಳು ಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ, ಈಶ್ವರನಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿರುವ ವೇದಗಳು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ದೋಷರಹಿತ.

9. ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಅರಿವು

ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಅರ್ಚಕರು ತೀರ್ಥ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕೈ ತೊಳೆಯಲು ಕೊಟ್ಟ ನೀರೆಂದು ಮೊದಲು ಭಾವಿಸಿದ. ಅದು ಕುಡಿಯಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆಂದು ನಂತರ ಅರಿತುಕೊಂಡು ಕುಡಿದ. ಅವನ ಬಾಯಿಗೆನೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಪದಾರ್ಥ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನು ಬಾಯಿಂದ ತೆಗೆದ; ಅದು ತುಳಸಿ ದಳವೆಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ತುಳಸಿ ದಳಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕೆಲವು ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗುವ ತೀರ್ಥ ಪ್ರಸಾದದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅರ್ಚಕರು ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ; ದಳವನ್ನಲ್ಲೇ ಉಗುಳಿದ. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಅರ್ಚಕರು ಕಿರುಚುತ್ತಾ, “ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಇಲ್ಲಿ? ದೇವಾಲಯದ ಒಳಗೆ ಉಗುಳಿದು ಇಲ್ಲಿನ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಬೇಡ,” ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದರು.

ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ ಅವನು ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ಕಡೆಗೇ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಆತುರದಿಂದ ಎಲೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಬದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲಿಟ್ಟ. ಈ ಹೀನಾಯ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಚಕರು ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು, “ಮೂರ್ಖ! ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿದ ಆ ಎಲೆಯನ್ನು ದೇವರ ಮೇಲೆ ಇಡಲು ನಿನಗೆಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ? ತೊಲಗಿಲ್ಲದ,” ಎಂದು ಗದರಿಸಿದರು. ಪಾಪ! ಅವನು ಎಲೆಯನ್ನಲ್ಲದ ತೆಗೆದು, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ, ಅದನ್ನು ಕಿವಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಕಾಲುಕಿತ್ತ. ಆಗ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಜನರು ಅವನ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕರು.

ತಮ್ಮ ಗೋತ್ರವನ್ನು ಸಹ ಮರೆತ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ತನ್ನ ಮಗನ ಉಪನಯನದ ದಿನದಂದು ತಂದೆಯಾದವನು ಪುರೋಹಿತರನ್ನು, “ನನ್ನ ಗೋತ್ರ ಯಾವುದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ನನಗೆ ನೀವು ತಿಳಿಸಬೇಕು,” ಎಂದರು ಪುರೋಹಿತರು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ, “ನೀವು ಕಲಿತ ಪುರೋಹಿತರಾಗಿರಬೇಕು. ನಿಮಗಿಷ್ಟೂ ತಿಳಿಯದೆ?” ಎಂದಾಕ್ಷೇಪಿಸಿದ. ಇವನೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚೆ ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಮನಗಂಡ ಪುರೋಹಿತರು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಆತನ ಹಿರಿಯ ಜ್ಞಾತಿಯೊಬ್ಬರಿಂದ ಆತನ ಗೋತ್ರವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ನಂತರ ಉಪನಯನದ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನಗಳಿಗೆ ಮುಂದಾದರು.

ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪೂರ್ಣ ಪರಿಚಯವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಳಿತು. ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಆ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಉಪನಯನ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

10. ಸತ್ಯ ನುಡಿವುದರ ಮೇಲೆ ನೆಲಬೆಳಕು

ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕದ್ದಿದ್ದ ಕಳ್ಳ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ. ಅವನು ಸತ್ಯದ ಪ್ರಮಾಣವಚನ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. “ಜೀವವಿರುವವರೆಗೂ ನಾನು ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ. ನಂತರ ಅಡ್ಡ ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ತಾನೇನನ್ನೂ ಕದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ಅಲ್ಲಗಳೆದ. ಅವನ ಸಾಕ್ಷ್ಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಅಪರಾಧದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ ಅವನನ್ನು, “ಅಲ್ಲ, ಸತ್ಯದ ಶಪಥ ಮಾಡಿಯೂ ಏಕೆ ಭಂಡಧೈರ್ಯದಿಂದ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕವನು ತಾತ್ಕಾರದಿಂದ, “ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ; ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ನಿಜವೇ. ಜೀವವಿರುವ ತನಕ ನಾನು ಸತ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯುತ್ತೇನೆಂದು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟೆ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹುಳುವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಉತ್ತರಿಸುವ ಮುನ್ನ ಕೀಟವನ್ನು ಹಿಸುಕಿ ಕೊಂದೆ. ಆದುದರಿಂದ, ‘ಜೀವವಿರುವವರೆಗೂ ನಾನು ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ,’ ಎಂಬ ನನ್ನ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾಗಲಿಲ್ಲ,” ಎಂದ.

ಇದು ಜಾಣಸುಳ್ಳಿಗೊಂದು ಉದಾಹರಣೆ. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವುದೇ ಒಂದು; ಆದರೆ ಶ್ರುತಗಳಿಗೆ ಸಂಶಯ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಅಥವಾ ಗೊಂದಲವುಂಟಾಗುವಂತೆ ನುಡಿದರೆ, ಅದು ಸತ್ಯದೂರ; ಅಪರಾಧ ಕೂಡ. ಶಾಸ್ತ್ರವಿಧಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯುವುದೆಂದರೆ, ಆತನ ಮಾತುಗಳು ತನ್ನ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿರಬೇಕು. ಸತ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಶವೆಂದರೆ, ಪ್ರಿಯವಾದ ಮಾತನ್ನಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಪ್ರಿಯವಾದದ್ದನ್ನು ನುಡಿಯಬೇಕೆಂದು ನಿಜವಲ್ಲದ್ದನ್ನು ಮಾತನಾಡಬಹುದೆಂದಲ್ಲ.

ಒಬ್ಬ ಕಿಡಿಗೇಡಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಮರುಳು ಮಾಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ, “ನೀನು ಲಾಟರಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಗೆದ್ದಿರುವೆಯೆಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲವೇ? ಇಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಹೇಗಿಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿಿದ್ದಿ?” ಎಂದ. ಸ್ನೇಹಿತ ಮೂಕನಾಗಿಬಿಟ್ಟ. ಅವನ ಬೆರಗು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಳಿದ ಮೇಲೆ, ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೋಟೆ ಕಟ್ಟಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಈ ಮಧ್ಯೆ, ಕುಚೇಷ್ಟೆಗಾರ ಹೊರಟುಹೋದ. ಕೊನೆಗೆ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ ತೆಗೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಲಾಟರಿ-ಚೀಟಿ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಡಲು ಮುಂದುವರೆದ. ಅದನ್ನು ಕಾಣದಿದ್ದಾಗ, ಅವನ ಹರ್ಷೋಲ್ಲಾಸ ಸಂಪೂರ್ಣ ಭಸ್ಮವಾಯಿತು; ಖೇದ ಮೂಡಿಬಂತು. ಪ್ರಿಯವಾದ ಅಸತ್ಯಕ್ಕಿದು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ.

ಅಪ್ರಿಯವಾದ ಸತ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯಬಾರದು. ಭಾರಿ ಹೃದಯಾಘಾತದ ನಂತರ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲೊಬ್ಬ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ಮಗ ರಸ್ತೆ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಮೃತಪಟ್ಟ. ಅಪಘಾತಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಹೃದಯ ರೋಗಿಗೆ, “ಏನಾಯಿತು ಗೊತ್ತೇ? ನಿಮ್ಮ ಮಗ ರಸ್ತೆ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಹೋದ!” ಎಂದು ಹೇಳಿಯೇ ಬಿಟ್ಟ. ಮಗನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದ

ರೋಗಿಗೆ ಆ ಭಯಾನಕ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೃದಯ ಹೇಗೂ ದುರ್ಬಲವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆದ. ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೃತ್ಯ ದೂಷಣಾರ್ಹ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸತ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯಬೇಕು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನುಡಿದದ್ದು ಇತರರಿಗೆ ಪ್ರಿಯಕರ ಹಾಗೂ ಹಿತಕರವಾಗಿರಬೇಕು. ಸಂಕಟವನ್ನೊಡ್ಡುವ ಸತ್ಯವನ್ನಾಗಲಿ, ಇತರರನ್ನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸುವ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಆಡಬಾರದು.

11. ಸತ್ಯ ಹಾಗೂ ಮೌನ

ಮೂವರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ಕರಡೊಯ್ಯಲು ಬಂದ ದೇವಲೋಕದ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗದತ್ತ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗವರು ತನ್ನ ಶಿಕಾರಿಯಾದ ಕಪ್ಪೆಯನ್ನು ಕಬಳಿಸಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾವನ್ನು ಕಂಡರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ, “ಓ ಸರ್ಪವೆ! ಕಪ್ಪೆಯ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಅನುಕಂಪವೇ ಇಲ್ಲವೇ? ದಯವಿಟ್ಟು ಆ ಕಪ್ಪೆಯ ಜೀವವನ್ನು ಉಳಿಸು,” ಎಂದ. ಸಿಟ್ಟುಗೆದ್ದ ನಾಗ, “ನನ್ನ ಆಹಾರವನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ದೂರಮಾಡಲು ನಿನಗೆಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ? ನೀನು ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗು,” ಎಂದವನಿಗೆ ಶಾಪ ಹಾಕಿತು. ಖಿನ್ನನಾಗಿ ಅವನು ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋದ.

ಅದನ್ನು ವೀಕ್ಷಿಸಿದ ಎರಡನೆಯವನು ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು, ಹಾವಿನ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿ, “ಕಪ್ಪೆ ನಿನ್ನ ನೈಸರ್ಗಿಕವಾದ ಆಹಾರವಷ್ಟೆ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನೀನದನ್ನು ತಿನ್ನಬಹುದು,” ಎಂದ. ಆಕ್ರೋಶದಿಂದಾಗ ಕಪ್ಪೆ, “ನಾನು ತುತ್ತಾಗಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಲು ನಿನಗಾವ ಅಧಿಕಾರ? ನಿನಗೆ ಕರುಣೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ನರಕಯಾತನೆ ಅನುಭವಿಸು,” ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಎದುರಾಯಿತು. ಅವನು ದೇವಲೋಕದ ವಿಮಾನದಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ. ಮೌನದಿಂದಿದ್ದ ಮೂರನೆಯವನು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಸೇರಿದ.

ಈ ಕಥೆಯ ನೀತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮೌನವಾಗಿರುವುದು ಮಾತಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಲೇಸು.

12. ಸತ್ಯದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಂಶಗಳು

ದ್ರೋಣನ ಮರಣದ ನಂತರ ಕರ್ಣ ಕೌರವ ಪಡೆಗಳ ಸೇನಾಪತಿಯಾದ. ಕರ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಲ್ಲಿ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, ನಕುಲ ಮತ್ತು ಸಹದೇವ ಸೋತು ಗಾಯಗೊಂಡರು. ಅವಮಾನಿತನಾದ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಲು ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಗುಡಾರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ. ಭೀಕರ ಯುದ್ಧ ಮುಂದುವರೆಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಬಗ್ಗೆ ಆತಂಕಗೊಂಡ ಅರ್ಜುನ ಅವನನ್ನು ನೋಡಬಯಸಿದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಪಾಂಡವ ಪಡೆಗಳನ್ನು ಭೀಮನ ಆಧಿಪತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಗುಡಾರಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡ.

ಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತು ಅರ್ಜುನ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನಿಗೆ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಬಂದಾಗ, ಅರ್ಜುನ ಕರ್ಣನನ್ನು ಕೊಂದಿರುವುದಾಗಿ ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಅದರ ವಿವರಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಿದ. ಕರ್ಣನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಲ್ಲಿ ತಾನಿನ್ನೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರ್ಜುನ ವಿವರಿಸಿ, ಮುಂದೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೊಲ್ಲುವುದಾಗಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ.

ಅರ್ಜುನನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನಿಗೆ ಬಹಳ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಸಿಟ್ಟೇರಿತು. ಅರ್ಜುನನನ್ನು ಕುರಿತು, “ಕರ್ಣನನ್ನು ಸೋಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೆದರಿ ನೀನು ಭೀಮನ ಆಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಪಡೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದಿರುವೆ. ಕರ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ರಣನೀತಿಯನ್ನು ನಾನು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕರ್ಣನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿ, ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ರಥವನ್ನು ವಿಶ್ವಕರ್ಮ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ; ಅದರ ಮೇಲೆ ಹನುಮಂತನ ಚಿಹ್ನೆಯ ಒಂದು ಧ್ವಜವಿದೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಗಾಂಡೀವ ಬಿಲ್ಲಿದೆ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಸ್ವಯಂ ನಿನ್ನ ಸಾರಥಿ. ಇದೆಲ್ಲದರ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಕರ್ಣನ ಭಯದಿಂದ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಗಾಂಡೀವವನ್ನು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಕೃಷ್ಣ ಅಗತ್ಯ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡು ಕರ್ಣನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಗಾಂಡೀವವನ್ನು ಬೇರಾರಿಗಾದರೂ ಕೊಡು. ನೀನದಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹ. ನಿನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಬೇಕು! ನಿನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಮಾನಗೇಡು! ನಿನ್ನ ಗಾಂಡೀವಕ್ಕೆ ಅವಮಾನ!” ಎಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿದ.

ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಭೀಮಾರಿ ಕೇಳಿ ಅರ್ಜುನನ ಕೋಪ ಕೆರಳಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೃಷ್ಣ, “ನೀನೇನು ಮಾಡಲು ಮುಂದಾಗಿರುವೆ? ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ವೈರಿಗಳಲ್ಲ. ಖಡ್ಗವನ್ನೇಕೆ ಹೊರತೆಗೆಯ ಹೊರಟಿರುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅರ್ಜುನ, “ನಾನು ಯುಧಿಷ್ಠಿರನನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ‘ನಿನ್ನ ಗಾಂಡೀವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು,’ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಿದರೆ, ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅವನನ್ನು ನಾನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೆಂದು ನಾನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ

ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಗಾಂಡೀವವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಹೇಳುವ ಮೂಲಕ ನನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ನಾನದಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹನೆಂದು ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದ ಕಾರಣ, ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಯುಧಿಷ್ಠಿರನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಈಗ ಮುಂದಾಗಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದು ಗುಡುಗಿದ.

ಕೃಷ್ಣ, “ಅರ್ಜುನ! ನಿನಗೆ ಮಾನಗೇಡು! ಧರ್ಮದ ನಿಜ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ತಿಳಿದ ಯಾರೂ ನೀನು ಹೊರಟಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಮಹಾತ್ಮರು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದಂತೆ ಸತ್ಯದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸುಳ್ಳನ್ನು ನುಡಿದೂ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದ ಸಂದರ್ಭಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿ, ತನ್ನನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿನಾಶದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿ, ಪವಿತ್ರಾತ್ಮರೊಬ್ಬರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಲಿ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಅದರಿಂದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಎಸಗಿದಂತಾಗದು. ಸತ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ನುಡಿವುದರ ಮೂಲಕ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸದಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಪಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವ ಕೆಲ ಸಂದರ್ಭಗಳೂ ಇವೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಹೇಳಿದ.

ಕೃಷ್ಣ ಆಗ ಕೌಶಿಕನ ಕಥೆ ಹೇಳಿದ. ಅಷ್ಟೇನೂ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಿರದಿದ್ದರೂ ಕೌಶಿಕ ಸತ್ಯವಂತನಾಗಬಯಸಿದ್ದ. ಸತ್ಯವಾದಿಯೆಂದು ಹೆಸರಾಂತನಾಗಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ ಕೆಲವರು ಅವನನ್ನು ಹಾದು ಓಡಿಹೋದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ದರೋಡೆಕಾರರು ಗುಂಪಾಗಿ ಅತ್ತ ಬಂದು, ಅವರು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಎಲ್ಲೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಿಜವನ್ನು ನುಡಿಯುವುದು ಅಮೂಲ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಕೌಶಿಕ, ಆ ಜನರು ಹೋದ ಹಾದಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಸೂಚಿಸೇ ಬಿಟ್ಟ. ಡಕಾಯಿತರು ಆ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದು, ಕಡೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಕೊಂದೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ ತನ್ನ ನಿಜನುಡಿಯಿಂದ ಕೌಶಿಕ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಲಿಲ್ಲ; ಪಾಪವೇ ಅವನ ಪಾಲಾಯಿತೆಂದು ಕೃಷ್ಣ ವಿವರಿಸಿದ. ಆ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ಕೌಶಿಕ ಮೌನವಾಗಿರಬೇಕೆತ್ತೆಂದು ಕೃಷ್ಣ ತಿಳಿಸಿದ. ಪರ್ಯಾಯವಾಗಿ, ಆತನ ಮೌನದಿಂದಲೇ ಡಕಾಯಿತರಿಗೆ ಆ ಜನರು ಅತ್ತ ಹಾದುಹೋಗಿದ್ದ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದಾಗಿದ್ದರೆ, ಕೌಶಿಕ ಡಕಾಯಿತರ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಬಹುದಿತ್ತು.

ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ತುಂಬಾ ನೋವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದು ಕರ್ಣನಿಂದ ಅವಮಾನಿತನಾಗಿರುವನೆಂದು ಕೃಷ್ಣ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ. ತನ್ನ ವತಿಯಿಂದ ಯುದ್ಧವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ನಂತರವೂ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಮೇಲೆ ಕರ್ಣ ಹಲ್ಲೆ ನಡೆಸಿದ್ದ. ಹೀಗಾಗಿ ಅರ್ಜುನನನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದಾಗ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಖಿನ್ನನಾಗಿದ್ದ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಕರ್ಣನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ತಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಕಟು ಮಾತುಗಳಿಂದ ಕರ್ಣನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಂತೆ ಅರ್ಜುನನನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ. ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಪೂಜ್ಯನೂ ಸತ್ಪುರುಷನೂ ಆದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಮಾತುಗಳನ್ನು

ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಸಮರ್ಥಿಸಬಹುದಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅರ್ಜುನ ಆತನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಮಹಾ ಅಪರಾಧವೆಂದು ಮತ್ತು ಅತ್ಯುನ್ನತ ಧರ್ಮವಾದ ಅಹಿಂಸೆಯ ನೇರ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯಾದೀತೆಂದು ಭಗವಂತ ಕೃಷ್ಣ ವಿಶದಪಡಿಸಿದ.

ಆಗ ತಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಿಸ್ಸಂದಿಗ್ಧವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವಂತೆ ಅರ್ಜುನ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ವಿನಂತಿಸಿದ. ಏಕೆಂದರೆ ಒಂದೆಡೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನನ್ನು ಹತ್ಯೆ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪಾದರೆ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಭಗವಂತ, “ಅತ್ಯಂತ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಮಹಾತ್ಮನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ತೆಗಳಿದಾಗ, ಅವನು ಮೃತಪ್ರಾಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಪೂಜಾರ್ಹನಾದ ನಾಯಕನೊಂದಿಗೆ ಅಗೌರವದಿಂದ ಮಾತನಾಡುವುದು, ಅವನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತೆಗೆಯದೆ ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವೆಂದು ಅರ್ಥವರ್ವೇದ ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಶಾಸ್ತ್ರವಾಕ್ಯವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರನನ್ನು ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ನಿನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊ. ಅದರ ನಂತರ, ಅವನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಅವನ ಕ್ಷಮೆ ಯಾಚಿಸು. ಧರ್ಮನಿಷ್ಠನಾದ ಅವನು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಕೃಷ್ಣನ ಆದೇಶದಂತೆ ಅರ್ಜುನ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನನ್ನು ಅಸಭ್ಯವಾಗಿ ನಿಂದಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. “ಕದನರಂಗದಿಂದ ದೂರವಿರುವ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕದ್ದುಬಂದ ನೀನು, ನಿನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ನಿನ್ನ ಹಿತ್ತೈಟಿಗಳ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಹಾಗೂ ಪರಾಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ ಭೀಮನ ನಡುವೆ ಅಜಗಜಾಂತರ! ಅವನಿಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ, ನನ್ನಲ್ಲಿನ ತಪ್ಪು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಯಾವ ಅರ್ಹತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಜೂಜಾಟದ ವ್ಯಸನ. ನಿನ್ನಿಂದಾಗಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ನಾವು ತೀವ್ರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯಿತು,” ಎಂದ ಅರ್ಜುನ.

ತನ್ನ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಅವನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಟ್ಟ. ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದ. ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಕೃಷ್ಣ, “ಈಗೇನು ಸಮಸ್ಯೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ನಿಜಕ್ಕೂ ತನಗೆ ಪೂಜ್ಯನಾದ ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಸಭ್ಯವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದ ತಾನು, ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಲು ಮುಂದಾಗಿರುವುದಾಗಿ ಅರ್ಜುನ ಹೇಳಿದ.

ಭಗವಂತ ಅವನನ್ನು ತಡೆಯುತ್ತಾ, “ನೀನೊಂದು ವೇಳೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನನ್ನು ಕೊಂದೇಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಭಯಂಕರವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದಾಲೋಚಿಸು. ಆ ತಪ್ಪಾದ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಮಾತ್ರ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅಸಭ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದಿರುವೆ. ಆದ ಕಾರಣ ನೀನೇಕೆ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವೆ? ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಿರುವೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಜ್ಞರು ಎಂದಿಗೂ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಅದರಿಂದ ನಿನಗುಂಟಾಗುವ ಪಾಪ ನಿನ್ನ ಸಹೋದರನನ್ನು ಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ತಗಲುತ್ತಿದ್ದ ಪಾಪಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು; ನರಕದಲ್ಲಿ ಅಗಾಧ

ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವೆ. ಆತ್ಮಪ್ರಶಂಸೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಸಮ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿಕೊಂಡು ಆ ಮೂಲಕ ನೀನು ಬಯಸಿದ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಒಪ್ಪಾದ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡು,” ಎಂದ.

ಆಗ ಅರ್ಜುನ ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡ — “ಪಿನಾಕವನ್ನು ಹಿಡಿದ ಶಿವನನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಮಾನ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ಅದರ ನಿವಾಸಿಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿ ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ವಿವಿಧ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಜರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಅವರನ್ನು ನಿನಗಧೀನರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದವನು ನಾನೇ. ಓ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ! ನಾನು ಈಗ ಕೌರವ ಪಡೆಗಳಲ್ಲರ್ಧವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿದ್ದೇನೆ.” ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಮುರಿದು, ಯುಧಿಷ್ಠಿರನನ್ನು ಕೊಂದು, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಹತ್ತುವ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಭಗವಂತನಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅರ್ಜುನ ತನ್ನ ಸಹೋದರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿದ.

ಯುಧಿಷ್ಠಿರನನ್ನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅರ್ಜುನ ಯುದ್ಧಭೂಮಿಗೆ ಮರಳಲು ಸಿದ್ಧನಾದ. “ನನ್ನೀ ಜೀವನ ನಿನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದದ್ದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ,” ಎಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ. ಈ ಮಧ್ಯೆ, ಅರ್ಜುನನ ಕುಟುವಾದ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಈ ತನಕ ಮೌನವಾಗಿ ಆಲಿಸಿದ್ದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಖೇದಗೊಂಡು, ತಾನು ನೀಚನೆಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತಾಳಿದ. ಅವನು, “ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ತುಂಬಾ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ ಕಡುಪಾಪಿ ನಾನು. ಮರಣದಂಡನೆಗೆ ನಾನು ಅರ್ಹ. ಭೀಮ ರಾಜ್ಯವಾಳಲು ಯೋಗ್ಯ; ಅವನೇ ರಾಜನಾಗಲಿ; ದುರ್ಬಲನಾದ ನಾನಲ್ಲ. ನಾನು ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ.

ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಹೊರಡಲು ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಏಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕೃಷ್ಣ ಅವನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, “ಗಾಂಡೀವವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಯಾರು ಹೇಳಿದರೂ, ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಾಗಿ ಶಪಥ ಮಾಡಿದ್ದ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸುಳ್ಳಾಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಸಲಹೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಅವಹೇಳನದ ಮಾತನ್ನಾಡಿ, ಆ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡ. ನಾವುಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ವಂದಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಉಲ್ಲಂಘನೆಗಳನ್ನು ದಯೆಯಿಂದ ಕ್ಷಮಿಸುವಂತೆ ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕೋರುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಕರ್ಣನ ಮರಣವನ್ನು ಬಯಸಿರುವೆ. ಇಂದು ಅವನ ಹತ್ಯೆ ನಿಶ್ಚಿತ; ಭೂಮಿಯು ಅವನ ರಕ್ತವನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಅವನಿಗೆ, “ಅರ್ಜುನ ಮತ್ತು ನಾನು ಮರುಳುಹೋಗಿದ್ದೆವು ಹಾಗೂ ವಿಪತ್ತು ಮತ್ತು ದುಃಖಗಳ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ-ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನೀನು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ದೋಣಿಯಿಂದಾಗಿ ನಾವು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ತೀರವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಎಂದಿಗೂ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಬದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕಾದದ್ದು ನಿಜ; ಆದರೆ ಸತ್ಯವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಅಂಶಗಳಿವೆಯೆಂದು ಮಹಾಭಾರತದ ಈ ಪ್ರಸಂಗ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಗಹನವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಒದಗಿಬಂದಾಗ, ಮಹಾತ್ಮರ ವರ್ತನೆ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನಗಳು ದಾರಿದೀಪವಾಗಿರಬೇಕು.

13. ವೇದಪಠನದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪುಗಳಿರಬಾರದು

ಬಡ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಅವರ ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಉಪಾಯ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ, “ಸಂಗೀತಗಾರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಭಾವನೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಪಂಡಿತನಿಗೆ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಹಂಬಲ ಹುಟ್ಟಿತು. ತನ್ನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಪಳಗಿಸಲು ಗಾಯನಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ಹಾಗಾಗಿ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯಾಚೆಯೊಂದು ಮರದಡಿ ಕುಳಿತು ಹಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಶುರು ಮಾಡಿದ. ಆದರೆ ಹೊರಬಂದದ್ದು ಕೇವಲ ಅಪಸ್ವರ.

ಆ ಹಿಂದೆ ಸಂಗೀತಗಾರನಾಗಿದ್ದ ಭೂತವೊಂದು ಅದೇ ಮರವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಪಂಡಿತ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗದೆ ಅವನಿಗೆ, “ನಾನು ಸಂಗೀತ ತಿಳಿದ ದೆವ್ವ. ಈ ಮರ ನನ್ನ ಮನೆ. ನಿನ್ನ ಅಪಸ್ವರದಿಂದಾಗಿ ನನಗಿಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಬೇರೆಡೆ ಹೋಗು,” ಎಂದಿತು. ಪಂಡಿತ, “ನಾನೇಕೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಹಣ ಸಂಪಾದನೆಗಾಗಿ ಉತ್ಕಟ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಸಂಗೀತಗಾರನಾಗಬಯಸಿರುವೆ. ನನ್ನ ಆ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಆರಿಸಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಭೂತ, “ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕುತ್ತೇನೆ. ಅವಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ರಾಜ ತನ್ನ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅವರು ಅವಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ರಾಜನನ್ನು ಕಾಣಲು ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು, ರಾಜನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ, ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಭೂತ ಆವರಿಸಿದೆಯೆಂದು ಮತ್ತು ನೀನದನ್ನು ಉಚ್ಚಾಟನೆ ಮಾಡಿ ಅವಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಸು. ರಾಜನ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ನೀನೀಗ ಹಾಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಡು. ನಿನ್ನ ಘೋರವಾದ ಹಾಡನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗದ ನಾನು ಆ

ಕ್ಷಣವೇ ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಅವಳು ಸುಧಾರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ರಾಜ ನಿನಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಆಮೇಲೆ ನೀನಿಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದಿತು.

ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿ ಭೂತದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿದ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಒಂದೆಡೆ ಅವನು ತನ್ನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾದರೆ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಭೂತ ಮರದಲ್ಲಿ ನಿರಾಳವಾಗಿ ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಂತೆ ಸಂಗೀತವನ್ನರಿತ ಭೂತ ಆ ಬಡವನ ಅಪಸ್ವರವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಹಿಸಲಾರದಿತ್ತೋ, ಅಂತೆಯೇ ತಮ್ಮ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ವೇದಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ತಪ್ಪಾಗಿ ಪಠಿಸಿದಾಗ, ವೇದವನ್ನರಿತ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಕಸಿವಿಸಿ ಪಡುತ್ತಾರೆ.

ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ ಕೆಟ್ಟ ಗಾಯನದಿಂದ ಎಂದಾದರೂ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದಾದರೂ, ವೇದವನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಪಠಿಸುವುದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಪಠಿಸುವವನಿಗೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಪಾಪ ಅಂಟುತ್ತದೆ. ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಸ್ವರಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದಂತೆ ವೇದವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಲಿಯಲು ಮತ್ತು ಪಠಿಸಲು ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಬೇಕು. ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ವೇದಾಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನಾದವನು ಗುರುಮುಖೇನ ವೇದಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ದೋಷವಿಲ್ಲದೆ ಪಠಿಸುವುದು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ. ತನ್ನೀ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ಮೂಲಕ ಪಠಿಸುವವನು ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಾನೆ; ಅದನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಅವನು ಪಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

14. ವೇದಮಂತ್ರಗಳ ಶಕ್ತಿ

ಒಮ್ಮೆ ಭಾರತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರು ಅನೇಕ ಪಾಪ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಈಶ್ವರ ಪವಿತ್ರ ಶ್ರೀರುದ್ರ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ನರಕದ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ. ಎಲ್ಲರೂ ಪವಿತ್ರ ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಆಗ ಸಾವಿನೊಡೆಯ ಯಮನಿಗೆ ಚಿಂತೆ ಹುಟ್ಟಿತು. “ಈ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನರಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಳಲು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ನರಕದಲ್ಲಿ ನಾನೆಂಥ ರಾಜ?” ಎಂದು ವಿಷಾದಿಸಿದ. ಬ್ರಹ್ಮದೇವನ ಬಳಿಗೆ

ಹೋಗಿ, “ನನಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿವೃತ್ತನಾಗಬಯಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಭಗವಂತ ಬ್ರಹ್ಮ, “ಜನರು ಶ್ರೀರುದ್ರ ಜಪ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ನಿನ್ನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂಬುದು ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ಅಶ್ರದ್ಧೆ (ಅಪನಂಬಿಕೆ) ಮತ್ತು ದುರ್ಮೇಧ (ಮೌಢ್ಯ) ಎಂಬೀ ಎರಡು ದೂತರನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೋಡುತ್ತೇನೆ. ಇವುಗಳ ಕಾರಣ, ಶ್ರೀರುದ್ರ ಪಠಣ ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಜನ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವರದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಠಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಪಾಪಮುಕ್ತರು ಆಗಲಾರರೆಂಬುದು ಅದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ,” ಎಂಬುದಾಗಿ ಆಶ್ವಾಸನೆ ನೀಡಿದ.

ವೇದಮಂತ್ರವನ್ನು ಕೇವಲ ಜಪಿಸಿದರೆ ಸಾಲದೆಂದು ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ಮನೋಭಾವ ಕೂಡ ಅಗತ್ಯ. ಇವುಗಳಿದ್ದರೆ ಪಠಿಸುವವನಿಗೆ ವೇದಪಠನದ ಪೂರ್ಣ ಫಲ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ.

15. ಪೋಷಕರು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು

ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ಮುದ್ದಾದ ಮಗುವೊಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹೆತ್ತವರು ಬಡವರಾಗಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಶ್ರೀಮಂತ ದಂಪತಿಗಳು ಅವರ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಆ ಮಗುವಿನ ಪೋಷಕರ ಬಳಿ ಬಂದು, “ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮ ಮಗುವನ್ನು ದತ್ತು ಪಡೆಯಲು ನಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡಿ,” ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದರು. ಹೆತ್ತ ತಾಯಿ ಹಿಂಜರಿದಳು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ತಂದೆ, “ನಾವು ಬಡವರು. ನಮ್ಮ ಕಂದನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಹಾರ, ಬಟ್ಟೆ, ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ನಮ್ಮಿಂದಾಗದು. ಎಷ್ಟಾದರೂ ನಮ್ಮ ಕೂಸು ಹತ್ತಿರದ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಾನೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವವನನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನ ನೋಡುತ್ತಲಿರಬಹುದು. ದತ್ತು ಕೊಡುವುದು ಮಗುವಿಗೆ ಒಳಿತು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ತಾಯಿಯ ಕರಳು ಒಲ್ಲೆನೆಂತು; ಆದರೂ ಆಕೆ ಒಪ್ಪಿದಳು.

ಮಗುವಿಗೆ ತನ್ನ ಹೊಸ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಸುಖ-ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ, ಅದನ್ನು ನೋಡಲು ಮಗುವಿನ ಪೋಷಕರು ಬರುವುದನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತ ದಂಪತಿಗಳು ನಿಷೇಧಿಸಿದರು. ತಾಯಿ ವ್ಯಾಕುಲಗೊಂಡು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟಳು. ಆದರೆ ನತದೃಷ್ಟ್ಯಳಾದ ಆಕೆ ತನಗೆ ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೇನು ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು? ಒಂದು ದಿನ, ಶ್ರೀಮಂತನ ಆಳು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ — “ಮಗುವಿಗೆ ಸಿಡಿಬಿದ್ದಿದೆ. ಯಾರೂ ಅದರ ಹತ್ತಿರ

ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲ.” “ಅಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ಕಂದ!” ಎಂದಳುತ್ತ ತಾಯಿ ಶ್ರೀಮಂತ ಮನುಷ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಧಾವಿಸಿ, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಳು.

ತನ್ನ ಮಗುವಿನ ಮೇಲಿನ ಹೆತ್ತ ತಾಯಿಯು ಪ್ರೀತಿ ಅತಿಗಹನ ಮತ್ತು ಗೊತ್ತುಪಾಡಿಲ್ಲದ್ದೆಂದು ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಸಲುವಾಗಿ ಅದೆಷ್ಟೋ ನೋವುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅನಾನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, “ತಾಯಿಯನ್ನು ದೇವರಂತೆ ಪೂಜಿಸು. ತಂದೆಯನ್ನು ದೇವರಂತೆ ಗೌರವಿಸು,” ಎಂದು ವೇದಗಳು ಸಾರುವುದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು? ತಂದೆಗಿಂತ ಹತ್ತು ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಪೂಜ್ಯ ತಾಯಿ ಎಂದು ಮನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ತನ್ನ ಹೆತ್ತ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ತನ್ನಿಂದ ತೀರಿಸಲಾಗದ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಋಣ. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಕೃತಘ್ನನಾಗಿದ್ದರೆ, ತಾನು ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಿಲ್ಲದ ಭೀಕರವಾದ ಪಾಪವನ್ನೆಸಗುತ್ತಾನೆ.

ಹೆತ್ತವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಗನಾದವನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಅವರು ಜೀವಂತವಾಗಿರುವಾಗ ಅವನು ಅವರಿಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿರಬೇಕು. ಅವರು ತೀರಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ, ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಶ್ರಾದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಗಯೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರಾದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಶ್ಲಾಘನೀಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಾಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಬಂಧುವಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಲು ಒಬ್ಬ ಬಯಸಿದ. ಅಂಚೆ ಕಛೇರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಮನಿಯಾರ್ಡರಿನ ಪತ್ರವನ್ನು ಭರ್ತಿ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಬಂಧುವಿಗೆ ರವಾನಿಸಲು ಬಯಸಿದ ಮೊತ್ತದ ಹಣದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೌಂಟರಿನಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದ. ಆ ದುಡ್ಡು ಅಂಚೆ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ಹಣವನ್ನು ಅವನ ಸಂಬಂಧಿಕರಿಗೆ ತಲುಪಿಸಲಾಯಿತು.

ಅಂತೆಯೇ, ನಂಬಿಕೆಯಿಟ್ಟ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಶ್ರಾದ್ಧದಲ್ಲಿ ದತ್ತಮಾಡಿದ್ದು ಯಾರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೂ, ಅವರು ಪಿತೃಲೋಕದಲ್ಲಿರಲಿ ಅಥವಾ ಪುನಃ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಬಂದಿರಲಿ, ಅವನ ಆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಅವರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದೈವಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಿ ತಲಪುತ್ತದೆ. ಶ್ರಾದ್ಧಕರ್ಮದಿಂದ ಕರ್ತೃವಿಗೂ ಲಾಭವುಂಟು; ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ಪುಣ್ಯ ಮತ್ತು ಪಿತೃಗಳ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಶ್ರಾದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ತನ್ನ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಹಿತ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನಾಗಿ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಪಾಲಕರು ತಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಸದಾಚಾರವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಐದು ವರ್ಷ ತುಂಬುವ ತನಕ ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಮಗುವನ್ನು

ಲಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ನಂತರ, ಮಕ್ಕಳು 16ನೇ ವಯಸ್ಸನ್ನು ತಲಪುವವರೆಗೆ, ಅವರು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಶಿಸ್ತನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಅದಾದ ಮೇಲೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಹುತೇಕ ಸ್ನೇಹಿತರಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

16. ಕೃತಜ್ಞತೆ

ಶ್ರೀಮಂತ ಉದ್ಯಮಿಯೊಬ್ಬನ ವಿರುದ್ಧ ವಂಚನೆಯ ಮತ್ತು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಕೆಳಗಿನವರಿಗೆ ಗಾಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ ಕ್ರಿಮಿನಲ್ ಮೊಕದ್ದಮೆ ಹೂಡುವುದಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೆದರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟ. ಶ್ರೀಮಂತ ತಲ್ಲಣಗೊಂಡು ಕಾನೂನು ತಿಳಿದ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ. ದೊಡ್ಡ ತೊಂದರೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿರುವುದಾಗಿ ಸ್ನೇಹಿತ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವಕೀಲರನ್ನು ತಡ ಮಾಡದೆ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಲಹೆ ನೀಡುವುದರ ಜೊತೆಗೆ, ಅಂಥ ವಕೀಲರೊಬ್ಬರ ಹೆಸರನ್ನು ಸಹ ಸೂಚಿಸಿದ. ಶ್ರೀಮಂತ ತಕ್ಷಣವೇ ಆ ವಕೀಲರಿಗೆ ಕರೆಮಾಡಿ ಅವನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಸಮಯ ಕೋರಿದ. ಮೇಲಾಗಿ ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ. ವಕೀಲರು ತಾವು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಕಾಲ ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಆ ವಕಾಲತ್ತನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶ್ರೀಮಂತ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಂಡರೂ ವಕೀಲರು ತಮ್ಮ ನಿಲುವಿನಿಂದ ಕದಲಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಸಂಜೆ, ವಕೀಲರು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು. ಸಂಭಾವ್ಯ ಕಕ್ಷಿಗಾರ ಅದೆಷ್ಟು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟನೆಂದರೆ, ವಕೀಲರು ಕಡೆಗೆ ಅವನಿಗೆ, “ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಪ್ರಕರಣದ ವಿವರಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಕಛೇರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ. ನಾನು ಕಾಗದ-ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನಂತರ ನಿಮಗೆ ವಕಾಲತ್ತನ್ನು ವಹಿಸುವ ಅಥವಾ ವಹಿಸದಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ದೂರವಾಣಿಯ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ವಕೀಲರು ತಮ್ಮ ಕಛೇರಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಖುದ್ದಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತನೇ ಹಾಜರಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡರು. ಸಮಸ್ಯೆಯ ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂಬಂಧಿತ ದಾಖಲೆಗಳನ್ನು ಓದಿದ ನಂತರ ವಕೀಲರು, “ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷ ಅತಿ ದುರ್ಬಲವಾಗಿದೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪಾರುಮಾಡಲು ಬಹಳ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಆದರೆ ನನಗೀಗ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯವಿಲ್ಲ; ನಾಳೆ ಪ್ರವಾಸದ ಯೋಜನೆಯಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ಬೇರೆ ವಕೀಲರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸುವಂತೆ ನಾನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. “ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಕೈಬಿಡಬೇಡಿ,” ಎಂದು ಶ್ರೀಮಂತ ಬೇಡಿಕೊಂಡ. “ವಿಭೀಷಣ ರಾಮನ ಬಳಿ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಂತೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು

ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ನಿರಾಸೆಗೊಳಿಸಬೇಡಿ. ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಶುಲ್ಕಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ವೆಚ್ಚಗಳು ಏನೇ ಇರಲಿ, ನಾನು ಪಾವತಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ. ಹಣದ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಶ್ರೀಮಂತ ಮೊರೆಹೊಕ್ಕು ಆತನ ಎರಕೆಗೋಗೊಟ್ಟು ವಕೀಲರು ತಮ್ಮ ಪ್ರವಾಸವನ್ನು ರದ್ದುಗೊಳಿಸಿ ಆ ವಕಾಲತನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಶ್ರೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಶ್ರೀಮಂತನ ವಿರುದ್ಧ ದಸ್ತಗಿರಿ ಆದೇಶ ಹೊರಡಿಸಲಾಯಿತು. ತಕ್ಷಣ ತನ್ನ ವಕೀಲರಿಗೆ ಕರೆಮಾಡಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತ, “ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ! ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 24 ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ದುಃಖದಿಂದ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ತೊದಲಿದ. ಫಿಯಾರ್ಡಿ ಪಕ್ಷದ ಕಡೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಮಂಡಿಸಲಾದ ವಾದಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿ ವಕೀಲರು ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಿಗೆ ಜಾಮೀನು ನೀಡುವಂತೆ ಮನವೊಲಿಸಿದರು. ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ನಂತರ, ವಕೀಲರ ಪ್ರತಿವಾದ ಪ್ರಬಲವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಶ್ರೀಮಂತನ ಸ್ನೇಹಿತ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಆದರೂ, ಶ್ರೀಮಂತ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುವುದರ ಬದಲಾಗಿ, “ಬಹುಶಃ ನನ್ನನ್ನು ಜಾಮೀನಿನ ಮೇಲೆ ಬಿಡಿಸುವುದು ಎಷ್ಟಾದರೂ ವಕೀಲರಿಗೆ ಸರಳವಾಗಿ ಇದ್ದಿರಬೇಕು,” ಎಂದುಬಿಟ್ಟ.

ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಕರಣ ಶ್ರೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ಬಂದಿತು. ವಕೀಲರು ಪ್ರತಿವಾದವನ್ನು ಅಮೋಘವಾಗಿ ನಡೆಸಿದರು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಫಿಯಾರ್ಡಿ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯದ ಕಾರಣಗಳಿಂದ, ಅವರ ಮುಖ್ಯ ಸಾಕ್ಷಿ ಪೊಲೀಸರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ಖುಲಾಸೆಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ವಕೀಲರಿಗೆ ಕಾಟಾಚಾರದ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಹರ್ಷೋಲ್ಲಾಸದಿಂದ ತುಂಬಿ ಮೆರೆದ. ಅಂದು ಸಂಜೆ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಬಂದ ದೂರವಾಣಿ ಕರೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿದ ಅವನ ಆಳು, ವಕೀಲರು ಯಜಮಾನನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಬಯಸುತ್ತಿರುವರೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ಆದರೆ ಶ್ರೀಮಂತ ತಾನು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದನೆಂದು ಉತ್ತರಿಸಲು ಸೇವಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಶ್ರೀಮಂತ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ತನಗೆ ಕರೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ವಕೀಲರು ಸಂದೇಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಶ್ರೀಮಂತ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೂ ವಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಮರುದಿನ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಸುದೀರ್ಘ ವಿರಾಮ ರಜೆಗೆ ತೆರಳಿದ.

ರಜೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ ವಕೀಲರಿಂದ ಶುಲ್ಕಪತ್ರ ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ತಲಪಿತ್ತು. ತನ್ನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು, ವಕೀಲರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಹೇಗಾದರೂ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಸಲು ಅವನನ್ನಾದೇಶಿಸಿದ. ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿದ. ಅವನ ಚೌಕಾಶಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅಸಹ್ಯಗೊಂಡ ವಕೀಲರು, “ನನಗವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜುಗುಪ್ಸೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಅವರ ವಕಾಲತನ್ನೇ ಎಂದಿಗೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದಿತ್ತು. ಇಷ್ಟವಿದ್ದಷ್ಟು

ಪಾವತಿಸಲಿ ಅಥವಾ ಏನನ್ನೂ ಕೊಡದೆಯೂ ಹೋಗಲಿ,” ಎಂದರು. ಆಗ ಶ್ರೀಮಂತ ತಾನು ಪಾವತಿಸಬೇಕಿದ್ದ ಮೊತ್ತದ ಶೇಕಡ 50 ರಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟ.

ಅವನಿಗೆ ವಕೀಲರನ್ನು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿದ್ದ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತ, “ಈ ಮೊದಲು ನೀನು ಅವರ ಮನೆಬಾಗಿಲು ಮತ್ತು ಕಚೇರಿ ಅಲೆದು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವಂತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ. ವಿಭೀಷಣ ರಾಮನಲ್ಲಿಗೆ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಕೋರಿ ಬಂದಿದ್ದಂತೆ ನೀನು ನೆರವಿಗಾಗಿ ಅವರ ಬಳಿ ಬಂದಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಆದರೂ ಈ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದ ನಂತರ, ನೀನು ಅವರನ್ನು ಕಾಣಲು ಹೋಗದಿದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅವರ ದೂರವಾಣಿ ಕರೆಯನ್ನು ಸಹ ತಪ್ಪಿಸಿದೆ. ಹಣವು ಯಾವುದೇ ಮಾನದಂಡವಲ್ಲ ಎಂದು ನೀನು ಮೊದಲಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಈಗ ನಿನಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಶುಲ್ಕಪತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ಸಾಧಾರಣ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಸಹ ಪಾವತಿಸಲು ನೀನು ಸಿದ್ಧನಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಶ್ರೀಮಂತನು ಉದಾಸೀನವಾಗಿ, “ನನಗೆ ನಾಚಿಕೆಪಡಬೇಕಾದದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನನ್ನ ವಿರುದ್ಧದ ಮೊಕದ್ದಮೆಯಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಬಲವಿರಲಿಲ್ಲ. ವಕೀಲರ ಪಾತ್ರ ಅಲ್ಪವಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅವರಿಗೇಕೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ಪಾವತಿಸಬೇಕು? ಪ್ರಸ್ತುತ ಈ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ವಿಭೀಷಣ ಮತ್ತು ರಾಮನನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬೇಡ; ಈ ವಕೀಲರಿಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ರಾಮ ವಿಭೀಷಣನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ಶುಲ್ಕ ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ಹಣದ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾಗಿ ಈ ವಕೀಲರು ತಮ್ಮ ರಜೆಯನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಿ ನನ್ನ ವಕಾಲತ್ತನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ತ್ವರಿಸಿದ.

ಈ ಕಥೆಯ ಶ್ರೀಮಂತ ತನ್ನ ವಕೀಲರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಂತೆ ದೇವರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ವರ್ತಿಸುವವರಿದ್ದಾರೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಹಳ್ಳಿಗನೊಬ್ಬ ಹುಲಿಯ ಗರ್ಜನೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ತಾಳೆ ಮರದ ಮೇಲ್ಭಾಗಕ್ಕೆ ಏರಿದ್ದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹುಲಿ ಮರದ ಬುಡದವರೆಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮೇಲಕ್ಕೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ. ಮರದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಮುಜುಗರಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಉಳಿದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರಿವಾಯಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಹುಲಿಯನ್ನು ಓಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಕೈ ಬೀಸಿ ಬೆದರು ಕೂಗು ಹಾಕಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹುಲಿ ಗುರಾಯಿಸಿತು.

ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ, ತನ್ನ ಇಷ್ಟದೇವತೆ ಮಾರಿಯಮ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು, “ಓ ತಾಯೆ! ನಾನು ಈ ಅಪಾಯದಿಂದ ಪೆಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ ಮನೆಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ತಲಪಿದರೆ, ನಾನು ನಿನಗೊಂದು ಮೇಕೆ ಬಲಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಹರಕೆಹೊತ್ತ. ಇದಾದ ಬಳಿಕ, ಹುಲಿ ಅಲ್ಲಿಂದಿದ್ದು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವನಿಂದ

ದೂರ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ತಾಳಿ ತುಸು ಕೆಳಗಿಳಿದ. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿದಾಗ ಹುಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ದೂರ ಸಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ಅವನ ಹೆದರಿಕೆ ಇನ್ನೂ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಆಗ, “ಬಲಿಗೆ ಮೇಕೆ ಖರೀದಿಸಲು ನನಗೆ ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ವೆಚ್ಚವಾಗುತ್ತೆ. ದೇವಿಗೆ ಆಡುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಕೋಳಿಗಳನ್ನೂ ಬಲಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಕೋಳಿ ಮೇಕೆಗಿಂತ ಬಹಳ ಅಗ್ಗ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಕೋಳಿಯೊಂದನ್ನೇಕೆ ಬಲಿಕೊಡಬಾರದು?” ಎಂದಂದುಕೊಂಡ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ದೇವಿಗೆ, “ನಾನು ನಿನಗೆ ಮೇಕೆಯ ಬದಲು ಕೋಳಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಬಿನ್ನವಿಸಿಕೊಂಡ. ನಂತರ ಅವನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಕೆಳಗಿಳಿಯತೊಡಗಿದ.

ಅವನು ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಇಳಿದು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೋಡಿದಾಗ ಹುಲಿ ಎಲ್ಲೂ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಭಯ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಆಗವನು, “ಒಂದು ಕೋಳಿ ಕೂಡ ದುಬಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೋಳಿಯಷ್ಟೇ ಗಾತ್ರದ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ನಾನೇಕೆ ಬಲಿ ಕೊಡಬಾರದು?” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ಅದರ ಫಲವಾಗಿ, ಅವನು ಹೆಗ್ಗಣವನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಮಾರಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ನೆಲಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ. ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಾಗ ಹುಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡ.

ಅವನು, “ಹೆಗ್ಗಣವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಲ್ಲಲು ನನಗೇನೂ ಖರ್ಚಾಗದು ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಮಾರಮ್ಮನನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ನಾನು ಮಾರಮ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಹೆಗ್ಗಣವನ್ನೇ ಬಲಿಕೊಡಬೇಕಂತಿಲ್ಲ; ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಣಿಯಾದರೂ ಆದೀತು,” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ಹೀಗೆ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ ಅವನು, ಅಲ್ಲಿ ನೆಲದ ಮೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಏಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದನ್ನು ನೆಗೆದ. ಮಾರಮ್ಮನ ಹರಕೆ ಈಡೇರಿಸಿದ್ದೇನೆಂದು ತೃಪ್ತನಾಗಿ, ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕೃತ್ಯದಿಂದ ಅಂತೆಯೇ ಸುರಕ್ಷಿತನಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಮನೆ ಸೇರಿದ.

ಮನುಷ್ಯ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನ್ಯ ಜನರ ಅಥವಾ ದೈವದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೋರುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆ ನೀಗಿದ ಬಳಿಕ ನೆರವಾದವರನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವ ಅಥವಾ ಮರೆಯುವುದು ತಪ್ಪಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ; ಅದನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕು. ಕೃತಜ್ಞತೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಿಲ್ಲದ ಪಾಪ. ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತನ ಮನಸ್ಸು ಎಂದಿಗೂ — ಅಂದರೆ, ಎಲ್ಲವೂ ತನಗೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿಯೇ ಇರಲಿ ಅಥವಾ ತಾನು ತೀವ್ರ ಕಷ್ಟದಲ್ಲೇ ಇರಲಿ — ದೇವರ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಗವತದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಕುರಿತು ಕುಂತಿ, “ಓ ಜಗದ್ಗುರುವೆ! ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ವಿಪತ್ತು ಇರಲಿ; ಏಕೆಂದರೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಸಂಸಾರವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ನಿನ್ನ ದರ್ಶನವನ್ನು ನಾವು ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ,” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದಳು. ರಾಮಾಯಣದಲ್ಲಿ, “ತನ್ನ ಆತ್ಮಸಂಯಮದಿಂದಾಗಿ

ರಾಮನು ತನಗೆಸಗಿದ ನೂರು ಅಪಕಾರಗಳನ್ನು ಸಹ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ; ಬದಲಿಗೆ ತನಗೆ ಮಾಡಿದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಉಪಕಾರದಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

17. ಪರೋಪಕಾರ

ಮಹಾವಿಷ್ಣು ಕೈವಲ್ಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದ. ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೇ ಅತ್ಯಂತ ಭಾರವಾದ ಅಥವಾ ಅತ್ಯುತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ವಸ್ತು ಯಾವುದೆಂದು ತಿಳಿಯಲೋಮ್ಮೆ ಮುಂದಾದ. ಅದರಂತೆ ತ್ರಾಸಿನ ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ನೆಲೆಸಿದ್ದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನಿಟ್ಟ. ಇನ್ನೊಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಯ ವಿಭಿನ್ನ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒಂದಾದಮೇಲೊಂದನ್ನು ಇಡುತ್ತ ಬಂದ; ಅದರ ಮೇಲೆ ಸ್ವರ್ಗ, ಇತರ ಲೋಕಗಳು, ಸಂಪತ್ತು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟ. ಅವನು ಆ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಏನನ್ನಿಟ್ಟರೂ, ಕೈವಲ್ಯದ ತಟ್ಟೆ ಕೆಳಗೇ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಅದು ಮೇಲೇರುವ ಯಾವುದೇ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಭಗವಂತನಾಗ, “ಇದೇನು! ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಸರಿದೂಗುವುದಾವುದೂ ಇಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ಕೊನೆಯದಾಗಿ ‘ಪರೋಪಕಾರ’ವೆಂಬ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಕ್ಕಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ. ಕೆಳಗಿದ್ದ ತಟ್ಟೆ ಮೇಲಾಯಿತು; ಮೇಲಿದ್ದುದು ಕೆಳಗಿಳಿಯಿತು. ಭಗವಂತ ‘ಪರೋಪಕಾರ’ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಭಾರವಾದ, ಅಂದರೆ ಅತ್ಯುತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ, ವಸ್ತು ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಆಗವನು, “ಹಾಗಾದರೆ, ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು? ಅವತಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಜನರಿಗೆ ಒಳಿತನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದ.

ಮೊದಲು ಮತ್ಸ್ಯರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದ ಭಗವಂತ, ಕ್ರಮೇಣ ಮನುಷ್ಯನಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ. ತನ್ನ ಮತ್ಸ್ಯಾವತಾರದಲ್ಲಿ ವೇದಗಳನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದ. ಆದರೆ ಜನರು, “ನಮಗೆ ಮೀನಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ನಾವು ವೇದಗಳನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಬಹುದೇ? ಇಲ್ಲ. ನಮಗನುಕರಿಸಲು ಈ ಅವತಾರ ಆದರ್ಶ ಹೇಗಾದೀತು?” ಎಂದಾಕ್ಷೇಪಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಆಗ ಭಗವಂತ ಆಮೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕೂರ್ಮಾವತಾರವನ್ನು ತಾಳಿ ದೊಡ್ಡ ಪರ್ವತವನ್ನೇ ಎತ್ತಿಬಿಟ್ಟ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಜನರು ಹೀಗೆಂದು ಯೋಚಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತು — “ನಮಗೆ ಆಮೆಯಂತೆ ಅವತರಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಾಗಲಿ, ಪರ್ವತವನ್ನು ಎತ್ತುವ ಶಕ್ತಿಯಾಗಲಿ, ಎರಡೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೂರ್ಮಾವತಾರದ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೇಕೆ ಕಾಳಜಿ?”

ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಭಗವಂತ ಪ್ರಾಣಿ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನರಸಿಂಹನಾಗಿ, ಮನುಷ್ಯ-ಸಿಂಹನಾಗಿ, ಅವತರಿಸಿದ. ಆದರೂ, “ಸಂಹಾರಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಯಾವುದೇ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ಇಲ್ಲ.

ಮೇಲಾಗಿ ನಮಗೆ ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿಯ ಶಕ್ತಿ ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಅಂದಮೇಲೆ ನಾವು ನರಸಿಂಹನನ್ನು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆತಾನೆ ಅನುಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ?” ಎಂಬ ಜನರ ಆಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಭಗವಂತ ಆದರ್ಶಪುರುಷೋತ್ತಮನಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮನಂತೆ ಅವತರಿಸಿದ. ಆಗ ಜನರು, “ಆಹಾ! ಅವನೂ ನಮ್ಮಂತೆಯೇ. ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಸಹೋದರರು ಮತ್ತು ಹೆಂಡತಿ — ಎಲ್ಲರೂ ನಮಗಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೂ ಇದ್ದರು. ನಾವು ಕೆಲವು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದರಾತ ನಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ ವನವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದ. ಇತ್ತ ನಾವಾದರೋ, ನಮ್ಮ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುವುದನ್ನೇ ಅತಿ ದೊಡ್ಡದೆಂದೆಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಶ್ರೀರಾಮ ನಮಗೆ ತೋರಿಸಿದ ಯಾವ ಮಾರ್ಗವಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ನಾವು ಅನುಸರಿಸಲು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರು.

ಗೋವಿಂದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಜೀವನವನ್ನು ಕಂಡು ಇತರರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕಲಿಯಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹಳವಿದೆ. ದೇವರು ಕರುವಿಗೆ ಹಾಲನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಜನರಿಗೂ ಹಸುವಿನ ಹಾಲನ್ನು ಕರೆದು ಕುಡಿಯಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ. ತಮ್ಮ ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರೈತರು ಹಸುವಿನ ಸಗಣೆಯನ್ನು ಗೊಬ್ಬರವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಗೋಮೂತ್ರವನ್ನು ಸಹ ಪವಿತ್ರವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು ಪಂಚಗವ್ಯವಾಗಿ — ಹಸುವಿನ ಸಗಣೆ, ಹಸುವಿನ ಮೂತ್ರ, ತುಪ್ಪ, ಮೊಸರು ಮತ್ತು ಹಾಲಿನ ಮಿಶ್ರಣವಾಗಿ — ಜನರು ತಮ್ಮ ಶುದ್ಧೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಹಸು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಜನರು ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಚರ್ಮವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಾಣಿಚರ್ಮದಿಂದ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸೊಂಟಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಂಡು, “ವಾಹ್, ಇದೆಷ್ಟು ಸೊಗಸಾಗಿದೆ!” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಸತ್ತಮೇಲೂ ಕೂಡ, ಪ್ರಾಣಿ ಇತರರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ, ಮಾನವನ ಚರ್ಮದಿಂದ ಸೊಂಟಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಅದನ್ನಾರೂ ಮುಟ್ಟುವುದೂ ಇಲ್ಲ; ಅದನ್ನು ಅಸಹ್ಯಕರವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅಸುನೀಗಿದ ಬಳಿಕ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕನಾಗಿರುವ ಮನುಷ್ಯ ಪರೋಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಬದುಕಿದ್ದಾಗಲೇ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ, “ಇತರರಿಗೆ ಒಳಿತನ್ನು ಮಾಡದ ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಧಿಕ್ಕಾರ! ಪ್ರಾಣಿಗಳು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬದುಕಲಿ; ಮರಣದ ನಂತರವೂ ಅವುಗಳು ತಮ್ಮ ಚರ್ಮದ ಮೂಲಕ ಪರರಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತವೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿನಿಗದಿಪಡಿಸಿರುವ ಪ್ರಮುಖ ಸ್ಥಾನ ಇದು.

18. ಇತರರ ನೋವಿನಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲಾಸ

ಸ್ನೇಹಿತರಿಬ್ಬರು ವಸ್ತುಸಂಗ್ರಹಾಲಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಸುತ್ತಿಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲೊಂದು ಅಂಜನೇಯ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕಂಡರು. ಅಂಜನೇಯನ ಬಾಲ ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಉದ್ದವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಗಮನಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದಾಗ ಬಾಲದ ತುದಿಗೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಕಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ. ಕುತೂಹಲ ಕೆರಳಿ, ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ. ಮರು ಕ್ಷಣ, ಅರಚುತ್ತಾ ಪಕ್ಕನೆ ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಅವನು ಕಿರುಚಿದ್ದೇಕೆಂದು ಅವನ ಸಂಗಡಿಗ ಕೇಳಿದಾಗ, “ಓ! ನಾನು ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಉದ್ಗರಿಸಿದೆ. ನಿನ್ನ ಬೆರಳನ್ನು ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ಇಡು. ತುಂಬಾ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ,” ಎಂದವನು ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಆ ಹುಡುಗ ಬೆರಳಿನಿಂದ ಗಂಟೆಯನ್ನು ಪರಾಂಬರಿಸಿದ. ಅವನೂ ಕಿರುಚುತ್ತಾ ಕೈಯನ್ನು ಒಡನೆಯೇ ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಗಂಟೆಯೊಳಗಿತ್ತೊಂದು ಚೇಳು. ಅದವರನ್ನು ಕುಟುಕಿದ್ದರಿಂದ ಅರಚುತ್ತಾ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸೆಳೆದಿದ್ದರು.

ಮೊದಲ ಹುಡುಗ ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ ನೋವಾಗುವಂತೆ ನಡೆದುಕೊಂಡ. ಅವನ ನೋವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ. ಹಿಂಸಾರಸಿಕನ ತುಚ್ಛ ಸ್ವಭಾವ ಅಂತಹದು. ಇದಕ್ಕೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿ, ಉದಾತ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಇತರರ ಸಂಕಟವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇತರರಿಗೊಳಿತನ್ನು ಮಾಡಲು ತಾವು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವನ್ನೂ ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

19. ಮಹಾತ್ಮರ ಸ್ವಭಾವ

ಒಮ್ಮೆ ದೇವತೆಗಳು ಮತ್ತು ಅಸುರರು ಅಮೃತವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಕ್ಷೀರಸಾಗರವನ್ನು ಕಡೆದರು. ಮೇರು ಪರ್ವತ ಕಡಗೊಲಾಗಿತ್ತು. ವಿಷ್ಣು ಆಮೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದನ್ನು ಹೊತ್ತ. ಸರ್ಪರಾಜನಾದ ವಾಸುಕಿ ಕುಡಗೊಲಿನ ಹಗ್ಗವಾಗಿ ತಾನು ಅನುವಾದ. ದೇವತೆಗಳು ಅವನ ಬಾಲವನ್ನು ಮತ್ತು ಅಸುರರು ತಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮಂಥನ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಹಲಾಹಲವೆಂಬ ಭಯಾನಕ ವಿಷ ಮೊದಲು ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು. ಜ್ವಾಲೆಯ ರೂಪವಾಗಿದ್ದ ಅದು ಸಕಲ ಲೋಕಗಳಲ್ಲೂ ಭೀತಿಯನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿತು. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ವಿನಾಶವೇ ಒದಗಿಬಂದಂತಾಯಿತು. ಆಗ

ಪರಮಶಿವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ. ಯಾವ ಭಯಲೇಶವಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ವಿಷವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮಧುರವಾದ ಪಾನೀಯವೋ ಎಂಬಂತೆ ಅದನ್ನು ಸೇವಿಸಿದ. ಅವನ ಅನುಕಂಪ ಎಷ್ಟು ಮಹತ್ವವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ ಅವನು ಅದನ್ನು ನುಂಗಲಿಲ್ಲ; ಅನ್ಯಥಾ, ತನ್ನ ದೇಹದೊಳಗೆ ಇರುವ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಮಹಾಪುರುಷರ ಸ್ವಭಾವ ಅಂತಹುದು. ಇತರರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಲಕ್ಷ್ಯೋದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಲು ಸಹ ಅವರು ಸರ್ವದಾ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

20. ಧರ್ಮಾಚರಣೆಗಳು ಹಾಗೂ ಪರೋಪಕಾರ

ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ತನ್ನ ಸಂಜೆಯ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. “ಅಯ್ಯೋ, ಕಾಪಾಡಿ!” ಎನ್ನುವ ಕೂಗು ಅವನ ಗಮನ ಸೆಳೆಯಿತು. ಅವನು ತಿರುಗಿ ನದಿಯ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಸೆಳೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಈಜಲು ಬಾರದ ಮತ್ತು ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಹತಾಶನಾದ ಹುಡುಗ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಚೀರುತ್ತಿದ್ದ. ತೀರದಲ್ಲಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ, “ನಾನೀಗ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನಿದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದೇಳುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡ. ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನ ಕಡೆಗಾಲ ಸಮೀಪಿಸಿತು. ಆದರೂ, ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ, “ನಾನೀಗ ಏದ್ದೇಳುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಹುಡುಗ ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ನಾನವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಗೈಯ್ಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಅಲುಗಾಡಲಿಲ್ಲ; ಹುಡುಗ ನದಿಗೆ ತುತ್ತಾದ!

ನಾವು ಇತರರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಅವರಿಗುಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯ ಆಚರಣೆ ಬಹುಮುಖ್ಯವೆನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ; ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬರಬಾರದು. ಆದರೆ, ಪ್ರಸ್ತುತ ತುರ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಸಾವಿನಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಿಸಿ, ನಂತರ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವಾದ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

21. ದಾನದ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು

ಸಂಪತ್ತು ತಮಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಜನರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಂಪತ್ತಿಗಾಗಿ ಮನುಷ್ಯ ಅನುಚಿತವಾದದ್ದನ್ನು ಮಾಡುವ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಪಾವತಿಸಬೇಕಾದ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವನು ಸುಳ್ಳುಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಾಗ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಲಂಚವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಡಬೇಕೆಂಬ ಸಮಸ್ಯೆ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ ತೆರಿಗೆ ಸಮಸ್ಯೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ, ಭದ್ರವಾಗಿ ಬೀಗವನ್ನು ಹಾಕಿ, ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನಿಗೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಚಿಂತೆ; ದೇವರ ಪೂಜೆಗಾಗಿ ಕುಳಿತಾಗಲೂ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಚಿಂತೆ. ಈ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೆಂದು ಮುಕ್ತಿ? ಅಸು ನೀಗಿ ಹೊರಡುವ ದಿನದಂದು ಮಾತ್ರ. ಆ ಬಳಿಕ, ಅವನು ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಅತ್ಯುತ್ತಮದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಪತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಸುಳಿವಿಲ್ಲದಂತೆ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಇತರರ ಪಾಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮುಂದಿನ ಲೋಕಕ್ಕೂ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಬಯಸುತ್ತಿದ್ದ. “ನಾನು ಹೇಗೋ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಸತ್ತ ಮೇಲೂ ಅದನ್ನು ಬಿಡಲೊಲ್ಲೆ. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ, ಅದನ್ನು ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿರಬಹುದು. ಅಂತಹವನಿಗೆ ನೀಲಕಂಠ ದೀಕ್ಷಿತರು ಹಾಸ್ಯಯುತ, ಆದರೆ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ, ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು, “ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಿನೊಂದಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ನೀನು ಬಯಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ನೀನು ಬದುಕಿದ್ದಾಗಲೇ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅರ್ಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗುವುದೇನು? ಸಂಪತ್ತು ಪುಣ್ಯವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾವಿನ ನಂತರ ನಿನಗೆ ತಲೆ ಇರುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಆದರೆ ದಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ಆ ಸಂಪತ್ತು ಪುಣ್ಯದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಸಂಗಡ ಬರುವುದು ಖಚಿತ,” ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ದುರಾಶೆಗೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಸತ್ಪಾತ್ರ ದಾನವನ್ನು ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳು ವಿಧಿಸುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದಾನ ಇತರರಿಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕೊಡುವುದರ ಜತೆಗೆ, ದಾನಿಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಏಳಿಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಧಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡವನು ದುಃಖಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರವನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಪಾವತಿಸಬೇಕಾದ ಶುಲ್ಕಕ್ಕೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲದ ಬಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಅದೇ

ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಾಗ, ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಾನೆಯೇ ಹೊರತು ದುಃಖಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ದಾನವು ಸ್ವೀಕರಿಸುವವರನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ದಾನಿಯನ್ನೂ ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

22. ನಗೆಪಾಟಲು ವಾಗ್ಧಾನಗಳು

ಒಬ್ಬ ಕವಿ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಉಡುಗೊರೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ರಾಜನ ಅಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಉತ್ತಮವಾದ ಅನೇಕ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡಿ ರಾಜನ ಹಾಗೂ ಅಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಇತರರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದ. ಅವನ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ರಾಜ ಅವನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಹೊಗಳಿ ಖಜಾಂಚಿಗೆ, “ಇವರಿಗೆ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡು,” ಎಂದಾದೇಶಿಸಿದ. ಆ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕವಿಗೆ ದಂಗುಬಡಿದಂತಾಯಿತು. ಹರ್ಷ-ತೃಪ್ತಿಗಳಿಂದ ಉಕ್ಕುತ್ತಾ ಖಜಾಂಚಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಆದರೆ ಖಜಾಂಚಿ ಅವನಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. “ಅಯ್ಯೋ, ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕೊಡುವಿರಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ನಾನೇಕೆ ಕೊಡಬೇಕು?” ಎಂದ ಖಜಾಂಚಿ. “ಪ್ರಭುಗಳ ಆದೇಶದಂತೆ,” ಎಂದು ಗಾಯಕ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ. ಖಜಾಂಚಿ ಸುಮ್ಮನೆ ನಕ್ಕು, “ಹೋಗಿ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಹಣವನ್ನು ನೀಡಲು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ರಾಜರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ. ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ನಿಮಗೆ ಕಾಯುತ್ತಿದೆ,” ಎಂದ.

ಕವಿ ರಾಜನ ಬಳಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ, “ಓ ಸಾರ್ವಭೌಮರೆ! ತಾವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಪಡಿಸಿದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ನನಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರಿಸಲು ಖಜಾಂಚಿ ನಿರಾಕರಿಸಿದರು,” ಎಂದು ದೂರಿದ. ಅರಸನು, “ಹೌದೇನು? ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ಅವನು ಹಣವನ್ನು ನಿಮಗೇಕೆ ಕೊಡಬೇಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ಏನು! ನನಗೆ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ತಾವು ಅವನಿಗೆ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಧ್ವರಿಸಿದ. “ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜ,” ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ ರಾಜ, “ನಾನೀಗ ನಿಮ್ಮನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಘೋಷಿಸಿದಾಗ ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಅನಿಸಿತು?” ಎಂದ. “ಬಹಳ ಉಲ್ಲಾಸ,” ಎಂದ ಕವಿ. ಜಕ್ಕುಳಗೊಂಡ ರಾಜ, “ಅದು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಹೌದು. ನಿಮ್ಮ ಹಾಡುಗಳಿಂದ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದ್ದೀರಿ; ಉಡುಗೊರೆಯ ಘೋಷಣೆಯ ಮೂಲಕ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನ್ಯಾಯೋಚಿತವಲ್ಲವೇ? ಹಣವನ್ನೇಕೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೀರಿ?” ಎಂದ. ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಸಮರ್ಥನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕವಿ ಮೂರ್ಛಗೊಂಡ.

ಇದೊಂದು ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಉಪದೇಶ — “ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತನಾದವನು ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಜನರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಬೇಕು. ಅದುವೇ ಭಗವಂತನ ಆರಾಧನೆ.” ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಳುವಳಿಯನ್ನು

ನೀಡುವುದಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದಾಗ, ಭಾವಿ ಪಾತ್ರನಾದವನು ಹರ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ; ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯುವಾಗ ಅವನ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ರಾಜನಂತೆ ಕೇವಲ ವಾಗ್ದಾನಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತಗೊಂಡರೆ ಅದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಪರ್ಯಾಪ್ತವಲ್ಲ; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮೋಸವೂ ಹೌದು. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಕೆಲವು ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರು ಗಳಿಸಲು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ದೇಣಿಗೆಯನ್ನು ಘೋಷಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ತರುವಾಯ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮೊತ್ತಗಳನ್ನು ಪಾವತಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಮನುಷ್ಯ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ದಾನವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವನು ನಿಖರವಾಗಿ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವೆಂದು ತಾನು ಕಂಡ ವಸ್ತುವನ್ನು ದಾನದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನೀಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಾರದು. ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೊಂದು ಬಾಳೆಹಣ್ಣು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದು ತುಂಬಾ ಕಳೆತಿದ್ದ ಕಾರಣ, ತನಗೆ ತಿನ್ನಲು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಅವನು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ತಂದೆ ಅದನ್ನು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರಿಸಿದ. ಆಕೆ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಸೇವಕಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು. ಸೇವಕಿ ಅದನ್ನು ಹಸುವಿಗೆ ನೀಡಲು ಬಯಸಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ತನ್ನ ಹಸುವಿಗೆ ಅದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಗೌಳಿಗ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ಕಡೆಗೆ, ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ ತನ್ನ ಮಡದಿಗೆ, “ನಾವು ಅದನ್ನು ಯೋಗ್ಯನಾದ ವೈದಿಕರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡೋಣ,” ಎಂದ. ಅಂತಹ ದಾನ ಪ್ರಶಂಸೆಗೆ ಪಾತ್ರವಾಗಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾಲಿ ಆಗದು.

23. ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ದಾನ

ಒಬ್ಬ ಬಡ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮಹಾತ್ಮರೊಬ್ಬರು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಹಾಗಲಕಾಯನ್ನು ದಾನ ಮಾಡುವಂತೆ ಸಲಹೆ ನೀಡಿ, ಆ ದಾನದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಣ್ಯ ಲಭಿಸುತ್ತದೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದರು. ಬಡವ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಪಾಲಿಸಿದ. ಮರಣದ ನಂತರ, ರಾಜಮನೆತನದಲ್ಲಿ ಮರುಜನ್ಮ ಪಡೆದು ರಾಜನಾಗಿ ಬೆಳೆದುಬಂದ. ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನು ಪ್ರತಿದಿನ ಒಂದು ಹಾಗಲಕಾಯನ್ನು ದಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದ. ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ, ಮರಣದ ಬಳಿಕ ಅವನು ಭಿಕ್ಷುಕನಾಗಿ ಮರುಜನ್ಮ ಪಡೆದ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಅರಿಯಲಾರದ ಅವನು, ಹಿಂದೆ ತನ್ನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ್ದ ಮಹಾತ್ಮರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೋರಿದ.

ರಾಜನಾಗುವ ಮೊದಲು ಅವನು ತುಂಬಾ ಬಡವನಾಗಿದ್ದು, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ದಿನಕ್ಕೊಂದು ಹಾಗಲಕಾಯಿ ದಾನ ಪರ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಅವರಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ, ರಾಜನಾಗಿ ಅವನು ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಿದ್ದ. ಆದ ಕಾರಣ, ಆ ನಂತರ ದಿನಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಒಂದು ಹಾಗಲಕಾಯಿ ದಾನ ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆಯ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಸಾಲದಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವ ದಾನದ ಮಟ್ಟ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ ಎಂದಾಗ ಅರಿತುಕೊಂಡ.

24. ಆತಿಥ್ಯ — ಅಂದು ಮತ್ತು ಇಂದು

ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಆಹಾರ ನೀಡದೆ ತಾನು ಉಣ್ಣಬಾರದು; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತಾನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಆದೇಶಿಸುತ್ತವೆ. ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗೃಹಸ್ಥರು, “ನಾನಿವತ್ತು ಯಾವ ಮಹಾತ್ಮರಿಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ನೀಡಿಯೇನು?” ಎಂದು ಎಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅತ್ತ ಅತಿಥಿಯಾದವನು, “ನಾನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಅನ್ನವನ್ನು ತಿನ್ನಬಾರದು. ಆದರೆ ಬಹಳ ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳಸಿ ಬಂದಿರುವ ನಾನು, ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಯಾರಾದರೂ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ನನಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ನೀಡಿದರೆ, ಸಂಜೆಯ ಮೊದಲು ನಾನು ಮನೆ ಮುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇತರರ ಆತಿಥ್ಯವನ್ನು — ಅದರಲ್ಲೂ ಅತಿಸಂಕೋಚದಿಂದ — ಜನರು ಕೋರುತ್ತಿದ್ದುದು ಒಂದೆಡೆಯಾದರೆ, ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಗೃಹಸ್ಥರು ಅತಿಥಿಸತ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಅನ್ನದಾನದ ಅವಕಾಶವೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಭಾಗ್ಯ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೊಂದು ಕಾಲವಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಈಚಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗಿದೆ? ಮನೆಯ ಯಜಮಾನರು ತಾವು ಯಾರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆಹಾರವನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ತ ಬರುವವರು ಬಾಗಿಲೊಡೆದಾದರೂ ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದಾರೆ! ಭಾವನೆಗಳು ಈ ಮಟ್ಟವನ್ನೇಗ ಮುಟ್ಟಿವೆ!

25. ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ಅಪವಾದಗಳು

ಪೊಲೀಸ್, ಸೈನಿಕ, ಕಚೇರಿಗೆ ಹೋಗುವವ ಮತ್ತು ಪುರೋಹಿತ — ಇವರುಗಳ ಉಡುಪುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಿಯಮಗಳಿವೆ. ರೂಢಿಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದಾಗ, ಅದರಲ್ಲೊಂದು ಸ್ವಾರಸ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬ ಪಂಚಕಚ್ಚೆ ಉಟ್ಟು, ಅಂಗವಸ್ತ್ರ ಹೊದ್ದು ಕೈಯಲ್ಲೊಂದು ಕಟ್ಟು ದರ್ಭೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕಚೇರಿಗೆ ಹೋದರೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಆತನನ್ನು ಹುಚ್ಚಾಸ್ವತ್ತಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದೆ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅಥವಾ, ಪುರೋಹಿತನೊಬ್ಬ ಪ್ಯಾಂಟ್, ಅಂಗಿ ಮತ್ತು ಟೋಪಿ ಧರಿಸಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದರೆ, ಮನೆಯವರಿಗೆ ಅವನನ್ನೆಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಬೇಕೋ, ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಒಬ್ಬ ಪೊಲೀಸ್ ಪಂಚೆ ಉಟ್ಟು, ಟೈ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಟೋಪಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ನಿಂತಲ್ಲಿ, ಜನರು ಏನೆನ್ನುತ್ತಾರೆ? “ಎಲ್ಲವೂ ತಲೆಕೆಳಗಾದಂತಿದೆ. ಈತನ ಸೊಂಟದ ಕೆಳಗೆ ಒಂದು ವೇಷ, ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು. ಅವನಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆಯೇನು?” ಎಂದಾಶ್ಚರ್ಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಅವನು ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಮವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಬಂದರೆ, ಜನರು, “ಓ! ಒಬ್ಬ ಪೊಲೀಸ್ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ನಾವು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದಿರಬೇಕು,” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಮಹಿಳೆಯರು ಸೀರೆ ಮತ್ತು ಪುರುಷರು ಪಂಚೆ ಉಡುವುದು ವಾಡಿಕೆ. ಒಬ್ಬ ಮಹಿಳೆ ಪಂಚೆ ಮತ್ತು ಅಂಗಿ ಧರಿಸಿ ಕೂದಲನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸೋಣ. ಏನಾಗಬಹುದು? ದೂರದಿಂದ ನೋಡಿದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಕೆ ಹೆಣ್ಣೋ, ಗಂಡೋ ತಿಳಿಯದೆ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳವರೆಗೆ ಅವಳನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಕೆ ಕೋಪಗೊಂಡು ಗದರಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ಮಹಿಳೆ — ನನ್ನನ್ನು ಹಾಗೇಕೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ಪುರುಷ — ನೀವು ಹೆಣ್ಣೋ, ಗಂಡೋ ಎಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಮಹಿಳೆ — ಅದು ನಿಮಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿದ್ದಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ದಿಟ್ಟಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ.

ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ತಪ್ಪಿಸಬಹುದು.

ಉಡುಪಿನ ನಿಯಮಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅನ್ವಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಕೆಲವು ವಿನಾಯಿತಿಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಿ.ಐ.ಡಿ.ಗೆ ಸೇರಿದ ಪುರುಷನೊಮ್ಮೆ ಮಹಿಳೆಯಂತೆ ವೇಷ ಧರಿಸಿ

ಸೀರೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕಾಗಬಹುದು. ಅದಲ್ಲದೆ, ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ, ಆತ ಪುರೋಹಿತನಂತೆ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವ ವೇಷ ಧರಿಸಬಹುದು. ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರಧಾರಿ ರಂಗದಮೇಲೆ ತನ್ನ ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕೆ ನೇರ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಬಹುದು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಾನೂನಿನ ಪದವಿ ಪಡೆದು ಸ್ವತಃ ವಕೀಲನಾಗಿ ನೋಂದಾಯಿಸಿಕೊಂಡ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಹೈಕೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಯ ಪರವಾಗಿ ವಕಾಲತ್ತು ನಡೆಸಬಲ್ಲನೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದಕ್ಕೊಂದು ಅಪವಾದವಿದೆ. ಕೊಲೆಯ ಆರೋಪಿ ಸ್ವತಃ ತನ್ನಪರವಾಗಿ ವಾದವನ್ನು ಮಂಡಿಸಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಚಾಕುವಿನಿಂದ ಕತ್ತರಿಸುವುದು ದೊಡ್ಡ ಅಪರಾಧ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೂ ಒಂದು ಅಪವಾದವಿದೆ. ಅಧಿಕೃತ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸಕನಿಗೆ ರೋಗಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆತನ ಕರುಳಿನ ತುಂಡೊಂದನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಅನುಮತಿ ಇದೆ. ಹೀಗೆ ಆಯಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ವಿನಾಯಿತಿಗಳಿವೆ.

ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ವಿನಾಯಿತಿಗಳಿವೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಸೂರ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಮುಂಜಾನೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ವಿಭೂತಿಯನ್ನೋ, ನಾಮವನ್ನೋ ಅಥವಾ ಗೋಪಿಚಂದನವನ್ನೋ ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಮಾತ್ರ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಜ್ವರವಿದ್ದು ವೈದ್ಯರು ಅವನಿಗೆ, “ಇಂದು ಸ್ನಾನ ಬೇಡ. ಮಾಡಿದರೆ ಕಾಯಿಲೆ ಹದಗೆಡಬಹುದು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ, ಆಗಲೂ ಅವನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಯೇ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡಬೇಕೇ? ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡದೆ ವಿಭೂತಿಯನ್ನೋ, ಅಥವಾ ತನ್ನ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಮತ್ಯಾವುದನ್ನೋ, ಧಾರಣೆ ಮಾಡಿ ನಂತರ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತೂ ಹದಗೆಟ್ಟಾಗ, ವಿಭೂತಿ ಮತ್ತು ಸಾಕಷ್ಟು ನೀರು ಸಹ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ, “ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪವಿತ್ರನಾಗಿರಲಿ, ಅಪವಿತ್ರನಾಗಿರಲಿ, ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿ, ಆತನು ದೇವರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಅವನು ಹೊರಗೂ ಒಳಗೂ ಪರಿಶುದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ,” ಎಂಬೀ ವಚನವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಅವನು ದೇವರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ, “ಓ ಭಗವಂತ! ನನಗೆ ನೀರಿಗೂ ಗತಿಯಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಸ್ನಾನವನ್ನಾದರೂ ಹೇಗೆ ಮಾಡಲಿ? ಮೇಲಾಗಿ, ಈಗಿನ ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಸತ್ಕರ್ಮವನ್ನು ಪವಿತ್ರನಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವಿಹಿತವಾಗಿದೆ. ನಾನು ಶುದ್ಧನಾಗಲು, ಪವಿತ್ರರಲ್ಲೇ ಪರಮಪವಿತ್ರನಾದ ನೀನೊಬ್ಬನೇ ನನಗೆ ಗತಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂಬೀ ಪ್ರಕಾರವಾದ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಪರಮಾತ್ಮ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಚಕ್ಕಲಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಕಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ನಿಯಮ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲಾಗದಷ್ಟು ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಸ್ನಾನ ಅಥವಾ ಭಸ್ಮಧಾರಣೆ ಇಲ್ಲದೆಯೇ ತನ್ನ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಆಚರಿಸಲು ಅನುಮತಿ ಇದೆ.

ಈ ಶಾಸ್ತ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ, “ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ, ನನಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡೇ ನಾನು ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಾದರೆ ನಾನು ಮೂರು ಬಾರಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಬಹುದು ಮತ್ತು ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡಬಹುದು,” ಎಂದು ಅಡ್ಡದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದ. ಇದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದ ಆಧಾರವಿಲ್ಲ; ಕೇವಲ ಅನುಕೂಲಸಿಂಧು!

ಗ್ರಹಣಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ನಿಗದಿತ ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಉಪವಾಸವಿರಬೇಕೆನ್ನುವುದು ನಿಯಮ. ಗ್ರಹಣಸ್ವರ್ಪವಾದ ಬಳಿಕ ಸ್ನಾನ, ಮತ್ತು ತದನಂತರ ಜಪ ಹಾಗೂ ಪಿತೃತರ್ಪಣ ವಿಹಿತವಾಗಿವೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಪುಟ್ಟ ಮಕ್ಕಳು, ವೃದ್ಧರು ಮತ್ತು ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ವಿನಾಯಿತಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕು; ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅಪವಾದವಾಗಿ ವಿನಾಯಿತಿಗಳಿಗೆ ಅಸಾಧಾರಣ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅನುಮತಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ವಿನಾಯಿತಿಗಳಿಗಿಂತ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ, ಅತಿ ಅಸಾಧಾರಣವಾದಂಥ ಅಪವಾದಗಳು ಕೆಲವು ಇವೆ; ಆದರವುಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಎಂದಿಗೂ ಆಶ್ರಯಿಸಬಾರದು. ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಎರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ಮಹರ್ಷಿ ಜಮದಗ್ನಿಯ ಪತ್ನಿ ರೇಣುಕಾ. ಆ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ರುಮಣ್ಣಂತ, ಸುಷೇಣ, ವಸು, ವಿಶ್ವಾಸು ಮತ್ತು ಪರಶುರಾಮ ಎಂಬ ಐದು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ, ಧರ್ಮಾಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದ ರೇಣುಕಾ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ನದಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅವಳು ಹಿಂತಿರುಗಲು ಹೊರಟಾಗ, ಮಾರ್ತಿಕವಾತ ದೇಶದ ರಾಜ ಚಿತ್ರರಥ ತನ್ನ ರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ಜಲಕ್ರೀಡೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಕಾಮೋದ್ರೇಕ ಉಂಟಾಯಿತು. ನಂತರ ಮೂರ್ಛೆ ಹೋದಳು.

ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಅವಳು ಭಯದಿಂದ ತನ್ನ ವಾಸಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಮರಳಿದಳು. ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವರ್ಚಸ್ಸು ಶೂನ್ಯವಾದುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ, ತನ್ನ ಮಡದಿ ಬಹಳ ಅನೈತಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಎಡೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಾಗಿ ಮಹರ್ಷಿ ಜಮದಗ್ನಿ ಕಂಡುಕೊಂಡರು. ಅವರು ಕೋಪಗೊಂಡು ಆಕೆಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿದರು. ಆಗತಾನೆ ಅವರ ಹಿರಿಯ ಮಗ ರುಮಣ್ಣಂತನನ್ನು ಮೊದಲುಗೊಂಡಂತೆ ಸುಷೇಣ, ವಸು ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಾಸು ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಜಮದಗ್ನಿ

ಬಬ್ಬರಾದಮೇಲೊಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಂತೆ ಆದೇಶಿಸಿದರು; ಆದರವರು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು ಮೌನದಿಂದ ಸ್ತಬ್ಧರಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟರು. ಕೋಪದಿಂದ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಜಮದಗ್ನಿ ಅವರನ್ನು ಶಪಿಸಿದರು. ಅವರು ಕೂಡಲೇ ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನಾ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಮೃಗಗಳಂತೆ ಆಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಪರಶುರಾಮ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ, ಅವನ ತಂದೆ ಅವನಿಗೆ, “ಪಾಪಿಷ್ಠಳಾದ ನಿನ್ನ ಈ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲು. ದುಃಖಕ್ಕೆ ಎಡೆ ಕೊಡಬೇಡ,” ಎಂದಾದೇಶವನ್ನಿತ್ತರು. ಪರಶುರಾಮ ತನ್ನ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಾಯಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ಅವರ ಕೋಪ ಮಾಯವಾಗಿ, ಜಮದಗ್ನಿ ಮಗನ ಬಗ್ಗೆ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು, “ನನ್ನಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ನೀನು ಇತರಿಗೆ ಅತಿಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆ. ನಿನಗಿಷ್ಟವಾದದ್ದನ್ನು ಕೇಳು,” ಎಂದರು.

ಪರಶುರಾಮ, “ತಂದೆಯೇ! ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಬದುಕಿಸಿ. ಆಕೆ ತನ್ನ ಮರಣವನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರಲಿ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮಾನಸಿಕ ಪಾಪದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಕ್ತಳಾಗಲಿ. ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನ ಸಹೋದರರನ್ನು ಹಿಂದಿನಂತೆ ಸಾಮಾನ್ಯಗೊಳಿಸಿ. ನಾನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅಜೇಯನಾಗಿ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬದುಕುವಂತಾಗಲಿ,” ಎಂದು ಬೇಡಿದ. ತಪೋಧನರಾದ ಋಷಿಗಳು ತನ್ನ ಮಗನ ಎಲ್ಲ ಆಶಯಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರು.

ತಾಯಿಯನ್ನು ಪೂಜ್ಯಭಾವನೆಯಿಂದ ಗೌರವಿಸಬೇಕು; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಆಕೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಕೆಗೆ ನೋವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಆಲೋಚನೆಯೂ ಸಹ ಎಂದಿಗೂ ಬರಬಾರದು. ಆದರೂ, ಪರಶುರಾಮ ಮಾಡಿದ್ದು ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನೇ ಕೊಲ್ಲುವ ಕೃತ್ಯ. ಜಮದಗ್ನಿಯವರಲ್ಲಿ ಅಕೆಯನ್ನು ಬದುಕಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಇತ್ತೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮಾತನ್ನು ಪಾಲಿಸದಿದ್ದರೆ, ಆ ಋಷಿ ತನ್ನನ್ನೂ ಶಪಿಸಿ, ಆ ಮೂಲಕ ತನ್ನನ್ನು ಬುದ್ಧಿಶೂನ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಸಮಾನನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಕ್ರೋಧಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಜಮದಗ್ನಿಯವರು ಮೃತ್ಯುಶಾಪವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ತಂದೆಯ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಹಾಗೂ ತನ್ನೂಲಕ ಇತರರು ಯಾವ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲು ಯೋಚಿಸಲೂ ಬಾರದೋ, ಅದನ್ನು ಮಾಡಿ ಪರಶುರಾಮ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು, ಸಹೋದರರನ್ನು ಮತ್ತು ತನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡ.

ಭಗವತ್ಪಾದರು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದುದು ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ವಿನಾಯಿತಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಭಗವತ್ಪಾದರ ಆ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಅದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರಣವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕಾದುದು ಉಚಿತ ಹಾಗೂ ಯೋಗ್ಯ.

ಭಗವತ್ಪಾದರ ತಂದೆ ಶಿವಗುರು ಅವರು ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯ ಮಗನ ಉಪನಯನವನ್ನು ಮಾಡುವ ಮುನ್ನ ನಿಧನರಾದರು. ಆಶೌಚದ ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಅವರ ತಾಯಿ, ಆರ್ಯಾಂಬೆ, ಭಗವತ್ಪಾದರ ಉಪನಯನ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ತಮ್ಮ ಓರ್ವ ಬಂಧುವಿನ ಮೂಲಕ ನೆರವೇರಿಸಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಭಗವತ್ಪಾದರಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷ. ಶಾಸ್ತ್ರವಿಧಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅವರೊಬ್ಬ ಗುರುಗಳ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಅತಿ ಬೇಗನೆ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಯನವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿ ತಮ್ಮ ಏಳನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರಳಿ ಬಂದರು. ಆ ನಂತರ, ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯವರಿಗೆ ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಒಂದು ದಿನ, ಆರ್ಯಾಂಬೆ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ನದಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಉರಿಬಿಸಲಿನ ತಾಪವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಮೂರ್ಛೆ ಬಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ತಾಯಿ ಸೂಕ್ತ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡ ಭಗವತ್ಪಾದರು ಅವರನ್ನು ಅರಸಿದರು. ಪ್ರಜ್ಞತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಆಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ನೀರು ಚಿಮುಕಿಸಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆತಂದರು. ನದಿ ಅವರ ಮನೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು. ಆರ್ಯಾಂಬೆಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಆಕೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಅಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆದು ಶ್ರಮಿಸಬಾರದೆಂದು ಭಗವತ್ಪಾದರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ನದಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ದೇವರಂತೆ ಭಾವಿಸಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಸಮೀಪವಾಗಿ ಹರಿಯುವಂತೆ ತನ್ನ ಹಾದಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ನದಿಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ದಿವ್ಯ ಬಾಲಕನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳೇಕೆ ಈಡೇರವು? ಮರುದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಆರ್ಯಾಂಬೆ ಹರಿಯುವ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬರಬೇಕಾಯಿತಷ್ಟೆ.

ಭಗವತ್ಪಾದರು ತಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಬೇಕಾದುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಯಾವುದೇ ಲೋಪವಿಲ್ಲದೆ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ತಮ್ಮ ಮನದ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ತಾವು ಸಂಸಾರವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ತೀವ್ರ ವಿರಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ, ಕೆಲವು ಸತ್ಪುರುಷರು ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು. ತಾಯಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗುತ್ತರವಾಗಿ, ಭಗವತ್ಪಾದರು ಅಲ್ಪಾಯುವಾಗಿರುವರೆಂದು ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಮಹಾತ್ಮರು ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿದರು. ಇದು ಆರ್ಯಾಂಬೆಗೆ ಕ್ಷೋಭೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು. ಆದರೆ, ಭಗವತ್ಪಾದರಾಕೆಯನ್ನು ಕ್ರಮೇಣ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದರು. ಮೇಲಾಗಿ ಆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಅಗಲಿಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಂಸಾರಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸುಖದ ಲವಲೇಶವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ತಾವು ಜನ್ಮಮರಣಗಳನ್ನು ದಾಟಲು ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಬಯಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಭಗವತ್ಪಾದರ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆರ್ಯಾಂಬೆ ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ವಿರೋಧವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. “ನೀನು ನನ್ನ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗ. ನಿನ್ನಿಂದ ಅಗಲಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ? ನೀನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದರು. ಭಗವತ್ಪಾದರು ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಆ ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲಗೆ ಶಾಂತಗೊಳಿಸಿದರು.

ಅವರು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಯೋಚಿಸಿದರು — “ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮದುವೆಯತ್ತ ಒಲವಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಆಕೆಯ ಇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಾನು ವರ್ತಿಸಬಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಾನು ಆಕೆಯ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು. ಅದನ್ನು ತುಂಬುವುದರಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಪಡೆಯಬೇಕು. ನಾನು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಆಶಿಸಬಲ್ಲೆ.”

ಒಂದು ದಿನ, ಅವರು ಎಂಟು ವರ್ಷದವರಿದ್ದಾಗ, ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ನದಿಗೆ ಹೋದರು. ನದಿ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಮೊಸಳೆಯೊಂದು ಅವರ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಭಗವತ್ಪಾದರು ಚೀರಿದರು. ಅವರ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿದ ಆರ್ಯಾಂಬೆ ನದಿಗೆ ಬಂದು, “ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವರು ನನಗಾಶ್ರಯವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ನಂತರ, ಅದೀಗ ನನ್ನ ಮಗ. ಮೊಸಳೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಆ ನನ್ನ ಮಗನೂ ಈಗ ಇನ್ನೇನು ಅಳಿದುಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಓ ದೇವರೇ! ಯಾಕಪ್ಪಾ ನನಗೆ ಈ ಗತಿ?” ಎಂದು ಗೋಳುಗರೆದು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳತೊಡಗಿದರು.

ಭಗವತ್ಪಾದರು, “ಓ ತಾಯಿಯೇ! ಪ್ರಪಂಚದ ಸರ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಲು ನಿಮ್ಮ ಅನುಮತಿ ಇದ್ದರೆ, ಈ ಮೊಸಳೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನೀವು ನನಗೆ ಅನುಮತಿಯನ್ನಿತ್ತರೆ, ನಾನು ಸಂನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದರು. ಆಕೆಯ ಅನುಮತಿ ಪಡೆಯಲು ಭಗವತ್ಪಾದರು ಈ ಬಗೆಯ ಮನವಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ತನ್ನ ಮಗನನ್ನುಳಿಸಲು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧಳಿದ್ದ ಆಕೆ, ಅವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಭಗವತ್ಪಾದರು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು.

ನಿಯಮದಂತೆ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಅದರ ನಂತರ ಅವರು ಹೋಗಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಂನ್ಯಾಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿತ್ತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು. ಆಕೆ ಅವರ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲಿ, ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲಿ, ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಕೆಯ ಬಂಧುಗಳಿದ್ದರು; ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ, ಅವರ ತಂದೆಯ ಆಸ್ತಿ ಇತ್ತು. ಆಕೆಯ ಆರೋಗ್ಯ ಹದಗೆಟ್ಟರೂ, ಅಕೆಯ ಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವರುಗಳು ಇದ್ದರು.

ತಾವು ಆಕೆಯಿಂದ ದೂರವಿದ್ದರೂ, ತಾವು ಆಕೆಯ ಬಳಿ ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿರುವ ಮೂಲಕ, ಆಕೆಗೆ ಒಳಿತನ್ನು ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆರ್ಯಾಂಬೆ, “ನೀನು ಬದುಕಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸಿದ್ದ ಕಾರಣ, ನಿನಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ, ನೀನು ನನ್ನ ಏಕೈಕ ಪುತ್ರ. ನಾನು ಸತ್ತರೆ, ನೀನು ಬಂದು ನನ್ನ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಮಗನಾಗಿ ಪಡೆದು ಪ್ರಯೋಜನವೇನು?” ಎಂದರು.

ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ನಿರಾಶೆಗೊಳಿಸಲು ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಭಗವತ್ಪಾದರು, “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಆಸೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಎಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೂ, ಯಾವುದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ತಕ್ಕ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಅಂತ್ಯವಿಧಿಗಳನ್ನು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಮಾತುಕೊಟ್ಟರು. ಯಾವ ಭರವಸೆಯನ್ನೂ ಶೂನ್ಯವಾಗಲು ಬಿಡಬಾರದು; ಭಗವತ್ಪಾದರಿಗೆ ತಾವು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬೆಲೆಯಿತ್ತು.

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ಅವರು ಶೃಂಗೇರಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಕಡೆಗಾಲ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರುವುದೆಂದು ಭಗವತ್ಪಾದರಿಗೆ ಗೋಚರವಾಯಿತು. ಯೋಗ ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಅಲೌಕಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳ ಪೈಕಿ, ಪಾದುಕಾ-ಸಿದ್ಧಿ ಒಂದು. ಆ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಕೇವಲ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಾನು ಬಯಸಿದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತಲಪಬಹುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಲೋಕಾತೀತ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಬಾರದು. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾದ ಅಸಾಧಾರಣ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಬಳಸದಿದ್ದರೆ, ಆ ವರ್ತನೆ ಮೂರ್ಖತನವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಗವತ್ಪಾದರು ಪಾದುಕಾ-ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ತಕ್ಕನೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಆಕೆಯ ಮರಣಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಕಾಲಡಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಆಕೆಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿ ಉಚ್ಚ ಸದ್ಗತಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು. ಆ ನಂತರ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಅಂತ್ಯವಿಧಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮದ ಬಂಧುಗಳ ಸಹಾಯ ಕೋರಿದರು. ದುರ್ಭಾಗ್ಯವಶಾತ್, ಅವರುಗಳು ಭಗವತ್ಪಾದರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅವರು ಆರ್ಯಾಂಬೆಯ ದಹನವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸುತರಾಂ ಅನರ್ಹರೆಂದು ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದಿದ್ದರು. ಅವರು ಭಗವತ್ಪಾದರಿಗೆ ಭೀಮಾರಿಹಾಕುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ಭಗವತ್ಪಾದರು ಸ್ವಯಂ ಬಣ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಆಕೆಯ ದಹನಕ್ರಿಯೆ ಮಾಡಿದರು.

ತಾವು ಕಾಲಡಿಯಿಂದ ನಿರ್ಗಮಿಸುವ ಮುನ್ನ ತಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಭಗವತ್ಪಾದರು ಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸಿದ್ದರು. ಅವರು ಅಭಿಮಾನದಿಂದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದೋ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಲಿ ಉದ್ಯುಕ್ತರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಜ, ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ದಹನಕ್ರಿಯೆ ನಿಷಿದ್ಧ. ಆದರೆ ಭಗವತ್ಪಾದರು ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿದ್ದರು; ಅಂತಹ ಜ್ಞಾನಿಗಳು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಮೀರಿರುತ್ತಾರೆ. “ಸತ್ತ್ವರಜಸ್ತಮೋಗುಣಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ಪಥದಲ್ಲಿ ಸಾಗುವವನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ವಿಧಿ-ನಿಷೇಧಗಳಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ.

ಸತ್ಯವನ್ನರಿತವನ ಹಾಗೂ ಅಜ್ಞಾನಿಯ ನಡುವೆ ಬಹಳ ಅಂತರವಿದೆ; ಅಜ್ಞಾನಿ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಹಿತವಾದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದರೆ, ಪಾಪಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ವಿತೀಯ-ಪರಬ್ರಹ್ಮ-ತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ

ಅಚಲವಾಗಿ ನೆಲೆನಿಂತಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಭಗವತ್ಪಾದರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಪುಣ್ಯ ಅಥವಾ ಪಾಪ ಅಂಟಲಿಲ್ಲ; ಅವರು ಕರ್ತೃತ್ವದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು.

ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿ ಕರ್ತೃತ್ವಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡಿದ ಶಾರೀರಿಕ ಕರ್ಮಕ್ಕೂ, ಅಜ್ಞಾನಿ ಅಭಿಮಾನ-ಸಹಿತವಾಗಿ ಕರ್ತೃತ್ವಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಅದೇ ಕರ್ಮಕ್ಕೂ ಅಜಗಜಾಂತರ-ವಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವ ಹಾಸ್ಯಮಯ ಕಥೆಯೊಂದಿದೆ. ಪ್ರಬುದ್ಧ ಮಹಾತ್ಮನೊಬ್ಬ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗದ ಬೋಧಕನೊಬ್ಬ ಒಂದು ದಿನ ಕಡುಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಕಂಡುಬಂದ ಏಕೈಕ ನಿವಾಸದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿದ್ದದ್ದು ಸಾರಾಯಿ ಮಾತ್ರ. ತನ್ನ ನೀರಡಿಕೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ವಲ್ಪ ದ್ರವವನ್ನು ಬೇಕೆಂದು ಜ್ಞಾನಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನುಂಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಮಹಾತ್ಮರು ಬೇಡವೆಂದರೂ, ಜ್ಞಾನವನ್ನರಿಯದ ಬೋಧಕ, “ನೀನದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದರೆ, ನಾನೇಕೆ ಕೂಡದು?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಾರಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಡಿದೇಬಿಟ್ಟ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರು ಕಾಲ್ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದರು. ಪುನಃ ಅವರಿಗೆ ನೀರಡಿಕೆ ತೀವ್ರವಾಯಿತು. ಅವರು ಅಲ್ಲಿರುವ ಏಕೈಕ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು; ಅದು ಅದಿರನ್ನು ಶುದ್ಧಪಡಿಸಿ ಲೋಹವನ್ನು ತೆಗೆಯುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಕರಗಿದ ಕಬ್ಬಿಣ ಮಾತ್ರ ಲಭ್ಯವಿದ್ದರಿಂದ, ಮಹಾತ್ಮರು ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕುಡಿದರು. ನಂತರ, ತನ್ನನ್ನು ಅನುಕರಿಸ ಬಯಸುವೇನೋ ಎಂದು ಬೋಧಕನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಕಾದು ದ್ರವವಾದ ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಕುಡಿದರೆ ತನ್ನ ಗಂಟಲು ಉರಿದುಹೋಗುತ್ತೆಂಬ ಕಾರಣ, ತಾನದನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಆತ ಎದುರಾಡಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಮಹಾತ್ಮರು ಅವನಿಗೆ, “ಹಾಗಾದರೆ, ನೀನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದೆ ಸಾರಾಯಿ ಕುಡಿದುದಕ್ಕೆ ನೀನು ನಿನ್ನನ್ನು ಶುದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಲೌಕಿಕ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ನೀತಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅಸಾಧಾರಣ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವಿನಾಯಿತಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಾವುವು ಎಂಬ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಸ್ವತಃ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಹಾಗೂ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತ ಮಹಾತ್ಮರಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲೂ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳಲ್ಲದವರು ಎಂದಿಗೂ ಅನುಸರಿಸಬಾರದಾದ ಹಲವಾರು ಅತ್ಯಂತ ಅಸಾಧಾರಣ ಅಪವಾದಗಳು ಇವೆ.

26. ಧರ್ಮದ ಗಹನತೆ

ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಘೋಷಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ತಂದೆಯ ಮತ್ತು ತಾಯಿಯ ಆದೇಶಗಳು ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವಾದಾಗ ಒಂದು ಜಟಿಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಆಗ ತಂದೆಯ ಮಾತನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ತಾಯಿಗೆ ಅವಿಧೇಯನಾದಂತೆ, ಮತ್ತದಕ್ಕೆ ವಿಪರ್ಯಯವಾಗಿ ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ತಂದೆಗೆ ಎದುರಾಗುವಂತೆ ಇಕ್ಕಟ್ಟು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತ ಶ್ರೀರಾಮನೇ ಅಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅವನು ಧರ್ಮಸಂಕಟವನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಿದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ನಾವು ಪಾಠವನ್ನು ಕಲಿಯಬಹುದು.

ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ರಾಮನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ದಶರಥನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಾಗ, ಕೈಕೇಯಿಯ ಸೇವಕಿಯಾದ ಮಂಥರೇ ರಾಮನ ವಿರುದ್ಧ ರಾಣಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವಿಷ ತುಂಬಿದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ದಶರಥ ಕೈಕೇಯಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದಾಗ, ಆಕೆ ತನ್ನ ಉತ್ಕಟವಾದ ಆಸೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವುದಾಗಿ ಗಂಭೀರ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡುವಂತೆ ದಶರಥನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಗುಮಾನಿಪಡದ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಒಪ್ಪಿದ. ಆಗ ಕೈಕೇಯಿ ತನ್ನ ಪತಿಯ ಪ್ರಮಾಣವಚನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗುವಂತೆ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಕೋರಿದಳು. ಹಿಂದೂಮೈ ದಶರಥ ತನಗೆ ನೀಡಿದ ಎರಡು ವರಗಳನ್ನು ಕೋರಿ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಭರತನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತು ರಾಮನನ್ನು 14 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧಿಸಿದಳು. ಸಿಡಿಲುಬಡಿದಂಥಾದ ದಶರಥ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾಯಿಸುವಂತೆ ಅಕೆಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಆಕೆಯ ಕಾಲಿಗೂ ಬಿದ್ದ. ಆದರಾಕೆ ತನ್ನ ಹರದಿಂದ ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ. ರಾಮನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ತಾನೊಮ್ಮೆ ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಭಾವದ ದಶರಥನಿಗೆ ಕೈಕೇಯಿಯ ಆಶಯವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಮನಿಗೆ ಕರೆ ಕಳುಹಿಸಿದ.

ರಾಮ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ರಾಜ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳಗಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡ. ಅವನು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಅರಿಯಬಯಸಿದಾಗ, ಕೈಕೇಯಿ ಅವನಿಗೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ವಾಗ್ದಾನ ಮತ್ತು ಆಕೆ ಅವನಿಂದ ಕೇಳಿದ ವರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ತಾನು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರಳುವುದಾಗಿ ಮತ್ತೆ 14 ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಕಳೆಯುವುದಾಗಿ ರಾಮ ಆಕೆಗೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ. ಕೇವಲ ಆಕೆ ತನಗೆ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಹ, ತಾನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಭರತನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದ. “ನನ್ನ ತಂದೆಯವರ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಲು ಮತ್ತು ಅವರು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಮತ್ತಷ್ಟು ಹರ್ಷದಿಂದ ನಾನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲವೆ,” ಎಂದ ರಾಮ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಭರತನ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕದ ಬಗ್ಗೆ ಮುಖತಃ ಹೇಳುವ ಬದಲು, ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದವರು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಣ್ಣೀರಿಡುತ್ತಾ, ನೆಲಕ್ಕೆ ನಾಟಿದ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟದ್ದು ತನಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿದೆಯೆಂದ. ತನ್ನ ತಾಯಿಯಾಗಿ, ಆಕೆಗೆ

ತನ್ನ ಮೇಲೆ ತಂದೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಧಿಕಾರವಿದೆಯೆಂದು ಕೈಕೇಯಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಆಕೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸದ್ಗುಣದ ಕುರುಹೂ ಕಾಣದೆ, ಆ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಆಕೆಯೇ ಸ್ವತಃ ತನಗಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಬದಲಾಗಿ, ಆಕೆಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯವರನ್ನು ಕೋರಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯುಂಟಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ತಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆಂದ. ಕೌಸಲ್ಯೆಯ ಸೆಲವನ್ನು ಪಡೆದ ಬಳಿಕ ಅಂದಿನ ದಿನವೇ ತಾನು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ತರಳುವುದಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ.

ನಂತರ ಅವನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಹೋದ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಕೆ ತನ್ನ ಬೆಳಗಿನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿದ ಅವಳು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮೃದುವಾಗಿ, ಅವನು ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನಾಕೆಗೆ ಹೇಳಿದ. ಆದರೆ ಆಕೆ ತಕ್ಷಣ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮರಳಿದ ನಂತರ, ನಡೆದ ಘಟನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ಕೋಪವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಳು. ರಾಮನನ್ನು ಕುರಿತು, “ನಿನ್ನ ತಂದೆ ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಪೂಜ್ಯರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯಾದ ನಾನೂ. ಮೇಲಾಗಿ, ನಾನೊಬ್ಬ ತಾಯಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಕೂಡದು. ನಾನು ನಿನಗೆ ಅನುಮತಿ ನೀಡಲು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅದರ ಮೂಲಕ ಧರ್ಮವನ್ನಾಚರಿಸು. ಮಾತೃಸೇವೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಧರ್ಮವೆನ್ನಲಾಗಿದೆ.

“ಕಶ್ಯಪ ಋಷಿಯ ಒಬ್ಬ ಮಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆ ತಪಸ್ವಿ, ಸಾವಿನ ನಂತರ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಸೃಷ್ಟಿಗೊಡೆಯನಾದ ಪ್ರಜಾಪತಿಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದ. ಅವನ ಆದರ್ಶವನ್ನು ನೀನನುಕರಿಸು. ಒಂದು ಗಂಟೆ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಇರುವುದು ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಕಲ ಜೀವರಾಶಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದುದು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನೀನು ನನ್ನನ್ನಗಲಿ ಹೋದರೆ, ಸಹಿಸಲಾರದ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತೇನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಮರಣ ಉಪವಾಸದ ಶಪಥ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟಿದ್ದೆ ಆದರೆ, ನನ್ನ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಾವಿಗೆ ಹೊಣೆಗಾರನಾಗುತ್ತೀಯೆ; ಮೇಲಾಗಿ ಮಹಾ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತೀಯೆ. ಸಮುದ್ರ ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ದುಃಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದ. ಆದ್ದರಿಂದ ನರಕಪ್ರಾಯವಾದ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅವನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಡ,” ಎಂದಳು. ಕೌಸಲ್ಯೆ ರಾಮನನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ನಿಷೇಧಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಭಗವಂತನಿಗೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮತ್ತು ತಂದೆಯ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

ದಶರಥ ಕೈಕೇಯಿಗೆ ಎರಡು ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ನೀಡಲೇಬೇಕಾಗಿ ಬಂತೆಂದು ರಾಮ ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿದ. ಕೈಕೇಯಿ ಕೇಳಿದುದು ದಶರಥನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೋಯಿಸಿದ್ದರೂ, ಮತ್ತು ಅವನು ರಾಮನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ, ಅವನು ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಅಚಲವಾಗಿ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದವನಾದ

ಕಾರಣ, ಕೈಕೇಯಿಗೆ ತನ್ನೊಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಹಾಗಾಗಿ, ದಶರಥನ ಕಾರ್ಯ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿತ್ತು.

ಮಗನಾದವನಿಗೆ ಪಿತೃವಾಕ್ಯ-ಪರಿಪಾಲನೆ ಅವಶ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅವನ ತಂದೆಯ ಆದೇಶಗಳು ಅಸಮಂಜಸವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಅವುಗಳನ್ನು ಮಹಾತ್ಮರು ಪಾಲಿಸಿದ್ದ ಅನೇಕ ನಿರ್ದೇಶನಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಪಾಪವೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಕಂಡು ಎಂಬ ಋಷಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ, ಗೋವನ್ನು ಕೊಂದ. ಅಂತೆಯೇ, ತನ್ನ ತಂದೆ ಜಮದಗ್ನಿಯ ಆದೇಶಕ್ಕೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿ, ರಾಜ ಚಿತ್ರರಥನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಾಮದ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ತಾಯಿ ರೇಣುಕಾಳನ್ನು ಪರಾಶುರಾಮ ಕೊಂದ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ದಶರಥನ ಆಜ್ಞೆ ಧರ್ಮಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಮಗನಾಗಿ ತಾನದನ್ನು ಪಾಲಿಸಲು ಮತ್ತಷ್ಟು ಬಲವಾದ ಕಾರಣಗಳಿವೆ.

ಆಕೆಯ ಆದೇಶ ಸರಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ರಾಮ ಕೌಸಲ್ಯೆಗೆ ಮೇಲಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ. ದಶರಥನ ಧರ್ಮಪತ್ನಿಯಾಗಿ, ಆಕೆ ಧರ್ಮದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಆತನ ಸಹಚಾರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ಪತಿಯ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠೆಗೆ ಆಕೆ ಅಡ್ಡನಿಲ್ಲವುದು ತಪ್ಪು. ಇದಲ್ಲದೆ, ದಶರಥ ಚಕ್ರವರ್ತಿ. ರಾಜನಾಜ್ಞೆಯ ಪಾಲನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಕರ್ತವ್ಯನಿರತರಾಗಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ದಶರಥನ ಆದೇಶಗಳು ತನ್ನಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಆಕೆಯಿಂದಲೂ ಪಾಲಿಸತಕ್ಕವೇ.

ಹೀಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಆಜ್ಞೆ ಧರ್ಮಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿರುವಾಗ, ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಅಪ್ಪಣೆ ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ತನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ರಾಮ ವಿವರಿಸಿದ. ತಾನು ಮರಳಿ ಬರುವುದನ್ನು ಎದುರುನೋಡಬೇಕೆಂದು ಕೌಸಲ್ಯೆಯನ್ನು ವಿನಂತಿಸಿದ. ರಾಮನಿತ್ತ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಕೌಸಲ್ಯೆ ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವನ ಸಂಗಡ ಕಾಡಿಗೆ ತಾನು ಹೋಗಬಯಸಿದಳು. ಆಕೆ ತನ್ನ ಧಾರ್ಮಿಕನಾದ ವೃದ್ಧ ಪತಿಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ, ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಡುವುದು ಆಕೆಯ ಪಾಲಿಗೆ ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿದ. ಇದಲ್ಲದೆ, ತಾನಿನ್ನೇನು ಕಾಡಿಗೆ ನಿರ್ಗಮಿಸುವುದು ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತನ್ನ ತಂದೆ ದಶರಥ ಈಗಾಗಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದು, ಕೈಕೇಯಿ ಎಸಗಿದ ದ್ರೋಹದಿಂದ ಶೋಕಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಆಕೆ ಬರುವುದು ಸುತರಾಂ ಕ್ರೂರವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಏಕೆಂದರೆ ದುಃಖವು ಆತನಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾರದಾಗುವುದು.

ಕೌಸಲ್ಯೆ ರಾಮ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ, ಕೊನೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಅಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. “ಪುತ್ರನೇ! ಅಚಲವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೊರಡು. ನೀನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರುವ

ಧರ್ಮ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿ. ನಿನ್ನ ಸತ್ಯನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ನೀನು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬಾಳು. ಇದಲ್ಲದೆ, ನಿನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಂದಿರಿಗೆ ನೀನು ಸಲ್ಲಿಸಿರುವ ಸೇವೆಯ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ, ನೀನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರಲು ನಿನಗೆ ದೇವತೆಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ. ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ನೀನು ಹಿಂದಿರುಗುವುದನ್ನು ನಾನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ನೋಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದಳು. ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ಪಡೆದ ರಾಮ ಆಕೆಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಆಕೆಯ ಸೆಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ.

ಅಹಿಂಸೆ ಅತಿಪ್ರಶಂಸನೀಯ. ತನ್ನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವವನನ್ನೂ ಹಿಂಸಿಸಬಾರದೆಂದು ಉಪದೇಶವಿದೆ. ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ದುರಾಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರದವನನ್ನೂ ನೋಯಿಸಬಾರದೆನ್ನುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ಪರರಿಗೆ ಉಪದ್ರವ ಮಾಡದ ಮತ್ತು ಸ್ವಯಂ ರಕ್ಷಣೆಯಿಲ್ಲದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ವಿರುದ್ಧ ದುಷ್ಟರು ನಡೆಸುವ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಕಂಡರೂ ಸಹ, ಒಬ್ಬ ಬಲಿಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿ ಕೇವಲ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯ ಪ್ರೇಕ್ಷಕನಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಇದರ ಅರ್ಥವೇ? ಈ ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ರಾಮ ನಿಭಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ರಾಮ ಅಯೋಧ್ಯೆಯಿಂದ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ ನಂತರ, ಒಮ್ಮೆ ಶರಭಂಗ ಋಷಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಭೇಟಿ ನೀಡಿದ. ಋಷಿ ರಾಮನಿಗೆ ಗೌರವಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ, ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಏರಿದರು. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ನೆರೆದಿದ್ದ ಋಷಿಮುನಿಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ರಾಮನ ಬಳಿ ಬಂದರು. ರಾಕ್ಷಸರು ತಮ್ಮ ಆಚರಣೆಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ವಿಘ್ನವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ತಮ್ಮ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ದುಷ್ಟರನ್ನು ಶಪಿಸಲು ಅವರು ಬಯಸಲಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಆ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ತಪಸ್ಸಿನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವೃಥಾ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮನ್ನು ಹಿಂಸಕರಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಅವರು ರಾಮನನ್ನು ಕೋರಿದರು. ತನಗೆ ಮನವಿ ಮಾಡುವ ಬದಲು ಅವರು ತನ್ನನ್ನು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ರಾಮ ಹೇಳಿದ. ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ತಾನು ಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ, ಶರಭಂಗ ಋಷಿ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಂತೆ, ರಾಮ ಸುತೀಕ್ಷ್ಣ ಋಷಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ತಂಗಿದ. ನಂತರ, ರಾಮ, ಸೀತೆ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ದಂಡಕಾರಣ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಸಂಹಾರಮಾಡುವ ಆತನ ಸಂಕಲ್ಪದ ಬಗ್ಗೆ ಸೀತೆ ತನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಳು. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲದವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರೂರವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವುದು ತೀರ ಕೇಡೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ರಾಕ್ಷಸರು ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಹಾನಿ ಮಾಡಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ, ಅವರ ಮೇಲೆ ಅವನು ದಾಳಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಲಾಗದೆಂದಳು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವುದು ವನವಾಸಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲದು. ಅವನು ಹಾಗೊಮ್ಮೆ ಬಯಸಿದರೆ, ಅವನು ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ನಂತರ ಯೋಧನಂತೆ ವರ್ತಿಸಬಹುದು.

ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ, ಅವನವುಗಳನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ ಎಂದವಳು ಹೇಳಿದಳು. ಕಾಡೊಂದರಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಸತ್ಯಶೀಲ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠ ತಪಸ್ವಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದಳು. ಋಷಿಯ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ವಿಘ್ನವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ಇಂದ್ರ ಬಯಸಿದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂದ್ರ ಕತ್ತಿಹಿಡಿದ ಯೋಧನ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಋಷಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ತನ್ನ ಖಡ್ಗವನ್ನು ತಪಸ್ವಿಯ ಬಳಿ ಇಟ್ಟು, ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ವಿನಂತಿಸಿದ. ನಂತರ ಯೋಧ ಹೊರಟುಹೋದ. ಕತ್ತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಗಮನ ಕೊಡುವುದು ಮತ್ತು ಅದು ಕಳವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಋಷಿ ಭಾವಿಸಿದ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಣ್ಣುಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಹೋದಾಗಲೂ ಅದನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಕಾಲ ಕಳೆದಂತೆ, ತಾನು ಹೊತ್ತ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಕ್ರಮೇಣ, ಕೂರಿಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಂಡು ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ವಿಮುಖನಾದ. ತನ್ನ ಕ್ರೌರ್ಯದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋದ.

ರಾಮನಿಗೆ ಧರ್ಮದ ಪರಿಚಯ ಬಹಳ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿತ್ತು ಹಾಗೂ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಹೇಳಲು ನಿಜವಾಗಿ ಯಾರೂ ಸಮರ್ಥರಲ್ಲವೆಂದು ಸೀತೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದಳು. ರಾಮನನ್ನು ಅತ್ಯುಚ್ಚ ಗೌರವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತಾನು ಇಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ಆದೇಶ ನೀಡುವ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವನ ಮೇಲಿನ ಅಪಾರ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಾಗಿ, ಅವನು ಎಂದಿಗೂ ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ತಪ್ಪಬಾರದೆಂದು ಮಾತ್ರ ತಾನು ಬಯಸಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಈಗಾಗಲೇ ತಿಳಿದಿರುವ ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ನೆನಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ರಾಮ ಆಕೆಯ ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ. ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು ಕ್ಷತ್ರಿಯನ ಕರ್ತವ್ಯ; ಅವರು ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಆ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಎಂದಾಕೆಗೆ ಹೇಳಿದ. ಅಹಿಂಸಕರಾದ ಋಷಿಮುನಿಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ರಾಕ್ಷಸರು ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಲಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ದುಷ್ಟಸಂಹಾರದ ಮೂಲಕ ಋಷಿಮುನಿಗಳನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು ಅವನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಮೇಲಾಗಿ, ಋಷಿಗಳು ತನ್ನಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಕೋರಿದ್ದರು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದವರಿಗೆ ನೆರವನ್ನು ನೀಡುವುದು ತನ್ನ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ. ಮೇಲಾಗಿ ಅವರ ಮನವಿಗೆ ಓಗೊಟ್ಟು, ತಾನವರಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ರಕ್ಷಣೆ ನೀಡುವ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ್ದ. ಸತ್ಯವು ಅವನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದದ್ದು ಎನ್ನುವ ಕಾರಣ, ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬಲ್ಲನೇ ಹೊರತು, ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು — ಅದರಲ್ಲೂ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸತ್ಪುರುಷರಾದ ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು — ಅಲ್ಲ. ರಾಮನ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಸೀತೆಯ ಸಂಶಯಗಳು ದೂರವಾದವು.

ವಾಲಿಯ ಹತ್ಯದ ಪ್ರಕರಣ ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿತ ಪ್ರಸಂಗ. ರಾವಣನಿಂದ ಅಪಹರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸೀತೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುವಾಗ, ರಾಮ-ಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಕಬಂಧನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದರು. ಪಂಪಾ

ಸರೋವರದ ಜಲಾನಯನ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಋಷ್ಯಮೂಕ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಾನರಮುಖಂಡ ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಮೊದಲು ಸಂಪರ್ಕಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಕಬಂಧನಿಂದ ಅವರು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಹೋದರರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಹನುಮಂತ ಅವರನ್ನಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದ. ಅವರ ಜೀವನದ ವಿವರಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದ. ನಂತರ ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ರಾಮ-ಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಆಗಮನವನ್ನು ವರದಿ ಮಾಡಿದ. ಸುಗ್ರೀವ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವರ ಬಳಿ ಬಂದು, ರಾಮನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಹಸ್ತವನ್ನು ಒಡ್ಡಿದ. ರಾಮ-ಸುಗ್ರೀವರು ತಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಬಂಧವನ್ನು ಅಗ್ನಿಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ವಾಲಿಯಿಂದಾಗಿ ತಾನು ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಸುಗ್ರೀವ ತೋಡಿಕೊಂಡ. ತನ್ನ ತಂದೆ ತೀರಿಕೊಂಡಾಗ, ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ಪರಾಕ್ರಮಿ ವಾಲಿ ರಾಜನಾಗಿ ಪಟ್ಟಾಭಿಷಿಕ್ತನಾದನೆಂದು ವಿವರಿಸಿದ. ಅದರ ನಂತರ, ಸುಗ್ರೀವ ವಾಲಿಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತಾ, ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ, ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಂದು ರಾತ್ರಿ, ಮಾಯಾವಿ ಎಂಬ ರಾಕ್ಷಸ ಪಟ್ಟಣದ ಹೊರವಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ವಾಲಿಗೆ ಕದನದ ಸವಾಲು ಹಾಕಿದ. ವಾಲಿ ಕೂಡಲೇ ಸುಗ್ರೀವನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಧಾವಿಸಿದ. ಸಹೋದರರಿಬ್ಬರೂ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಾಯಾವಿ ಕಾಲುಕಿತ್ತ. ವಾಲಿ ಮತ್ತು ಸುಗ್ರೀವರು ಅವನನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಅವನು ಭೂಮಿಯ ರಂಧ್ರದೊಳಗೆ ಓಡಿದ. ವಾಲಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಸುಗ್ರೀವ ವಾಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಬಯಸಿದ; ಆದರೆ ತಾನು ಹಿಂದಿರುಗುವವರೆಗೂ ಆ ರಂಧ್ರದ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಕಾವಲು ಕಾಯುವಂತೆ ವಾಲಿ ಆದೇಶಿಸಿದ. ವಾಲಿ ಒಳಗೆ ನುಗ್ಗಿದ; ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ತನ್ನ ಸಹೋದರನ ಗರ್ಜನೆ ಕೇಳಿಬಂತು. ಒಂದು ವರ್ಷ ಪೂರ್ತಿ ಸುಗ್ರೀವ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ; ಆದರೆ ವಾಲಿ ಹೊರಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಳಿಕ ರಂಧ್ರದಿಂದ ರಕ್ತ ಹೊರಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸುಗ್ರೀವ ಗಮನಿಸಿದ. ಅವನಿಗೆ ರಾಕ್ಷಸನ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಬಂತೆ ಹೊರತು, ತನ್ನ ಸಹೋದರನ ಗರ್ಜನೆ ಅಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸಹೋದರ ಸತ್ತನೆಂದು ಊಹಿಸಿ, ರಂಧ್ರದ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಯನ್ನು ಅಡ್ಡವಾಗಿಟ್ಟು, ಕಿಷ್ಕಿಂಧಕ್ಕೆ ಮರಳಿದ. ಅಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ರಾಜಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ವಾಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರಲು, ಸುಗ್ರೀವ ಹರ್ಷಿತನಾದ. ಸುಗ್ರೀವ ಸಮಸ್ತ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಅರ್ಪಿಸಿದ. ಆದರೆ ಸುಗ್ರೀವನ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರ ಕೋಪಗೊಂಡಿದ್ದ ವಾಲಿ, ತನಗೆ ದ್ರೋಹವನ್ನೆಸಗಿರುವುದಾಗಿ ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿದ. ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ರಾಜಧಾನಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆಟ್ಟು ಆತನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಭೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಅಕ್ರಮವಾಗಿ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡ. ಶಾಪವೊಂದರ ದೆಸೆಯಿಂದ ವಾಲಿ ಋಷ್ಯಮೂಕ ಪರ್ವತವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸುಗ್ರೀವ ಪರಾರಿಯಾಗಿದ್ದ. ವಾಲಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಸುಗ್ರೀವ ರಾಮನನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡ. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಮ ಕೂಡಲೇ ಒಪ್ಪಿದ. ನಂತರ ಎರಡು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ರಾಮನನ್ನು

ಒಳಪಡಿಸುವ ಮೂಲಕ ಸುಗ್ರೀವ ರಾಮನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಳಿದ. ಅದಾದ ಮೇಲೆ, ರಾಮನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡ.

ವಾಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ರಾಮ ತಾನು ಮೇಲಾಗಿ ಅವಶ್ಯ-ವಿದ್ದುದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟ. ಆದರೆ ವಾಲಿ ಮತ್ತು ಸುಗ್ರೀವ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಹೋಲಿಕೆಯಿತ್ತೆಂದರೆ, ಅವರನ್ನಾಗ ನೋಡಿದ ರಾಮನಿಗೆ ವಾಲಿಯಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ವಾಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಅವನು ಬಾಣವನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಅಷ್ಟಿತಪ್ಪಿ ಅವನ ಬಾಣ ಸುಗ್ರೀವನನ್ನು ಕೊಂದಿತ್ತು ಎಂದು. ಗಾಯಗೊಂಡ ಸುಗ್ರೀವ ಓಡಿಹೋದ. ರಾಮ ತನ್ನ ವರ್ತನೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ವಾಲಿಗೆ ಸವಾಲು ಹಾಕುವಂತೆ ಹೇಳಿದ. ಗುರುತಿನ ಸಂಕೇತವಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸುಗ್ರೀವನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹೂವಿನ ಹಾರವನ್ನು ಹಾಕಿದ. ಸುಗ್ರೀವ ವಾಲಿಯ ಕೋಟೆಗೆ ಮರಳಿ ವಾಲಿಗೆ ಸವಾಲು ಹಾಕುತ್ತ ಗರ್ಜಿಸಿದ.

ವಾಲಿ ಇನ್ನೇನು ಹೊರಗೆ ಧಾವಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಪತ್ನಿ ತಾರಾ ಆತನನ್ನು ತಡೆದಳು. ತೀವ್ರವಾಗಿ ಗಾಯಗೊಂಡ ಮೇಲೂ ಸುಗ್ರೀವ ಇಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಮರಳಿದ್ದಾನೆಂದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಯಾರೋ ಮಿತ್ರನ ಸಹಾಯ ದೊರಕಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆಂದು ತನ್ನ ಪತಿ ವಾಲಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ರಾಮ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ವಂಶದ ರಾಜಕುಮಾರರು ಈ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಂದು ತನ್ನ ಮಗ ಅಂಗದನಿಗೆ ವರದಿ ಮಾಡಿದ ಗೂಢಚಾರರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದಿತ್ತು. ಸುಗ್ರೀವ ರಾಮನ ಸ್ನೇಹವನ್ನು ಬಯಸಿದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಊಹಿಸಿದಳು. ತನಗೆ ಲಭ್ಯವಾದ ಮಾಹಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ರಾಮ ಪರಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ದೇವರಾಜ ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಸಮಾನ ಮತ್ತು ಅತ್ಯಂತ ನೀತಿವಂತನೆಂದು ವಾಲಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಸುಗ್ರೀವನೊಂದಿಗೆ ಕದನವಾಡದಂತೆ ಮತ್ತು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ವಾಲಿಗೆ ಸಲಹೆ ನೀಡಿದಳು.

ವಾಲಿ ಅವಳ ಸಲಹೆಗೆ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡದೆ, ರಾಮ ಅಷ್ಟೊಂದು ನೀತಿವಂತನಾಗಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡಲು ರಾಮನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭ ಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಸುಗ್ರೀವನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಲು ತನ್ನ ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟ. ಆ ಇಬ್ಬರು ಸಹೋದರರು ಅತಿ ಭಯಂಕರ ಸಮರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಕ್ರಮೇಣ, ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ಕೆಳಗೈ ಆಗುತ್ತಾ ಬಂತು ಮತ್ತು ಮಣಿಯುವ ಹಂತ ಸಮೀಪಿಸಿದ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ರಾಮ ಒಂದು ಬಾಣವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ವಾಲಿಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಗಾಯಗೊಳಿಸಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಇಂದ್ರನಿಂದ ತಾನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸುವರ್ಣ ಕಂಠಹಾರದ ಶಕ್ತಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ, ವಾಲಿ ಕೂಡಲೆ ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಮಾರಣಾಂತಿಕವಾಗಿ ಗಾಯಗೊಂಡು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ.

ವಾಲಿ ರಾಮನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಹೀಗೆಂದ — “ನಾನು ನಿನಗೆ ಯಾವುದೇ ಹಾನಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಯಾವುದೇ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಾಣವನ್ನು

ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ನೀನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರುವೆ. ನೀನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಹಾರ ಮಾಡ ಬಯಸಿದ್ದರೆ, ನನಗೆ ದ್ವಂದ್ವಯುದ್ಧದ ಸವಾಲು ಹಾಕಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಬದಲಾಗಿ, ನಾನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾಗ ನನಗೆ ಘಾಸಿ ಮಾಡಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಕೇಳಿಬಂದುದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ನೀನು ಕ್ಷಮೆ, ಸದಾಚಾರ ಹಾಗೂ ಶೌರ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವವನು ಮತ್ತು ದುಷ್ಕರ್ಮಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಶಿಕ್ಷಿಸುವನು, ಇವೇ ಮುಂತಾದ ಸದ್ಗುಣಗಳನ್ನು ನೀನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಹೊಂದಿರುವೆಯೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೆ. ನೀನು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಬಂದವನೆಂದು ನಾನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ತಾರಾ ನನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದರೂ, ನಾನು ನನ್ನ ಸಹೋದರನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡುವಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯುವಷ್ಟು ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ನೀನು ಇಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ನಾನು ಸುಗ್ರೀವನ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡಲು ಬಂದೆ. ಸದ್ಗುಣಶೀಲನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ನೀನು ಸಾಕಷ್ಟು ಪಾಪಿಯೆಂದು ನನಗೀಗ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ.

“ನನ್ನಂಥ ವಾನರರು ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತೇವೆ; ಹಣ್ಣು-ಗೆಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಜೀವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ನಿಮ್ಮಂಥ ಮಾನವರಿಗೆ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಪಕ್ಷ ಆಹಾರ ಅಗತ್ಯ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ನಮ್ಮ ನಡುವೆ ಯಾವುದೇ ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವಲ್ಲವೇ? ಮಾನವರು ಮಾಂಸ ಮತ್ತು ಚರ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಕೋತಿಯ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನುವುದು ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ನಿಷಿದ್ಧ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಕಪಿಯ ಚರ್ಮವನ್ನು ಧರಿಸಲು ಅಥವಾ ಅದರ ಚರ್ಮ ಮತ್ತು ಎಲಬುಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಜ್ಜನರಿಗೆ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಯಂತೆ ಬೇಟೆಯಾಡಲೂ ಸಹ ನಿನಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಮರ್ಥನೆಯಿಲ್ಲ.

“ನಿನ್ನ ಮಡದಿಯನ್ನು ಮರುಪಡೆಯುವ ಭರವಸೆಯಿಂದ ಸುಗ್ರೀವನಿಗೆ ಸಹಕರಿಸುವುದರ ಬದಲು, ನೀನು ನನ್ನ ಬಳಿ ಬರಬಹುದಿತ್ತು. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಯಾವುದೇ ದ್ವೇಷದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ನೆಲದಡಿ ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ್ದರೂ ತಾನೆ ಏನೀಗ; ಕೇವಲ ಒಂದು ದಿನದಲ್ಲಿ ನಾನಾಕೆಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಕರೆತರುತ್ತಿದ್ದೆ. ರಾವಣನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

“ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ನಿಯಮಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ, ನನ್ನ ಮರಣದ ನಂತರವೇ ಸುಗ್ರೀವ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಏರುವುದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ನೀನೀಗ ಅವನ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಮಾರಣಾಂತಿಕ ಗಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ನಿನಗಾವ ಸಮರ್ಥನೆಯಿದೆ?”

ವಾಲಿಯು ಒಡ್ಡಿದ ಮೇಲಿನ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗಳಿಗೆ ರಾಮ ವಿವರವಾದ ಉತ್ತರ ಹೀಗೆ ನೀಡಿದ —
 “ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ರಾಜವಂಶದ ಪೂರ್ವಜ ಮನು ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ರಾಜವಂಶದ ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಕಾರಣ, ಈ ಭೂಮಿ ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ಅರಸರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೊಳಗಿದೆ. ಅತಿಸದ್ಗುಣಸಂಪನ್ನನಾದ

ಭರತಚಕ್ರವರ್ತಿ ದೇಶವನ್ನೀಗ ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಮತ್ತು ಅವನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ದುಷ್ಕರ್ಮಿಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸುವ ಅತ್ಯುನ್ನತ ರಾಜಧರ್ಮವನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯಲು ಬದ್ಧಕಂಕಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

“ಶಾಸ್ತ್ರವಚನಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ, ಕಿರಿಯ ಸಹೋದರ ಹಾಗೂ ಸದ್ಗುಣಶೀಲ ಶಿಷ್ಯನಾದವನು ಸ್ವಂತ ಮಗನಂತೆ. ಸುಗ್ರೀವ ನಿನ್ನ ತಮ್ಮ. ಅವನು ನಿರೋಷಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ನೀನವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿರುವೆ ಮತ್ತವನನ್ನು ಕಿಷ್ಕಿಂಧೆಯಿಂದ ಹೊರಗಟ್ಟಿರುವೆ. ಆತ ಕೈಹಿಡಿದ ಪತ್ನಿ, ರುಮಾ, ನಿನ್ನ ಸೊಸೆಗೆ ಸಮಾನ. ಆದ್ದಾಗ್ಯೂ, ನೀನು ಆಕೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಾಮಾಂಧನಾಗಿ ಆಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಭೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಘೋರ ಅಪರಾಧಿ. ತನ್ನ ಮಗಳು, ಸಹೋದರಿ ಅಥವಾ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕಾಮದಿಂದ ಒಡನಾಟ ಹೊಂದಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಹಿತವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯಾಗಿದೆ. ರಾಜನಾದ ಭರತನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠಾವಂತ ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಅದುವೇ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದೇನೆ.

“ಸುಗ್ರೀವನೊಡನೆ ನನ್ನ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಸ್ನೇಹ ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮರಳಿ ಆತನ ಕೈಸೇರಿಸುವೆನೆಂದು ಇತರ ವಾನರರ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ನನ್ನಂಥ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ಎಂದಾದರೂ ತನ್ನ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದು ಹೇಗೆ? ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣ.

“ನಿನ್ನ ಸಹೋದರನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾಗ, ನಿನಗೆ ಹೊಡೆತ ಬಿದ್ದಿದೆ ಎಂದು ನೀನು ದೂರಿಯೆ. ನೀನೊಂದು ಕೋತಿ ಮಾತ್ರವೆಂದು ನೆನಪಿರಲಿ. ಪ್ರಾಣಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ಕದನದ ಸವಾಲೊಡ್ಡಿದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಮನುಷ್ಯರ ಅಭ್ಯಾಸವಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಜಿಂಕೆಯೊಂದು ಜಾಗರೂಕವಾಗಿದೆಯೋ ಅಥವಾ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿದೆಯೋ ಎಂದೆಣಿಸದೆ, ಮತ್ತು ಅದು ಅವನಿಗಭಿಮುಖವಾಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೇ ವಿಮುಖವಾಗಿದೆಯೋ ಎಂದು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ಬೇಟೆಗಾರ ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಕೋತಿಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಬಾಣ ನಾಟಿದಾಗ, ನೀನು ಯಾರೊಂದಿಗಾದರೂ ಹೋರಾಡುತ್ತಿದ್ದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ಅಪ್ರಸ್ತುತ.

“ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನುರಿತವರು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವ ಎರಡು ಶ್ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ, ಮನು ಹೀಗೆಂದು ಘೋಷಿಸಿದ್ದಾನೆ — ‘ಪಾಪವನ್ನೆಸಗಿದ ಜನರು ರಾಜರಿಂದ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದರಿಂದ, ಪಾಪಮುಕ್ತರಾಗಿ ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮಾನವರಂತೆ, ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಕಳ್ಳನಾದವನು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನನುಭವಿಸಿದ ಮೂಲಕ ಅಥವಾ ಕ್ಷಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕಾರಣ, ಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿದವನೂ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಕ್ತನೂ

ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ದೋಷಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸದ ರಾಜನಿಗೆ ಆ ದುಷ್ಟನ ಪಾಪ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.' ನೀನು ಹೀನವಾದ ಪಾಪವನ್ನು ಎಸಗಿರುವೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವ ಮೂಲಕ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಆ ಪಾಪದಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನೀನೀಗ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಬಹುದು.”

ರಾಮನ ವಿವರಣೆಯಿಂದ ವಾಲಿಗೆ ಪರಿಪೂರ್ಣ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ರಾಮನಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು, “ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ಅತ್ಯಂತ ಸಮಂಜಸವಾಗಿದೆ. ನಾನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಆಡಿದ, ತರವಲ್ಲದ ಹಾಗೂ ಕಟುವಾದ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು,” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ವಾಲಿ. ನಂತರ ತನ್ನ ಎಳೆವಯಸ್ಸಿನ ಮಗನಾದ ಅಂಗದನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಹಾಗೂ ಸುಗ್ರೀವ ಮತ್ತು ಅಂಗದ ಇವರ ನಡುವೆ ಉತ್ತಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ರಾಮನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ರಾಮ ಅವನ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿದ.

27. ಮತಪರಿವರ್ತನೆ — ಒಂದು ಅಸಾಂಗತ್ಯ

ಒಮ್ಮೆ ಮತಾಂತರ ಮಾಡುವವನು ಒಬ್ಬನಿಗೆ ತಾನು ಅವನ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ, ‘ಮತಾಂತರಗೊಂಡ’ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತಾಂತರಕಾರನನ್ನು ಔತಣಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ, ತನ್ನ ಆಹ್ವಾನಿತನಿಗೆ ಹಂದಿಮಾಂಸವನ್ನು ಬಡಿಸಿದ. ಅತಿಥಿ, “ಏನಿದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆತಿಥೇಯ, “ಇದು ಹಂದಿಮಾಂಸ, ಸ್ವಾಮಿ!” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ. “ಏನು! ಹಂದಿಮಾಂಸ!” ಎಂದುಧರಿಸುತ್ತಾ ಅತಿಥಿ, “ಅದನ್ನು ನನ್ನ ತಟ್ಟೆಯಿಂದ ದೂರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ನಾನು ಅಂತಹ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದ. ಆತಿಥೇಯ ಬೇಸರಪಡಲಿಲ್ಲ. “ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಮತಾಂತರಗೊಳಿಸಿದ್ದೀರೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ನನ್ನ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀವೇಕೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಬಾರದು?” ಎಂದು ಸವಾಲೊಡ್ಡಿದ. “ಹಂದಿಮಾಂಸ ಅಪವಿತ್ರ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ ಮತಾಂತರಕಾರ. “ನೀವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನೀರು ಸಿಂಪಡಿಸುವ ಮೂಲಕ ನನ್ನ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಜಾತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದಂತೆಯೇ, ನಾನು ಹಂದಿಮಾಂಸದ ಮೇಲೆ ನೀರು ಸಿಂಪಡಿಸುವ ಮೂಲಕ ಕುರಿಯ ಮಾಂಸವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಕುರಿಯ ಮಾಂಸವಾಗಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು ಹಂದಿಮಾಂಸವಲ್ಲ. ನೀವು ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದೆ,” ಎಂದು ಆತಿಥೇಯ ವಾದಿಸಿದ. ಮತಾಂತರಕಾರನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಉತ್ತರವಿರಲಿಲ್ಲ.

ನೀರನ್ನು ಚಿಮ್ಮುಕಿಸುವಂತಹ ಕೆಲವು ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಂದ ಸನಾತನ ಹಿಂದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನನ್ನು ಯಾವುದೇ ಇತರ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಬಹುದೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು

ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸನಾತನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವನು ಭ್ರಷ್ಟನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಪತಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ವಿವಿಧ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಗಳು ವಿಹಿತವಾಗಿವೆ. ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರವಿಹಿತ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, 'ಮತಾಂತರ' ಆಗಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಮುಂದುವರೆಯಬಹುದು.

ದೇವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ರಯ

ಅಧರ್ಮವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಲು ಮತ್ತು ಧರ್ಮದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಲು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಸಹಾಯ ಯಾರಿಂದಲೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಅದು ಸರ್ವಶಕ್ತ, ಸರ್ವಜ್ಞ, ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ ಹಾಗೂ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುವ ಮತ್ತದನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ದೇವರಿಂದ. ದೇವರು ಮತ್ತು ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಈ ವಿಭಾಗದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ.

28. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ದೇವರಿದ್ದಾನೆ

ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ, ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದ ಯಾವುದರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೂ ನಂಬಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಮರದಲ್ಲಿ ಬೀಸುವ ಎಲೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಅವನ ತಂದೆ, “ನೀನು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಗಾಳಿಯ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ನೋಡು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. “ನೀವು ನನಗೆ ಎಲೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಗಾಳಿಯನ್ನಲ್ಲ. ಗಾಳಿ ಎಲ್ಲಿದೆ?” ಎಂದು ಹುಡುಗ ಸವಾಲೊಡ್ಡಿದ. ಒಡನೆ ತಂದೆ ಹುಡುಗನ ಮೂಗಿನ ಹೊಳ್ಳೆ ಮತ್ತು ಬಾಯಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿದರು. ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿ ಹುಡುಗ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಣಗಾಡಿದ. ಒಂದು ನಿಮಿಷದೊಳಗೆ ತಂದೆ ಅವನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. “ನೀವು ನನ್ನ ಉಸಿರಾಟವನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧಿಸಿದ್ದೀರಿ. ನನಗೆ ಅಡಚಾಟಲಾಯಿತು,” ಎನ್ನುತ್ತ ಹುಡುಗ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ. “ನೀನು ಏನನ್ನು ಉಸಿರಾಡಬೇಕಿತ್ತು?” ಎಂದು ತಂದೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. “ಗಾಳಿಯನ್ನು,” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ, ಹುಡುಗ ಅದರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ.

ಗೋಚರವಾಗದಿರುವುದು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲವೆನ್ನಲು ಯಾವಾಗಲೂ ಗಮಕವಲ್ಲ. ಗಾಳಿಯನ್ನು ಹೇಗೋ, ಅಂತೆಯೇ ದೇವರನ್ನು ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಗ್ರಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಆದಾಗ್ಯೂ ದೇವರು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವವನು, ಪಾಲಿಸುವವನು ಮತ್ತು ಸಂಹಾರ ಮಾಡುವವನು ದೇವರೇ.

29. ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾಸ್ತಿಕ

ನಾಸ್ತಿಕನಾಗಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಗೌರವ ಹೊಂದಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದರು. ನನ್ನೊಂದಿಗಿನ ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, “ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನರು ನಿಜಕ್ಕೂ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತರು. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ತಪ್ಪಿತಸ್ಥರಾಗಿದ್ದರೂ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಕಾನೂನು ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾಪಾಡಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪೊಲೀಸರ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಜನರು ದೇವರ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇ. ಹಾಗಾಗಿ, ದೇವರ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೆದರಿದ್ದರು.

“ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ನನ್ನಂತಹ ಜನರು ದೇವರಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಧರ್ಮ-ಶಾಸ್ತ್ರ ಎಲ್ಲ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ್ದೆಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಂತಹ ನಮ್ಮ ವಾಕ್ಯಾತ್ಮಯದಿಂದ ಜನರು ಆಕರ್ಷಿತರಾಗಿ ನಾವು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ನಾವು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಂತೆ ಏನೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಜನರು ನಿರ್ಭಯರಾಗಿಬಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕಾನೂನನ್ನು ತೋಚಿದಂತೆ ಉಲ್ಲಂಘಿಸುತ್ತಾರೆ. ನೀತಿ ಧರ್ಮ ಇದಾವುದಕ್ಕೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬೆಲೆ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ದೇವರನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದವು; ಆದರೆ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಸೂಕ್ತವಾದ ಬದಲಿಯನ್ನು ತರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನಗನಿಸುವುದೇನಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನವರು ಭಾರಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರು; ದೇವರೊಬ್ಬ ಇದ್ದಾನೆ ಅಂತ ತಂದು ಕೊಡಿಸಿ, ತಮಗೆ ತೋರಿದ್ದನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದರು,” ಎಂದು ತಮ್ಮ ಇಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡರು.

ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡಂತೆ, ದೇವರನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯದಿರುವುದು ನಾಸ್ತಿಕನಿಗೂ ಒಳಿತೆ!

30. ದೇವರು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಐಂದ್ರಜಾಲಿಕ

ಐಂದ್ರಜಾಲಿಕನೊಬ್ಬ ಕೆಲವು ಜನರ ಮುಂದೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ‘ಇಂಡಿಯನ್ ರೋಪ್ ಟ್ರಿಕ್’ (ಭಾರತದ ಹಗ್ಗದ ಇಂದ್ರಜಾಲ) ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ. ಒಂದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಮೇಲೆಸೆದು, ಅದನ್ನು ಹತ್ತಿ, ಜನರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮಾಯವಾದ. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಅವನು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಗೆ ಕಾಳಗದ ಶಬ್ದಗಳು ಕೇಳಿಬಂದವು. ನಂತರ, ಅವನ ದೇಹ ಚೂರುಚೂರಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಅವನು ಯಾವ ಗಾಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಲವಲವಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಮುಂದೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ. “ಇದೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಇಂದ್ರಜಾಲ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದವನು ಕೇವಲ ನಾನೊಬ್ಬನೆ,” ಎಂದು ಸ್ವಬ್ಧರಾಗಿದ್ದ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಮಾಂತ್ರಿಕ ವಿಶದಪಡಿಸಿದ.

ಕೆಲವು ನಾಸ್ತಿಕರು, “ಒಂದು ಮಡಕೆ ತಯಾರಿಸಲು ಕುಂಬಾರನಿಗೆ ಮಣ್ಣು, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಸ್ಥಳ ಮತ್ತು ಅವನ ಚಕ್ರ ಮುಂತಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳು ಅಗತ್ಯ. ದೇವರು ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ದೇವರಿಗದು ಆಸಾಧ್ಯ. ಏನೇ ಇರಲಿ, ಪ್ರಪಂಚ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ ಜಗತ್ತನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಮೂಲವಸ್ತುಗಳು, ಆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕರಿಸುವ ಸಾಧನಗಳು ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಸ್ಥಳ — ಇದಾವುವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ,” ಎಂದೆಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಅಸಮರ್ಥನೀಯ. ಈ ಹಿಂದೆ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಜಾದುಗಾರನು ತಾನಿದ್ದ ನೆಲದ ಮೇಲಿಂದ ಅಲುಗಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಬಹುಶಃ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದು ಮೋಡಿ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಬೆರಗಾಗಿಸುವ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಅದೇ ರೀತಿ, ಅತಿದೊಡ್ಡ ಜಾದುಗಾರನಾದ ದೇವರು, ಮೂಲವಸ್ತುಗಳ, ಉಪಕರಣಗಳ ಅಥವಾ ಸ್ಥಳದ

ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಮಾಯೆಯ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಜಗತ್ತನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಟ್ಟಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕಲ್ಲರಗುಗಳ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ, ಮನೆಗಳು ಹಾಗೂ ರಸ್ತೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಕನಸಿನ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲು ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಕೂಡ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅಂದಮೇಲೆ, ಹೊರಗಿನ ವಸ್ತುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುವ ದೇವರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇಕೆ?

31. ದೇವರ ವಿಧಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳಿಲ್ಲ

ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ ತೆಳ್ಳನೆಯ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ಕಂಡು, “ಈ ತೆಳ್ಳವಾದ ಬಳ್ಳಿಗೆ ಈ ದೊಡ್ಡ ಗಾತ್ರದ ಕಾಯನ್ನು ಹೊರಿಸಲು ದೇವರು ಅದೆಷ್ಟು ಕ್ರೂರಿಯಾಗಿರಬೇಕು?” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ಮುಂದೆ ನಡೆದು ದೊಡ್ಡ ಬೇವಿನಮರದ ಬಳಿ ಬಂದ. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಕಾಯನ್ನು ನೋಡಿ, “ನಿಜಕ್ಕೂ ದೇವರು ಹುಚ್ಚನಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ಭಾರಿ ಮರದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಪುಟಾಣಿ ಕಾಯನ್ನು ಇರಿಸಿದ್ದಾನೆ,” ಎಂದಂದುಕೊಂಡ. ಹಾಗೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಅವನ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ಮೇಲೆಂದು ಬೇವಿನಕಾಯಿ ಬಿತ್ತು. ಅದು ಸಣ್ಣದಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ನೋವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತ್ತು. ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಅವನಿಗೆ, “ನಾನು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಿಂದೂ ಮುಂದೂ ಆಲೋಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ದೇವರನ್ನು ದೂಷಿಸಿದೆ. ಈ ಮರಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಗಾತ್ರದ ಕುಂಬಳಕಾಯನ್ನು ದೇವರು ಹೊರಿಸಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಗತಿ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತು? ಅವನು ಈ ಮರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಾಯನ್ನು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ತೆಳ್ಳನೆಯ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಬಳ್ಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಕಾಯನ್ನು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ, ನಾನು ತುಸು ಗಾಯದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು,” ಎಂದರಿವಾಯಿತು.

ಒಬ್ಬ ರಾಜನ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಬಹಳ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠ ಮಂತ್ರಿ ಯಾವಾಗಲೂ, “ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆ ಏನೇ ಇರಲಿ, ಅದು ನಮ್ಮ ಒಳಿತಿಗೇ,” ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಒಮ್ಮೆ ರಾಜ ತನ್ನ ಬೆರಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅತಿ ಸಂಕಟದಲ್ಲಿದ್ದ. ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು, “ಇದೂ ನನ್ನ ಒಳಿತಿಗಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಿರಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಹೌದೆಂದ ಮಂತ್ರಿ. ಕೋಪಗೊಂಡ ರಾಜ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದ.

ಮರುದಿನ ರಾಜ ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಹೋದ. ತನ್ನ ಪರಿವಾರದಿಂದ ಬೇರ್ಪಟ್ಟು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿದ. ತಾವು ಪೂಜಿಸುವ ದೇವತೆಗೆ ನರಬಲಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಬಯಸಿದ ಕೆಲವು ಉಗ್ರ ಬುಡಕಟ್ಟು ಜನರು ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಪೂಜಾರಿಯ ಬಳಿ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಪೂಜಾರಿ ರಾಜನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, “ಬಲಿಯಾಗಿ ಕೊಡಲು ಈತ

ಅನರ್ಹ. ಅವನಿಗೊಂದು ಬೆರಳು ಇಲ್ಲ; ನಾವು ಅಂಗಲೋಪವಿಲ್ಲದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಲಿಕೊಡಬಹುದು," ಎಂದ. ರಾಜನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆಮಾಡಲಾಯಿತು. ಬದುಕಿ ಬಂದದ್ದು ತನ್ನ ಭಾಗ್ಯವೆಂದೆಣಿಸಿದ ಅವನು ತನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ ಮರಳಿದ. ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸಿದ್ದನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ತಾನು ಬೆರಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡದ್ದೂ ತನ್ನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಎಂದು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿ ಹೇಳಿದ್ದನಷ್ಟೆ. ಆ ಬೆರಳು ಕಡೆದುಹೋಗದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ತಾನು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಸಚಿವನನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕೆರಳಿದ ಕುತೂಹಲದಿಂದ, ರಾಜ ಅವನನ್ನು, "ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೂ ದೈವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ನಿಮಗಾದ ಒಳಿತೆಂದು ಎಣಿಸುವಿರೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ. "ಹೌದು. ನಾನು ಬಂಧನದಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿನಿಮ್ಮೊಟ್ಟಿಗಿದ್ದು ನಾನೇ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೆ," ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ.

ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಭಗವಂತನ ಸೃಷ್ಟಿ ದೋಷರಹಿತ ಹಾಗೂ ಅವನು ವಿಧಿಸುವುದು ಜೀವಿಗಳ ಒಳಿತಿಗಾಗಿಯೇ ಎಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

32. ತಕ್ಕ ಸಮಯಕ್ಕೆ ದೇವರು ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ

ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ದಂಪತಿಗಳಿದ್ದರು. ಹೆಂಡತಿಗೆ ಎಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ತಾಯಿಯ ಕರುಳು. ಆದ ಕಾರಣ, ಆಕೆಗೆ ಸಂತಾನದ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಗಂಡನಿಗಿಂತ ತೀವ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಸಂತಾನಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ತಾನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಅಥವಾ ಸಾಧನೆ ಏನೆಂದು ನಾನಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಲೋಚಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಗಂಡ ಸಂತಾನದ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಬಹುತೇಕ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಆಕೆ ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ಬಲಿಕೊಟ್ಟು ಅದರ ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದರೆ, ಆಕೆಗೊಂದು ಮಗು ಹುಟ್ಟುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತನ್ನ ಪತಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದಳು. ಅಂತಹ ಆಲೋಚನೆಗೆ ಎಡೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಜಬ್ಬರಿಸಿದ.

ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು. ಆಕೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದಳು. ಕಾಲ ಕ್ರಮೇಣ, ಒಂದು ಮಗು ಹುಟ್ಟಿ ದಂಪತಿಗಳ ಕಣ್ಮಣಿಯಾಯಿತು. ಗಂಡ ಆಕೆಗೆ, "ನೋಡು, ಯಾವುದೇ ಕೆಟ್ಟ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬಾರದೆಂದು ನಿನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದನಲ್ಲವೇ? ದುರ್ಮಾರ್ಗವನ್ನೆಂದಿಗೂ ಭಗವಂತ ಮೆಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ನನ್ನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿರುವೆ; ನಮಗೀಗ ದೇವರು ಮುದ್ದು ಮಗುವನ್ನು ಕರುಣಿಸಿದ್ದಾನೆ," ಎಂದ. ಹೆಂಡತಿ ನಾಚಿ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕಳು. ಏನೋ ಅಪರಾಧ

ನಡೆದಿರಬೇಕೆಂಬ ಗುಮಾನಿಯಿಂದ, “ಬಾಯಿ ಬಿಡು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇನೋ ಇದೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ,” ಎಂದ. ನಡುಗುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ, “ಸುಮಾರು ಒಂದು ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ, ನಮ್ಮ ನೆರೆಯ ಮಗು ಸತ್ತುಹೋಯಿತೆಂದು ನೆನಪಿದೆಯೇ?” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದಳು. ಏನಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ ಆತನಿಗೆ ಕಳವಳ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ ನೇರ ಮುಖವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, “ಹೌದು, ನೆನಪಿದೆ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ. ಆಕೆ ಪಿಸುಮಾತಿನಲ್ಲಿ, “ಆ ಮಗು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೊಂದವಳು ನಾನು; ಅದರ ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಮಗು ನಮಗೆ ಜನಿಸಿದೆ,” ಎಂದಾಗ ಹೇಳಿದಳು.

ಹೆಂಡತಿಯ ತಪ್ಪೊಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದ ಗಂಡನಿಗೆ ಬಹುತೇಕ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಂತಾಯಿತು. ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವನು ದೇವರನ್ನು, “ಓ ದೇವರೆ! ನಿನ್ನ ದರ್ಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಕತ್ತಲೆ ಮಾತ್ರ, ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ,” ಎಂದು ದೂರಿದ. ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಮತ್ತು ತಪ್ಪನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸದ ದೇವರ ಕಾರುಬಾರಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅತಿ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಿಂದ, ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ತಿಂಗಳುಗಟ್ಟಲೆ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದೆ ಅಲೆದಾಡಿದ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ದೊರೆತಮೇಲೆ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಮರಳಿದ. ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರಿತ ಅವನು, ಕೆಲವು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೋರಿದ. ಅವರು, “ನೀನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಭೂಕಂಪವಾಯಿತು. ಕೆಲವು ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹಾನಿಯಾಯಿತು. ಆದರೆ, ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ನಿನ್ನ ಮನೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕುಸಿದು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಗುವನ್ನು ಅಪ್ಪಳಿಸಿತು,” ಎಂದವನಿಗೆ ಮಾಹಿತಿ ನೀಡಿದರು. ಆಘಾತ ಮತ್ತು ದುಃಖದಿಂದ ತತ್ತರಿಸುವ ಬದಲು, ಆತ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡುತ್ತ, “ಓ ಭಗವಂತ! ತಪ್ಪಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಳಂಬವಿದೆಯೇ ಹೊರತಾಗಿ ಕತ್ತಲಿಲ್ಲ,” ಎಂದ. ದೈವ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಒಡ್ಡಿದೆಯೆಂದವನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು.

ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಕಾರನಾದ ಪೂಜ್ಯ ಮನು ತಿಳಿಸಿದಂತೆ, ಅಧರ್ಮದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದವರೆಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ; ಬಳಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತಾನೆ; ನಂತರ ತನ್ನ ವಿರೋಧಿಗಳ ಮೇಲೆ ಗೆಲುವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಏರುತ್ತಾನೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ದೀರ್ಘಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗುತ್ತಾನೆ. ದೇವರ ಕಾನೂನಿನ ಚಕ್ರ ನಿಧಾನವಾಗಾದರೂ, ನಿಖರವಾಗಿ ಸುತ್ತುತ್ತದೆ. ಪಾಪಿಯಾದವನಿಗೆ ತನ್ನ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಮಯ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

33. ಭಗವಂತನ ಕರುಣಾಪೂರಿತ ನ್ಯಾಯ

ಒಂದು ದಿನ ಗಂಗೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಚಿತ್ರಕೂಟ ಪರ್ವತದ ಈಶಾನ್ಯ ತಳದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಮತ್ತು ಸೀತೆ ವಾಸವಾಗಿದ್ದಾಗ, ಒಂದು ಕಾಗೆ ಸೀತೆಯನ್ನು ಕುಕ್ಕಿತು. ದುಷ್ಟ ಕಾಗೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಇಂದ್ರನ ಮಗ. ಆಕೆ ಮಣ್ಣುಹೆಂಟೆಯನ್ನು ತೂರಿ, ಕಾಗೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು; ಆದರೂ ಉದ್ಭಟತನದಿಂದ ಆಕೆಯ ಬಳಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕದಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ರಾಮ ಆಕೆಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಗ, ಆ ದುಷ್ಟ ಪಕ್ಷಿ ಆಕೆಯ ಸ್ತನದ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹಲ್ಲೆಮಾಡಿತು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಆಕೆಯ ಎದೆಯನ್ನು ಕುಕ್ಕಿ ಹರಿದುಹಾಕಿತು. ಆಕೆಯ ರಕ್ತದ ತೇವ ರಾಮನನ್ನ ಮುಟ್ಟಿತು. ಸೀತೆ ರಾಮನನ್ನು ನಿದ್ರೆಯಿಂದೆಬ್ಬಿಸಿದಳು. ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ರಾಮ, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಯಾರೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಕೇಳಿದ. ನಂತರ ತನ್ನ ಪಂಜದಲ್ಲಿ ರಕ್ತದ ಕರೆಯಿದ್ದ ಆ ಕಾಗೆ ಸೀತೆಯ ಮುಂದೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ತಾನೇ ಕಂಡ. ಪಕ್ಷಿ ಬೇಗನೆ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿತು.

ಕೋಪಗೊಂಡ ರಾಮ ದರ್ಭಿಹಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹೂಡಿ, ಅಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಕಾಗೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಇಂದ್ರನ ಮಗನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ. ಕಾಗೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೆಡೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಹಾರಿಹೋದರೂ ಅಸ್ತ್ರದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಂದ್ರ, ದೇವತೆಗಳು ಮತ್ತು ಋಷಿಗಳು ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅದು ರಾಮನಲ್ಲಿ ಮೊರೆ ಹೊಕ್ಕಿತು. ಕಾಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಗೆ ಅರ್ಹವಾಗಿದ್ದರೂ, ರಾಮ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ರಕ್ಷಣೆ ನೀಡಿದ. ಅಸಹಾಯಕವಾಗಿ ಬಳಿಬಂದಿದ್ದ ಪಕ್ಷಿಗೆ, “ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ನಿರರ್ಥಕಗೊಳಿಸಲಾಗದು. ಆದ ಕಾರಣ, ನೀನೇ ಒಂದುಪಾಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸು,” ಎಂದ. ಕಾಗೆ, “ನಿನ್ನ ಬಾಣ ನನ್ನ ಬಲಗಣ್ಣನ್ನು ತಗೆಯಲಿ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿತು. ರಾಮ ಅದರ ಮನವಿಗೆ ಆಗಲೆಂದ; ಆದ್ದರಿಂದ ಅಸ್ತ್ರವು ಅದರ ಬಲಗಣ್ಣನ್ನು ಕುರುಡಾಗಿಸಿತು; ಆದರೆ ಅದರ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿತು.

ರಾಮನು ಹೀಗೆ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅಪಾರವಾದ ಅನುಕಂಪೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ. ಕರುಣೆಯಿಂದಾಗಿ ರಾಮ ಮರಣದಂಡನೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಕಾಗೆಯು ಕೇವಲ ಒಂದು ರೆಕ್ಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಅತ್ಯಲ್ಪವಾದ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯವಲ್ಲದ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಅದನ್ನು ಗುರಿಪಡಿಸಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿದೆ. ಇಂದ್ರನ ಮಗನ ಈ ನೀಚ ಕೃತ್ಯ, “ಕಾಮದ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರುವವನು ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಾಚಿಕೆಪಡುವದಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ ತನ್ನ ನಡವಳಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಗೆ ಹೆದರುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂಬ ಮಾತಿನ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಕಾಮದ ವಿನಾಶಕಾರಿ ಸ್ವಭಾವ ಇಂತಹುದು.

ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಹಾದಿಗೆಟ್ಟ ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಕಾರಣ, ನಿರೂಢ ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಹಿಂಸಾವಾದಿಯಾದ ತಾನು, ಕೊಲೆಗಾರರು ಮತ್ತು ಅತ್ಯಾಚಾರಿಗಳನ್ನು ಸಹ

ಜೀವಾವಧಿ ಶಿಕ್ಷೆಯ ದೀರ್ಘಕಾಲದ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿಕೊಡದು ಅಥವಾ ಅವರ ಜೀವನವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು. ಶಸ್ತ್ರಸಜ್ಜಿತ ದರೋಡೆ ಮತ್ತು ಕೊಲೆಗೆ ಪದೇ ಪದೇ ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನಾದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಅವರ ಮುಂದೆ ಕರೆತರಲಾಯಿತು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿರುದ್ಧ ಫಿರ್ಯಾದಿ ಪಕ್ಷ ಅತಿ ಬಿಗಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ, ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಫಿರ್ಯಾದಿ ಪಕ್ಷ ತನ್ನ ವಾದವನ್ನು ಉಚಿತ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲದಂತೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಪು ನೀಡಿ, ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು. ಮರುಗವಿಲ್ಲದ ಆ ದುಷ್ಕರ್ಮಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದ ಬಳಿಕ, ತನ್ನ ನೀಚ ಕೃತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ತೊಡಗಿದ.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ನಂತರ, ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ಮನೆಗೆ ನುಗ್ಗಿದ. ಬಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳ ತಿಜೋರಿಯನ್ನು ತೆರೆಯುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ. ಕದ್ದ ಮಾಲಿನೊಂದಿಗೆ ಪರಾರಿಯಾಗಲು ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವನ ಸದ್ದಿನಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರ ಹೆಂಡತಿ ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಹಿಂಜರಿಯದೆ, ದರೋಡೆಗಾರ ಕುತ್ತಿಗೆ ಹಿಸುಕಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಕೊಂದು ಪರಾರಿಯಾದ. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ತಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹಾದಿಗೆಟ್ಟು ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಪರವಾಗಿ ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಕೈಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಇದು ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈಗಿನ ಅಥವಾ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಡಿದ ಯಾವುದೇ ದೈಹಿಕ, ವಾಚಿಕ ಅಥವಾ ಮಾನಸಿಕ ಪಾಪ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ದುಃಖವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ತೀರುತ್ತದೆ. ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಶಾಸ್ತ್ರನಿಷಿದ್ಧವಾದ ನಡವಳಿಕೆ ಪ್ರಾಯಿಕವಾಗಿ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಫಲಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಅನ್ನುವ ಕಾರಣದಿಂದ, ದೇವರು ತಪ್ಪು ಮಾಡುವವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸದೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಾನೆಂದು ಕೆಲವರು ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಯೋಗ್ಯನೂ ಪೋಲುಗಾರನೂ ಆದವನ ಪಿತ್ತಾರ್ಜಿತ ಸಂಪತ್ತು ಹೇಗೋ, ಹಾಗೆ ನೀಚ ಸ್ವಭಾವದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಈಗಿನ ಸಮೃದ್ಧಿಗೆ ಅವನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಪುಣ್ಯ ಕಾರಣ. ನ್ಯಾಯವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸದ ಭಗವಂತ, ಪಾಪಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾನೆ; ಆದರವನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಡುವ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನೀಡಲಾಗುವ ದುಃಖವನ್ನು, ನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತೆ, ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಗ್ಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಉದಾಹರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರಂತೆ, ದೇವರ ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ ತಿಳಿಗೇಡಿನದಲ್ಲ. ಮೊದಲ ಬಾರಿ ತಪ್ಪನ್ನೆಸಗಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟವನಿಗೆ ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಡದವನಿಗೆ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂತೆಯೇ ತಿಳಿಯದೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿದ ಅಥವಾ ತಿಳಿದೂ ಅದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಮಾಡಿದವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೇವರು ಮೃದುವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ; ಆದರೆ ತಿಳಿದೂ ತಿಳಿದೂ ಪದೇ ಪದೇ ಪಾಪ ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಕಠಿಣವಾದ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತಾನೆ.

“ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಒಬ್ಬನ ಪಾಪ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ರೋಗದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಔಷಧಿಗಳು, ದಾನಗಳು, ಜಪ-ಪಾರಾಯಣಗಳು, ಹೋಮಗಳು ಮತ್ತು

ಭಗವಂತನ ಆರಾಧನೆಗಳು — ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಅದರಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು,” ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, “ತಿಳಿಯದೆ, ಅಥವಾ ತಿಳಿದೂ ಒಮ್ಮೆ, ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಿದೆ. ಆದರೆ, ಪದೇ ಪದೇ ಗಮನವಿಟ್ಟು ಎಸಗಿದ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪರಿಹಾರವಿದೆ?” ದೇಶದ ಕಾನೂನಿನ ಬಲೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೃಹ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದಾದರೂ, ಎಂದಿಗೂ ಭಗವಂತನ ಕರ್ಮದ ಕಾನೂನಿನಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯ. ನ್ಯಾಯ ಮತ್ತು ಸಹಾನುಭೂತಿ ದೇವರಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರ ಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ.

34. ಯಶಸ್ಸು ಮತ್ತು ಹಿರಿಮೆ ಭಗವಂತನ ದೇಸೆಯಿಂದ

ಪರಮಾತ್ಮ ತನ್ನ ದೈವೀ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವ ಅಸುರರ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಜಯ ಮತ್ತು ಅದರ ಸಲುವುಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನೀಡಿದ. ಆದರೆ, ದೇವತೆಗಳು ತಮಗೊದಗಿದ ಯಶಸ್ಸಿನಿಂದಾಗಿ ಗರ್ವಿಷ್ಣರಾದರು. “ಈ ಗೆಲುವು ನಿಜಕ್ಕೂ ನಮ್ಮದೇ! ಈ ಹಿರಿಮೆ ನಮಗೇ ಸಲ್ಲಬೇಕು!” ಎಂದವರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಅವರ ಸೊಕ್ಕನ್ನು ಮುರಿಯುವ ಮೂಲಕ ಅವರನ್ನನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ದೇವರು ಅವರ ಮುಂದೆ ಯಕ್ಷನ (ಪೂಜ್ಯ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಜೀವಿಯ) ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ.

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದುದು ಯಾರೆಂದು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಅಗ್ನಿದೇವನನ್ನು ಕುರಿತು, “ನೀನು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ. ಹೋಗಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿ,” ಎಂದರು. ಅಗ್ನಿ ಒಪ್ಪಿ ಯಕ್ಷನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದ. ಆದರೆ, ಯಕ್ಷನ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಅಗ್ನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುವಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ ಬಾರದ ಕಾರಣ ಮೌನವಾಗಿದ್ದ. ಯಕ್ಷ ಅಗ್ನಿಯನ್ನು, “ಯಾರು ನೀನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು. “ನಾನು ಅಗ್ನಿ, ಅಗ್ರಗಾಮಿ. ಸೃಷ್ಟಿಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲ್ಲ ನಾನು, ಜಾತವೇದಸ್ ಎಂದೂ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ ಅಗ್ನಿ. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿ ತನ್ನ ಎರಡು ಹೆಸರುಗಳ ಮೂಲಕ ತಾನು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವನೆಂದು ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡ.

“ಅಂತಹ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಹೆಸರುಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ?” ಎಂದು ಯಕ್ಷ ಕೇಳಿತು. “ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಾನು ಸುಡಬಲ್ಲೆ,” ಎಂದ ಅಗ್ನಿ. ಯಕ್ಷ ಅಗ್ನಿಯ ಮುಂದೆ ಒಣ ಹುಲ್ಲೊಂದನ್ನು ಇಟ್ಟು, “ನಾನಿಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಈ ತೈಲಮಾತ್ರವನ್ನು ಸುಟ್ಟುಹಾಕು. ನಿನಗದನ್ನು ಸುಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ, ಎಲ್ಲವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ

ಸುಡಬಲ್ಲೆಯೆಂಬ ನಿನ್ನ ಬಣ ಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು,” ಎಂದಿತು. ಅತ್ಯುತ್ತಮದಿಂದ ಕೂಡಿ ಭರದಿಂದ ಅಗ್ನಿ ತೃಣವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದ. ಅದಷ್ಟೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಒಣಹುಲ್ಲಿನ ತುಂಡನ್ನು ಸುಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಸೂರುಳಿಟ್ಟಂತೆ ಸಾಧಿಸಲಾಗದೆ ಮಾನಭಂಗವಾಗಿ ಮೌನದಿಂದ ದೇವತೆಗಳ ಬಳಿ ಮರಳಿ, ಅವರಿಗೆ, “ಈ ಯಕ್ಷ ಏನೆಂದು ಪತ್ತೆಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ.

ನಂತರ ದೇವತೆಗಳು ವಾಯುದೇವತೆಯತ್ತ ತಿರುಗಿ, “ನೀ ಹೋಗಿ ಈ ಯಕ್ಷನ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿತುಕೊ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿದ ವಾಯು ಯಕ್ಷನ ಬಳಿ ಬಂದ. ಯಕ್ಷ, “ನೀನು ಯಾರು?” ಎಂದು ವಾಯುವನ್ನು ಕೇಳಿತು. “ನಾನು ವಾಯು, ವಾಸನೆಯ ವಾಹಕ; ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ನಾನು, ಮಾತರಿಶ್ವಾ ಎಂದೂ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ ವಾಯು. ಆಗ, “ಅಂತಹ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಹೆಸರುಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿತು ಯಕ್ಷ. “ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿರುವ ಯಾವುದನ್ನೂ ನಾನು ಹಾರಿಸಬಲ್ಲೆ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ ವಾಯು. ಯಕ್ಷ ವಾಯುವಿನ ಮುಂದೆ ಒಣಹುಲ್ಲೊಂದನ್ನು ಇರಿಸಿ, “ಇದನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿಕೊ,” ಎಂದು ಹೇಳಿತು. ಗಾಳಿ ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹ ಮತ್ತು ಬಲದಿಂದ ಒಣಹುಲ್ಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದರೂ, ಆ ತೃಣವನ್ನು ಸರಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾಚಿಕೆಗೆಟ್ಟು ದೇವರುಗಳ ಬಳಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ವಾಯು, ಯಕ್ಷ ನಿಜಕ್ಕೂ ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ತನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ.

ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ದೇವರುಗಳು ತಮ್ಮ ರಾಜನಾದ ಇಂದ್ರನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, “ಓ ಮಘವನ್, ಈ ಯಕ್ಷನ ಬಗ್ಗೆ ನೀನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪತ್ತೆಹಚ್ಚು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹಾಗಾಗಲೆಂದು ಹೇಳಿದ ಇಂದ್ರ ಅದನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದ. ಆದರೆ, ಯಕ್ಷ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಬಗ್ಗೆ ತನಗಿರುವ ಜಂಬವನ್ನು ತಣಿಸಲು ದೇವರು ಅವನಿಗೆ ಸಂದರ್ಶನವೊಂದನ್ನೂ ಸಹ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸೊಕ್ಕು ಪೂರ್ತಿ ಮುರಿದ ಮೇಲೆ, ಇಂದ್ರ ಇದ್ದಲ್ಲೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟ. ಇತರ ದೇವರುಗಳಂತೆ, ಅವನು ಹಿಂತಿರುಗಲಿಲ್ಲ. “ಇದಾವ ಯಕ್ಷ?” ಎಂದು ಮನಸಾರೆ ಚಿಂತಿಸಿದ. ಯಕ್ಷನ ಮೇಲೆ ಇಂದ್ರನಿಟ್ಟ ಏಕಾಗ್ರತೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ, ಹಿಮವಂತನ ಪುತ್ರಿಯಾದ ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವಾದ ಉಮಾ ಯಕ್ಷ ಇದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದಳು. ಎಂದಿಗೂ ಈಶ್ವರನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿದವಳು ಉಮಾ ಎಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ಬಲ್ಲ ಇಂದ್ರ, ಯಕ್ಷನ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ಅವಳು ಅವನಿಗೆ, “ಅದು ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತು,” ಎಂದು ಹೇಳಿ, “ಅಸುರರನ್ನು ಗೆದ್ದದ್ದು ಭಗವಂತ ಮಾತ್ರ. ನೀವು ದೇವತೆಗಳು ಕೇವಲ ಅವನ ಉಪಕರಣಗಳು. ಗೆಲುವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವನದು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಜಯ ಮತ್ತು ಮಹಿಮೆ ನಿಮ್ಮದೆಂದು ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಭಾವಿಸಿದ್ದೀರಿ,” ಎಂದು ಬಹುವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದಳು. ದೇವತೆಗಳ ಪೈಕಿ ಯಕ್ಷನೊಂದಿಗೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸಿ ಯಕ್ಷನ ದರ್ಶನಪಡೆವ ಮೂಲಕ ಯಕ್ಷನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದ ಮುಂದಾಳುಗಳಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು

ಮತ್ತು ಇಂದ್ರ ಇತರ ದೇವರುಗಳಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾದರು. ಅವರಲ್ಲೂ, ಉಮಾ ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳಿಂದ, ಯಕ್ಷ ನಿಜಕ್ಕೂ ಭಗವಂತನೆಂದು ಇಂದ್ರ ಅರಿತುಕೊಂಡದ್ದರಿಂದ, ಅವನು ಅಗ್ನಿ ಮತ್ತು ವಾಯುಗಳಿಗಿಂತ ಉತ್ಕೃಷ್ಟನಾದ.

ಕೇನೋಪನಿಷತ್ತಿನ ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುವಂತೆ, ದೇವತೆಗಳ ಜಯ ಮತ್ತು ಹಿರಿಮೆ ಕೇವಲ ಭಗವಂತನದ್ದೆಂದು ಇರಲಾಗಿ, ಮನುಷ್ಯರ ಯಶಸ್ಸು ಮತ್ತು ಕೀರ್ತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದೇನಿದೆ?

35. ಹೃದಯದೊಳು ನೆಲೆಸಿರುವವನು

ಪಾಂಡವರ ಹಿರಿಯ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಕೌರವ ದುರ್ಯೋಧನನೊಂದಿಗೆ ಪಗಡೆ ಆಟವಾಡಲು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಜೂಜಾಟ ಮುಂದುವರಿದಂತೆ, ಅವನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಸಹೋದರರನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡ. ಕೊನೆಗೆ ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ಅಡವಿಟ್ಟ. ಆಗಲೂ ಸೋತ. ದುರ್ಯೋಧನನ ದುಷ್ಟ ನಿದರ್ಶನದಂತೆ, ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆತರಲಾಯಿತು. ಆಕೆಯ ಮಾನವನ್ನು ಕಳೆಯಲು ದುಃಶಾಸನ ಅವಳ ವಸ್ತ್ರಾಪಹರಣ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಆಕೆ ಪಾಂಡವರತ್ತ ನೋಡಿ ತನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವಂತೆ ಯಾಚಿಸಿದಳು. ಅವರುಗಳು ಆಕೆಯ ಪರವಾಗಿ ಮಧ್ಯ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸಿದ್ದಾದರೂ, ಹಾಗೆ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ಭಗವಂತನೊಬ್ಬನೇ ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲನೆಂದು ಮನಗಂಡ ಆಕೆ, “ಹೇ ಕೃಷ್ಣ! ದ್ವಾರಕಾವಾಸಿ! ಎಲ್ಲಿರುವೆ? ಬಂದು ನನ್ನ ಮಾನವನ್ನು ಕಾಪಾಡು!” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಭಗವಂತ ಬರುವ ಮುನ್ನ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳ ವಿಳಂಬವಾಯಿತು. ದ್ರೌಪದಿ ಅಗ್ನಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಹೊರಬಂದಳು. ನಂತರ, ಆಕೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಕುರಿತು ಕೂಡಲೇ ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಳು. “ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ದ್ವಾರಕಾವಾಸಿಯೆಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಬಳಿ ಬರಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಬೇಕಾಯಿತು; ದ್ವಾರಕೆಯಿಂದ ಬರಬೇಕಿತ್ತು. ಬದಲಾಗಿ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಹೃದಯನಿವಾಸಿಯೆಂದು ಕರೆದಿದ್ದರೆ, ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ತಡವಿಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಹೇಳಿದ ಭಗವಂತ.

ದೇವರು ನಮ್ಮ ಹೃದಯದೊಳು ನೆಲೆಸಿರುವನೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆವುದು ಅನುಕೂಲವಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು, ವ್ಯಾಸರ ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಈ ಕಥೆಯಿಂದ

ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ದೇವರು ವೈಕುಂಠ ಅಥವಾ ಕೈಲಾಸದಂತಹ ಯಾವುದೋ ದೂರದ ಲೋಕದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂದು ಜನರು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವನು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಅಂತರ್ಯಾಮಿ.

ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ ಉಪನಿಷತ್ತು ಹೀಗೆಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ — “ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿರುವ, ಬುದ್ಧಿಯೊಳಗಿರುವ, ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸಿಲುಕದ, ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಶರೀರವಾಗಿ ಉಳ್ಳ, ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಒಳಗಿನಿಂದ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಅವನು ಅಂತರ್ಯಾಮಿ, ಅಂತರಿಕ ಶಾಸಕ; ಅವನು ಅಳಿವಿಲ್ಲದ ನಿನ್ನ ಆತ್ಮ.”

36. ಜೀವಾತ್ಮ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ, ಪರಮಾತ್ಮ ಬಿಂಬ

ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮುಖದ ಸ್ಪಷ್ಟ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡ ಮೂರ್ಖ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ, ಅದು ಅಂದವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಏನಿರಬಹುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದ. ಪ್ರತಿಬಿಂಬದಲ್ಲಿ ತಿಲಕವಿಲ್ಲದ ಬರಿಯ ಹಣೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ಹಣೆಗೆ ಕುಂಕುಮವನ್ನಿಟ್ಟರೆ ಅಂದವಾದೀತೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಇಡುವಾಗ ಅವನು ಮುಖವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸರಿಸಿದ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಟ್ಟ ಕುಂಕುಮ ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೊಂದಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇಡುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ವಿಫಲನಾದ. ಅಂತೆಯೇ ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ವಿಫಲನಾದ ನಂತರ, ಆ ಮೂರ್ಖ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಸರಿಪಡಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡ. ಕುಂಕುಮವನ್ನು ತನ್ನ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡ ತಕ್ಷಣವೇ, ಅದು ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ಮೇಲೆ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡ.

ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ಅಂದಗೊಳಿಸಲು, ಬಿಂಬವಾದ ಮುಖವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ, ನಾವು ಸಂತೋಷವನ್ನು ಬಯಸಿದರೆ, ದೇವರನ್ನು ನಾವಾರಾಧಿಸಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಂತೆ, ಪರಮಾತ್ಮನ ಮತ್ತು ಜೀವಾತ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ, ಮುಖ ಮತ್ತದರ ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ನಡುವೆ ಇದ್ದಂತೆ. ಮನಸ್ಸು ಜೀವಾತ್ಮನ ಅಡಿಯಾಳು. ತನ್ನ ಯಜಮಾನನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವುದು ಸೇವಕನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ಯಜಮಾನನಾದ ಜೀವಾತ್ಮನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಅದು ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ನೇರವಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸಿದರೆ, ಆ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತವೆ; ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅಂದಗೊಳಿಸುವ ಮೂರ್ಖನ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಅವು ಒಪ್ಪಾಗುತ್ತವೆ. ಬದಲಿಗೆ, ಅದು ಈಶ್ವರನನ್ನು ತನ್ನ ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ತನ್ನ

ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಸಂತೋಷವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಶಂಕರಭಗವತ್ಪಾದರು ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದ ಪದ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸೊಗಸಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

37. ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನಡೆಯಬಹುದು

ಭಕ್ತಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಲು ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ಅರ್ಹತೆ ಅಗತ್ಯವೇ? ಇದು ಬಹುತೇಕ ಏಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಜನಪ್ರಿಯ ಪದ್ಯವೊಂದು ಮನಮುಟ್ಟುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಲ್ಲಿ, “ಧರ್ಮವ್ಯಾಧನ ವೃತ್ತಿ ಯಾವುದು?” ಎಂದು ಮೊದಲಿನ ತಕ್ಕ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಧರ್ಮವ್ಯಾಧ ಕಸುಬಿನಿಂದ ಕಟುಕ. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅಂಟದೆ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ; ತನ್ನ ಹೆತ್ತವರ ಸೇವೆ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇದರ ಫಲವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಧಾರ್ಮಿಕನೆಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಯಿತು. ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಥೆಯಿದೆ.

ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯೊಬ್ಬ ತನ್ನ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೆಲವು ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದ. ಆತನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಅಮಾಯಕ ಹಕ್ಕಿ ಹಿಕ್ಕೆಯನ್ನು ಹಾಕಿತು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಕೋಪದಿಂದ ಅದನ್ನು ದುರುಗುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದ; ಅದು ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗಿಯಾಯಿತು. ಅಲೌಕಿಕ ಸಿದ್ಧಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ತೋರಿಕೊಂಡ ಕಾರಣ, ಗರ್ವದಿಂದ ಹಿಗ್ಗಿ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೊರಟ. ಒಂದು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿದ. ಮನೆಯ ಮಹಿಳೆ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಕಾಯುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಇದು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ಕೋಪವನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿತು. ಆದರೆ ಆ ಮಹಿಳೆ, “ನಿನ್ನಿಂದ ಸುಡಲ್ಪಡುವ ಹಕ್ಕಿನಾನ್ವಯ,” ಎಂದು ಶಾಂತವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು.

ಆ ಘಟನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮಹಿಳೆಗೆ ತಿಳಿದದ್ದು ಹೇಗೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಬೆರಗಾದ. ವಿನಮ್ರನಾಗಿ ಅವನು ಆಕೆಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನು ಕೋರಿದ. ಆಕೆ ಅವನನ್ನು ಧರ್ಮವ್ಯಾಧನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗೇಂದಳು. ಧರ್ಮವ್ಯಾಧ ತಾಯಿತಂದೆಯರಿಗೆ ಸೇವೆಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿದೇಳಿದ. ಆ ಬೋಧನೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಿತ್ತು; ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ಮಾತಾಪಿತೃಗಳಿಗೆ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದ. ತನ್ನ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅನೇಕರು ತೆಗಳಿದ್ದಾದರೂ, ಧರ್ಮವ್ಯಾಧ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಭಗವತ್ಪ್ರಸಂಗ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದ. ಹೀಗೆ, ಭಕ್ತಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು ವೃತ್ತಿಯ ಕಸುಬು ಯಾವುದೇ ನಿರ್ಬಂಧವಾಗದು.

ಇರಲಿ. ವಯಸ್ಸು? ಭಕ್ತನಾಗಲು ನಿಗದಿತ ವಯಸ್ಸುನಾಗಿರಬೇಕೆ? ಆ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ, “ಧ್ರುವನಿಗಿಷ್ಟು ವಯಸ್ಸು” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಧ್ರುವನ ತಂದೆ ಉತ್ತಾನಪಾದನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಡದಿಯಿದ್ದರು. ಧ್ರುವನ

ಮಲತಾಯಿ ಸುರುಚಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಂಡರಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಅವನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಿದಾಗ, ಅವನ ಬಯಕೆ ಈಡೇರಲಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಸುರುಚಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಉತ್ತಾನಪಾದ ಲಾಲಿಸಬೇಕೆಂದಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಿರಿಡುತ್ತ ಧ್ರುವ ತನ್ನ ತಾಯಿ ಸುನೀತಿಯ ಬಳಿ ಹೋದ. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಸುನೀತಿ ಅವನಿಗೆ ನೆರವಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ದೃಢವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಧ್ರುವ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ನಾರದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಆ ತರಳನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಸಂತಸಗೊಂಡು, ಭಗವಂತ ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನ ಆರಾಧನೆಯನ್ನವನಿಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದರು. ಧ್ರುವ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಲೀನನಾಗಿ ಕುಳಿತ. ಅವನ ಭಕ್ತಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಭಗವಂತ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ, ಅವನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸುವುದಾಗಿ, ನಂತರ ಮಹಾನ್ ರಾಜನಾಗುವುದಾಗಿ ನುಡಿದ. ಮರಣದ ಬಳಿಕ, ಅವನು ಧ್ರುವ ನಕ್ಷತ್ರವಾಗಿ ಸತತವಾಗಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುವನೆಂದೂ ಭಗವಂತ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ. ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನ ಪಡೆದಾಗ ಧ್ರುವ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗನಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಭಕ್ತಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಲು ಯಾವುದೇ ವಯಸ್ಸಿನ ನಿರ್ಬಂಧಗಳಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾದರೆ, ದೊಡ್ಡ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿದೆಯೇ? ಪದ್ಯದಲ್ಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ, “ಗಜೇಂದ್ರನ ಕಲಿಕೆ ಏನಿತ್ತು?” ಎಂಬುದಾಗಿದೆ. ಗಜೇಂದ್ರ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆನೆ. ಅವನು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಭಗವದ್ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ, ಮೊಸಳೆಯೊಂದು ತನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಅವನ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತು. ಅವರಡರ ನಡುವೆ ಘೋರ ಹೋರಾಟ ನಡೆಯಿತು. ಕ್ರಮೇಣ ಮೊಸಳೆ ಮೇಲುಗೈ ಸಾಧಿಸಿತು. ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಗಜೇಂದ್ರ ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸೆಂದು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ಮಹಾವಿಷ್ಣು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಧಾವಿಸಿ, ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಕೊಂದು, ಗಜೇಂದ್ರನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದ. ಅಶಿಕ್ಷಿತ ಆನೆಯಾದ ಗಜೇಂದ್ರನಿಗೆ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ, ವಿದ್ಯೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಭಕ್ತಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ.

ಉಚ್ಚ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ಬೇಕೇ? ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿರುವುದು ಅಗತ್ಯವೇ? ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ, “ವಿದುರನ ಜಾತಿ ಯಾವುದು?” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ. ವಿದುರ ದಾಸಿಯ ಮಗ. ಹಾಗಾಗಿ ಮೇಲ್ಜಾತಿಯವನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ಪಾಂಡವರ ದೂತನಾಗಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ತಂಗಲು ಆಯ್ದುದು ಕೌರವ ರಾಜಕುಮಾರರು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ ರಾಜಭವನಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ; ವಿದುರನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ. ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಕೆಳಜಾತಿಯ ಹುಟ್ಟು ಯಾವುದೇ ನಿಷೇಧವಲ್ಲವೆಂದು ಭಗವಂತನ ಪರಿಗಣನೆಯೆಂದು ಇದು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಬಹುಶಃ ವೃತ್ತಿ, ವಯಸ್ಸು, ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಹುಟ್ಟಿನಂಥ ಅಂಶಗಳು ಅಪ್ರಸಕ್ತವಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನೋದಾರ್ಢ್ಯ ಮತ್ತು ಪೌರುಷ ಅಗತ್ಯವಿರಬಹುದೇ? “ಉಗ್ರಸೇನನದಾವ ಪೌರುಷ?” ಎಂಬುದು ಪದ್ಯದಲ್ಲಿನ ಸವಾಲು. ಉಗ್ರಸೇನ ಕಂಸನ ತಂದೆ. ರಾಕ್ಷಸ ಕಂಸ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಕಂಸನ ಸೋದರಳಿಯ ಕೃಷ್ಣನಲ್ಲದೆ ಬೇರಾರೂ ಅಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಮಥುರಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಕರೆತಂದಾಗ, ಕಂಸನನ್ನು ಧ್ವಂಧ್ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಕೊಂದು ಉಗ್ರಸೇನನನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ. ಹೀಗೆ, ಪರಾಕ್ರಮದ ಕುಂದಿದ್ದವನು ಸಹ ಭಗವಂತನಿಂದ ಅನುಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು.

ಸ್ಫುರದ್ರೂಪ ಭಗವಂತನ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುವುದೇ? “ಕುಬ್ಜ ಚೆಲುವ ನರ್ತಕಿಯಾಗಿದ್ದಳೇನು?” ಎಂದು ಪದ್ಯದ ಮರುಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ಮಥುರಾ ನಗರಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ಚೆಲುವೆಯಂತೂ ಅಲ್ಲದ ಗೂನು ಬೆನ್ನಿನ ಆ ಮಹಿಳೆ, ಅವನಿಗೆ ಪರಿಮಳವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದಳು. ತೃಪ್ತಿಗೊಂಡ ಭಗವಂತ ಆಕೆಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ. ಅವಳ ಕುರೂಪತೆ ಹೋಗಿ ಆಕೆ ಸುಂದರಿಯಾದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ಫುರದ್ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದದಿರುವುದು ಈಶ್ವರನ ಕೃಪೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗದು.

ಜನರು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಭಗವಂತ ಕೂಡ ಹಾಗೇನು? ಪದ್ಯದ ಪ್ರತಿಪ್ರಶ್ನೆ, “ಸುದಾಮನಿಗಿತ್ತೇ ದೊಡ್ಡ ಸಂಪತ್ತು?” ಎಂದಿದೆ. ಸುದಾಮ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಬಾಲ್ಯ ಗೆಳೆಯ. ಅವರಿಬ್ಬರು ಸಹಪಾಠಿಗಳಾಗಿದ್ದು ನಂತರ ಬೇರ್ಪಟ್ಟರು. ಕೃಷ್ಣ ರಾಜಕುಮಾರನಾದ; ನಿಷ್ಕಾವಂತ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿದ್ದ ಸುದಾಮ ಕಡುಬಡತನದಿಂದ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವನು ಅದನ್ನು ಬಹಳ ತಾಳ್ಮೆದಿಂದ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಬಡತನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದ ಆತನ ಮಡದಿ, ಹೋಗಿ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತ ಭಗವಂತ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಕಾಣಲು ವಿನಂತಿಸಿದಳು. ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಸ್ನೇಹಿತನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗುವ ಆಲೋಚನೆಯಿಂದ ಹರ್ಷಿತನಾದ ಸುದಾಮ ಒಪ್ಪಿದ.

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಲಕ್ಕಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿದಳು. ಸುದಾಮ ಹೋಗಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದ. ಭಗವಂತ ಅವನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡ. ತಾನು ತಂದ ಅವಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಲು ಸುದಾಮ ನಾಚಿ ಹಿಂಜರಿದ. ಆದರೆ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ಅದನ್ನು ಬೇಗನೆ ಗಮನಿಸಿ ತನಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಕೇಳಿದ. ಭಗವಂತ ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಅವನ ಪತ್ನಿ ರುಕ್ಮಿಣಿ ಅವನನ್ನು ತಡೆದಳು. ಸುದಾಮ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ, ಅವನ ಶಿಥಿಲವಾದ ಹಳೆಯ ಮನೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಾಲ ಸೌಧವನ್ನು ಕಂಡ. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಉಡುಪುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದ. ತನಗೆ ಸಂಪತ್ತನ್ನು

ದಯೆಪಾಲಿಸಿದವನು ಭಗವಂತನೇ ಎಂದರಿತುಕೊಂಡ. ಭಗವಂತ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಂಥ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸನೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಅವನು ಬೆಲೆಕಟ್ಟುವುದು ಯಾವುದಕ್ಕೆ? ಕೇವಲ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭಕ್ತಿಯಿರುವಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಭಕ್ತಿಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಲು ಯಾವುದೇ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅರ್ಹತೆಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಇದರಿಂದ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.

38. ತನ್ನನ್ನು ಚಿಂತಿಸುವ ಯಾರನ್ನೂ ದೇವರು ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ

ವೃಂದಾವನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ನುಡಿಸಿದ ಕೊಳಲಿನಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವ ದಿವ್ಯ ಸಂಗೀತ ಗೋಪಿಗಳನ್ನು ಪರವಶಗೊಳಿಸಿತು. ಅವರ ಹೃದಯಗಳು ಅವನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಉಕ್ಕಿ, ಅವರು ಅವನ ಲೀಲೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತರುವಾಯ ಅವರು ಶಿವನ ಪತ್ನಿ ಕರ್ತಾಯನಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಆಕೆಯ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ತಮ್ಮ ಪತಿಯನ್ನಾಗಿ ಪಡೆಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಮಾರ್ಗಶೀರ್ಷದ ಚಳಿಯ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿ ಮುಂಜಾನೆ ಎದ್ದು ಯಮುನಾ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದರು. ನಂತರ ಅವರು ಕಾತ್ಯಾಯನೀ ದೇವಿಯ ಮರಳಿನ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿ ಗಂಧ, ಹೂವು, ಧೂಪ, ದೀಪ ಮತ್ತು ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ, “ನಂದಪುತ್ರನನ್ನು ನನ್ನ ಪತಿಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನನಗೆ ನೀಡು. ನಿನ್ನನ್ನು ನಾವೆಂದಿಸುವೆ,” ಎಂದು ಪದೇ ಪದೇ ದೇವಿಯನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದ್ದರ ಅವಶೇಷಗಳನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಕೊಂಡರು.

ಅವರ ಉತ್ಸಾಹ ಕುಂಠಿತವಾಗದೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಸಾಗಿತು. ಅವರನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುವ ಸಮಯ ಒದಗಿ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಭಗವಂತ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಅವರು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತಲೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು ಅವರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೊರತೆಯಾಗಿತ್ತು ಹಾಗೂ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಪಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಹದಿಹರೆಯದ ವಯಸ್ಸನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮುಟ್ಟದ ಕೃಷ್ಣ, ತನ್ನ ಬಾಲಕ ಸ್ನೇಹಿತರೊಂದಿಗೆ ಅವರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದ. ದಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಅವರ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು

ಅವನು ತನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ; ಹಾಗಾಗಿ ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ಅವರಿಗೆ, “ನನ್ನನ್ನು ಆರಾಧಿಸುವ ನಿಮ್ಮ ಸಂಕಲ್ಪ ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ನಾನು ಅದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದು ಫಲಪ್ರದವಾಗಲು ಅರ್ಹವಾಗಿದೆ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ನನಗಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ಹಾತೂರತೆ ಕಾಮಪ್ರೇರಿತವಲ್ಲ; ಹುರಿಯಲ್ಪಟ್ಟ ಅಥವಾ ಬೇಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಧಾನ್ಯಗಳು ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಯಲು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಲ್ಲ. ನೀವುಗಳು ವ್ರಜಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ. ಯಶಸ್ಸು ನಿಮ್ಮದಾಗಿದೆ. ಕಾತ್ಯಾಯನಿಯ ಈ ಆರಾಧನೆಯ ವ್ರತವನ್ನು ನೀವು ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ, ಬರುವ ರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ನೀವು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕ್ರೀಡಿಸುವಿರಿ,” ಎಂದು ನುಡಿದ.

ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧವಾಗಿ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದಮೇಲೆ, ಯಾದವರ ನಾಶ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ಭಗವಂತ ಉದ್ಧವನಿಗೆ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಿದ. ಭಾಗವತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ, ಆ ಉಪದೇಶದ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ಹೇಳಿದುದು ಏನೆಂದರೆ ಗೋಪಿಗಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಶೀಕ್ಷಣೆ ಇರಲಿಲ್ಲ, ವೇದಗಳ ಪರಿಜ್ಞಾನವಿರಲಿಲ್ಲ, ಶ್ರೇಷ್ಠ ಸತ್ಪುರುಷರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ, ಅವರು ಕೇವಲ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. “ನನ್ನ ನಿಜ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರಿಯದ ಗೋಪಿಗಳು ತಮ್ಮ ಒಲವಿಗೆ ಆಸ್ಪದನಾದ ನಾನು ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಯತಮನಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದರು. ಆದರೂ ನನ್ನೊಡನಾಟದಿಂದ, ಪರಬ್ರಹ್ಮನಾದ ನನ್ನನ್ನು, ನೂರಾರು ಮತ್ತು ಸಾವಿರಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿದರು,” ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ.

ದೇವಕಿಯ ಎಂಟನೇ ಮಗ ಕಂಸನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಾನೆಂದು ಅಶರೀರವಾಣಿಯ ಮೂಲಕ ಕಂಸನಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಲಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ದೇವಕಿಯ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಶಿಶುವನ್ನೂ ಹುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಕೊಲ್ಲುವುದಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನ ಜನನದ ನಂತರ, ಭಗವಂತನ ನಿರ್ದೇಶನಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದ ವಸುದೇವ, ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಗೋಕುಲಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಯಶೋದೆಯ ಬಳಿ ಬಿಟ್ಟ. ನಂತರ ಯಶೋದೆ ಹೆತ್ತ ಹೆಣ್ಣು ಶಿಶುವನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆತಂದ. ಸ್ವಯಂ ಯೋಗಮಾಯೆಯಾದ ಆ ಶಿಶುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಕಂಸ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ, ಅದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಎಂಟು ಭುಜವುಳ್ಳ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು, “ಏಲವೋ ಮೂರ್ಖ! ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವ ನಿನ್ನ ವೈರಿ ಜನ್ಮಪಡೆದಿದ್ದು ಬೇರೆಡೆ ಇದ್ದಾನೆ,” ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿತು.

ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಕಂಸ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ; ಆದರೆ ಪ್ರತಿ ಬಾರಿಯೂ ವಿಫಲನಾದ. ಕೃಷ್ಣನ ಭಯ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇತ್ತೆಂದರೆ, ಅವನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗಲಿ, ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗಲಿ, ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲಿ, ನಡೆದಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲಿ, ಕನಸು ಕಾಣುತ್ತಿರುವಾಗಲಿ, ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಭಗವಂತನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕೊನೆಗೆ ಕೃಷ್ಣ

ಅವನನ್ನು ಕೊಂದಾಗ, ಅವನು ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ವಿಲೀನಗೊಂಡ. ಗೋಷಿಗಳು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಸೇರಿದ್ದರೆ, ಕಂಸ ಭಯದಿಂದ ಸೇರಿದ.

ಶಿಶುಪಾಲ ರುಕ್ಮಿಣಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಬಯಸಿದ್ದ. ಆದರೆ, ಅವಳ ಆಸೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಕೃಷ್ಣ ಆಕೆಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾದ. ಶಿಶುಪಾಲ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಿತ್ರರು ಕೃಷ್ಣನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಸೋತುಬಿಟ್ಟರು. ಅದಾದಮೇಲೆ ಶಿಶುಪಾಲ ಭಗವಂತನನ್ನು ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ದ್ವೇಷಿಸಿದ. ಕೃಷ್ಣನ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗಿದ್ದ ಅಸಹನೆ ಎಷ್ಟು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಎಡೆಬಿಡದೆ ಭಗವಂತನ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ರಾಜಸೂಯ ಯಾಗದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದಾಗ, ಅವನು ಭಗವಂತನೊಂದಿಗೆ ವಿಲೀನಗೊಂಡ. ಹೀಗೆ ಶಿಶುಪಾಲ ದೇವರ ಮೇಲಿನ ದ್ವೇಷದಿಂದ ಭಗವಂತನನ್ನು ಸೇರಿದ.

ಕೃಷ್ಣ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಆತ್ಮೀಯ ಸ್ನೇಹಿತ ಮತ್ತು ಹಿತೈಷಿ. ಮಹಾಭಾರತದ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಕೃಷ್ಣ ತನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಭಯ ತುಂಬಿ ಬಂತು. ಆಗವನು, “ನಿನ್ನೀ ಮಹಿಮೆಯನ್ನರಿಯದೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೇವಲ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಂತೆ ಪರಿಗಣಿಸಿ, ‘ಹೇ ಕೃಷ್ಣ! ಹೇ ಯಾದವ! ಹೇ ಸಖ!’ ಎಂದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಮಾದದಿಂದಲೋ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದಲೋ ಸಂಯೋಧಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಖಾಸಗಿಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ, ನಡೆಯುವಾಗ, ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯುವಾಗ, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಮತ್ತು ಉಣ್ಣುವಾಗ ಅಪಹಾಸ್ಯದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಓ ಎಲ್ಲೆಯಿಲ್ಲದವನೇ! ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸೆಂದು ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ಅರ್ಜುನ ಮತ್ತು ಇತರ ಪಾಂಡವರು ಸ್ನೇಹದ ಮೂಲಕ ಭಗವಂತನನ್ನು ತಲುಪಿದರು.

ವೃಷ್ಟಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕುಲಬಾಂಧವನಾದ ಕೃಷ್ಣನ ಬಳಿ ಹೋದರು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ವಾಸಿಸುವ ಮತ್ತವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಮೂಲಕ ಕೃಷ್ಣ ಅವರನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ. ಶುದ್ಧ ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಇಂದಿಗೂ ಯೋಗಿಗಳು ಭಗವಂತನೊಂದಿಗೆ ಒಂದಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸುವ ಪದ್ಯವೊಂದು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ — ಗೋಷಿಗಳು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಭಯದಿಂದ ಕಂಸ, ದ್ವೇಷದ ಮೂಲಕ ಶಿಶುಪಾಲ, ಸ್ನೇಹದ ಮುಖಾಂತರ ಪಾಂಡವರು, ಕುಲಬಾಂಧವ್ಯದ ದ್ವಾರಾ ವೃಷ್ಟಿಗಳು ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಮುಖೇನ ಯೋಗಿಗಳು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆದರು.

ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಾದರೂ ನೆನೆದರೆ, ಅವನು ಭಗವಂತನ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ, ಭಗವಂತನ ಬಗ್ಗೆ ಕಂಸನಿಗೆ ಮತ್ತು ಶಿಶುಪಾಲನಿಗಿದ್ದ ನಿಂದ್ಯವಾದ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಎಡೆ ಕೊಡಬಾರದು. ಬದಲಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಭಗವಂತನನ್ನು ನಿಲುಕಬೇಕು. ಪರಮಾತ್ಮ ಕರುಣೆಯ ಸಾಗರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ,

ನಿರತಿಯವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರನೂ ಆದ ಕಾರಣ, ಅವನಿಂದ ಭಯಭೀತನಾಗುವುದು ಅಥವಾ ಅವನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವುದು ತಾನೆ ಹೇಗೆ?

ಭಕ್ತ ಮತ್ತು ದೇವರ ನಡುವೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿಂತಿರುವುದು ಅಹಂಕಾರ. ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿ ಮತ್ತು ಅವರ ನಿರಹಂಕಾರ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಗೆಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟ ಕೃಷ್ಣ, ಗೋಪಿಗಳೊಂದಿಗೆ ರಾಸಕ್ರೀಡೆಯನ್ನಾಡಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಸೌಂದರ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಪಟ್ಟು, ಕೃಷ್ಣ ಅವರ ಸಂಗಡ ಇರುವನೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ, ಇತರ ಮಹಿಳೆಯರಿಗಿಂತ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಶ್ರೇಷ್ಠರೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಕ್ಷಣವೇ, ಅವರನ್ನು ಅಗಲಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾದ. ಜಂಬಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡದ ಏಕೈಕ ಗೋಪಿಯನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ. ಆಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಖಾಸಗಿಯಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕಳೆದ ನಂತರ, ತಾನು ವಿಶಿಷ್ಟಳಾದವಳೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿದೊಡನೆಯೇ, ಭಗವಂತ ಆಕೆಯನ್ನೂ ತೊರೆದ. ಗೋಪಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು, ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆವ ಹಾತೊರತೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿವಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಅವರೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸೇರಿಕೊಂಡ.

ಆದ್ದರಿಂದ, ಎಡೆಬಿಡದೆ ದೇವರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ, ಅಹಂಕಾರಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡದೆ, ತಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗುವುದು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮಾರ್ಗ.

39. ದೇವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ

ನಾವು ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಣಿಗಿಂತ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ನಿಖರವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಕಾರಣ, ನಾವು ದೇವರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ಭಗವಂತ ನಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನೇನು? ನಮ್ಮ ಪರಿಶ್ರಮ ಮತ್ತು ಸಮಯವನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡಿಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿ, ಮಿಕ್ಕ ಸಮಯವನ್ನು ಬಹುತೇಕ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತೇವೆ. ದೇವರಲ್ಲಿ ದೃಢಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಬೇರೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾದೀತು?

ಭಗವತ್ಪಾದರು ತಮ್ಮ ಶಿವಭುಜಂಗಸ್ತೋತ್ರದಲ್ಲಿ ಶಿವನಿಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೋಡ್ಡಿ, ಪಶುವಿಗೆ ಸಮನಾಗಿದ್ದರೂ ತಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವಂತೆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆ? ನಂದಿ ಶಿವನ ವಾಹನವಲ್ಲವೇ? ಗೂಳಿಯಾದ ನಂದಿಯನ್ನು ಶಿವ ಅಂಗೀಕರಿಸಬಹುದಾದರೆ, ಪ್ರಾಣಿಯಂಥ ಭಕ್ತನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಗವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಅವನು ಪಶುವನ್ನು ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗ, ಪ್ರಾಣಿಯಂತಿರುವ ಭಕ್ತನನ್ನು ಶಿವ ಹೇಗೆ ತಾನೆ ದೂರಿಯಾನು?

ಪಶುವಂತಿರುವುದು ಒಂದಾದರೆ, ಪಾಪಿಯಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತೊಂದು. ಭಕ್ತನೊಂದು ವೇಳೆ ದೋಷಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದರೆ? ಆಗಲೂ ಭಗವಂತ ಅವನನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನೇ? ಆಗಲೂ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಭಗವತ್ತಾದರು ಆ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶಿವನಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆ? ಚಂದ್ರ ನೀಚವಾದ ಪಾಪವನ್ನು ಎಸಗಿದ್ದರೂ, ಶಿವ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲವೇ? ಚಂದ್ರ ತನ್ನ ಗುರು ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಪತ್ನಿ ತಾರೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಭೋಗವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆಕೆಯಿಂದ ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದ. ಅಂತಹ ದೋಷಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವನನ್ನು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಿವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಭಕ್ತನಲ್ಲಿ ಕಳಂಕಗಳಿವೆಯೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಭಕ್ತನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಯಾವುದೇ ಕಾರಣವಿರಬಾರದು.

ಭಕ್ತ ಪಶುವನಾಗಿದ್ದು ಪಾಪಿಯಾಗಿದ್ದು ದೇವರಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಅರ್ಹನಾಗಿರಲಿ. ಆದರೆ, ತನ್ನನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವನೆಂಬ ಭಕ್ತನ ಬೇಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಬೂಟಾಟಿಕೆ ಇರಬಾರದಲ್ಲವೇ? ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಭಕ್ತ ನಿರ್ವಂಚನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಇದಕ್ಕೂ ಭಗವತ್ತಾದರು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ, “ನೀನೊಂದು ವೇಳೆ ಎರಡು ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರ ವಿರೋಧಿಯೆಂತೆಂದಾದರೆ, ಕವಲೊಡೆದ ನಾಲಿಗೆಯ ನಾಗವನ್ನು ನಿನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಭರಣವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡದ್ದು ಹೇಗೆ? ಸರ್ಪವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದ ನಿನಗೆ, ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಗ್ರಹಿಸಲಾಗದು?” ಎಂದು ಶಿವನನ್ನ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಭಗವತ್ತಾದರು ಶಿವನಿಗೆ ನೆನಪು ಮಾಡುವುದೇನೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ಥಿತಿ ಏನೇ ಇರಲಿ, ಅವನನ್ನು ಭಗವಂತ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಎಂದಮೇಲೆ, ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿನೇ ದೋಷಗಳು ಮತ್ತು ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳಿದ್ದರೂ, ನಾವು ಭಗವಂತನಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೇ ಆದರೆ, ದೇವರ ಅನುಕಂಪೆ ಅಪಾರವಾದ್ದರಿಂದ, ಅವನು ನಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದೇ ಆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಇಂಗಿತಾರ್ಥ.

40. ದೇವರೆಂದಿಗೂ ತನ್ನ ನಿಜ ಭಕ್ತನ ಕೈ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ

ದೈತ್ಯರಾಜ ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪುವಿನ ಮಗ ಪ್ರಹ್ಲಾದ ದೇವರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಭಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದ. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿರೋಧಿಸಿದ ಅವನ ತಂದೆ, ಭೀಕರವಾದ ಬೆದರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಒಡ್ಡಿದ. ಭಯವಿಲ್ಲದ ತರಳ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ದೃಢವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ಪ್ರಹ್ಲಾದನನ್ನು

ಮುಗಿಸಿಬಿಡಲು ಅನೇಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ. ಆದರೆ ದೇವರ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪದಿಂದ, ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ವ್ಯರ್ಥವಾದವು. ಕೋಪದಿಂದ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಾ, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು, “ನಿನ್ನ ಪ್ರಭು ಸರ್ವಶಕ್ತನೆಂದು ನೀನು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಇರುವೆ. ನೀನು ಬಹಳವಾಗಿ ಶ್ಲಾಘಿಸುವ ದೇವರಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ಅವನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾನೆ,” ಎಂದು ಮಗ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಂಭವನ್ನು ತೋರಿಸಿ, “ಈ ಸ್ತಂಭದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆಯೇ?” ಎಂದು ರಾಜ ಕೇಳಿದ. “ಓಂಡಿತವಾಗಿಯೂ, ತಂದೆ!” ಎಂದ ಪ್ರಹ್ಲಾದ. “ಓಹೋ! ಹಾಗಾದರೆ, ಅವನನ್ನು ಕರಿ. ಹೊರಬಂದು ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತಾನೋ, ನೋಡಿಯೇ ಬಿಡೋಣ,” ಎಂದು ಹಿರಣ್ಯಕಶಿಪು ಸವಾಲೊಡ್ಡಿದ. ಪ್ರಹ್ಲಾದ ಮನಸಿನಲ್ಲೇ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸ್ತಂಭ ಎರಡಾಗಿ ಸಿಡಿದು, ಭಗವಂತ ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿ ಅವಿಭಾವನಾದ. ಭಗವಂತ ದುರಹಂಕಾರಿ ದುಷ್ಟ ದೈತ್ಯನನ್ನು ಸಂಹಾರ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಬಾಲಕ ಭಕ್ತನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ.

ದೇವರು ತನ್ನ ಭಕ್ತರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪ್ರೀತಿಸುವವನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲು ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗಾದರೂ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಪುಟ್ಟ ಪ್ರಹ್ಲಾದನ ಮಾತನ್ನು ಸತ್ಯವಾಗಿಸಲು ಅವನು ನರಸಿಂಹಾವತಾರವನ್ನೇ ತಾಳಲಿಲ್ಲವೇ?

41. ಭಕ್ತಿಯ ಹಂತಗಳು

ಭಗವತ್ಪಾದರು ತಮ್ಮ ಶಿವಾನಂದಲಹರಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಉಪಮಾನಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಆರಂಭದಲ್ಲಿ, ಭಕ್ತನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ದೇವರ ಕಡೆಗೆ ಬಲವಂತವಾಗಿ ತಿರುಗಿಸಿ ಭಗವಂತನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅಂಕೋಲ ಮರದ ಬೀಜವು ತಾನು ಬಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಇದಕ್ಕೊಂದು ಉದಾಹರಣೆ. ಭಕ್ತ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಭಗವಂತನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿದಾಗ, ಭಗವಂತ ಭಕ್ತನ ಕಡೆಗೆ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಒಲವು ತೋರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈಶ್ವರ ಭಕ್ತನನ್ನು ತನ್ನತ್ತ ಸೆಳೆದು ತನ್ನಿಂದ ಯಾವುದೇ ಅಗಲಿಕೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸೂಜಿ ಆಯಸ್ಕಾಂತದ ಕಡೆಗೆ ಸೆಳೆಯಲ್ಪಡುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನ. ಇದು ಎರಡನೇ ಹಂತ.

ಭಕ್ತನ ಚಿತ್ತ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತವಾಗಿ ಭಗವಂತ ಭಕ್ತನ ಬಗ್ಗೆ ಅತ್ಯಂತ ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ವರ್ತಿಸುವುದು ಮೂರನೆಯ ಸ್ತರಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಪತಿವ್ರತೆಯಾದವಳು ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಪತಿ ಆ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇದನ್ನು ಹೋಲಿಸಬಹುದು. ಭಕ್ತ ಕ್ರಮೇಣ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಆಭರಣವಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರಹ್ಲಾದನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಭಗವಂತ ನರಸಿಂಹನಾಗಿ ಅವತಾರವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಲಿರಲಿಲ್ಲ; ಜಗತ್ತನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿಯೂ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತನು ಭಗವಂತನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮರವನ್ನು ಹಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಅಂದಗೊಳಿಸುವ ಬಳ್ಳಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಈ ನಾಲ್ಕನೇ ಮಜಿಲನ್ನು ಮೀರಿದಾಗ, ಭಕ್ತನು ಭಗವಂತನೊಂದಿಗೆ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಐಕ್ಯವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನ ನದಿ ಸಾಗರದೊಂದಿಗೆ ವಿಲೀನವಾಗುವುದು. ನದಿ ಸಾಗರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ನಂತರ ಅದನ್ನು ಸಾಗರದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತನೂ ಭಗವಂತನಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲಾಗದವನು ಆಗುತ್ತಾನೆ.

42. ದೇವಿ ಜಗನ್ಮಾತೆ ತಡಮಾಡದೆ

ಅನುಗ್ರಹಿಸುವಳು

“ಓ ಭವಾನಿ! ನಿನ್ನ ಸೇವಕನಾದ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಕೃಪಾಕಟಾಕ್ಷವನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸು,” ಎಂದೊಬ್ಬ ಭಕ್ತ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ಬಯಸಿ, ತನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ‘ಭವಾನಿ ತ್ವಮ್’ ಎಂಬೀ ಪದಗಳಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಮಹಾತಾಯಿ ತನ್ನ ಭಕ್ತನ ಆಶಯವನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಅದೆಷ್ಟು ಉತ್ಸುಕಳಾಗಿದ್ದಳೆಂದರೆ, ಭಕ್ತನಾದವನು ‘ತ್ವಮ್’, ಅಂದರೆ ‘ನೀನು’, ಎಂದುಚ್ಚರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟ ವಿರಾಮವನ್ನು, ಎರಡು ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ಮಧ್ಯಂತರ ಮಾತ್ರವೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕೋರಿಕೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ತಕ್ಷಣ ಅವನಿಗೆ ‘ಭವಾನಿ-ತ್ವಮ್’, ಅಂದರೆ ‘ಭವಾನಿಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಳು; ಅರ್ಥಾತ್, ಅವಳು ಅವನನ್ನು ತನ್ನನ್ನೇ ಆಗಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು. ಭಗವತ್ತಾದರು ತಮ್ಮ ಸೌಂದರ್ಯಲಹರಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

43. ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಭಗವಂತನ ಲೀಲೆ

ನದಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಹವುಕ್ಕಿ ಅದರ ಅಣೆಕಟ್ಟು ಒಡೆಯಿತು. ಬಿರುಕು ಬಿಟ್ಟ ಅಣೆಕಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮರಳನ್ನು ತುಂಬಿ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಆ ದೇಶದ ರಾಜ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಆದೇಶವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಗೆ ಮುರಿದ ಪ್ರದೇಶದ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು

ನಿಗದಿಪಡಿಸಲಾಯಿತು. ಪಿಟ್ಟು (ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿಯ ತರಿಯಿಂದ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಡುವ ಸಿಹಿ ತಿನಿಸು) ತಯಾರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮಾರಿ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಡ ಮಹಿಳೆಯೊಬ್ಬಳು ಅವರಲ್ಲಿದ್ದಳು. ತುಂಬಾ ದುರ್ಬಲಳಾಗಿದ್ದ ಆಕೆ ತಾನು ಕೈಯಾರೆ ದುಡಿಯಲಾಗದಿದ್ದರಿಂದ, ರಾಜನಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ತನ್ನ ಅಸಮರ್ಥತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು.

ಏತನ್ಮಧ್ಯೆ, ಶಿವ ದಿವ್ಯ ನಾಟಕವನ್ನಾಡಲು ಯೋಚಿಸಿದ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನೊಬ್ಬ ಕೂಲಿಗಾರನಂತೆ ಮನುಷ್ಯ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ವೃದ್ಧ ಮಹಿಳೆಯ ಬಳಿ ಬಂದ. ಮುಗ್ಧ ಮುಖಭಾವದೊಂದಿಗೆ ಅವನು, “ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ನದಿಯ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ನೀನಿಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವೆ. ರಾಜ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಮುದುಕಿ, “ಮಗನೆ! ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು? ಕೈಲಾಗದ ನಾನು ಪರಿಶ್ರಮದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ, ನನಗೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅತ್ತ ಅರಸನ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದು ಪೇಚಾಡಿದಳು.

ಇದಕ್ಕೆ ಭಗವಂತ, “ಮುದುಕಿ! ಅದಕ್ಕೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ಅಣಕಟ್ಟಿನ ನಿನ್ನ ಭಾಗವನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನನಗೇನು ಕೊಡುತ್ತೀಯೆ?” “ನೀನು ಮಾಡಲು ಮುಂದಾದ ಕಾಮಗಾರಿಗೆ ನಿನಗೇನು ಕೊಡಲೂ ಸಹ ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಏನಯ್ಯ ನನ್ನ ಗ್ರಹಚಾರ!” ಎಂದಜ್ಜಿ ವಿಷಾದಿಸಿದಳು.

ಭಗವಂತ, “ಚಿಂತಿಸಬೇಡ ಅಜ್ಜಿ. ಹದಗೆಟ್ಟ ಮತ್ತು ಯಾರೂ ಕೊಳ್ಳಲೊಲ್ಲದ ಕೆಲವು ಪಿಟ್ಟುಗಳು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇವೆಯೆಂದು ತೋರುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ವೇತನಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು,” ಎಂದ. ಹೀಗೆ ಹುಡುಗಾಟಿಗೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಾ, ಶಿವ ಎಲ್ಲಾ ಪಿಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ತಿಂದೇಬಿಟ್ಟ. ಉಣ್ಣುವ ಸಮಯ ದಾಟಿತು. ಅವನ ಹಸಿವು ನೀಗಿದ ನಂತರ, ಅವನು ದಾರಿಹೋಕರೊಂದಿಗೆ ಕಾಡುಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ಸಮಯ ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಬಳಿಕ, ಅಣಕಟ್ಟಿನ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಗದಿಂದ ನೀರು ಹರಿಯುವುದು ಪತ್ತೆಯಾಯಿತು. ಅದು ಅಜ್ಜಿಗೆಂದು ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ್ದ ಜಾಗ. ಸುದ್ದಿ ಮುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ರಾಜ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿದ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಜನರು ಕೂಲಿಗಾರನ ಅಸಡ್ಡೆ ಬಗ್ಗೆ ದೂರಿದರು. ರಾಜ ಕೂಲಿ ಆಳನ್ನು ಬೆತ್ತದಿಂದ ಬಾರಿಸಿದ. ಬಾರಿಸುವುದೇ ತಡ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನೋವಾಯಿತು. ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದ ಬದಲಿಗೆ, ತಮ್ಮನ್ನೇ ಹೊಡೆದಾನೋ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಎಂದೆಲ್ಲರೂ ಬೆರಗಾದರು. ಮತ್ತೂ

ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಅರಸನೂ ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ಶಿಕ್ಷೆಯ ನೋವನ್ನುನುಭವಿಸಿದ! ಆ ಕಾರ್ಮಿಕ ಭಗವಂತನಲ್ಲದೆ ಬೇರಾರೂ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಆಗ ಮಾತ್ರ ರಾಜನಿಗರಿವಾಯಿತು.

ಈಶ್ವರನು ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲೂ ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದೀ ಕಥೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ವಸ್ತುತಃ ನಿರಾಕಾರನಾಗಿದ್ದರೂ, ತನ್ನ ಭಕ್ತರ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನಾ ರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸಬಲ್ಲ; ತಾಳಿಯೂ ತಾಳುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ದಿವ್ಯಲೀಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಕವಿ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ, “ಓ ಪ್ರಭುವೆ! ನೀನು ಪಿಟ್ಟನ್ನು ತಿಂದು ಮುಗಿಸುವವರೆಗೂ ನಿನ್ನ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕತ್ವವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತೋರ್ಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ!” ಎಂದು ನುಡಿದ.

44. ಭಗವಂತನ ರೂಪಗಳು

ಒಬ್ಬಾತ ತನ್ನ ಉದ್ಯೋಗದ ಕಚೇರಿಗೆ ಷರಾಯಿ, ಅಂಗಿ ಮತ್ತು ಕೊರಳುಡುಪನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಆತನ ಸ್ನೇಹಿತ ಆತನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ತಟ್ಟಿ, “ನೀನ್ನ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾದ ತೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಖುಷಿಯಾಗಿದೆ. ವಿಕ್ರಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಇದು ತಕ್ಕ ಉಡುಗೆ,” ಎಂದ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಪಂಚೆಯುಟ್ಟು ವಿಷ್ಣುಸಹಸ್ರನಾಮ ಪಠಿಸಲು ಕುಳಿತ. ಆಗಲಿಗೇ ಬಂದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಗೆಳೆಯ, “ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ವೇಷಭೂಷದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೀನು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿರುವುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ನಿನಗೊಪ್ಪುವ ಉಡುಪು ಇದೇ. ನಿನ್ನನ್ನು ಇದೇ ವೇಷದಲ್ಲಿ ನೋಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ.

ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವೇಷಭೂಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದಾಗ, ವಿಭಿನ್ನ ಜನರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂದೀ ಕಥೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ದೇವರು ನಿರಾಕಾರನಾದರೂ ತನ್ನ ಭಕ್ತರ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಪುರಾಣಗಳು ಭಗವಂತನ ಹಲವಾರು ಅವತಾರಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತವೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು, ಇತ್ಯಾದಿ ರೂಪಗಳಿಗೆ ಇಂಗಿತಾರ್ಥವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಶಿವನಿಗೆ ಹತ್ತು ಕೈಗಳಿವೆ. ಮೇಲಿನ ಮತ್ತು ಕೆಳಗಿನ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಂತೆ ಹತ್ತು ಕೈಗಳು ಹತ್ತು ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ದೇವರು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೆನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಶಿವನು ಮುಕ್ತಗೊಂಡು ಪ್ರಸಿದ್ಧ. ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿ — ಇವೇ ಈ ಕಣ್ಣುಗಳು. ಅವನ ಶಿರದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಚಂದ್ರನಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಚಂದ್ರ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಂಕೇತ. ಅದನ್ನು ತನ್ನ

ಜಟಿಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿರುವುದು ಶಿವನಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧ ಜ್ಞಾನವಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. “ದೇವರು ಸರ್ವಜ್ಞ, ಸರ್ವಶಕ್ತ ಮತ್ತು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ; ಅವನನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ,” ಎಂಬುದು ಪುರಾಣ ವಿವರಣೆಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ಒಳಾರ್ಥ.

45. ಭಕ್ತಜನರ ಅರ್ಪಣೆ

ಭಕ್ತ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಅರ್ಪಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. “ನಾನೇನನ್ನು ನೀಡಬೇಕು?” ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವನನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. “ದೇವರನ್ನು ಪಶುಪತಿ, ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಒಡೆಯ, ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿ ನೀಡುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಒಪ್ಪಿಸಲು ಸೂಕ್ತ ಪ್ರಾಣಿ ಯಾವುದು?” ಎಂದಾಲೋಚಿಸಿದ. ಸರಿಯಾದ ಪರ್ಯಾಲೋಚನೆಯ ಬಳಿಕ, ಅವನು ಶಿವನಿಗೆ, “ನನ್ನ ಬಳಿ ಇದೆ ಒಂದು ಹಸು; ಅದುವೇ ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಭಕ್ತಿ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. “ನಿನ್ನ ಆಕಳಿನ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆ ಏನು?” ಎಂದು ಶಿವ ಕೇಳುವನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, “ಅಪರಿಮಿತವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ತನ್ನ ಹಾಲಾಗಿ ನೀಡುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ವಿಶದಪಡಿಸಿದ.

“ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹಾಲು ಕೊಡುತ್ತದೆ?” ಎಂದು ಶಿವನಿಗೆ ಕುತೂಹಲವಿರಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ, “ಇದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಾಲು ಕರೆಯುತ್ತದೆ,” ಎಂದ ಭಕ್ತ. “ಅದರ ವಾಸಸ್ಥಳ?” ಎಂದು ದೇವರ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾದರೆ, “ನಿನ್ನ ಪಾದಗಳಾದ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ,” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನವಿತ್ತ. “ಅದಕ್ಕುಂಟೆ ಕರು?” ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಭಗವಂತ ಎದುರುನೋಡುತ್ತಾನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, “ಇದಕ್ಕಿದೆ ‘ಪುಣ್ಯ’ವೆಂಬ ಕಂದ,” ಎಂದ. “ಓ ಪ್ರಭು! ನೀನು ಪಶುಪತಿ. ನನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಏಕೈಕ ಹಸು ಇದು. ದಯವಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನಿನ್ನದಾಗಿಸಿ ಕಾಪಾಡು,” ಎಂದು ಮುಡಿವು ಮಾಡಿದ ಭಕ್ತ.

ದೇವರಿಗೆ ಭಕ್ತನಿಂದ ಏನೂ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಭಕ್ತ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಏನು ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಾನೋ, ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಪರಮಾತ್ಮ, “ಯಾರಾದರೂ ನನಗೆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಎಲೆ, ಹೂ, ಹಣ್ಣು ಅಥವಾ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಅರ್ಪಿಸಿದಾಗ, ಆ ಪರಿಶುದ್ಧ ಹೃದಯವುಳ್ಳವನ ಭಕ್ತಿಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ನಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ನುಡಿದಿದ್ದಾನೆ.

46. ಮೂರ್ತಿಪೂಜೆಯ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕು

ಗಣಪತಿಯ ಮಣ್ಣಿನ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕೊಂಡವನೊಬ್ಬ ವಿನಾಯಕ ಚತುರ್ಥಿಯ ದಿನದಂದು ಅದನ್ನು ಪೂಜಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಮೂರುದಿನಗಳ ಪೂಜೆ ಮುಗಿದಂತೆ, ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿದ. ವಿಗ್ರಹಾರಾಧನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾದ.

ಸ್ನೇಹಿತ - ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೂ, ಅದನ್ನೀಗ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಾಟಿರುವೆ. ಏಕೆ?

ಆರಾಧಕ — ಮೊದಲಿಗೆ ವಿಗ್ರಹ ಪವಿತ್ರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಸುಂದರ ಆಕಾರದ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಮಾತ್ರ ಆಗಿತ್ತು. ನಂತರ, ವಿನಾಯಕ ಚತುರ್ಥಿಯ ದಿನದಂದು ಪೂಜೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಗಣೇಶನನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಆವಾಹನ ಮಾಡಿದೆ. ಅದರ ನಂತರ ಅದು ಪವಿತ್ರವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಸ್ವತಃ ಭಗವಂತನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿದೆ. ಪೂಜೆಯ ನಿಗದಿತ ಅವಧಿಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಿಶೇಷ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಾನು ಭಗವಂತನನ್ನು ವಿನಂತಿಸಿದೆ. ವಿಗ್ರಹವು ತನ್ನ ಪಾವಿತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕೇವಲ ಮಣ್ಣಿನ ಹೆಂಟೆಯಾಯಿತು. ನಾನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿದ್ದು ಆ ಮಣ್ಣಿನ ಮುದ್ದೆಯನ್ನು.

ಸ್ನೇಹಿತ - ಕೇವಲ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಮೊದಲಿಗೆ ಪವಿತ್ರವಾಗಲು ಮತ್ತು ಅನಂತರ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಅವಸ್ಥೆಗೆ ಮರಳಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಇದಲ್ಲದೆ, ಅಂಥ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಭಕ್ತ ಹೇಗೆ ಹೊಂದಿಯಾನು?

ಆರಾಧಕ — ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಪರಿಚಿತನಾದ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನೋಡೋಣ. ನಾವು ಬಯಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅವನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಬಹುದು. ಅವನು ಸರ್ಕಾರದ ಉಚ್ಚ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗ ಬಯಸಿದರೆ, ಅವರ ಹೊತ್ತೊಪ್ಪಿಗೆಗೆ ಹೇಣಗಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಂತಹವರ ಸಲಹೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಅವನು ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮತಗಳಿಂದಾಗಿ ಗೆಲ್ಲುತ್ತಾನೆ.

ನಂತರ ಅವನಿಗೆ ಸಚಿವಸ್ಥಾನ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವನನ್ನು ನೋಡ ಬಯಸಿದರೆ, ನಾವು ಅವನ ಕಾಣೊತ್ತನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಅವನು ಯಾವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟನೋ, ಅವರಿಗೆ ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವನಿಗೆ ಭದ್ರತೆ ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದ ಅವಧಿಯ ನಂತರ ಅವನು ಮತ್ತೆ ಚುನಾವಣೆಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಾನೆ. ಈ ಬಾರಿ ಜನರು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಮತ ನೀಡದ ಕಾರಣ ಸೋಲುತ್ತಾನೆ. ಅದಾದಮೇಲೆ, ಮೊದಲಿನಂತೆ ಅವನು ಸಾಮಾನ್ಯ

ಪ್ರಜೆಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ವಿಶೇಷ ಸವಲತ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯ ಅಧಿಕಾರ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅವನದ್ದಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಮತಗಳಿಂದ ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಲು ನಮ್ಮಂತಹ ಜನರು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತೇವೆ; ನಂತರ ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅಂತೆಯೇ, ಭಕ್ತನ ಆವಾಹನೆಗೆ ಓಗೊಟ್ಟು ಭಗವಂತ ವಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಕರುಣಿಸುವುದರಿಂದ, ಆ ಮೂರ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಪೂಜ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಕ್ತನ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಬಳಿಕ, ಭಕ್ತನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಭಗವಂತ ತನ್ನ ವಿಶೇಷ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ವಿಗ್ರಹ ಆಗ ತನ್ನ ಪಾವಿತ್ರವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿನ ವಿಗ್ರಹ ಮೊದಲಿಗೊಂದು ಬೆಟ್ಟದ ಬಂಡೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿರಬಹುದು; ಜನರು ಆ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ನಡೆದು ಅದರ ಮೇಲೆ ಮೂತ್ರ ವಿಸರ್ಜಿಸಿರಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ಶಿಲ್ಪಿ ತನ್ನ ಕೆತ್ತನೆಯಿಂದ ಆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಲ್ಲುಬಂಡೆಯನ್ನು ಸುಂದರವಾದ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆಗಲೂ ಅದು ಪವಿತ್ರವಾಗದು. ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸಿದಾಗ ಅದು ಪವಿತ್ರವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ನಂತರ ಜನರು ಅದನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿಗೆಯ ಪೆಟ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಶಿಲ್ಪಿ, ಅದರ ಮುಂದಿಗ ನಮಸ್ಕರಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ಸ್ನೇಹಿತ - ನಿನ್ನ ಪೂಜೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದೇಕೆ? ಎಂತಿದ್ದರೂ, ಯಾವುದನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಅದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಆರಾಧಕ — ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಆತಿಥಿಯೊಬ್ಬರು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಅವರನ್ನು ತಕ್ಕ ಮರ್ಯಾದೆಯೊಂದಿಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮ್ಮ ಪವಿತ್ರ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಅವರಿಗೆ ಆಸನ ಕೊಟ್ಟು, ಅವರ ಪಾದಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯುತ್ತೇವೆ. ಅವರಿಗೆ ಭೋಜನವನ್ನು ನೀಡಿ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ವಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರು ಕಾಣುವುದು ಕೇವಲ ಮಣ್ಣು ಅಥವಾ ಕಲ್ಲು; ಪರಮಾತ್ಮನ ಜೀವಂತ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಭಕ್ತರು ನೀಡಿದ್ದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮೂರ್ತಿಯು ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಚಾಚದಿದ್ದರೂ, ತನಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ್ದನ್ನು ದೇವರು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ನನ್ನ ಆರಾಧನೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಆಗಮಿಸಿದ ಒಬ್ಬ ಪೂಜ್ಯರಿಗೆ ಕೊಡುವಂತೆಯೇ, ದೇವರಿಗೆ ಆಸನವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದೆ. ನಂತರ ಅವನ ಪಾದಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯಲು ಪಾದ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ತರುವಾಯ ಅವನಿಗೆ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದೆ; ಇದು ನನ್ನ ನೈವೇದ್ಯದ ಅರ್ಪಣೆ.

ಒಂದು ವೇಳೆ, ಆತಿಥಿಯಾದವನು ಆ ಮನೆಯ ಮಹಿಳೆಯೊಂದಿಗೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅಥವಾ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕದಿಯುವ ಮೂಲಕ, ತನಗೆ ತೋರಿದ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹನೆಂದು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರೆ, ಆತಿಥೇಯ ಆತನನ್ನು ಪೊಲೀಸರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ.

ದೇವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತನ ಆರಾಧನೆಗೆ ಅವನನ್ನೆಂದಿಗೂ ಅನರ್ಹನೆಂದು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುವ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಕ್ತರು ಪೂಜೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತಾವು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರುವ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ತೃಪ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸ್ನೇಹಿತ - ಗಣೇಶ ಚತುರ್ಥಿಯಂದು ವಿನಾಯಕನನ್ನು ಏಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ವಿಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಿಶೇಷ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ? ಆ ಆಯ್ಕೆಯನ್ನು ಯಾವುದರಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ?

ಆರಾಧಕ — ದೇವರನ್ನು ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಆವಾಹನೆ ಮಾಡಲ್ಪಡುವ ಎಲ್ಲ ವಿಗ್ರಹಗಳೂ ಪವಿತ್ರವಾಗುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಒತ್ತಡ ಕುಗ್ಗುವುದೋ, ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಗಾಳಿ ತೂರುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ, ಎಲ್ಲೆಡೆ ಇರುವ ದೇವರು, ಎಷ್ಟು ವಿಗ್ರಹಗಳಾದರೂ ಮತ್ತು ಅವುಗಳು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಅದಾವ ಪ್ರತಿಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಅವನು ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವ ಎಲ್ಲ ವಿಗ್ರಹಗಳಲ್ಲೂ ತನ್ನ ವಿಶೇಷ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ದಯೆಪಾಲಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಸ್ನೇಹಿತ - ಪೂಜೆಯ ಕೆಲವು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ, ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬೇರೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ದೇವರಿಗೆ ಸಾಲದಲ್ಲವೇ; ಎರಡನೆಯದು ವಿಪರೀತವಲ್ಲವೇ?

ಆರಾಧಕ — ಇಲ್ಲ. ದೇವತೆಯ ಅಪೇಕ್ಷೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಅರ್ಪಿತವಾದದ್ದು ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುವುದೆಂದು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಾರ್ಹ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಭಕ್ತನೊಬ್ಬ ಗಣಪತಿ ಹೋಮವನ್ನು ಇಂತಿಷ್ಟು — ಒಂದು ಸಾವಿರ ಎಂದಿರಬಹುದು — ಮೋದಕಗಳಿಂದ ನೆರವೇರಿಸಲು ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದ್ದಾದರೆ, ಅವನು ಅಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಆಹುತಿ ಕೊಡಬೇಕೇ ಹೊರತು, “ಗಣೇಶನಿಗೆ ತಿನ್ನಲು ಇದು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು,” ಎಂದೆಲ್ಲಾಯೋಚಿಸಲೂ ಬಾರದು; ಮೇಲಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಪಿಸಲೂ ಕೂಡದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಬೇಕಾದದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ; ಆದರೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆರಾಧಿಸುವವನು ಸಮರ್ಪಿಸುವ ಯಾವುದನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತೃಪ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ.

47. ಅನೇಕರ ಒಟ್ಟುಗೂಡುವುದರ ಪ್ರಭಾವ

ಒಬ್ಬ ಸೋಮಯಾಜಿಗಳು ತಾವು ಮಾಡಲಿದ್ದ ಸೋಮಯಾಗದಲ್ಲಿ ಬಲಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವು ಆಡುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡರು. ಅವರು ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಕೊಬ್ಬಿದ ಗಟ್ಟುಮುಟ್ಟಾದ ಆ ಆಡುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೂರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟದಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಲು ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಸೋಮಯಾಜಿಗಳಿಗೆ ಮೋಸಮಾಡಲು

ಅವರೊಂದು ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಹೂಡಿದರು. ರಸ್ತೆಯ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಸೋಮಯಾಜಿಗಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ, “ಓ ಸೋಮಯಾಜಿಗಳೇ! ಇದೇನು? ತಾವು ಧರ್ಮನಿಷ್ಠರೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಪವಿತ್ರ ಭಸ್ಮ ಧರಿಸಿರುವಿರಿ. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ನಿಮ್ಮೊಟ್ಟಿಗೆ ನಾಯಿಗಳಿವೆ,” ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದ. ಸೋಮಯಾಜಿಗಳಿಗೆ ಗೊಂದಲ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವರು ಆಡುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ತಮ್ಮ ಸಂಶಯ ಕರಗಿ ಹೋಯಿತು. ತಿರಸ್ಕಾರ ಭಾವದಿಂದ ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ, “ಹೋಗು, ಹೋಗು! ನಾನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿರುವುದು ಆಡುಗಳೇ, ನಾಯಿಗಳಲ್ಲವೆಂದು ನಿನಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೇನು? ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹುಡುಗಾಟಿಗೆ ಆಡಬೇಡ,” ಎಂದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ನಡೆದರು. ಎರಡನೇ ವಂಚಕ ಅವರನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ, “ಅಯ್ಯಾ ಸೋಮಯಾಜಿಗಳೇ! ಏನಾಗಿದೆ ನಿಮಗೆ? ನಿಮಗೆ ಹುಚ್ಚೇ? ಅಷ್ಟಿತಪ್ಪಿಯಾದರೂ ನಾಯಿ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಟ್ಟಾ ಸಂಪ್ರದಾಯಸ್ಥರಾದ ನೀವು, ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಬೆರಗಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಮಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರ!” ಎಂದು ನುಡಿದ. ಈ ಬಾರಿ ತಾವು ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಇಬ್ಬರು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಪೂರ್ತಿ ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿಯಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ತಮ್ಮ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದರು.

ಇದೀಗ ಮೂರನೆಯ ಮೋಸಗಾರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ. ಸೋಮಯಾಜಿಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ನಾಟಕವಾಡುತ್ತ, ಅವನು ಅವರ ಮುಂದೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು, “ನಾನು ಏನೆನ್ನು ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ, ದಯವಿಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮೆಯಿರಲಿ. ನಾನು ತಮ್ಮನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ತಮ್ಮ ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ಕಮಂಡಲು ಹಿಡಿದಿದ್ದೀರಿ; ಆದರೆ ಮತ್ತೊಂದರಲ್ಲಿ, ಮೂರು ಶ್ವಾನಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದೀರಿ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ನೇರ ವಿರುದ್ಧ!” ಎಂದ. ಈ ಸಾರಿಯಂತೂ, ಸೋಮಯಾಜಿಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂಶಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಯಾಗಕ್ಕಾಗಿ ನಾಯಿಗಳನ್ನೇ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅನಿಸಿತು.

ಆಗವರು, “ಮೂವರು ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಮಾತನ್ನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಮಂದ-ವಾಗುತ್ತಿರುವ ದೃಷ್ಟಿಯ ಮತ್ತು ಮುಗ್ಧನಾಗಿ ನಂಬುವ ಸ್ವಭಾವದ ಲಾಭವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿ ನನಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಆಡುಗಳ ಬದಲು ನಾಯಿಗಳ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಬೇಕಾದುದು ನನ್ನ ಪೂರ್ವಜನದ ಪಾಪಗಳ ಪರಿಣಾಮವೇ ಸರಿ. ನಾಚಿಕೆ ಕೇಡು!” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ ಹಿತೈಷಿಯಂತೆ ವೇಷ ಹಾಕಿದವನನ್ನು ಕಂಡು, “ದಯವಿಟ್ಟು ಈ ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ನಾನು

ಏನಾದರೂ ಒಂದುವೇಳೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಯಾಗಶಾಲಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಏನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತೋ! ಎಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಮಾತು ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವುದಕ್ಕೂ ನಡುಗುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಧನ್ಯವಾದಗಳು; ನನ್ನನ್ನು ದೂಷಣೆ ಮತ್ತು ಅಪಮಾನದಿಂದ ನೀನು ಕಾಪಾಡಿದಿರುವೆ. ಈ ನಾಯಿಗಳಿಗಾಗಿ ನೀನು ನನಗೆ ಏನನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕಿಲ್ಲ. ಅವು ತೊಲಗಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ನಿರಾಳವಾಗಿದೆ,” ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನನ್ನು ವಿನಂತಿಸಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಆಡುಗಳನ್ನು ಕೃತಜ್ಞತೆ ತುಂಬಿದ ಮನದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹಸ್ತಾಂತರಿಸಿದರು.

ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಮೂವರು ಒಂದೇ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ ಸೋಮಯಾಜಿಗಳ ಮನಸ್ಸೇ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಯಿತು. ಕೇವಲ ಮೋಸದ ಮಾತುಗಳ ಪರಿಣಾಮವೇ ಇಂತಹದಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅನೇಕ ಭಕ್ತರ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳ ಪ್ರಭಾವದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಏನು? ದೇಗುಲದ ವಿಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರು ತನ್ನ ಪವಿತ್ರತೆಯನ್ನು ನೀಡಲು ಇಂತಹ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳು ಒಂದು ಕಾರಣ.

48. ಗೋಪುರಗಳು ನಮ್ರತೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತವೆ

ಇಬ್ಬರು ಸ್ನೇಹಿತರು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಬಡಾಯಿಕೊರ ಮತ್ತು ತೀರ ಅಹಂಕಾರಿ. ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ, “ನನ್ನಷ್ಟು ಬೇರಾರು ಸಾಧಿಸಿಯಾರು? ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ನಾನು ಅನಿವಾರ್ಯ; ಭಾರಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎನ್ನುತ್ತ, ಅವನು ತನ್ನ ನಾನಾ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಅದೇ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿದ. ಇವರಿಬ್ಬರು ಬೃಹತ್ತಾದ ಗೋಪುರವಿದ್ದ ದೇವಾಲಯದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹಾದುಹೋದರು. ಬಡಾಯಿಕೊರನ ಸ್ನೇಹಿತ ಅವನಿಗೆ, “ಈ ಗೋಪುರವನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡು,” ಎಂದ. ಅಹಂಕಾರಿ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದ. ಬೃಹದಾಕಾರದ ಅದ್ಭುತ ಶಿಲ್ಪವಾಗಿದ್ದ ಗೋಪುರ, ಅವನಲ್ಲಿ ವಿಸ್ಮಯ ತುಂಬಿತು. ಅವನು ಗೋಪುರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಾಗ, ತಾನು ಅತ್ಯಲ್ಪನೆಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿತು. ಅತಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಗೋಪುರಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ತಾನೊಂದು ಕೀಟಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ಜೀವಿಯೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡ. ಇದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಚೂರುಚೂರಾಗಿಸುವ ಅನುಭವವಾಯಿತು.

ಜನರಲ್ಲಿ ನಮ್ರತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನರು ಬೃಹದಾಕಾರದ ಗೋಪುರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರು.

49. ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ಮಹಿಮೆ

ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಯಾರೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮ ಮತ್ತು ವಿಷ್ಣುವಿನ ನಡುವೆ ವಿವಾದ ಏರ್ಪಟ್ಟಿತು. ಲಿಂಗದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಶಿವ ಅವರ ಮುಂದೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ. ಶಿವನ ಪಾದವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ವಿಷ್ಣು ಹೊರಟ; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ವರಾಹ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದ. ಹಂಸದ ರೂಪವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಬ್ರಹ್ಮ ಭಗವಂತನ ತಲೆಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋದ. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ತಾವು ಅರಸಿ ಹೊರಟದ್ದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಜಂಬು ಮುರಿಯಿತು. ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮಸರ್ವಶ್ರೇಷ್ಠನೆಂದವರು ಅರಿತುಕೊಂಡರು.

ಈ ಕಥೆ ತ್ರಿಮೂರ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದಭಾವವನ್ನು ಹೇಳಲು ಬಂದದ್ದಲ್ಲ; ವಿಷ್ಣು ಶಿವನಿಗಿಂತ ಕೀಳೆಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವೂ ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸರ್ವಶಕ್ತ, ಸರ್ವಜ್ಞ, ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಇಡೀ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಪ್ರಭು ಪರಮಾತ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠನೆಂದು ತೋರಿಸುವುದು ಇದರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಉದ್ದೇಶ. ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಂತಾದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಸಂಭವಿಸಿದ್ದು ಶಿವರಾತ್ರಿಯಂದು — ಅಂದರೆ, ಮಾಘಮಾಸ ಕೃಷ್ಣಪಕ್ಷ ಚತುರ್ದಶಿಯಂದು — ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ದಿನ ಉಪವಾಸವಿದ್ದು ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ಜಾಗರಣೆಯನ್ನು ಶಿವನ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದು ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಭಗವಂತನ ಚಿಂತನೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟಿರುವುದು ವ್ಯರ್ಥ.

ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಫಲ ಏನು? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗುತ್ತರ ಒಂದು ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿದೆ; ಅದರರ್ಥ ಹೀಗಿದೆ — “ಓ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳಾ! ಅತ್ಯಂತ ಶುಭ ಮತ್ತು ಪವಿತ್ರ ರಾತ್ರಿಯೊಂದು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದೆ. ನೀವು ತಪ್ಪದೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿರಿ. ನೀವು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ನಿಮ್ಮಂತೆಯೆ ಇರುವ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಬಂದು ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ.” ಶಿವರಾತ್ರಿಯಂದು ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದವನು ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲೊಂದು ಬಗೆಯಾದ ಶಿವಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನೇ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆಂಬುದು ಇದರ ತಾತ್ಪರ್ಯ.

50. ಯಾವ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕು

ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿದ್ದ ನದಿಯೊಂದರ ದಡದಲ್ಲಿ ದಾಟಲು ನಿಂತು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಆಚೆಯ ದಡವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಆ ಹಾದಿಯಾಗಿ ಬಂದ ಮುಸಲ್ಮಾನನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಆತ, “ಓ ಗೆಳೆಯ! ದೇವರ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಹಾಕಿ ಧುಮುಕು. ನಿನ್ನನ್ನವನು ದಡಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದ. ಆದರೆ ಚಾಣಾಕ್ಷನಾಗಿದ್ದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಗಂಡಾಂತರಕ್ಕೆ

ಎಡೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಇಷ್ಟಪಡಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಮುಸಲ್ಮಾನನಿಗೆ, “ನೀನು ಮೊದಲು ಹಾರು. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ. ಹಾಗೇ ಆಗಲೆಂದ ಮುಸಲ್ಮಾನ, ತನ್ನ ಗಡ್ಡವನ್ನು ಹಿಡಿದು, “ಅಲ್ಲಾಹ್-ಹೋ-ಅಕ್ಬರ್,” ಎನ್ನುತ್ತ ಧುಮುಕಿದ. ಅಂತೂ ಇಂತೂ ದಾಟಿಯೂ ಬಿಟ್ಟ.

ಈಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಬಂತು. ವಿಘ್ನನಿವಾರಕನಾದ ವಿಘ್ನೇಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಧುಮುಕಿದ. ಹಾರಿದ ಕೂಡಲೆ, ತಾನೊಂದು ವೇಳೆ ಗಣೇಶನ ತಂದೆ ಶಿವನನ್ನೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ್ದಾರೆ, ದಡಮುಟ್ಟಿ ಬದುಕುಳಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮೂಡಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಮುಳುಗಿದವನೇ ಶಿವನನ್ನು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟ. ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದ ತನ್ನ ತಂದೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಗಣೇಶ ಭಾವಿಸಿದ. ಅತ್ತ, ವಿಘ್ನಗಳ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ-ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಗಣೇಶ ಅವನನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿವ ಅಂದುಕೊಂಡ. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬರೂ ಅವನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಶಯದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಲಸಮಾಧಿಯಾದ.

ಒಬ್ಬನೇ ಆದ ಪರಮಾತ್ಮ ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು, ಗಣೇಶ ಮುಂತಾದ ರೂಪಗಳನ್ನು ತಾಳಿದ್ದಾನೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ, ನಮಗೆ ನೆರವಾಗಲು ಒಂದು ದೇವರು ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯೆಂದು ಮನುಷ್ಯ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು, ದೇವಿ, ಇತ್ಯಾದಿ — ಯಾವುದೊಂದನ್ನೂ ತನ್ನ ಇಷ್ಟದೇವತೆಯನ್ನಾಗಿ ಹೊಂದಿರುವುದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತ. “ವಿಷ್ಣು ಶಿವನಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನ ಮತ್ತು ಕೀಳು,” ಎನ್ನುವ ಬದಲು, “ವಿಷ್ಣು ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ದೇವರ ರೂಪಗಳನ್ನು ತಾಳಿರುವುದು ನನ್ನೊಲವಿನ ಶಿವನೇ,” ಎಂದವನು ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಅಂತಹ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವನು ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಯಾವುದೇ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಾದರೂ, ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರಾಳನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು, “ನಾನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಶಿವನಿಗಸಮಾಧಾನ ವಾದೀತೇ?” ಎನ್ನುವಂಥ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ತ್ರಾಸಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಲಾರ.

51. ಉದ್ವಾಮ ಭಕ್ತನ ಗುಣಲಕ್ಷಣ

ಒಮ್ಮೆ ನಾರದರು ಭಗವಂತ ಶ್ರೀವಿಷ್ಣುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ನಿಮ್ಮ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠನಾದವನು ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಭಗವಂತ, “ಕೃಷಿಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ

ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುವನು ಅವನು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ನಾರದರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದು, “ಇದೇನು! ನಿಮ್ಮ ಅಗ್ರಗಣ್ಯ ಭಕ್ತ ನಾನಲ್ಲವೇ? ಆ ಬಡ ಕ್ಷುದ್ರ ರೈತ ನನ್ನಂತೆ ಭಕ್ತನಾಗಿರಲು ಹೇಗಾದೀತು?” ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದರು. ತಾನು ಸ್ವತಃ ಹೋಗಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಭಗವಂತ ನಾರದರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ನಾರದರು ರೈತನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರು. ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆ ರೈತ ಎದ್ದು, ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ನಂತರ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ. ಅದಾದ ಮೇಲೆ, ಜಮೀನಿಗೆ ತೆರಳಿ, ತುಸು ವೇಳೆ ದೇವರ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಬಳಿಕ ತನ್ನ ಕೃಷಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದ. ಮತ್ತೆ ಸಂಜೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಅವನ ಮುಂದಿನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯ ಸಮಯವಾಗಿತ್ತು.

ನಾರದರು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, “ಏನಿದು? ರೈತ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಜಪಿಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಹೇಗೆ ಶ್ರೇಷ್ಠ?” ಎಂದು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದರು. ಶ್ರೀವಿಷ್ಣು, “ನಾನು ಉತ್ತರಿಸುವ ಮೊದಲು ನಿನಗೊಂದು ಕೆಲಸ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಈ ಲೋಟವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡು. ನಂತರ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಾ. ನೀರು ಒಂದು ಹನಿಯೂ ಚೆಲ್ಲದಂತೆ ದಯವಿಟ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಲೋಟವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಾರದರು ಹೊರಟರು. ನಾಲ್ಕಾರು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಹನಿ ಚೆಲ್ಲಿಬಿಡುವುದೋ ಎಂಬ ಭೀತಿ ಅವರ ಮನವನ್ನು ಆವರಿಸಿತು. ಆ ಚಿಂತೆಯ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಅದಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಲೀನರಾಗಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಲೋಟದಲ್ಲಿರುವ ನೀರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ, ಬೇರಾವುದನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಲು ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದ ನಂತರ, ಅವರು ಭಗವಂತನ ಬಳಿಗೆ ಮರಳಿದರು.

ಆಗ ವಿಷ್ಣು ಅವರನ್ನು, “ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನೀನೇಷ್ಟು ಬಾರಿ ನನ್ನ ನಾಮವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ನಾರದರು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡು, “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಜಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು? ನಾನು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲೇ ಮುಳುಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ; ನೀರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚೆಲ್ಲದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲವೇ?” ಎಂದರು. ಭಗವಂತ, “ರೈತ ಕೂಡ ನಿನ್ನಂತೆ ಕಾರ್ಯನಿರತನಾಗಿದ್ದ. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ನೆನೆದ. ಅದುವೇ ಅವನನ್ನು ಶ್ರೇಷ್ಠನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು,” ಎಂದು ತಿಳಿಹೇಳಿದ.

ಒಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದ. ಗಂಭೀರವಾದ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಚಲಿಸದ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ಕೃಷ್ಣ ಕಣ್ತೆರದಾಗ, ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಗೌರವದಿಂದ, “ನೀನು ಇಡೀ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಮತ್ತು ಆದಿ-ಅಂತಗಳಿಲ್ಲದವನು. ಆದರೂ ನೀನು ಆಳವಾದ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಿ. ನಿನ್ನ ಧ್ಯಾನದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ದಯತೋರಿ ಹೇಳುವೆಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕುತ್ತರವಾಗಿ ಕೃಷ್ಣ, “ಶರಗಳ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿರುವ ಭೀಷ್ಮರು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅವರ ಮೇಲೆ ನಾಟಿತ್ತು,” ಎಂದ. ಹಲವಾರು ಬಾಣಗಳಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ನೋವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಭೀಷ್ಮಪಿತಾಮಹರು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಅದೆಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನ ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಭಗವಂತನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸೆಳೆದಿದ್ದರು.

52. ಚಿತ್ತೈಕಾಗ್ರತೆ

ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆಯ ಕಿರುಹುರುಳುಗಳನ್ನು ಪಕ್ಷಪಾತವಿಲ್ಲದೆ ಪಾಂಡವ-ಕೌರವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಬೋಧಿಸಿದರು. ಆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೊಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನಿಟ್ಟರು. “ಮರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವ ಆ ಸಣ್ಣ ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ನೋಡಿ. ನೀವದನ್ನು ಬಾಣದಿಂದ ಹೊಡೆಯಬೇಕು,” ಎಂದರು ಗುರುಗಳು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಒಬ್ಬರಾದಮೇಲೊಬ್ಬರನ್ನು ಕರೆದು, “ನೀನೀಗ ಏನು ನೋಡುತ್ತಿರುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನೂ, “ಗುರುಗಳೇ, ನಾನು ಪಕ್ಷಿ, ಮರ ಮತ್ತು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಆಚಾರ್ಯರು ಅವರಿಗೆ, “ನೀನು ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ನುರಿತಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ಅರ್ಜುನನ ಸರದಿ ಬಂದಾಗ ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. “ಪೂಜ್ಯ ಗುರುಗಳೇ, ನನಗೆ ಪಕ್ಷಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ, ಬೇರೇನೂ ಅಲ್ಲ,” ಎಂದ ಅರ್ಜುನ. ಬಾಣವನ್ನು ಬಿಡೆಂದು ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಶಿಷ್ಯ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದ; ಪಕ್ಷಿ ಬಿತ್ತು.

ಗುರಿಯ ಅಥವಾ ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಕಾರ್ಯದ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರವಾದ ಏಕಾಗ್ರತೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಶಂಸನಾರ್ಹ ಎಂದು ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಧ್ಯಾನಮಾಡುವಾಗ, ತತ್ರಾಪಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕರಿಗೆ, ದೇವರ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುವುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಅತಿಮುಖ್ಯ. ಆದರೆ ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬಹುತೇಕ ಅವರ ಏಕಾಗ್ರತೆ ಕಳಪೆಯಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಕಾರಣ, ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಅವರ ಆಸಕ್ತಿಯ ಕೊರತೆ.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ನೋಟುಗಳ ಕಂತೆ ಎಣಿಸಲು ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಎಣಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವನು ತೊಡಗಿದ್ದಾಗ, ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ ಅವನನ್ನು ಕರೆದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವನಾಗ ಕತ್ತೆತ್ತಿ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಮತ್ತು ಅವನಿಗಾಗ ಕರೆದದ್ದು ಕೇಳಲೂ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರವೇ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ಉಪಸ್ಥಿತಿ ಅವನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಅವನು, “ನನ್ನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಗಮನ ನೋಟುಗಳ ಮೇಲಿತ್ತು; ಏಕೆಂದರೆ ನನ್ನೆಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ತಪ್ಪಾದರೆ, ನನಗೆ ಬಹಳ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು,” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದ.

ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದ ಕಾರಣ, ತನ್ನ ಗಮನವನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ, ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತವನು, ಧ್ಯಾನವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಜಾಗರೂಕತೆಯ ಕೊರತೆಯಿಂದ ತನಗೆ ಬಹಳ ನಷ್ಟವಾಗುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ದೇವರ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು.

ವಿಧಿನಿಯತಿಯ ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಧರ್ಮವನ್ನು ತೊರೆದು, ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಬದ್ಧನಾಗಿ, ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ, ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಜೀವನದ ಹಾದಿಯನ್ನು ತಾನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದು ಧ್ವನಿತವಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸ್ವತಂತ್ರನೋ? ಅವನ ಜೀವನದ ಆಗುಹೋಗುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಮೊದಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆಯೇ? ದೈವ ಅಥವಾ ವಿಧಿಬರಹವನ್ನು ಜಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಹೌದೆಂದಾದರೆ, ಅದು ಹೇಗೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಈ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

53. ದೈವವಿಧಿ ಮತ್ತು ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನ

ರೈತರಿಬ್ಬರ ಹೊಲಗಳ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯ ಮಣ್ಣು ಸಮನಾಗಿದ್ದವು. ಅವರು ಸಮನಾಗಿ ಶ್ರಮವಹಿಸಿ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉತ್ತು, ಒಂದೇ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊಲಗಳ ಮೇಲೆ ಮಳೆ ಅತಿಯಾಗಿ ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ, ಬೆಳೆಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದವು. ಸೂಕ್ತ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ಕೊಯ್ಲುನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಒಂದು ಸಂಜೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ತೆರಳುವ ಮೊದಲು, ಅವರ ಶ್ರಮದ ಫಲವಾಗಿ ಧಾನ್ಯಗಳ ದೊಡ್ಡ ರಾಶಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಿಸಿದರು. ಅವರು ಪಡೆದ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಗಮನಾರ್ಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವರು ಮಲಗಿದ್ದಾಗ, ಒಂದು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಮಳೆ ಸುರಿಯಿತು ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಹಗುರವಾಗಿ ಹನಿಯಿತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಜಮೀನುಗಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ತನ್ನ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಮಳೆ ಹಾಳುಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡ ಒಬ್ಬ, ಖಿನ್ನನಾದ; ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಧಾನ್ಯರಾಶಿ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ನಿರಾಳನಾದ.

ಹೀಗಾಗಿ ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಅವರಿಗೊದಗಿದ ಫಲಿತಾಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅಂತರವಿತ್ತು. ಒಬ್ಬ ರೈತನ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾದ ಹಣೆಬರಹ ಅವನ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಅನುಕೂಲಕರ ವಿಧಿನಿಯತಿ ಅವನ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದವು. ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಟ್ಟವರು ಮತ್ತು ಯುಕ್ತಶೀಲರಾದವರು ಮನುಷ್ಯ ಅನುಭವಿಸುವುದು ಕೇವಲ ಆಕಸ್ಮಿಕವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಬ್ಬರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆ ಬರೆದರು. ಉತ್ತಮವಾಗಿ ತಯಾರಾಗಿದ್ದ ಹುಡುಗ ಎರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಎಲ್ಲವುಕ್ಕೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಎರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಕ್ಕನಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ. ಉತ್ತರಪತ್ರಿಕೆಯ ಮಾಪಕ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತಿಯಾಗಿದ್ದ; ಆದರವನು ಸೋಮಾರಿ. ಮೊದಲ ಹುಡುಗನ ಎರಡು ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ. ಅವು ತಪ್ಪಾಗಿದ್ದವು. ಇತ್ತರ ಉತ್ತರಗಳೂ ಅಂತೆಯೇ ತುಂಬಾ ತಪ್ಪಾಗಿವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಊಹಿಸಿ, ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ.

ನಂತರ ಎರಡನೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಉತ್ತರಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಮಾಪನಕ್ಕೆ ಅವನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ಉತ್ತರಗಳು ಸರಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಉತ್ತರಗಳು ಸಹ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇವೆಯೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡು, ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಂಕಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಫಲಿತಾಂಶ ನೋಡಿದಾಗ, ಉತ್ತಮ ತಯಾರಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಹುಡುಗ ಶೋಕಕ್ಕೊಳಗಾಗಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ. ಹೀಗಾಗಿ, ಕಠಿಣ ಪರಿಶ್ರಮವು ಕಳಪೆ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಮತ್ತು ಕಳಪೆ ತಯಾರಿಕೆಯು ಉತ್ತಮ ಅಂಕಗಳನ್ನು ನೀಡಿದವು. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಹಣೆಬರಹದ ಕೈವಾಡವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಬಡವನೊಬ್ಬ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕುಡುಕನೂ ಆಗಿದ್ದ. ಅವನ ಮಡದಿ ಅವಳಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ, “ಮಕ್ಕಳು ನೋಡಲು ರಾಜರಂತಿದ್ದಾರೆ,” ಎಂದಳು. ಅವನದಕ್ಕೆ ನಕ್ಕು, ಕಡು ಬಡತನದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಮತ್ತು ರಾಜಾ ಎಂಬುದಾಗಿ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನಿಟ್ಟ. ಸಂಸಾರವನ್ನು ತೂಗಿಸಲು ಹೆಂಡತಿ ಭಾರಿ ಶ್ರೀಮಂತ ದಂಪತಿಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇವಕಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾನು ತಾಯಿಯಾದ ನಂತರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತನ್ನ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೆಲಸದ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಆ ಶ್ರೀಮಂತ ದಂಪತಿಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಮತ್ತು ಜನರನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಭಾವದವರಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಆಕ್ಷೇಪವನ್ನೂ ತೆಗೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳಿ ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ, ಅವರ ತಾಯಿ ಅವರನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಉತ್ಸುಕಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಐದು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದ ಮೇಲೆ, ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದಳು. ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರು ನೀರಿಗೆ ಮೀನಿನಂತೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಂದುಕೊಂಡರು. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷ ಒಲವು ಇದ್ದರಿಂದ, ಪ್ರತಿದಿನ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ತನ್ನ ತಾಯಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದವರೆಗೆ ಆಕೆಗೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ರಾಜ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸಿ ತಾಯಿ ಮಾಡಿದ ಅಡುಗೆಯ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಬಳಿಕ ಅವನು ತನ್ನ ಸಹೋದರನೊಟ್ಟಿಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಶ್ರೀಮಂತ ದಂಪತಿಗಳಿಗೊಬ್ಬ ಮಗ; ಅವನು ಅವಳಿ ಮಕ್ಕಳ ವಯಸ್ಸಿನವನು. ಅವರು ಮದುವೆಯಾದ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಅವನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದ. ಅವರು ಅವನನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಾಯಿಯಾದವಳು ಗರ್ಭಧರಿಸುವ ಮುನ್ನವೇ ಸಂತತಿಗಾಗಿ ಸಂತರೊಬ್ಬರ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ದಂಪತಿಗಳು ಕೋರಿದ್ದರು. ಆ ಸತ್ತುರುಷರು ಊರಿಂದೂರಿಗೆ ಸುತ್ತುತ್ತ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜನರು ಅಕಿಂಚನ, ಅಂದರೆ ‘ಓನೂ ಇಲ್ಲದವನು’, ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದರು. ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದಾಗಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಗರ್ಭಧರಿಸಿದ್ದಾಳೆಂದು ನಂಬಿದ ಗಂಡ, ಅಪಾರ ಆಸ್ತಿಗೆ ವಾರಸುದಾರನಾದ ತಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ಅಕಿಂಚನ ಎಂದೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟ. ಅಕಿಂಚನ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸಿದ ಮತ್ತು ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಒಂಬತ್ತನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ, ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯ ತಾಯಿ ತೀರಿಕೊಂಡಳು. ಅವನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆಬಾರದ ಕುಡುಕ ತಂದೆಗೆ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ನೆಪದಿಂದ ಬೈಯುವ ಮತ್ತು ಹೊಡೆಯುವ ಅಭ್ಯಾಸವಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ನಿಧನದ ಕಾರಣ, ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಕಮ್ಮಿ

ಹಣದಲ್ಲಿ ನಿಭಾಯಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದದ್ದರಿಂದ, ಅದು ಅವನ ಮುಂಗೋಪವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು. ಆರ್ಥಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು, ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲು ಮತ್ತು ಮುಗಿದ ನಂತರ, ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಸಂಜೆ, ಅಕಿಂಚನನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಅವನ ಸಹೋದರನಾದ ರಾಜ ತಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವ, ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸುವ ಮತ್ತು ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ.

ಅಕಿಂಚನ ಮತ್ತು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಬಹಳ ಆಪ್ತರಾದರು. ಒಂದು ದಿನ, ಅಕಿಂಚನ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು, “ನಾನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವನ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಬಹುದೇ? ಹೇಗಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಶಾಲೆ ಬಹುತೇಕ ನನ್ನ ಶಾಲೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿದೆ,” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ಮಾರಾಯನಾಗಿ! ನಾನೇ ಇದನ್ನು ನಿನಗೆ ಸೂಚಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ,” ಎಂದಾಕೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅಕಿಂಚನ ಮತ್ತು ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ, ಅವರು ಪ್ರಯಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರು ಘೋರ ಅಪಘಾತಕ್ಕೊಳಗಾಯಿತು. ಚಾಲಕ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಮೃತಪಟ್ಟ. ಅಕಿಂಚನನ ಕಾಲುಗಳು ಭಗ್ನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದವು; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಕೆಲವು ಪರೋಪಕಾರಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸುಟ್ಟ ಗಾಯಗಳಾಗಿದ್ದವು ಮತ್ತು ಅವನ ಕಾಲುಗಳು ಬಹಳ ಜಖಂ ಆಗಿದ್ದವು. ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅಕಿಂಚನನ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿದ. ಅವರು ಆಂಬುಲೆನ್ಸ್ ಅನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ನೋವಿನಿಂದ ಚೀರುತ್ತಿದ್ದ ಅಕಿಂಚನನನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸಾಗಿಸಲಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಅವನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು ತೆಗೆಯದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊಯ್ಯೆಗೆವ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಸುಟ್ಟಗಾಯಗಳ ಕಾರಣ ಅಕಿಂಚನ ತೀವ್ರವಾದ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ. ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಉತ್ಕಟ ಬಳಲಿಕೆಯ ನಂತರ, ಅವನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಗುಣಮುಖವಾಗುವ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ನ್ಯೂಮೋನಿಯಾ (ಶ್ವಾಸಕೋಶದ ಉರಿಯೂತದ ವ್ಯಾಧಿ) ಸೋಂಕಿತು. ಅವನನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಲು ವೈದ್ಯರು ತಮ್ಮ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ, ಅವರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗವನು ಸ್ವಂದಿಸಲಿಲ್ಲ. ತೀರಿಕೊಂಡ.

ಅಕಿಂಚನನ ಪೋಷಕರು ಬಹಳ ನೊಂದುಹೋದರು. ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಅವರ ದುಃಖ ಶಮನಗೊಂಡರೂ, ಅಕಿಂಚನನ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿ ಬಾರಿ ಹಾದುಹೋಗುವಾಗ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ, ಅವರು ಶೋಕದಿಂದ ಗೋಳಿಡುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದವು. ಅವರು ಸಾಧು ಅಕಿಂಚನ ಅವರ ಬಳಿ ಹೋದರು. ಆತ ಅವರಿಗೆ, “ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರಿ ಬೇರೆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ; ಒಬ್ಬ ಮಗನನ್ನು ಸಹ ದತ್ತು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರಿಗಾ ಸಲಹೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿ ಅದರಂತೆ ಮುಂದುವರೆಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಅಕಿಂಚನನ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ, “ಚಕ್ರವರ್ತಿಯನ್ನು ಬಹಳ ಸಮಯದಿಂದ ನಾವು ಬಲ್ಲೆವು. ಅವನ ವರ್ತನ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಅಕಿಂಚನನಿಗೆ ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಅಕ್ಕರೆಯಿತ್ತು. ಯಾವುದೋ ಅಪರಿಚಿತ ಹುಡುಗನನ್ನು ದತ್ತು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲಿಗೆ, ಅವನನ್ನೇಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು?” ಎಂದಳು. ತನಗೂ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಆತನೂ ಒಪ್ಪಿದ. ಅವರು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿ, ಅದಕ್ಕವನು ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು, ಅವನ ತಂದೆಯನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿದರು. ಅವರು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯನ್ನು ದತ್ತು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುವುದಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ, ಆತನಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ನೀಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಪೋಲುವಾಡುವ ಸ್ವಭಾವದ ಅವನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ; ಅವನ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ತನ್ನ ಮನೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ರಾಜ ಇದ್ದ.

ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ, ಈಗ ಗಿರಿಧಾಮದಲ್ಲಿ ಪರ್ಯಾವರಣ ಮಾಲಿನ್ಯವಿಲ್ಲದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೊಸ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ತನಗೆ ದೊರಕಿದ ಪೌಷ್ಟಿಕ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಆರೈಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಅವನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ದಷ್ಟಪುಷ್ಟನಾದ. ಅವನ ದತ್ತು ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಆಳವಾದ ಪ್ರೀತಿ ಬೆಳೆಯಿತು; ಅವರು ಅವನನ್ನು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಅವನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪೂರೈಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಂದಿಗೂ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕಠೋರವಾದ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ದೈಹಿಕ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಅಕಿಂಚನನಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಗಮವಾಗೇ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಂತರ, ಒಳ್ಳೆಯ ಹುಡುಗನಾದ ಅವನು ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ವಾರಗಟ್ಟಲೆ ತೀವ್ರ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ತೀರಿಕೊಂಡ; ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಯಾವ ಮಹಾಪರಾಧವನ್ನು ಅವನು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದೀಚೆಗೆ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದರೋ, ಅನಾರೋಗ್ಯ, ಬಡತನ, ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿ ತಾಯಿಯ ಸಾವು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಅನುಚಿತ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ತೊಳಲಿದ. ಅತಿ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನಾಗಲು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೂ ಅವನು ಯಾವುದೇ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಕಿಂಚನನ ಪೋಷಕರು ಅವನನ್ನು ದತ್ತು ಪಡೆದ ನಂತರ, ಅವನ ಸ್ಥಿತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಆ ಇಬ್ಬರು ಹುಡುಗರಿಗೆ ಯಾವ ಸುಳಿವೂ ಇರದ ಹಾಗೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗಾವ ನಿಯಂತ್ರಣವೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ರಸ್ತೆಯ ಅಪಘಾತ, ಅವರ ಜೀವನದ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಅಕಿಂಚನನಿಗೆ ಹಾರ್ದಿಕವಾಗಿದ್ದ ದೈವವಿಧಿ ಅವನಿಗೆ ವಕ್ರವಾಯಿತು. ಅತ್ತ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಕಿಡಿಕಾರುತ್ತಿದ್ದ ವಿಧಿನಿಯತಿ ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸನ್ನವಾಯಿತು.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಈಗ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದ ಮತ್ತು ಪ್ರಸ್ತುತ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ, ತನ್ನ ಪೂರ್ವಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಹೊರತಲ್ಲದ, ದೈವವಿಧಿಯ — ಅಂದರೆ

ಪ್ರಾರಬ್ಧ — ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿತೋರಿಸಲು ಇಂತಹ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ಅಂತೆಯೇ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಯತ್ನದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಪರವಾಗಿ ಕೊಡಬಹುದಾದ ನಿದರ್ಶನಗಳಿಗೂ ಯಾವುದೇ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ.

ಅಶ್ವಪತಿ ಮದ್ರದೇಶದ ರಾಜ; ಧರ್ಮನಿಷ್ಠ, ನ್ಯಾಯವಂತ. ಅವನಿಗೆ ಸಂತತಿಯ ಹಂಬಲವಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಗಾಯತ್ರೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಾ, ಪ್ರತಿದಿನ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಆಹುತಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸನ್ನಳಾದ ಸಾವಿತ್ರೀ ದೇವಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗಿ ಅವನ ಆಸೆ ಈಡೇರುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಕಾಲ ಸಾಗಿದಂತೆ, ಅವನಿಗೊಬ್ಬಳು ಮಗಳು ಹುಟ್ಟಿದಳು. ಅವನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ್ದ ದೇವಿಯ ಗೌರವಾರ್ಥ ರಾಜ ಮಗಳಿಗೆ ಸಾವಿತ್ರೀ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟ. ಅವಳು ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ತನಗೆ ಭಾವಿ ಗಂಡನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲು ಅರಸ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ. ಅವಳು ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ, ದೇವರ್ಷಿ ನಾರದರು ಅಶ್ವಪತಿಯೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದರು. ಅವಳು ದ್ಯುಮತ್ಸೇನನ ಮಗ ಸತ್ಯವಾನನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಬಯಸಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

ದ್ಯುಮತ್ಸೇನ ಅಚಲಧರ್ಮನಿಷ್ಠ; ಶಾಲ್ವ ದೇಶವನ್ನು ಆಳಿದ್ದ. ಅವನು ಎಂದಿಗೂ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ; ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ಪತ್ನಿಯೂ ಸಹ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಏಕೈಕ ಮಗನಿಗೆ ಸತ್ಯವಾನ್ ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಿದರು. ಸತ್ಯವಾನ್ ಇನ್ನೂ ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ, ದ್ಯುಮತ್ಸೇನ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೇ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ನೆರೆಯ ರಾಜ, ಶಾಲ್ವದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆದ್ದು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ತನ್ನ ಮಗ ಮತ್ತು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ದ್ಯುಮತ್ಸೇನ ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಬೇಕಾಯಿತು. ಸತ್ಯವಾನನನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾವಿತ್ರೀ ನೋಡಿದಾಗ ಅವನು ತನಗೆ ತಕ್ಕ ಗಂಡನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದಳು.

ಸತ್ಯವಾನ್ ಬಹಳ ಸ್ಫುರದ್ರೂಪಿ, ಇಂದ್ರನಂತೆ ಶೂರ, ಭೂಮಿಯಂತೆ ಸಹಿಷ್ಣು ಮತ್ತು ಸಂಯಮಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾರದರು ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ, ಅವನಲ್ಲೊಂದು ದೊಡ್ಡ ನ್ಯೂನತೆಯಿದೆ; ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸಾವು ವಿಧಿಲಿಖಿತವಾಗಿದೆ ಎಂದೂ ದೇವರ್ಷಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದರು. ಋಷಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಅಶ್ವಪತಿ, ಸಾವಿತ್ರೀಗೆ ಬೇರೊಬ್ಬನನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವಳು, “ನಾನು ಆತನನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಗಂಡನಾಗಿ ಪರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವನು ದೀರ್ಘಾಯುಷೋ ಅಥವಾ ಅಲ್ಪಾಯುಷೋ, ಅವನನ್ನು ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ವರಿಸಲಾರೆ,” ಎಂದಳು. ಅರಸನಿಗೆ ನಾರದರು, “ಧರ್ಮಸಮ್ಮತವಾದ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಆಕೆಯನ್ನು ಅಗಲಿಸಲಾಗದು. ಸತ್ಯವಾನ್ ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲದ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ,” ಎಂದರು.

ಅಶ್ವಪತಿ ನಂತರ ದ್ಯುಮತ್ಸೇನನನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ ಆತನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಪಡೆದ ಬಳಿಕ, ಸತ್ಯವಾನನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಮದುವೆಯ ನಂತರ, ಸಾವಿತ್ರೀ ತನ್ನ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ, ತನ್ನ

ಕಾಡಿನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸರಳ ಕಾವಿ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಸತ್ಯವಾನನಿಗೆ ಆದರ್ಶ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ದ್ಯುಮತ್ಸೇನ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಪರಿನಿಷ್ಠಿತ ಸೊಸೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವರು ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ತುಂಬ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿದ್ದರು.

ಸತ್ಯವಾನ್ ಕೊನೆಯುಸಿರೆಳೆವ ನಿಖರವಾದ ಕ್ಷಣವನ್ನು ನಾರದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ್ದರು. ಅವಳು ಈ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಏನಾಗಬೇಕೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿಗದಿತ ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಮೊದಲು, ಅವಳು ಉಪವಾಸ ವ್ರತವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ನಿಂತಲ್ಲೇ ಅಲುಗದೆ ನಿಂತಳು. ದ್ಯುಮತ್ಸೇನ ಅವಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ, ತಾನೊಂದು ವ್ರತವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದಳು. ಒಂದು ತುತ್ತು ತಿನ್ನದೆ ಕಡೆಯ ದಿನದವರೆಗೂ ಅವಳು ಇದ್ದಲ್ಲೇ ಇದ್ದಳು. ಆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ಅವಳು ತನ್ನ ವ್ರತದ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿದಾದರೂ, ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ಏನನ್ನೂ ತಿನ್ನಲು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿದಳು.

ಹೋಮಕ್ಕೆ ಸಮಿತ್ತುಗಳು ಹಾಗೂ ಹೂವು-ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತರಲು ಸತ್ಯವಾನ್ ಕಾಡಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ, ತಾನೂ ಅವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಳು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು, “ನೀನು ಈ ಹಿಂದೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ನಡೆವ ದಾರಿ ಕಠಿಣ. ನಿನ್ನ ಉಪವಾಸದ ಕಾರಣ ನೀನು ಶಕ್ತಿಹೀನಳಾಗಿರುವೆ. ನೀನು ಹೇಗೆತಾನೆ ಅಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆಯ ಬಲ್ಲೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ನನ್ನಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವಿದೆ. ಉಪವಾಸದ ಕಾರಣ ನಾನು ಬಳಲುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ದಯವಿಟ್ಟು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ತಡೆ ಮಾಡಬೇಡಿ,” ಎಂದು ಸಾವಿತ್ರಿ ವಿನಂತಿಸಿದಳು. ಅವನವಳ ಕೋರಿಕೆಗೆ ಒಪ್ಪಿದ; ಆದರೆ ತನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಅನುಮೋದನೆಯನ್ನು ಅವಳು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ಅವಳು ಅವರ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಸತ್ಯವಾನನ ಸಂಗಡ ತೆರಳಿದಳು.

ದಟ್ಟ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಹೂವುಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದರು. ನಂತರ, ತನ್ನ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಸತ್ಯವಾನ್ ಸೌದೆಯೊಡೆಯಲು ಮುಂದಾದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಆಯಾಸ ಅವನನ್ನು ಆವರಿಸಿತು. ಅವನ ತಲೆ ಮತ್ತು ಕೈಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೋವುಂಟಾಗಿತ್ತು; ಅವನ ನಿಶ್ಚಕ್ತಿ ನಿಲ್ಲಲಾಗದಷ್ಟಾಯಿತು. ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದ. ಅವಳು ಅವನ ಬಳಿ ಧಾವಿಸಿ, ಅವನು ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಸತ್ಯವಾನ್ ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿದ.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಉರುಳನ್ನು ಹಿಡಿದ, ಕಪ್ಪಾದ ಮೈಬಣ್ಣವುಳ್ಳ, ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಪುರುಷನೊಬ್ಬ ಸಾವಿತ್ರಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ. ಗೌರವದಿಂದ ಎದ್ದು ಅವನನ್ನು, “ನಿಮ್ಮ ಮೈ ಮನುಷ್ಯರ ದೇಹದಂತಿಲ್ಲ. ನೀವು ದೇವತೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನೀವು ಯಾರೆಂದು ಹೇಳಿ,” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಆ ಉಜ್ಜ್ವಲ ವ್ಯಕ್ತಿ, “ನಾನು ಯಮ. ನಿನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯ ಮತ್ತು ತಪಸ್ಸಿನಿಂದಾಗಿ ನಿನಗೆ ನನ್ನನ್ನು

ನೋಡಲು ಮತ್ತು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಜೀವಿತಾವಧಿ ಕೊನೆಗೊಂಡಿದೆ. ಅವನ ಪ್ರಾಣ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದ. “ಓ ಒಡೆಯ! ನಿಮ್ಮ ದೂತರು ಮನುಷ್ಯರ ಆತ್ಮಗಳನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನೀವೇಕೆ ಬಂದಿರುವಿರಿ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ಸಾವಿತ್ರೀ. ಯಮ, “ನಾ ಬರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಸತ್ಯವಾನ್ ಸದ್ಗುಣಗಳ ಹೆಗ್ಗಡಲು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸದಾಚಾರದಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತವನು,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ. ನಂತರ, ನಾರದ ಋಷಿಗಳು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದ ನಿಖರವಾದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ಯಮ ಸತ್ಯವಾನನ ಆತ್ಮವನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡ; ಸತ್ಯವಾನನ ಉಸಿರಾಟ ನಿಂತುಹೋಯಿತು.

ಪತಿಗೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಧರ್ಮದ ಆಚರಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ತನ್ನ ನಿಷ್ಠೆಯ ಬಲದಿಂದ, ಸಾವಿತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಯಮನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿತ್ತು; ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದಳು. ಯಮ ಅವಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಂದು ಹೇಳಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವಳು, “ನನ್ನ ಗಂಡ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಅಥವಾ ಕರೆದೊಯ್ಯಲ್ಪಟ್ಟರೂ, ನಾನವರ ಸಂಗಡ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ; ಅದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ನಡೆದಾಗ, ಅವರ ನಡುವೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಬಾಂಧವ್ಯ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಂದು ಸತ್ಯವನ್ನರಿತ ಜ್ಞಾನಿಗಳ ವಚನವಿದೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ನಡೆದುಬಂದ ಕಾರಣ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಬಾಂಧವ್ಯ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅದರ ಬಲದ ಮೇಲೆ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ನಂತರ ಅವಳು ಯಮನಿಗೆ ಮನಮುಟ್ಟುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿದಳು.

ಯಮ - ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ. ಸತ್ಯವಾನನ ಜೀವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ವರವನ್ನಾದರೂ ಕೇಳು.

ಸಾವಿತ್ರೀ - ನನ್ನ ಮಾವನವರ ದೃಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಂತೆ ಮಾಡಿ.

ಯಮ - ತಥಾಸ್ತು. ಈಗ ಹಿಂತಿರುಗು. ಶ್ರಮ ಪಡಬೇಡ.

ಸಾವಿತ್ರೀ - ನನ್ನ ಗಂಡನ ಬಳಿ ಇರುವಾಗ ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಶ್ರಮವಿರದು. ನೀವು ಅವನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಪವಿತ್ರ ಪುರುಷರ ಸಾಮೀಪ್ಯ ಅತ್ಯಂತ ಬಯಸತಕ್ಕದ್ದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವರೊಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬೆಲೆಯುಳ್ಳದ್ದು. ಹೀಗಾಗಿ, ಒಬ್ಬರು ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ಪುರುಷ ಸಹವಾಸವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅವಳು ಮಹಾತ್ಮರ ಸಹವಾಸವನ್ನು ಶ್ಲಾಘಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮತ್ತು ಅವಳ ಗಂಡನ ಸಂಗಡ ಇರಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಾಗ, ಯಮನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

ಯಮ - ನಿನ್ನ ಪತಿಯ ಜೀವವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಮತ್ತೊಂದು ವರವನ್ನು ಕೇಳು.

ಸಾವಿತ್ರೀ - ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಾವನವರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆವಂತಾಗಲಿ ಮತ್ತವರು ಎಂದಿಗೂ ಧರ್ಮದ ಹಾದಿಯಿಂದ ಅಗಲದಂತಾಗಲಿ.

ಯಮ - ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ. ನೀನೀಗ ಹಿಂದಿರುಗು.

ಸಾವಿತ್ರೀ - ನಿಮ್ಮಂಥ ಮಹಾತ್ಮರು ಮೊರೆಯಿಟ್ಟ ವೈರಿಗಳನ್ನು ಸಹ ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತಾರೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನಂಥವರ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ತೋರಿಸಿ.

ಯಮ - ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಜೀವವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಯಾವುದೇ ಮತ್ತೊಂದು ವರವನ್ನು ಕೇಳು.

ಸಾವಿತ್ರೀ - ನನ್ನ ತಂದೆ ರಾಜ ಅಶ್ವಪತಿಯವರಿಗೆ ಮಗನಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ಅವರಿಗೆ ಪುತ್ರಸಂತಾನವನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ.

ಯಮ - ನೀನೇಣಿಸಿದಂತಾಗಲಿ. ನೀನು ಅತಿದೂರ ಬಂದಿರುವೆ. ಈಗ ಹಿಂದಿರುಗು.

ಆಗ ಸಾವಿತ್ರೀ ಯಮನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದಳು; ಅವಳ ಮಾತಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದಳು.

ಯಮ - ನಾನು ನಿನ್ನಿಂದ ಬಹಳ ಸಂತಸಗೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಜೀವವನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಾವುದಾದರೂ ನಾಲ್ಕನೇ ವರವನ್ನು ಕೇಳು.

ಸಾವಿತ್ರೀ - ನನ್ನ ಗಂಡ ಮತ್ತು ನಾನು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾದ, ಪರಾಕ್ರಮಿ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆವಂತಾಗಲಿ; ಆ ಪುತ್ರ ನಮ್ಮ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಲಿ.

ಅವಳು ಕೊರಿದ ವರವನ್ನು ಯಮ ನೀಡಿದ. ಮೊದಲ ಮೂರು ವರಗಳಿಗೆ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ, ಈ ನಾಲ್ಕನೆಯದನ್ನು ತನ್ನ ಗಂಡನ ಜೀವವನ್ನು ಮರಳಿಸದೆ ಈಡೇರಿಸಲಾಗದು; ತಾನು ಪತಿವ್ರತೆಯಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಸತ್ಯವಾನನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರಾವ ಪುರುಷರಿಂದಲೂ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಆಗ ಸಾವಿತ್ರೀ ಯಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಯಮ ಅವಳ ತರ್ಕವನ್ನು ಮನಗಂಡು ಸತ್ಯವಾನನ ಆತ್ಮವನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ.

ಆ ಬಳಿಕ ಅವನು ಅವಳಿಗೆ, “ನಿನ್ನ ಧರ್ಮಸಮ್ಮತ ನುಡಿಗಳಿಂದ ನೀನು ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವೆ. ಸತ್ಯವಾನನನ್ನು ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ; ನೀನವನನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆಯಲು ಯೋಗ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬಾಳಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಹಿರಿಯ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ರಾಜರಾಗುವ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆವಿರಿ,” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಆಶೀರ್ವಾದವನ್ನು ನೀಡಿದ ಮೇಲೆ, ಯಮ ಹೊರಟುಹೋದ. ಸಾವಿತ್ರೀ ತನ್ನ ಗಂಡನ ದೇಹ ಇರುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ, ಅಲ್ಲವನ ತಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಳು. ಸತ್ಯವಾನ್ ಕಣ್ಣೆರೆದ. ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಮಲಗಿದ್ದನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಅವನು, ಅವಳೇಕೆ ತನ್ನನ್ನು ಮೊದಲೇ ಎಬ್ಬಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟ. ಕಪ್ಪು ಮೈಬಣ್ಣದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ತಾನು ನೋಡಿದ್ದನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿಯಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದ. ಮುಂದೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂದು ಸಾವಿತ್ರೀ ಅವನಿಗೆ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದಳು. ನಂತರ ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ವಾಸಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದಳು.

ದಂಪತಿಗಳು ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ ಕೆಲವು ಋಷಿಗಳು ದ್ಯುಮತ್ಸೇನನ ಬಳಿ ಇದ್ದರು. ಅವರು ಸತ್ಯವಾಸನನ್ನು, “ನೀವಿಬ್ಬರೂ ತಡರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ ಹಿಂದಿರುಗುವ ಬದಲು, ಮುಂಚಿತವಾಗೇಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ? ನಿಮ್ಮ ತಂದೆತಾಯಂದಿರು ಚಿಂತಿತರಾಗಿದ್ದರು,” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ತಾನು ನಿದ್ರಿಸಿ ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನೆಂದು ಸತ್ಯವಾನ್ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಋಷಿಯೊಬ್ಬರು, “ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಬಹುಶಃ ಸಾವಿತ್ರೀ ತಿಳಿಸಬಹುದು,” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಅವಳು ನಡೆದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದಳು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ದ್ಯುಮತ್ಸೇನನ ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಜೆಗಳು ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ, “ಓ ರಾಜನಿ! ನಿನ್ನ ಶತ್ರು ಮತ್ತವನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಅವನ ಸ್ವಂತ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೊಂದರು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶಾಲ್ವ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಮತ್ತೆ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿಸಿದರು. ಯಮ ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ್ದಲ್ಲವೂ ಈಡೇರಿತು.

ದ್ಯುಮತ್ಸೇನನಿಗೆ ಕುರುಡು ಮತ್ತು ವನವಾಸ ವಿಧಿಯ ಬರಹವಾಗಿತ್ತು. ಸಾವಿತ್ರಿಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ, ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅಂತೆಯೇ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಮರಳಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡ. ಅಶ್ವಪತಿಗೆ ಸಂತಾನಪ್ರಾಪ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಲಭಿಸಿತು. ಸತ್ಯವಾನ್ ಎಳೆಯ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಸಾಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬದುಕಿದ; ಅವನು ಪುತ್ರರನ್ನು ಹೊಂದಿ ಶಾಲ್ವ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಆಳಿದ. ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಹೇಗೆ ವಿಧಿಬರಹವನ್ನು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಕಥೆ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿದೆ.

ಮಾರ್ಕಂಡೇಯನಿಗೆ ತನ್ನ ಹದಿನಾರನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾಯುವ ವಿಧಿನಿಯಿತ್ತು; ಆದರೆ ತನ್ನ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕ ಶಿವಾರಾಧನೆಯ ಕಾರಣ ಅವನು ಮುಂದೂ ಬದುಕಿದ. ವ್ಯಾಸರ ಮಗ ಶುಕ ಮುನಿಗಳು ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಯೋಗಿಯಾಗಿದ್ದು, ತಾವಪೇಕ್ಷಿಸಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿದೇಹ-ಮುಕ್ತಿ ಹೊಂದಿದರು. ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಪುರುಷಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಮತ್ತು ದೇವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ವಿಧಿಯ ಹಾದಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದ ಹಲವಾರು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬಹುದು.

ಕೇವಲ ದೈವವಿಧಿ ಅಥವಾ ಸ್ವಂತ ಪ್ರಯತ್ನ — ಇವುಗಳಲ್ಲಾವುದೂ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನದ ಗತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಇವೆರಡರ ನಡುವೆ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಭಾವ ಆಳವಾದದ್ದು. ವಿಧಿನಿಯತಿ ಅಥವಾ ಈಗ ಫಲಪ್ರದವಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿರುವ ಹಿಂದಿನ (ಪ್ರಾರಂಭ) ಕರ್ಮಗಳು, ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಯತ್ನ ಮತ್ತು ದೈವಾನುಗ್ರಹ — ಈ ಮೂರೂ ಸೇರಿ, ನಡೆವುದನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತವೆ. ದೈವ ಮತ್ತು ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ರಥದ ಎರಡು ಚಕ್ರಗಳಿಗೆ ಮನು ಹೋಲಿಸಿದ್ದಾನೆ; ಒಂದೇ ಚಕ್ರದಿಂದ ರಥ ಚಲಿಸದು.

ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧದ ನಂತರ, ಕೃಷ್ಣ ಪಾಂಡವರನ್ನು ಭೀಷ್ಮರ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದ; ಶರಗಳ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ್ದರೂ ಭೀಷ್ಮರು ಭಗವಂತನನ್ನು ಗಾಢವಾಗಿ ಧ್ಯಾನಿಸಿದರು. ಭಗವಂತ

ಭೀಷ್ಮರನ್ನು ನೋವಿನಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಅಡೆತಡೆಯಿಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಪರಿಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ. ನಂತರ ಅವರ ಮುಂದಿಡಲ್ಪಡುವ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಕೇಳಿಕೊಂಡ. ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, “ವಿಧಿನಿಯತಿ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯೋ, ಮಾನವ ಪ್ರಯತ್ನವೋ?” ಎಂದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ. ಭೀಷ್ಮರು ತಮ್ಮ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ, ವಸಿಷ್ಠರು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಇದಕ್ಕೆ ಸದೃಶವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ, ಬ್ರಹ್ಮ ಕೊಟ್ಟ ಉತ್ತರವನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದರು.

ಅವರು ಹೀಗೆಂದು ವಿವರಿಸಿದರು — “ದೈವವಿಧಿ ಬೀಜದಂತೆ; ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪರಿಶ್ರಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಂತೆ. ಬೀಜವಿಲ್ಲದ ಮಣ್ಣು ಅಥವಾ ಬಿತ್ತದ ಬೀಜ ಫಸಲನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬೀಜ ಮತ್ತು ಮಣ್ಣು ಸೇರಿದರೆ ಬೆಳೆಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ದೈವವಿಧಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ಸಂಯುಕ್ತ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಜನರು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಾರೆ.

“ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿದವನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಗಳ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ; ಸತ್ಕರ್ಮದಿಂದ ಸುಖ ಮತ್ತು ಕೆಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ದುಃಖ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮ ಫಲವನ್ನು ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಕರ್ಮ ಯಾವುದೇ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡದೇ ಹೋಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯೆಗಳೂ ವ್ಯರ್ಥ; ವಿಧಿಯ ಬರಹವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವಲಂಬಿಸಿ ಜನರು ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ.

“ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಆದರೆ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಕುಳಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇವಲ ದೈವವಿಧಿಯ ಮೂಲಕ ಏನನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗದು. ಸೂಕ್ತ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ, ಸ್ವರ್ಗ, ಭೋಗ ವಸ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಆಸೆಗಳ ಈಡೇರಿಕೆ — ಇವುಗಳನ್ನು ಮನುಷ್ಯ ಗಿಟ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದ ಮೂಲಕ ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವರದಿಂದ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ಗಾಳಿ ಬೀಸುವುದರಿಂದ ಸಣ್ಣದಾದ ಬೆಂಕಿ ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ದುರ್ಬಲವಾದ ಅನುಕೂಲಕರ ವಿಧಿಬರಹವು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಪರಿಶ್ರಮದೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿದಾಗ, ಅದು ಫಲಕೊಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುವ ಒಬ್ಬ ಉದಾತ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳ ಮೂಲಕ, ಪ್ರತಿಕೂಲವಾದ ವಿಧಿನಿಯತಿಯಿಂದ ಮರೆಮಾಚಲ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತು ರಕ್ಷಿತವಾದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

“ಪಾಪಿಯಾದವನು ತನ್ನ ಒಳಿತಿನ ಅಮೂಲ್ಯ ಲಾಭವನ್ನು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ಭ್ರಮೆ ಮತ್ತು ದುರಾಶೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುವ ಮನುಷ್ಯನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ದೈವವಿಧಿ ಬಾರದು. ಒಬ್ಬ ಮಾನವ ತನ್ನ ಅನುಕೂಲಕರ ವಿಧಿಬರಹದ ಕಾರಣ, ಅಪಾರ ಧನ, ಸ್ತ್ರೀಯರು ಮತ್ತು ಭೋಗ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೂ, ಅವನು ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಭೋಗಿಸಲಾರ. ತೈಲ ಇಂಗಿದ ಮೇಲೆ ದೀಪ ನಂದುಹೋಗುವಂತೆ, ಮಾನವ

ಪರಿಶ್ರಮವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅನುಕೂಲಕರ ದೈವವಿಧಿ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ದುರ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಅನುಕೂಲಕರ ವಿಧಿನಿಯತಿ ಉದ್ಧರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಯಾವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲ.

“ಶಿಷ್ಯ ತನ್ನ ಗುರುವನ್ನು ಹೇಗೆ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತವಾದ ಅವನ ಕಾರ್ಯವು, ಅವನ ಸ್ವಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯ ತನಗೆ ತಾನೇ ಮಿತ್ರ; ತನಗೆ ತಾನೇ ಶತ್ರು. ಸದ್ಗುಣ ದೇವತೆಗಳ ಆಶ್ರಯ; ಅದರಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಬಹುದು. ಸದ್ಗುಣದಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತವನನ್ನು ವಿಧಿ ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.”

54. ವಿಧಿಬರಹವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ತಿಳಿಗೇಡಿನ ಪ್ರಯತ್ನ

ದರೋಡೆ ಮಾಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಪೊಲೀಸರು ಹಿಡಿದು ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹಾಜರುಪಡಿಸಿದರು. ನ್ಯಾಯಾಧೀಶರು ಆತನನ್ನು ತಪ್ಪಿತಸ್ಥನೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಐದು ವರ್ಷ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದರು. ಬಂದೀಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನ ಅವನಿಂದ ಕೆಲಸ ತೆಗೆಸಲಾಯಿತು. ತನಗೆ ಒಗ್ಗಿದ್ದ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಊಟಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಜೈಲಿನ ಆಹಾರ ಅವನಿಗೆ ರುಚಿಗಿಟ್ಟದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಸೋಮಾರಿ ಸ್ವಭಾವದ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ದುಡಿಯುವುದನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಾಡುವುದು ರುಚಿಸಿದವನಾದರೂ ಈಗ ಅದಕ್ಕವಕಾಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೆರೆಮನೆ ವಾಸದಿಂದ ಖಿನ್ನನಾಗಿ, ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಸಹ್ಯಗೊಂಡ ಅವನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ.

ಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ಸಂಚುಹಾಕಿದ ರಕ್ಕ, ತಕ್ಕ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಿಗೊಂದು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಾಗ, ಇಬ್ಬರು ಕಾವಲುಗಾರರ ಮೇಲೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹಲ್ಲೆ ನಡೆಸಿ ಪರಾರಿಯಾದ. ಅವನು ಸೆರೆಯಿಂದ ದೂರದ ಬೇರೆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ವೇಷಬದಲಿಸಿ ವಾಸವಾಗಿರಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಸವಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಲೇ, ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಆರಕ್ಷಕರ ತಂಡ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ; ಆದರೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ. ಸೆರೆ ತಪ್ಪಿಸಿಬಂದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಉತ್ತಮ ನಡವಳಿಕೆಯಿಂದಿದ್ದು ನಿಗದಿತ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಅವನು ಕಳೆದುಕೊಂಡದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಜೈಲು ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದ.

ಕೆಲವರು ತಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಅತಿ ಪೀಡಿತರಾಗಿ, ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಲು, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಒಂದು ಸಾಧನವೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಘೋರಪಾಪವೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ, ದುಃಖವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಸತ್ತ ಬಳಿಕ, ಹೆಚ್ಚುವರಿ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೀಗ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳ ಫಲವೇ ಈಗಿನ ಜನ್ಮ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜೀವನವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಹಿಂದಿನ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಗಳ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಮೇಲಿನ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದೀಖಾನೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನಿಂದ ಸಹಿಸಲಾಗದ ಜೀವನವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಅವರು ಸಮಾನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರತಿಕೂಲ ವಿಧಿನಿಯತಿಯಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು, ಸ್ವತಂತ್ರ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಬಳಸಿದಂತೆ; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದು ವಿಫಲವಾಗುವುದೂ ನಿಜ.

55. ಪ್ರತಿಕೂಲ ವಿಧಿನಿಯತಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಬಗೆ

ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲೆ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಒಬ್ಬತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಕದ್ದ. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸಂಶಯಪೀಡಿತವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ ಅವನನ್ನು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತು. “ನಾನು ಕಳ್ಳನೆಂದು ಬಯಲಾಗಬಹುದೇ?” ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ. ಪಕ್ಕನೆ ಹಣ ಸಿಕ್ಕಿದ ಅನುಭವ ಅವನನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕದಿಯಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿತು. ಈ ಬಾರಿ, ಭೀತಿ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅವನ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ ಕೆಣಕುವುದೂ ಮಂದವಾಗಿತ್ತು. ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ, ಪಕ್ಷವಾಗಿ ನುರಿತ ದರೋಡೆಕೋರನಾಗಿಬಿಟ್ಟ; ಅವನ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ ಅವನಿಗಡ್ಡಿ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿತು; ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಭಯ ಅಥವಾ ಆತಂಕ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಎರಡು ರೀತಿಯ ಫಲಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಫಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬ ಉಂಡಾಗ ಅವನ ಹಸಿವು ನೀಗುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಫಲ ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಅದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ತನಗಿಷ್ಟವಾದ ಸಿಹಿ ತಿನಿಸಿನ ರುಚಿಯನ್ನು ಕಂಡವನು ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಿನ್ನಬಯಸುತ್ತಾನೆ.

ಯಾವುದೇ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ, ಅದರಿಂದ ಸಂಸ್ಕಾರ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಉತ್ತಮ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಬಯಸುವವನು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಲೇಸು. ಕೆಟ್ಟ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಒಡ್ಡುವ ಮೂಲಕ, ಪ್ರತಿಕೂಲ ವಿಧಿ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹಳಿ ತಪ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಬಲಿಷ್ಠ ಸತ್ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ದ್ವಾರಾ, ದುಷ್ಟ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಬಹುದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದಾಗ, ಅಧರ್ಮದ ಹಾದಿಗೆ ತಳ್ಳಲು ಪ್ರತಿಕೂಲ ವಿಧಿಬರಹಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಯೋಗವಾಸಿಷ್ಠದ ಉಪದೇಶವೊಂದು ಹೀಗಿದೆ — “ಉತ್ತಮ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ಪ್ರವಾಹದಿಂದ ನೀನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲ್ಪಟ್ಟರೆ, ಪರಮಪದವನ್ನು ಪಡೆವೆ. ಕೆಟ್ಟ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಅಪಾಯದ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿದರೆ, ಸ್ವಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ನೀನವುಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಬೇಕು. ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ನದಿ ಶುಭ ಮತ್ತು ಅಶುಭ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಅದನ್ನು ಶುಭ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಬೇಕು.”

ಚಿತ್ರಶುದ್ಧಿಯ ಹಾಗೂ
ವೈರಾಗ್ಯದ ಕಡೆಗೆ

56. ಮಾನಸಿಕ ಸ್ವಚ್ಛತೆ ಅಗತ್ಯ

ಇಬ್ಬರು ಸ್ನೇಹಿತರು ಇದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಮಯವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹೆಂಗಸರ ಚಪಲವಿತ್ತು; ವೇಶ್ಯೆಯರ ಬಳಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪದೇ ಪದೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ, ಕಾಮನೆ ಅವನನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಾಚಿಕೆಪಟ್ಟುಕೊಂಡ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಸೂಯೆಗೊಂಡ. ವೇಶ್ಯೆಯ ಸಂಗಡ ಇದ್ದಾಗಲೂ, ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನ ಪವಿತ್ರ ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮತ್ತು ತಾನು ಸನ್ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ತನ್ನನ್ನು ಶಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ, ಜಪ ಅಥವಾ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ, ಅವನ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸ್ನೇಹಿತ ತನ್ನ ಮಿತ್ರನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮೆಲಕುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ.

ಅವರು ಸತ್ತ ಮೇಲೆ, ಧಾರ್ಮಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಮತ್ತವನ ಸ್ನೇಹಿತ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಪಾರಿತೋಷಕ ದೊರಕಿರುವಾಗ, ತನಗೆ ಭಾರಿ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಧಾರ್ಮಿಕ ದೂರಿದ. “ಕಾಮ ಸುಖಗಳಿಗೆ ಮಣಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೂ, ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ನಿನ್ನ ದೇವರ ಆರಾಧನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಟ್ಟಿವೆ. ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸುವಾಗಲೂ ನೀನು ಪಾಪ ಕೃತ್ಯಗಳ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆ. ನಿನ್ನ ನೀಚ ಆಲೋಚನೆಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ನರಕಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿವೆ,” ಎಂದವನಿಗೆ ಹೇಳಲಾಯಿತು.

ಈ ಕಥೆಯ ನೀತಿ ಏನೆಂದರೆ, ಕೇವಲ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಲದು; ಮೇಲಾಗಿ ಕೆಟ್ಟ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಎಡೆ ಕೊಡದಿರುವುದೂ ಅವಶ್ಯಕ. ಒಳ್ಳೆಯ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ದುರಾಚಾರಗಳು ಹಾನಿಕಾರವಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ಗ್ರಹಿಸುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ.

(ಭೌತಿಕ ಕಾರಕಗಳು ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಗಂಗಾಸ್ನಾನ ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿಯೂ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಉಣ್ಣುವ ಆಹಾರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಗಮನಾರ್ಹ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ. ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ಮೂರು ನೀತಿಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.)

57. ಗಂಗೆ ಮತ್ತು ಶುದ್ಧಿಕಾರಿ

ಒಮ್ಮೆ ಶಿವ ಮತ್ತು ಪಾರ್ವತಿ ಕಾಶಿಯ ಮೇಲೆ ಆಕಾಶಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲು ಹಲವಾರು ಜನರು ಪರಸ್ಪರ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಪಾರ್ವತಿ ಗಮನಿಸಿದಳು. ಭಗವಂತನನ್ನು, “ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ನಾನದಿಂದ ತಾವು ಪಾಪಮುಕ್ತರಾಗುವರೆಂದು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಗಂಗೆ ಅವರ ಪಾಪಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯುವುದು ನಿಜವೇ? ಹೌದಾದಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ದುಷ್ಟತ್ಯಗಳ ಫಲಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಲು ಜನರು ಬೇಕಂತಲೇ ಪಾಪ ಮಾಡಿ ನಂತರ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಈಶ್ವರ, “ನಿನಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ, ಮೊದಲು ನೀನು ಮುದುಕಿಯ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳು. ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವ ಅಸಹಾಯಕನಾದ ನಿನ್ನ ಗಂಡನಾಗಿ ನಾನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಬೊಂಬೆ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ತರಿಸಿದ. ನಂತರ ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ.

ನಂತರ, ಅವಳು ಗಂಗೆಯ ಬಳಿ ನಿಂತು, ಮುಳುಗುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ, “ಯಾರೂ ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಗೋಳಗಿದಳು. ತಕ್ಷಣ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮಂದಿ ನೀರಿನತ್ತ ಧಾವಿಸಿದರು. ಹಿಂದೆಯೇ ಕೊಟ್ಟ ಸೂಚನೆಯಂತೆ, ಅವಳು ಅವರಿಗೆ, “ಪವಿತ್ರನಲ್ಲದವನು ಯಾರೂ ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಕೂಡದು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಪಾಪಿಗಳು ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ,” ಎಂದೆಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದಳು. ಒಬ್ಬನನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂದೆ ಸರಿದರು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿ ಅವಳ ಗಂಡನನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆದ.

ಪಾರ್ವತಿ ಅವನಿಗೆ ಅಪಾರವಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದ ಹೇಳಿದಳು; ಆದರೂ ಕೆರಳಿದ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಆತುರಪಡುತ್ತಾ, “ಪಾಪವಿಲ್ಲದವನು ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಲ್ಲನೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೆ. ನೀನವರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದು ಹೇಗೆ? ನೀನು ಪಾಪವಿಲ್ಲದವನೇನು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. ಆತ, “ಹೌದು, ನಾನು ಪಾಪರಹಿತ. ಗಂಗೆಗೆ ಹಾರಿ ನಿಮ್ಮ ಗಂಡನನ್ನು ಉಳಿಸಿದೆ. ನಾನು ಗಂಗೆಯ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದ ಒಡನೆಯೇ, ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಪಾಪಗಳೂ ತೊಳೆದು ಹೋದವು,” ಎಂದ. ಪಾರ್ವತಿ ಮತ್ತು ಶಿವ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಮರಳಿದರು. ಅವಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಶಿವ, “ಅಂತಹ ದೃಢ ನಂಬಿಕೆ ಇದ್ದವನ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಗಂಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ತೊಳೆದುಹಾಕುತ್ತಾಳೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಗಂಗೆ ಜನರನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವವರ ನಂಬಿಕೆ ದೃಢವಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಅವಳಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಎಸಗಿ ನಂತರ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದರೆ ಅವರ ಆ ಪಾಪಗಳು ಅಳಿದು ಹೋಗುತ್ತವೆ ಎಂದಿದರ ಅರ್ಥವಲ್ಲ.

58. ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಆಹಾರದ ಪ್ರಭಾವ

ಯೋಗಿಯೊಬ್ಬರು ಸಣ್ಣ ಆಶ್ರಮವೊಂದರಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರತಿದಿನ ಅವರು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಉಣ್ಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಶಾಂತಿಯುತ ನೆಮ್ಮದಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇಶದ ರಾಜನಿಗೆ ಆ ಮುನಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಗೌರವ. ಒಂದು ದಿನ ತಪಸ್ವಿಯನ್ನು ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ತನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ. ಸಂನ್ಯಾಸಿ, “ಓ ಸಾರ್ವಭೌಮ! ನಾನು ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯಿಂದ ಸಿಕ್ಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಏನನ್ನಾದರೂ ಸೇವಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಅದು ಯಾವ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವುದೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಆಹ್ವಾನಕ್ಕೆ ಓಗೊಡದಿರುವುದು ನನಗೆ ಉತ್ತಮವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದರು.

ಆದಾಗ್ಯೂ ಅರಸ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ವಿನಂತಿಸಿದ ಕಾರಣ, ಆಗಲೆಂದರು. ತಪಸ್ವಿ ಭಿಕ್ಷೆಯಾದಮೇಲೆ ಕೈ ತೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಆಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮುತ್ತಿನ ಸರದ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಯಾರೂ ತಮ್ಮನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಗಮನಿಸಿದ ಅವರು, ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಮಂಡಲುವಿನೊಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ನಂತರ ಸಭಾಂಗಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ರಾಜನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಮರಳಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರವೇ, ತಾವು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಂಬ ಆಲೋಚನೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು.

ಏತನ್ಮಧ್ಯೆ ರಾಣಿ ತಾನು ಸ್ನಾನದಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಸರ ಕಾಣೆಯಾದ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ದೂರು ನೀಡಿದ್ದಳು. ರಾಜ ಅಂದಿನ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ ಯಾರೋ ಸೇವಕರೊಬ್ಬರು ಅದನ್ನು ಕದ್ದಿರಬೇಕೆಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಅವರ ಬಾಯಿ ಬಿಡಿಸಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯಲು ಅವರ ಮೇಲೆ ಭೇದ-ದಂಡೋಪಾಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ. ತಾವು ನಿರಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ಅವರು ಮನವಿ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಆ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಕದ್ದಿರಬಹುದೆಂದು ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಸೂಚಿಸಿದಾಗ, ರಾಜನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟೇರಿತು.

ಅತ್ತ ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ವಿಗೆ ತೀರ ಕಸಿವಿಸಿಯುಂಟಾಯಿತು. “ನಾನಿಂದು ಎಂಥ ನೀಚ ಕೆಲಸ ಎಸಗಿದ್ದೇನೆ! ಯಾರ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ಸರವನ್ನು ಕದ್ದಿದ್ದೇನೆ? ನಾನಿದನ್ನು ಧರಿಸಿ ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಯಾರೂ ನನಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನಿಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಯಾರಾದರೂ ಕದ್ದಾರು. ನಾನು ಲಾಭವಿಲ್ಲದೆ ಕದ್ದಿದ್ದೇಕೆ? ನಾನದೆಷ್ಟೋ ಸರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ; ಆದರೆ ಅವುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಸೆಗೆ ಎಂದಿಗೂ ತುತ್ತಾಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನಲ್ಲಿಂದು ಹಾತೊರತೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆಯೆಂದಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕಲುಷಿತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅದು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾರಣವೇನಿರಬಹುದು?” ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದರು. ಅಂದು ಉಂಡ ಅನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಮಲಿನವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಎದೆಗಂಡರು.

ಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಾಂತಿಮಾಡಿ, ಬಳಿಕ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗದ್ದಲವನ್ನು ಕಂಡ ಅವರು, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಕಾಣೆಯಾದ ಸರವನ್ನು ಕದ್ದುದಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದು ರಾಜ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಯೋಗಿ, “ಈ ಮುಗ್ಧರು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ತಪ್ಪೊಪ್ಪಿಕೊಂಡಾರು? ಇಗೋ, ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಕದ್ದ ನಾನು, ಅದನ್ನು ನಿಮಲ್ಲಿಗೆ ತಂದಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಹೇಳಿದರು.

ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ ರಾಜ, “ತಾವು ಮಹಾ ಸಾಧುಗಳು. ಹಾರವನ್ನು ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೊಯ್ದುದು ಸೂಕ್ತವೇ? ಮೇಲಾಗಿ, ನೀವದನ್ನು ಮರಳಿ ತರಲು ಕಾರಣವೇನು? ನನಗೆ ಕಕ್ಯಾಭಿಕ್ಕಿಯಾಗಿದೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳಿ,” ಎಂದು ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಯೋಗಿ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ, “ಮೊದಲಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂಬ ತಮ್ಮ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ, ನಾನು ಕಡೆಗೆ ತಮ್ಮ ವಿನಂತಿಗೆ ಓಗೊಟ್ಟೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಅದೆಷ್ಟೋ ಜನರು ವಿನಾ ಕಾರಣ ಪಟ್ಟು ತಿಂದಿದ್ದಾರೆ; ನಾನೂ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಓ ರಾಜರೆ! ತಮ್ಮ ಕಣಜದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೀರಿ. ತಾವದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. “ಇಷ್ಟು ರಾಶಿ ಅಕ್ಕಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಅನ್ಯಾಯದ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ನನಗೆ ವಿಷಾದವಿದೆ,” ಎಂದು ದೊರೆ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ. “ನಾನು ಆ ಅನ್ನವನ್ನು ಒಂದೇ ಒಂದು ದಿನ ತಿಂದೆ; ಅದುವೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೆಡಿಸಲು ಸಾಕಾಗಿತ್ತು,” ಎಂದು ಯೋಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ, “ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನ ತಿನ್ನುವ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮವೇನಿರಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಲು ನಾನು ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದಯವಿಟ್ಟು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನನ್ನನ್ನು ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಬೇಡಿ. ಮುಂಚಿನಂತೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. “ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಪಡೆದ ಆಹಾರವೂ ಅಶುದ್ಧವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ರಾಜ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. “ಆಹಾರ ಅಶುದ್ಧವಾಗಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನನ್ನ ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರೆಗೆ ಹಾಕುವವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ತೀರ್ಪು ಹಾಗಿದೆ,” ಎಂದು ಮುನಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದರು.

ಆಹಾರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕಥೆ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಆಹಾರವನ್ನು ಸಾತ್ವಿಕ, ರಾಜಸಿಕ ಮತ್ತು ತಾಮಸಿಕ ಎಂದು ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಾತ್ವಿಕ ಆಹಾರ ಶುದ್ಧವಾಗಿದ್ದು ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ; ಮೊಸರು ಸಾತ್ವಿಕ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ. ರಾಜಸಿಕ ಆಹಾರ ಆಸೆ ಮತ್ತು ಸಿಟ್ಟನ್ನು ಕೆರಳಿಸುತ್ತದೆ; ಖಾರದ ಪದಾರ್ಥ ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ. ತಾಮಸಿಕ ಆಹಾರ ಆಲಸ್ಯ, ತೂಕಡಿಕೆ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ. ಹಳಿಸಿದ ಮತ್ತು ಎಂಜಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳು ತಾಮಸಿಕ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳು. ಅಡುಗೆಯವರ ಮನಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಕೂದಲಿನ ಎಳೆಯಂಥ ಅಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸುವ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಒಳಗೊಂಡಿರುವುದು

ಆಹಾರದ ಶುದ್ಧತೆಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತವೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ, ಸಾತ್ವಿಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೇವಿಸುವಲ್ಲಿ ಕಾಳಜಿ ವಹಿಸಬೇಕು.

59. ಪ್ರಾಣಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಅಶುದ್ಧ ಆಹಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು

ಕುರುಭೂಮಿಯ ಬೆಳೆಗಳು ಒಮ್ಮೆ ಅತಿವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹಾಳಾದವು. ಆಗ ಬರಗಾಲ ಭುಗಿಲೆದ್ದಿತು. ಬಹಳ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದ ವೇದವಿದ್ವಾಂಸರಾದ ಉಷಸ್ವಿ ಚಾಕ್ರಾಯಣ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನವರು ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ, ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಾವಟೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ. ಮಾವಟೆಗೆ ಹದಗೆಟ್ಟ ಕಪ್ಪು ಕಾಳುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಹಸಿವಿನಿಂದ ಪೀಡಿತರಾದ ಚಕ್ರಾಯಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಳುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವ ಸಲುವಾಗಿ ಅವನಿಂದ ಬೇಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ, “ನಾನು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವ ಈ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರಾವ ಕಾಳುಗಳೂ ನನ್ನ ಬಳಿ ಇಲ್ಲ. ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀವೇ ಹೇಳಿ,” ಎಂದ ಮಾವುತ.

ಚಾಕ್ರಾಯಣ, “ಅವುಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡು,” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದರು. ಅವನಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆದು, ಮಾವಟೆಗೆನ ಅವಶೇಷಗಳನ್ನು ತಿಂದರು. ಅವನು ನಂತರ ಚಾಕ್ರಾಯಣರಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಆದರೆ, ಚಾಕ್ರಾಯಣ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ನಿರಾಕರಿಸಿ, “ನಾನಿದನ್ನು ಒಂದು ವೇಳೆ ಕುಡಿದರೆ, ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ; ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಕುಡಿದು ಮಿಕ್ಕ ನೀರು,” ಎಂದರು. “ನೀವುಂಡ ಕಾಳುಗಳು ನನ್ನ ಅವಶೇಷಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ಮಾವುತ. ಅದಕ್ಕೆ, “ನಾನವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನದಿದ್ದರೆ, ಆಹಾರವಿಲ್ಲದ ಕಾರಣ, ಅಳಿದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈಗಲಾದರೋ, ಶುದ್ಧ ನೀರನ್ನು ಬೇರೆಡೆ ಪಡೆಯಬಲ್ಲೆ,” ಎಂದು ಚಾಕ್ರಾಯಣ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದರು.

ಚಾಕ್ರಾಯಣ ತಮಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಕಾಳುಗಳ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆಕೆ ಆಗಾಗಲೇ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಸಿಕ್ಕ ಸ್ವಲ್ಪ ಉತ್ತಮ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಪತಿಗೆ ಅಗೌರವ ತೋರಿಸಲು ಇಷ್ಟಪಡದೆ, ಅವರು ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ನಂತರ ಕಾಳುಗಳನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಇಟ್ಟಳು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ, ಚಾಕ್ರಾಯಣ ಅವಳಿಗೆ, “ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಹಾರ ಸಿಕ್ಕರೆ,

ಅದನ್ನು ತಿಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ಆ ಬಳಿಕ, ರಾಜರು ಮಾಡಲಿರುವ ಯಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಯೋಗ್ಯನೆಂದು ಗುರುತಿಸಿ, ಅರಸರು ಋತ್ವಿಜನನ್ನಾಗಿ ನೇಮಕ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ನನಗೆ ಸಂಭಾವನೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಕೆ ತಾನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕಾಳುಗಳನ್ನು ತಂದು, “ಇಗೋ, ನೀವು ನಿನ್ನೆ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಕಾಳುಗಳು,” ಎಂದಳು. ಚಾಕ್ರಾಯಣ ಅವುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಯಾಗಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಗಳ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಧ್ಯಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ದೊರೆಯಿತು. ಅವರಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ನೀಡಲಾಯಿತು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶುದ್ಧ ಸಾತ್ವಿಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೇವಿಸಬೇಕು. ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ಈ ಕಥೆಯಿಂದ ಏನನ್ನು ಊಹಿಸಬಹುದೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸಾಯುವುದನ್ನು ತಡೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಉಚ್ಚಿಷ್ಟವಾದಂಥ ನಿಷಿದ್ಧ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೇವಿಸಲು ಅನುಮತಿ ಇದೆ; ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಸೇವಿಸುವುದು ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲ. ಆಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನು ಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸಿದರೆ ಯಾವುದೇ ಪಾಪ ಅಂಟುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸೂಕ್ತ ಜೀವನೋಪಾಯ ಲಭ್ಯವಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ನಿಷಿದ್ಧವಾದದ್ದನ್ನು ಸೇವಿಸಿದರೆ, ಅವನ ವರ್ತನೆ ಖಂಡನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತದೆ; ಆದ ಕಾರಣ, ಚಾಕ್ರಾಯಣ ಅಪವಿತ್ರವಾದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು.

60. ಗೃಹಸ್ಥನು ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ರೀತಿ

ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬರು ತಳಮಳಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಅವರ ಕಚೇರಿಗೆ ಬಂದ ಅವರ ಸ್ನೇಹಿತನೊಬ್ಬ, ಅವರ ಕಳವಳವನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, “ಏನು ನಿಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅಧಿಕಾರಿ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ, “ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ-ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲರೂ ಜ್ವರದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಮೊದಲು ಆರೋಗ್ಯ ತಪ್ಪಿತು; ಅವನ ಸೊಂಕು ಇತರರಿಗೆ ಹರಡಿತು,” ಎಂದರು.

ಸ್ನೇಹಿತ - ನೀವು ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲವೇ?

ಅಧಿಕಾರಿ - ಖಂಡಿತ, ಕರೆದೆ. ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಸ್ನೇಹಿತ - ಒಂದೆಕರೆಯ ಕಾಲುಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಕೇವಲ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಇಷ್ಟೊಂದು ಅವಸ್ಥೆ ಪಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಹೀಗಾದರೆ ಸಾವಿರಾರುಗಟ್ಟಲೆ ಏಕೆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರಿರುವ ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನೀವು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸುತ್ತೀರಾ? ನಿಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ರೋಗ ಹಬ್ಬಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಏನಾದೀತು?

ಅಧಿಕಾರಿ - ನಾನು ಆರೋಗ್ಯ ಇಲಾಖೆಗೆ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿ ರೋಗವನ್ನು ಕಾಲರಾ, ಪ್ಲೇಗ್ ಅಥವಾ ಇನ್ಯಾವುದೋ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಚ್ಛತೆ ಸೇರಿದಂತೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮತ್ತು ತಡೆಗಟ್ಟುವ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಯುದ್ಧವೈಖರಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗುವುದು. ಅಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾನು ಶಾಂತಚಿತ್ತನಾಗಿ ಸಮರ್ಥನಾಗಿ ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ನೇಹಿತ - ಅಂಥ ಭೀಕರ ವ್ಯಾಪಕ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ವಿಚಲಿತರಾಗದೆ ನೀವು ನಿಭಾಯಿಸಬಹುದಾದರೆ, ಒಂದೇ ಮನೆಯ ನಾಲ್ವರಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾದ ಸಣ್ಣ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನೀವು ಯಾಕೆ ತಳಮಳಗೊಂಡಿರುವಿರಿ?

ಅಧಿಕಾರಿ - ಈಗ ರೋಗಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಿರುವವರು ಹೊರಗಿನವರಲ್ಲ, ನನ್ನವರೇ.

ಬಲವಾದ ಅಭಿಮಾನ ಮತ್ತು, “ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ವಸ್ತು ನನ್ನದು,” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅದೆಷ್ಟು ಹಾನಿಕಾರಕ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರುತ್ತದೆಂದರೆ, ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಮರ್ಥನಾಗಿ ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಯಾವ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಅಧಿಕಾರಿ, ಇದೀಗ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ-ಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯ ಬಂದಾಗ ಅಸಮರ್ಥನಾಗಿಬಿಟ್ಟ.

ಯಾತ್ರಿಕನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ. ಅಲ್ಲಿಯ ಧರ್ಮದೂಟದಿಂದ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಂಡ. ನಂತರ ಸತ್ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದ ಅವನು, ಬಂದ ಯಾತ್ರಿಕರಿಗೆ ಊಟ ಬಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿದ. ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸಲು ತಾನು ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿದ. ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವ ಮುನ್ನ, ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಸಿ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ತನ್ನ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ ಸಲಹೆಗಳನ್ನೂ ಸಹ ನೀಡಿದ.

ಧರ್ಮಶಾಲೆ ತನ್ನ ಮನೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ಜನರು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದವರು ಎಂಬಂತೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಶಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಳುಕು ಅಥವಾ ವಿಷಾದವಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟುಹೋದ. ಮನೆ ತಲುಪಿದ ಅವನನ್ನು ಒಬ್ಬಾತ, “ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ಧರ್ಮಭತ್ತದಲ್ಲಿ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ. “ಅಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲ ನಡೆಯಿತು?” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಆತ ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ, “ಹೇಳುವಂಥಾದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಉಂಡೆ, ಮಲಗಿದೆ, ಹೊರಟೆ. ಅಷ್ಟೆ,” ಎಂದ.

ಗೃಹಸ್ಥನಿಗೆ ಅನೇಕ ಕರ್ತವ್ಯ-ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳಿರುತ್ತವೆ; ಅವನು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದ ಹತ್ತುಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮತ್ತು ಭಗವತ್ಪಾದರು ಕೃಪೆಮಾಡಿ ಬೋಧಿಸುವುದು ಏನೆಂದರೆ, ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅಂಟದೆ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆನ್ನುವುದೇ. ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಾಗ ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಯಂತೆ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದಾಗ ವರ್ತಿಸಿದ ಯಾತ್ರಿಕನಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಅವನು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಕುಟುಂಬದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ, ಆದಾಗ್ಯೂ ಯಾವುದೇ ಮಾನಸಿಕ ಉದ್ರೇಕವಿಲ್ಲದೆ, ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಾನೆ.

61. ನಡವಳಿಕೆ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮರಸ್ಯ

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹಲವಾರು ಜನರನ್ನು ಊಟಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ. ಅವನ ಅತಿಥಿಗಳಲ್ಲೊಬ್ಬ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ಯುವಕ ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ಊಟಮಾಡುವವನಿದ್ದ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರ ತಿನ್ನುವ ಪ್ರತೀತಿ ಇದ್ದ. ಅತಿಥಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸಿಹಿಪದಾರ್ಥ ರುಚಿಸಿದ್ದರೆ, ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸಿಹಿ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. “ನನ್ನ ಅತಿಥಿಗಳ ನಡುವೆ ತಾರತಮ್ಯ ಮಾಡಬಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಬಡಿಸಬೇಕು,” ಎಂದು ಆತಿಥೇಯ ಅಂದುಕೊಂಡ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಊಟದ ಕಡೆಗೆ, ಗಡತ್ತಾಗಿ ತಿನ್ನುವವನಿಗೆ, “ಯಾಕಪ್ಪ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದು ಅರೆಹೊಟ್ಟೆ ಬಡಿಸಿ ಹಸಿದು ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರು?” ಎಂದನಿಸಿತು. ತನ್ನ ಎಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಡಿಸಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಚೆಲ್ಲದೆ ತಿಂದು ಏಳಬೇಕೆಂದು ತನ್ನ ಹೆತ್ತವರಿಂದ ಕಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮಗುವಿಗೆ, ಹೊಟ್ಟೆ ಉಬ್ಬರಿಸಿ ತೀವ್ರ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವು ಉಂಟಾಯಿತು. ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡದ ವ್ಯಕ್ತಿ, “ಬೇಡವೆಂದು ಎಷ್ಟು ತಡೆದರೂ, ಬಲವಂತವಾಗಿ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಒಂದಲ್ಲ, ಮೂರು ಬಾರಿ, ಬಡಿಸಿದ್ದೇಕೆ?” ಎಂದು ಗೊಣಗಿದ. ಬಂದವರಿಗ್ಯಾರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಆತಿಥೇಯ ತನ್ನ ಅತಿಥಿಗಳಿಗೆ ಅವರವರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹಾಗೂ ರುಚಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಬಡಿಸಿದ. ಅವನ ಕ್ರಮ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಅತಿಥಿಯ ಹಸಿವು ರುಚಿಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿತು. ಬಂದವರೆಲ್ಲರೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹೊರಟರು.

ಜನರು ಮನರಂಜನೆಗಾಗಿ ರಂಗಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ; ಆದರೆ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಅಭಿರುಚಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕರ್ಣನ ಪಾತ್ರಧಾರಿಯ ಅಭಿನಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಒಬ್ಬ ಸಂತೋಷ

ಪಡುತ್ತಾನೆ; ಭೀಷ್ಮರ ಪಾತ್ರದವನ ಅಭಿನಯ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಖುಷಿ ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಿನವನಿಗೆ ವೀರ-ರಸದಲ್ಲಿ ರುಚಿ; ಎರಡನೆಯವನು ಶಾಂತ-ರಸ ರಸಿಕ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಭಿನ್ನ ರುಚಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೂ ಮನರಂಜನೆಯಿಂದ ಬರುವ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಡದೆ ಅನುಸರಿಸು ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಡು ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಆದೇಶಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕೃಷ್ಣ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ, “ಸ್ವಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳವನು ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದು ಉಪದೇಶಿಸಿದ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಜನರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಮತ್ತು ವಿಭಿನ್ನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾಡಬಾರದ್ದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಂದು ಸಮಾನತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ರುಚಿಗಳನ್ನುಳ್ಳ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರನ್ನು ಏಕರೂಪವಾಗಿ ರಂಜಿಸುವ ನೃತ್ಯ-ನಾಟಕಕ್ಕೆ, ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಅತಿಥಿಗಳ ಹಸಿವು ಮತ್ತು ರುಚಿಯನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುವ ಆತಿಥೇಯನಿಗೆ ಒಪ್ಪಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸು ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಂದಾಗಿ ಜನರು ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಅಧರ್ಮದತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನದ ಅಂಧತೆಯಿಂದ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರ ತನಗೆ ಹಿತಕರವಾದ ವಿದುರನ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಕೇವಲ ಹುಡುಗರಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ, ಭೀಮನ ಮೇಲಿನ ದ್ವೇಷವೇ, ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ದುರ್ಯೋಧನನನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ, ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಸಮಾನತೆಗೆ ರಾಗದ್ವೇಷಗಳು ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳನ್ನು ತೊರೆದವನ ಸಾಮ್ಯ, ಪ್ರಪಂಚದ ಆಗುಹೋಗುಗಳಿಗೆ ಅವನ ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ; ತನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿ ನಡವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಲವಾಗಲಿ, ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವವನ ಬಗ್ಗೆ ದ್ವೇಷವಾಗಲಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಇರದು. ರಾಗದ್ವೇಷಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದಾಗ, ತಪ್ಪದೆ ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ; ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆ ಇರುವುದು ಅವನಲ್ಲಿ. ಮಾನಸಿಕ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸುವಲ್ಲಿ ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿನ ಏಕರೂಪತೆ ಪ್ರಮುಖ ಮೆಟ್ಟಿಲಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಮಾನಸಿಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ನಡವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮ್ಯ — ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ನಂಟಿದೆ.

62. ಕರ್ಮಯೋಗ

ಮೂವರು ಸಹೋದರರು ತಾವು ಕಾದಿರಿಸಿದ್ದ ಗಿರಿಧಾಮವೊಂದಕ್ಕೆ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ತೆರಳಿದರು. ಅಲ್ಲವರು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ, ಪ್ರಬಲವಾದ ಭೂಕಂಪ ಆ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಅಪ್ಪಳಿಸಿತು. ಅವರು ಮಲಗಿದ್ದ ಕೊಠಡಿಯ ಛಾವಣಿ ಮುರಿದು ಬಿತ್ತು; ಛಾವಣಿಯ ತೊಲೆಯ ಒಂದು ಭಾಗ ಆ ಕೊಠಡಿಯ ಮರದ ಪೀಠೋಪಕರಣದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರುಗಳು ಮರಣದಿಂದ ಪಾರಾದರು. ಛಾವಣಿ ಮುರಿದು ಹಂತ-ಹಂತವಾಗಿ ಕುಸಿಯುತ್ತಿರುವ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಅವರ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವರನ್ನು ಪಾರುಮಾಡಲು ಹೊರಗಿನಿಂದ ತುರ್ತು ಸಹಾಯವು ಬರುವವರೆಗೆ, ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಕೊಠಡಿಗೆ ಇದ್ದ ಎರಡು ಬಾಗಿಲುಗಳತ್ತ ಧಾವಿಸಿದರು. ವಿದ್ಯುತ್ ಶಾರ್ಟ್ ಸರ್ಕ್ಯೂಟಿನಿಂದ ಬೆಂಕಿ ಹೊತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬೆಂಕಿಯ ಜ್ವಾಲೆ ಹರಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮತ್ತೊಂದು ದ್ವಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ, ಮುರಿದು ಬಿದ್ದ ಕಿಟಕಿಯ ಗಾಜಿನ ಚೂರುಗಳು ಹರಡಿದ್ದವು. ಸಹೋದರರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಬೆಂಕಿಯಿದ್ದ ಬಾಗಿಲಿನತ್ತ ಓಡಿದ. ಅಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಬಂದ ಅವನಿಗೆ ತೀವ್ರ ಸುಟ್ಟುಗಾಯಗಳಾಗಿ, ಕೆಲವು ವಾರಗಳ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಅವಶ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯವನು, ಜ್ವಾಲೆಯನ್ನು ದಾಟಿಹೋಗುವುದರಿಂದಾದ ಅನಾಹುತವನ್ನು ಮನಗಂಡು, ಆದಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ದ್ವಾರದತ್ತ ಹೊರಟ. ಗಾಜುಚೂರುಗಳು ಅವನ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೆಡೆ ಹೊಕ್ಕವು. ಎರಡು ದಿನಗಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಪಡೆಯಬೇಕಾಯಿತು.

ಮೂರನೆಯವನು ಹೀಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿದ — “ಇಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯುವುದು ಹುಚ್ಚುತನವಷ್ಟೆ. ವಿಪರೀತವಾದ ಸುಟ್ಟುಗಾಯದಿಂದ ತಪ್ಪಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾದ್ದರಿಂದ, ಬೆಂಕಿಬಿದ್ದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹೋಗುವುದು ಮೂರ್ಖತನ. ಆದ ಕಾರಣ, ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ಬಾಗಿಲಿನ ಮೂಲಕ ಪಾರಾಗಬೇಕು. ಆದರೆ, ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಗಾಜು ಚುಚ್ಚಿದಂತೆ ಉಪಾಯವನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಬೇಕು.” ತನ್ನ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಹರಿದು, ಎರಡು ಪಾದಗಳಿಗೂ ಸುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿದ. ಬೇಗನೆ ಆ ಉಪಾಯವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧನಾದ. ತಾನು ಆರಿಸಿದ ಬಾಗಿಲತ್ತ ಧಾವಿಸಿ ಹೊರಬಂದು ಗಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಪಾರಾದ.

ಆ ಮೂವರು ಸಹೋದರರಿಗೆ ತಾವು ಮಲಗಿದ್ದ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಉಳಿಯಲಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಯಾವೊಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ರಿಯೆಗೂ ಅದರ ಫಲವಿದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಧರ್ಮವನ್ನು

ಎಸಗಿದರೆ, ಮುಂದೆ ಇಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ನರಕದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಬಹಳ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಯೇ ತೀರಬೇಕು. ಬೆಂಕಿಯ ಜ್ವಾಲೆಯಿಂದ ಆವರಿಸಿದ್ದ ಬಾಗಿಲಿನತ್ತ ಧಾವಿಸಿದ ಸಹೋದರನ ನಡವಳಿಕೆಯಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಅವನದ್ದು. ಸತ್ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವನು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಕಾಲ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ, ಅಥವಾ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಜನ್ಮವನ್ನು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಪುನರ್ಜನ್ಮವು ಅವನಿಗೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದವನಿಗೆ ಈ ಹುಟ್ಟು-ಸಾವಿನ ಸಂಸಾರದ ಬಂಧನ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವನದ್ದು ಎರಡನೆಯ ಸಹೋದರನ ಚರ್ಯೆಗೆ ಸಮಾನ. ಅಧರ್ಮ ಮಾರ್ಗದಂತೆ, ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆಯ ಹಾದಿಯು ಸುಲಭವಾಗಿತ್ತು; ಮತ್ತೊಂದು ದ್ವಾರದ ಹಾದಿಯು ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಂತೆ ಕಠಿಣವಾಗಿತ್ತು; ಅದರಲ್ಲಿ ಹಾದು ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ, ಅದರಿಂದ ಕಟ್ಟಲ್ಪಡದಿರುವಂತೆ ಮಾಡುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಭಗವಂತ ಉಪದೇಶಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಕರ್ಮವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಫಲಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ ಅವುಗಳಿಂದ ಬಂಧಿತನಾಗದಿರುವುದೇ ಕರ್ಮಯೋಗ. ಎರಡನೆಯ ಸಹೋದರ ಹೋದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ಹೋದರೂ, ಯಾವ ಗಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಪಾರಾದ ಮೂರನೆಯ ಸಹೋದರನಂತೆ ಕರ್ಮಯೋಗಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮೂವರಲ್ಲಿ ಅತಿ ಚತುರನಾದ ಸಹೋದರ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡ; ಕರ್ಮಯೋಗಿ ತನ್ನ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು, ಮತ್ತವುಗಳ ಫಲಗಳನ್ನು ಭಗವದರ್ಪಣೆಯ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಮಾಡಿ, ಕರ್ಮಬಂಧದಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಹಣ್ಣು ಹಾಗೂ ಇತರ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡಿ ದೇವರ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವ ಪರಿಪಾಟಿಯನ್ನೊಬ್ಬ ಹೊಂದಿದ್ದ. ಪೂಜೆಯ ಬಳಿಕ, ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ದೇವರ ಪ್ರಸಾದವಾಗಿ ಅವನು ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ನಾಸ್ತಿಕನಾದ ಅವನ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು, “ನೀನು ಮಾಡುವ ನೈವೇದ್ಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ! ಇಟ್ಟಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ, ನೀನು ದೇವರ ಮುಂದಿಟ್ಟ ಹಣ್ಣು. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭೌತಿಕ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಆಗದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅದನ್ನು ನೀನೇ ತಿನ್ನುವೆಯೇ ಹೊರತು, ನೀನು ಪೂಜಿಸುವ ದೇವರಲ್ಲ,” ಎಂದು ಹೀಯಾಳಿಸಿದ.

ಭಕ್ತ ನಕ್ಕು, ಹೀಗುತ್ತರಿಸಿದ — “ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಭಗವಂತ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನೆಂಬ ದೃಢವಾದ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ನಾನು ಹಣ್ಣನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಬಳಿಕ, ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸುವುದು ಅವನಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು. ಅವನು ಸರ್ವಶಕ್ತನಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಆ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕಾಣೆಯಾಗದಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ತಾನು ಅದನ್ನು ತಿಂದರೂ ಸಹ, ಅದನ್ನು ಹಿಂದೆ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಉಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ

ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಮರ್ಥನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದಂತೆ ಅದನ್ನು ಸೇವಿಸಿಯೂ, ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಅದನ್ನು ಉಳಿಸುವನೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ನಾನು ತಿನ್ನುವುದು ದೇವರು ತಿಂದು ಮಿಕ್ಕುಳಿಸಿದ ಪದಾರ್ಥ.

“ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕನೊಬ್ಬ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ, ನೀನು ಮತ್ತಿತರರು ಅವನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೂವಿನ ಹಾರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಿ. ನಿಜಕ್ಕೂ, ಅವನು ಅವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಧರಿಸಲಿಲ್ಲ; ಧರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಅವನು ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮತ್ತು ನೀನದನ್ನು ಸಂತಸದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ತನ್ನ ಬೆಂಬಲಿಗರ ಕೊಡಿದ ಮಧ್ಯೆ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಅವನು ಎಸೆದಾಗ, ಜನರು ಜಯಕಾರವನ್ನು ಘೋಷಿಸಿದರು. ನಿಮ್ಮ ನಾಯಕ ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಹಾರಗಳನ್ನು ತಾನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ನೀವುಗಳು ಅವನಿಗೆ ಮಾಲಾರ್ಪಣೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಅವನನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನೀವುಗಳು ತೃಪ್ತಿಪಡೆಯುವಿರಿ. ನೀವು ಕೊಟ್ಟ ಹಾರಗಳನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ನೀವುಗಳು ಅವನನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧ ಪಡಿಸುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ! ಅಂದಮೇಲೆ, ನಾನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಭಗವಂತನಿಗೆ ಫಲಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ ಸಂತೋಷ ಪಡುವ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೇಕೆ ಆಕ್ಷೇಪ? ನಿನ್ನ ನಾಯಕ ನಿನಗೆ ಹೂವನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಕೊಡಬಹುದಾದರೆ, ನಾನು ನಿವೇದಿಸಿದ ಫಲಗಳನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನಗೆ ಕೊಡಲು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇಕಿಲ್ಲ? ಕರ್ಮಯೋಗಿಯಾದವನು ಕೇವಲ ತಿನಿಸುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ತನ್ನ ಸಕಲ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು, ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು (ಮಾನಸಿಕ, ವಾಚಿಕ ಮತ್ತು ಕಾಯಿಕ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು) ಭಗವದರ್ಪಣೆಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.”

ಒಬ್ಬನ ಬಳಿ ಇಬ್ಬರು ಸೇವಕರಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಧಣಿಯನ್ನು ಹೊಗಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದನೆ ಹೊರತು, ಅವನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ತನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ; ಯಜಮಾನನ ಬಗ್ಗೆ ಬಹಳ ಗೌರವವನ್ನೂ ಹೊಂದಿದ್ದ. ಹಾಗಾಗಿ ಮೊದಲೆಯವನಿಗಿಂತ ಇವನ ಬಗ್ಗೆ ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು. ಭಗವಂತ ಆದೇಶಿಸಿದ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತನಗೆ ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ, ಮೇಲಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸುವ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ಆಚರಿಸಿದ್ದಾದರೆ, ಅವನಿಂದ ಭಗವಂತ ಸುಪ್ರೀತನಾಗುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ದೇವರ ಅಪಾರ ಕೃಪೆ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಪರಮಾತ್ಮನ ಕೃಪೆಯಿಂದಾಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನು ಮುಂದುವರೆದು ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಅರಿತವನಾಗಿ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ.

ಒಬ್ಬ ತಾಯಿ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗನನ್ನು ಅತಿ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಬೆಳೆಸಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಮುಂಜಾನೆ ಏಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಕೆಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾದ ತಲೆನೋವು, ಜ್ವರ ಮತ್ತು ವಾಕರಿಕೆಗಳು ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ಆದರೂ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಲೋಪವಿಲ್ಲದೆ ಒದಗಿಸಿದಳು. ಅಂದು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಅನ್ನ ಎಂದಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಂದುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಒಡನೆಯೇ ಮತ್ತಷ್ಟು ಅನ್ನವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು. ಗಂಡನಾದವನು ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು, “ನಿನಗೆ ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ನೋವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವೆ. ಏಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮ ಪಡುವೆ? ಮಾಡಿದ್ದ ಅನ್ನವನ್ನು ಉಣ್ಣಲು ತೊಂದರೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ,” ಎಂದ. “ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ತಿನ್ನಲು ರೂಢಿಯಾದ ಮತ್ತು ಇಷ್ಟವಾದ ಅನ್ನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನನ್ನಾಸೆ. ಈಗ ಬೇಯಿಸಿದ್ದ ಅನ್ನವಾದರೋ, ನನ್ನ ಪಾಲಾಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದಳು ತಾಯಿ. ಮಗನ ಮೇಲಿನ ಅತಿಶಯವಾದ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಳು. ಹಾಗೆಯೇ, ಕರ್ಮಯೋಗಿ ಭಗವಂತನ ಮೇಲಿನ ತನ್ನ ಭಕ್ತಿಯ ಕಾರಣ, ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಗೊಳಪಟ್ಟು ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಅಧರ್ಮದಿಂದ ದೂರವಿರುತ್ತಾನೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಬ್ಬರು ಪರೀಕ್ಷೆಯೊಂದನ್ನು ಬರೆದರು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅತಿ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತು ಕೆಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಪಠ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಮೀರಿದ್ದರಿಂದ, ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಯೋಗಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡದವನು, ತನ್ನ ಕೆಳಮಟ್ಟದ ಸಾಧನೆಯಿಂದಾಗಿ ಬಹಳ ಖಿನ್ನನಾದ. ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಮಾರನೆಯ ದಿನದ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಓದಲು ಕುಳಿತಾಗ, ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲೇ ತೊಳಲಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಚಿಂತಾಗ್ರಸ್ತನಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವನ ತಯಾರಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಕುಂಠಿತವಾಯಿತು. ಕರ್ಮಯೋಗವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಆ ಯಾವ ಚಿಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲೇ ಅವನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತದರ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ದೇವರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದ್ದ. ಮನೆ ಸೇರಿ ಚಿಂತಾಪ್ರಲಾಪವಿಲ್ಲದೆ ಮುಂದಿನ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ತಯಾರಿಯಲ್ಲಿ ಏಕಾಗ್ರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಶ್ರಮಿಸಿದ.

ಮರುದಿನ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡ ಮೊದಲನೆಯವನು ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ. ಕರ್ಮಯೋಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಓದಿ, ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂತುಲವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಮೊದಲನೆಯ ಹುಡುಗನಿಗೆ ತನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಗಿಂತ ಕಮ್ಮಿ ಅಂಕಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ! ಈ ಉದಾಹರಣೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬರುವುದೇನೆಂದರೆ, “ಕರ್ಮದ ಫಲದ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನ ಸಾಧನೆಗಿಂತ, ಕರ್ಮಯೋಗಿಯ ಸಾಧನೆ ಮೇಲು,” ಎಂಬುದೇ.

ಪರಮಾತ್ಮ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ, “ಕರ್ಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಮಿಗಿಲಾದದ್ದರಿಂದ, ನಿನಗೆ ವಿಹಿತವಾದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡು. ಕರ್ಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ನಿನ್ನ ಶರೀರದ ಪೋಷಣೆಯೂ ಅಸಾಧ್ಯ. ಭಗವದರ್ಪಣೆಯ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಹೊರತಾಗಿ

ಮಿಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾನೆ. ಓ ಕುಂತಿಯ ಮಗನೆ! ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅಂಟದೆ, ದೇವರಿಗಾಗಿ ಕರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸು... ಅನಾಸಕ್ತನಾಗಿ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ (ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಯ ದ್ವಾರಾ) ಮನುಷ್ಯನು ಭವಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದ್ದಾನೆ.

63. ಪರಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯತೆ

ಯಾವ ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡುವವನು ತನ್ನ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದಾನವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕೋ, ಆ ವಿಶ್ವಜಿತ್ ಯಾಗವನ್ನು ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದ ವಾಜಸ್ರವಸ ಮಾಡಿದ. ಅವನಿಗೆ ನಚಿಕೇತನೆಂಬ ಮಗನಿದ್ದ. ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ಆ ಹುಡುಗ, ಜರ್ಜರ ಹಾಗೂ ಬಂಜೆ ಹಸುಗಳನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆ ಋತ್ವಿಜರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ನೊಂದ. ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಯಾಗದಲ್ಲಿನ ಈ ನ್ಯೂನತೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ಮಗನಾಗಿ ತಾನು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗನಿಸಿತು. ತನ್ನನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಲು ಅವಕಾಶಮಾಡಿಕೊಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಹಾಗಾಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು, “ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡುವಿರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ವಾಜಸ್ರವಸ ಅವನನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಚಿಕೇತ ಮೂರನೇ ಬಾರಿಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ, ವಾಜಸ್ರವಸ ಕೋಪದಿಂದ, “ನಾನೀಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಮನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ.

“ನನ್ನ ತಂದೆ ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸದೆ ಹೀಗೆ ನುಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಸುಳ್ಳಾಗಿಸಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು,” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ ನಚಿಕೇತ. ಹುಡುಗ ಯಮನ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ. ಯಮ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ, ನಚಿಕೇತ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಅವನಿಗಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ. ಮರಳಿ ಬಂದ ಯಮ, ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಅತಿಥಿಯನ್ನು ಸತ್ಕರಿಸದ ತನ್ನ ಪಾಪವನ್ನು ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮೂರು ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ.

ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ವರವಾಗಿ, ದೇಹ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಅತಿರಿಕ್ತವಾದ ಹಾಗೂ ಶರೀರ-ಇಂದ್ರಿಯ-ಮನಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಹೊರತಾದ ಆತ್ಮ ಇದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ನಚಿಕೇತ ಅರಿಯ ಬಯಸಿದ. ನಚಿಕೇತನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಆತ್ಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಅರಿಯಲು ಅವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಯೋಗ್ಯನೋ, ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ಯಮ ಅವನನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ವಿವಿಧ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಲೋಭಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ.

ಯಮ ಹೇಳಿದ — “ಶತಾಯುಷಿಗಳಾಗಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೇಳು. ಅನೇಕ ಗೋವುಗಳು, ಕುದುರೆಗಳು, ಆನೆಗಳು ಮತ್ತು ಬಂಗಾರ ಹಾಗೂ ವಿಶಾಲವಾದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೇಳು. ನೀನು ಬಯಸಿದಷ್ಟು ವರ್ಷ ಬಾಳುವವನಾಗು. ಇದಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ಬೇರಾವ ವರವನ್ನಾದರೂ ಬಯಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಅದನ್ನು ಕೇಳು. ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕೇಳು. ವಿಸ್ತಾರ ಪ್ರದೇಶದ ರಾಜನಾಗು. ಎಲ್ಲ ಭೋಗ್ಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಆನಂದಿಸಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

“ನಿನ್ನ ಆಯ್ಕೆಯಂತೆ ನೀನು ಬಯಸಿದ ಮತ್ತು ಹೊಂದಲು ಕಷ್ಟಕರವಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೇಳು. ಇಲ್ಲಿ ರಥಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಗೀತ ವಾದ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಅಪ್ಸರೆಯರಿದ್ದಾರೆ. ಅವೆಲ್ಲವನ್ನು ಮನುಷ್ಯರು ಹೊಂದಲಾರರು. ಅವರಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊ. ಆದರೆ, ಶರೀರ ಪತನದ ನಂತರ ಏನಾದರೂ ಉಳಿವುದೇ ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಬೇಡ.”

ಹುಡುಗನನ್ನು ಪ್ರಲೋಭಿಸಲು ಯಮ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ, ನಚಿಕೇತ ಸ್ಥಿರವಾದ ವಿಶಾಲವಾದ ಕೊಳದಂತೆ ಕದಲದೆ ಉಳಿದ. ಅವನು, “ಓ ಯಮನೇ! ನೀನು ಹೇಳಿದ ಈ ಎಲ್ಲ ಭೋಗಗಳೂ ನಶ್ವರ. ಮೇಲಾಗಿ, ಅವು ಮನುಷ್ಯನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಯಾವೊಂದೂ ಬಿಡದೆ ಎಲ್ಲರ ಬೀವನವೂ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಲ್ಪ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಲಿ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ತಾನು ಬಯಸಿದ ವರ ಮಾತ್ರ ಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ. ನಚಿಕೇತನ ವೈರಾಗ್ಯ ಮತ್ತು ದೃಢತೆಯಿಂದ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ ಯಮ, ಆತ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದ. ಹುಡುಗ ಪ್ರಬುದ್ಧನಾದ.

ಅಚಲವಾದ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದು ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನಾದವನ ಲಕ್ಷಣ ಎಂದು ಕರೋಪನಿಷತ್ತಿನ ಈ ಕಥೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

64. ತೃಪ್ತಿ

ಸಂತತಿಯನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸಿದ ಒಬ್ಬ ಸಂತತಿಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸೆಂದು ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಅವನು ಗಂಡು ಮಗುವಿನ ತಂದೆಯಾದ. ಅದು ತಾಯಿಯ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಒಲ್ಲದಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಕ್ತ ಮತ್ತೆ ಭಗವಂತನನ್ನು, “ನೀವು ನನಗೆ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಅದು ಹಾಲನ್ನೇ ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಬದುಕುಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೆದರಿದ್ದೇನೆ.

ಆದ ಕಾರಣ ದಯವಿಟ್ಟು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ,” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. “ಓ ಹಾಗೇನು! ನಾಳೆಯಿಂದ ಅದು ಹಾಲು ಕುಡಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತದೆ. ಚಿಂತಿಸಬೇಡ,” ಎಂದ ಭಗವಂತ. ಆ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿಯಿತು. ಆದರೆ ಕ್ರಮೇಣ ಮಗುವಿನ ಚೇಷ್ಟೆ ತಡೆಯಲಾರದಷ್ಟು ಆಯಿತು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಭಕ್ತ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಮಗನ ವರ್ತನೆ ಸುಧಾರಿಸುವಂತೆ ಮಾಡೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡ. “ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ,” ಎನ್ನುತ್ತ ಭಗವಂತ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ. ಆ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಮಗುವಿನ ಕೆಟ್ಟ ಚೇಷ್ಟೆ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ತಗ್ಗಿಬಗ್ಗಿ ನಡೆಯುವಂತಾಯಿತೆಂದರೆ, ಮೌನವಾಗಿ ಉಳಿಯಿತು. ಇದನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗದ ಭಕ್ತ, ತನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೋರಿದ. ಆ ಬಳಿಕ, ಮಗುವಿನ ಮಾತು ಸುಧಾರಿಸಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಯಿತು. ಅಂತಹ ಅನೇಕ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳ ನಂತರ, ಭಕ್ತ ತನ್ನ ಮಗನ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದರೂ ಅವನ ಸೊಸೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಭಕ್ತ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ, “ನೀನು ನನಗೆ ಮಗುವನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸದಿದ್ದರೆ, ಸಂತೋಷವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆ ಎಂದನಿಸುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂತತಿಯಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಆಲೋಚನೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ದುಃಖದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದೆ,” ಎಂದು ತೋಡಿಕೊಂಡ.

ಅಂತಹ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಂತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಸಂಗತಿ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಜನರು ತೃಪ್ತರಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನವರು ಹೀಗೆಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದ್ದಾರೆ — “ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದವನಿಗೆ ನೂರರ ಆಸೆ; ನೂರಿದ್ದವನಿಗೆ ಸಾವಿರ ಬೇಕು; ಸಾವಿರವಿದ್ದರೆ ಲಕ್ಷದ ಕಾಮನೆ; ಲಕ್ಷವಿದ್ದಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗುವ ಹಂಬಲ; ರಾಜನಿಗೆ ಕುಬೇರನಾಗಲು ಬಯಕೆ; ಕುಬೇರನಿಗೆ ದೇವರಾಜ ಇಂದ್ರನನ್ನಾನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು; ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಪದವಿಯ ಅಪೇಕ್ಷೆ; ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ಸ್ಥಾನದ ಇಚ್ಛೆ; ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಶಿವನ ಪಟ್ಟದ ಆಸಕ್ತಿ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಸೆಗಳ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ದಾಟಿದವನು ಯಾರಯ್ಯ!”

ಹಾಸ್ಯದಿಂದ ಬೋಧಿಸುವ ಪದ್ಯವಿದೆ — “ಪರ್ವತ ದೊಡ್ಡದ್ದು; ಸಾಗರ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕಿಂತ ಗಾತ್ರ; ಆಕಾಶ ಸಮುದ್ರಕ್ಕಿಂತ ವಿಸ್ತಾರ; ದೇವರು ಆಕಾಶಕ್ಕಿಂತ ವಿಶಾಲ; ದೇವರಿಗಿಂತಲೂ ಮಹತ್ತರವಾದದ್ದು ಬಯಕೆ!” ಅತ್ಯಷ್ಟಿ ಶೋಕದ ಬೀಜವಾದರೆ, ತೃಪ್ತಿ ಸ್ಥಿರವಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿರಕ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿ ತೃಪ್ತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ; ತೃಪ್ತಿ ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುತ್ತದೆ.

65. ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನ ಉದ್ಭವ ಮತ್ತು ಕುಸಿತ

ಕೆಲವು ದಶಕಗಳ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕಾರುಗಳು ಅಪರೂಪವಾಗಿದ್ದ ಕಾಲ. ಶ್ರೀಮಂತನೊಬ್ಬನ ಬಳಿ ಇತ್ತು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಾರು. ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವನದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕಚೇರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಮತ್ತು ಸಂಜೆ, ಕಡಲತೀರದ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾಲ್ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರು ಕಾರಿನ ಶ್ರೀಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಸೂಯೆ ಪಟ್ಟರು. “ಆಹಾ! ಅಂಥ ಕಾರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ನಿಜಕ್ಕೂ ಋಷಿಯಾಗಿರಬೇಕು,” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಆ ಕಾರು ಲಾರಿಗೆ ಢಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದು ಜಖಂ ಆಯಿತು. ಮಾಲೀಕ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಬಹಳ ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯಲಾಯಿತು. ಆದರವನ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ತೀವ್ರ ಗಾಯವಾಯಿತು; ಮೂಣಕಾಲಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಮೂಲಕ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಲಾಯಿತು. ಈ ಗಂಭೀರ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನಡೆಯಲಾಗದ ಅವನನ್ನು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಯಿತು. ಕನಿಕರ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಪಾದಚಾರಿಗಳು, ತಮ್ಮೊಳಗೆ, “ಏಷ್ಟು ಭೀಕರ! ಸದ್ಯ, ದೇವರ ಕೃಪೆ! ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಾರಿಲ್ಲ. ನಡೆದು ಹೋಗುವುದು ಸುರಕ್ಷಿತ,” ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡರು.

ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನ ಏರಿಕೆ ಮತ್ತು ಕುಸಿತ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿವೆ. ಭೋಗವಸ್ತುವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷ ಸಿಗುವುದೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡರೆ ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ.

66. ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಆಸ್ತಿಯಿಂದ ಸಮಸ್ಯೆ

ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದ ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿ. ಊರಿಂದೂರಿಗೆ ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು, ಯಾವೊಂದು ಸ್ಥಳವನ್ನು ತಲುಪಿದಾಗಲೂ, ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಅದರ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಹೋದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ, “ಇಲ್ಲಿ ಭಯಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಕಾರಣವಿದೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಶಿಷ್ಯ, “ಗುರುಗಳು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಭಯದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೇಕೆ?” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ ಗುರುಗಳ ಕಮಂಡಲವನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಿದಾಗ ಟಕ-ಟಕ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಬಂತು. “ಇದರಲ್ಲಿ ಬರೀ ನೀರಿರಬೇಕೆ ಹೊರತು, ಉರುಳಾಡುವ ವಸ್ತುವಲ್ಲ,” ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ, ಕಮಂಡಲವಿನೊಳಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲೊಂದು ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಗಂಟು ಸಿಕ್ಕಿತು. “ಗುರುಗಳ ಭಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇದೇ ಇರಬೇಕು,” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಆ ಗಂಟನ್ನು

ಎಸೆದುಬಿಟ್ಟು. ಬೈರಾಗಿ ಮುಂದಿನ ಊರನ್ನು ತಲುಪಿದಾಗ, ಎಂದಿನಂತೆ, “ಇಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಭಯವಿದೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಶಿಷ್ಯ - ಅದನ್ನು ಹಿಂದೆಯೇ ಬಿಟ್ಟಾಯಿತು.

ಬೈರಾಗಿ - ಏನು ಹಾಗೆಂದರೆ?

ಶಿಷ್ಯ - ಭಯವಿಲ್ಲ. ಅದು ಅಲ್ಲೇ ನದಿಯೋಳಿಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಬೈರಾಗಿ - ಏನು! ನದಿಗೆ ಹೋಯಿತೇ!

ಶಿಷ್ಯ - ನಿಮ್ಮ ಕಮಂಡಲುವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಸಾಟಿದ್ದೇನೆ. ಭಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅದಕ್ಕೆ ನೀವು ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಅಂಥ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದು ತಾನೆ ಏನು? ಭಯ ಅನವಶ್ಯಕ; ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅದನ್ನು ಬಿಸಾಟಿದ್ದೇನೆ.

ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ದುಬಾರಿ ಮುತ್ತೊಂದು ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಕದ್ದಾರೋ ಎಂದು ತಾನು ಆತಂಕ ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಹೋದಲ್ಲೇ ಆ ಸ್ಥಳ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಬೈರಾಗಿ. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ ಬಳಿಕ, ಅವನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಭಯಮುಕ್ತನಾದ.

67. ಸಿರಿಯಿಂದ ಭೋಗ, ಸಂತೋಷವಲ್ಲ

ಶ್ರೀಮಂತನೊಬ್ಬನ ಅರಮನೆಯಂಥ ನಿವಾಸದ ಹತ್ತಿರ ಒಬ್ಬ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಗುಡಿಸಲಿತ್ತು. ಭಿಕ್ಷುಕ ಪ್ರತಿದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಆ ಭವನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದ. ದಿನನಿತ್ಯ ಅವನಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದ ಧಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಆ ಶ್ರೀಮಂತನಿಗಿತ್ತು. ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಸುದೀರ್ಘ ಸುತ್ತಾಟಕ್ಕೆ ಭಿಕ್ಷುಕ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿದ್ದ.

ತನಗೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸಣ್ಣ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಹಾರವನ್ನು ಅವನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಮರುದಿನದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡುವ ಸ್ವಭಾವ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಕೂಡಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ, ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟದ್ದು ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಸಾಕಷ್ಟು ತೃಪ್ತಿ-ಸಂತೋಷಗಳಿಂದ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದ. ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ಸುಖವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲದೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿ ಲವಲವಿಕೆ ಮತ್ತು ಹರ್ಷಗಳೊಂದಿಗೆ ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಹಣದಿಂದ ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲ ಐಷಾರಾಮಿಗಳೂ ಶ್ರೀಮಂತನಲ್ಲಿದ್ದವು. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ, ಹಣಕಾಸಿನ ಚಿಂತೆಗಳು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕವರಿಸಿದ್ದವು. ತನ್ನ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಗಳು ಅಥವಾ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದವರೇ ತನಗೆ ಹಾನಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಹೆದರಿದ್ದ. ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದ; ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಎದ್ದದ್ದೇ ಅಪರೂಪ.

ಒಂದು ದಿನ, ಅವನ ಮನೆಯವನೊಬ್ಬ ಅವನನ್ನು, “ಅಲ್ಲಿರುವ ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ನೋಡಿ. ಅವನ ಬಳಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ನೀವು ತುಂಬಾ ಹಣವಂತರು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ನಿದ್ರೆ ಬಾರದೆ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಏಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಧನಿಕ, “ಒ! ಅವನ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕೆಡಿಸಬಲ್ಲೆ. ನೋಡುತ್ತಿರು,” ಎಂದ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಧಾನ್ಯಗಳ ಬದಲಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಭಿಕ್ಷುಕನ ಸಂತೋಷ ಹಿಗ್ಗಿತು.

ಆದರಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವಾಗ, “ನಾನಿಂದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಪಾದಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ನನ್ನಲ್ಲಿನ ಈ ಗಂಟು ಒಂದು ಸಾವಿರದ ಘನ ಮೊತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಹಾಗೆನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಭಿಕ್ಷೆಬೇಡಲು ಮುಂದಾದ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಬಯಸಿದ ಮೊತ್ತ ಅವನಿಗೆ ಗಿಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಂದು ಅವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಪಕ್ಷವಾದ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಧಾನ್ಯಗಳ ಬಹುತೇಕ ಭಾಗವನ್ನು ಮಾರಿಬಿಟ್ಟ. ಕಡೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಿದ್ದಷ್ಟು ಹಣ ಸಿಕ್ಕಿತು.

ಬೆಂದು ಬಳಲಿ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದ. ಅವನ ಮಡದಿ, “ನೀವಿವತ್ತು ತಂದ ಆಹಾರ ನಮಗೇ ಸಾಲದು. ನಮ್ಮ ಪರಿಪಾಟಿಯಂತೆ ಹಸಿದು ಬಂದ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಎಲ್ಲಿದೆ?” ಎಂದಾಕ್ಷೇಪಿಸಿದಳು. ಭಿಕ್ಷುಕನಿಗೆ ಕಿರಿಕಿರಿ ಉಂಟಾಗಿ ತನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ. ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವನ ಪಾಲಿನ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಊಟದಿಂದ ಅವನ ಹಸಿವು ನೀಗಲಿಲ್ಲ.

ದಣಿದು ಹಸಿದಿದ್ದರೂ, ತನ್ನಲ್ಲಿನ ಹಣದ ಚಿಂತೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿತು. “ನನ್ನ ಬಳಿ ಇಷ್ಟು ಹಣ ಎಂದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಈಗಿದನ್ನು ಕದಿಯಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಮರೆಮಾಡಲು ಯಾವುದೋ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕು,” ಎಂದವನಿಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಅವನ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಭದ್ರವಾದ ಸ್ಥಳವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಜೋಪಡಿಯ ಹೊರಗೆ ಬಳಿಯೆಲ್ಲೊಂದು ಗುಂಡಿ ತೋಡಿ ಹಣವನ್ನು ಹೂತಿಟ್ಟ. ಇನ್ನೂ ನೆಮ್ಮದಿ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. “ಈಗಿಲ್ಲಿ ನಾನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟದ್ದು ಯಾರ ಕಣ್ಣಿಗಾದರೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಗಾಢವಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ರಾತ್ರಿ ಅವರದನ್ನು ಕದ್ದುಬಿಟ್ಟರೆ...?” ಎಂಬ ಭಯ ಅವನನ್ನು ಕಾಡಿತು. ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟ ಹಳ್ಳದ ಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹರಡಿ ಆ ಬಯಲಲ್ಲಿ ಮಲಗಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಆ ರಾತ್ರಿ, ಹಣದ ಚಿಂತೆ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ

ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಆಲೋಚನೆ ಅವನ ಮನವನ್ನು ಕೆರಳಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಧನಿಕನ ಮನೆಗೆ ಬರುವಾಗ, ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿ ಮಸುಕಾಗಿದ್ದವು. ಅವನ ಮುಖ ಘೋರವಾಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಶ್ರೀಮಂತ ಕೇಳಿದ. ಭಿಕ್ಷುಕ, “ಸ್ವಾಮೀ! ನಿಮ್ಮ ಹಣದ ಭದ್ರತೆಗೆ ಗಲ್ಲಪೆಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಆರಕ್ಷಕ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯನ್ನು ನೀವು ಹೊಂದಿರುವಿರಿ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಹಣ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಳವಾಗಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದೆ; ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ.

ಸಿರಿವಂತನ ಮನೆಯವರು ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗವರಿಗೆ, “ಕೇವಲ ಹಣದಿಂದ ಮನಶ್ಯಾಂತಿ ದೊರಕದು. ಬದಲಾಗಿ, ಹಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೆರಳಿಸುತ್ತವೆ. ನಿದ್ರೆಯನ್ನೂ ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತವೆ,” ಎಂದು ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಅತ್ತ ಬಡತನದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಭಿಕ್ಷುಕ ನಿರಾತಂಕನಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇತ್ತ ಧನಿಕ ತನ್ನ ಸಿರಿಯ ವಿಷಯದ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಬಳಲಿ ಬೆಂಡಾಗಿದ್ದ; ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲದ ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದ — ಹೀಗೆಂದು ಅವರುಗಳು ಅರಿತುಕೊಂಡರು.

ಹಣದಿಂದ ಪಡೆಯಬಹುದಾದುದು ಭೋಗವೇ ಹೊರತು, ಸಂತೋಷವಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ — “ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವಲ್ಲಿ ನೋವಿದೆ; ಅಂತೆಯೇ ಅದನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವಲ್ಲಿ ದುಃಖವುಂಟು; ಅದನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಅಥವಾ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಸಂಕಟವಿದೆ. ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಧಿಕ್ಕಾರ!”

68. ಬಾಳು ನಶ್ವರ

ಹೆಚ್ಚು ತಪೋಧನವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ವಸಿಷ್ಠ ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಬಳಿ ನಂದಿನಿ ಎಂಬ ಗೋವಿತ್ತು. ಅದು ಕೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿತ್ತು. ಆಗ ರಾಜರಾಗಿದ್ದ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಮುನಿಗಳು ವಸಿಷ್ಠರ ಆಶ್ರಮದ ಬಳಿ ಹಾದುಹೋದರು. ಋಷಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ನಂದಿನಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತವರ ಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಔತಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರು. ಧೇನುವಿನ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವಾದಾಗ, ಅದನ್ನು ಹೊಂದಲು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಬಯಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಂದಿನಿಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ವಸಿಷ್ಠರನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಒಲ್ಲೆನೆಂದರು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರು ಹಸುವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಏನೆಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾದವು. ಅವಮಾನಕ್ಕೊಳಗಾದ ರಾಜ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದರು. ಅದರ ಫಲವಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ವಿವಿಧ ಅಸ್ತ್ರಗಳು, ಕ್ಷಿಪಣಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಗರ್ವದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಅವರು ವಸಿಷ್ಠರಿಗೆ ಧ್ವಂಧ್ಯಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸವಾಲು ಹಾಕಿದರು. ಋಷಿಗಳು ಕಳವಳ ಪಡಲಿಲ್ಲ. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಅವರನ್ನು ಕೊಂದು ಅವರ ಹಸುವನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಸಲುವಾಗಿ, ವಸಿಷ್ಠರ ಮೇಲೆ ವಿವಿಧ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರು. ವಸಿಷ್ಠರು ತಮ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮದಂಡವನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಈ ದಂಡ ಅತ್ಯಂತ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಸಹ ತಡೆಗಟ್ಟಿತು; ಋಷಿಗಳಿಗಾವ ಹಾನಿಯೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ವಸಿಷ್ಠರ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ, ಲೌಕಿಕ ಸುಖಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಸ್ವಯಂ ಮಹರ್ಷಿಗಳಾದರು.

ತನ್ನ ಶರೀರದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಏರುವ ತನ್ನ ತೀವ್ರ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ತ್ರಿಶಂಕು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿ ಅವರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಬೇಡಿದ. ತಮ್ಮ ತಪೋಬಲದಿಂದ, ತ್ರಿಶಂಕು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಏರಲು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರು ಕಾರಣರಾದರು. ಆದರೆ ಸ್ವರ್ಗವಾಸಿಗಳು ಅವನಿಗಿಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರವೇಶ ತಡೆಗಟ್ಟಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದರು. ಭೂಮಿಯ ಕಡೆಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಋಷಿಗಳಿಗೆ ಬೊಬ್ಬೆಯಿಟ್ಟು. ಅವನ ಪತನವನ್ನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರು ತಡೆಹಿಡಿದು ತ್ರಿಶಂಕುವಿಗೆ ಹೊಸ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು. ಅವರು ಮಹಾ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಗಳಾಗಿದ್ದರು.

ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ದುಷ್ಕ ಕಾಳೇಯಾಸುರರ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ; ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಅಸುರರು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಆಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇವತೆಗಳು ಅಗಸ್ಯ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಮೊರೆ ಹೊಕ್ಕು, ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೀರಿದ ಕಾರ್ಯವಾದ ಸಾಗರವನ್ನು ಬರಿದಾಗಿಸುವ ಮೂಲಕ, ತಮಗುಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡುವಂತೆ ಅಗಸ್ಯ ಋಷಿಗಳನ್ನು ವಿನಂತಿಸಿದರು. ಋಷಿಗಳು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿನ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಆಪೋಶನವಾಗಿ ನುಂಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಅಸುರರ ಗುಟ್ಟು ರಟ್ಟಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟರು.

ಊಹಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಋಷಿಗಳಾದ ಅಗಸ್ಯ-ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ-ವಸಿಷ್ಠ ಮುಂತಾದವರು ಸಹ ಸಾವಿಗೆ ಬಲಿಯಾದರು. ಹುಟ್ಟಿದವನಿಗೆ ಸಾವು ಅನಿವಾರ್ಯ.

ಒಂದು ದಿನ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಪಾಂಡವರಿಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಯಿತು. ನೀರಿನ ಆಕರವನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಲು ನಕುಲ ಮರವನ್ನೇರಿದ. ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಕೊಕ್ಕರೆಗಳು ಹಾರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಮತ್ತು ಜಲಸಸ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ. ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ನೀರು ತರಲು ಅವನಿಗೆ ಆದೇಶಿಸಿದ. ನಕುಲ ಆ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ತಲುಪಿ ಅಲ್ಲೊಂದು ಸರೋವರವನ್ನು ಕಂಡ. ಇನ್ನೇನು ತನ್ನ

ದಾಹವನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, “ಮೊದಲು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸದೆ ಈ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಬೇಡ,” ಎಂಬ ಅಶರೀರವಾಣಿ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಬಂತು. ಆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದ. ಸರೋವರದ ನೀರನ್ನು ತುಸು ಕುಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಬಿದ್ದ.

ಅವನ ಬಳಿಕ ಸಹದೇವ ಆ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಅವನೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆಗೆ ಕಿವಿಗೊಡದೆ ಬಲಿಯಾದ. ತರುವಾಯ ಅರ್ಜುನ ಮತ್ತು ಭೀಮಸೇನ ಕೂಡ ನಕುಲ-ಸಹದೇವರಂತೆ ವರ್ತಿಸಿ ಮೃತಪಟ್ಟರು. ಕೊನೆಗೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಸರೋವರವನ್ನು ತಲುಪಿದ. ಅಲ್ಲವನು ಕಂಡ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅವನಿಗೆ ಆಘಾತವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಅವನ ಬಲಶಾಲಿ ಮತ್ತು ಶೂರ ತಮ್ಮಂದಿರೆಲ್ಲರೂ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದರು.

ದುಃಖದಿಂದ ಬೆಂದ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನಿಗೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಸರೋವರದತ್ತ ಹೋದ. ತನ್ನ ನೀರಡಿಕೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟಾಗ, “ನಿಲ್ಲ! ನೀನು ಈ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಬಾರದು. ಅದು ನನ್ನ ಆಸ್ತಿ. ನೀನದನ್ನು ಕುಡಿಯಬಯಸಿದರೆ, ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಾಲ್ವರು ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಲಾಗಿದೆ,” ಎಂದವನಿಗೆ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಬಂತು. ಅದಕ್ಕೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ, “ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ; ನನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಉತ್ತರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ. ನಂತರ ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ, ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪ್ರಶೋತ್ತರ ವಿನಿಮಯ ನಡೆಯಿತು.

ಅದರಲ್ಲೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ — “ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದ ಸಂಗತಿ ಯಾವುದು?” ಇದಕ್ಕೆ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಉತ್ತರ — “ಪ್ರತಿದಿನ ಅನೇಕರು ಯಮಲೋಕವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ, ಇದನ್ನು ನೋಡಿನೋಡಿಯೂ ಮಿಕ್ಕ ಜನರು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಬದುಕುತ್ತಾರೆಂಬಂತೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾದದ್ದು ಬೇರೇನು ತಾನೇ ಇದ್ದೀತು?”

ದುರ್ಬಲ ಮಹಿಳೆ ಬಡತನದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಳು; ಆಕೆಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟಿತ್ತು; ಆದರೂ ಬಹಳ ಶ್ರಮ ವಹಿಸಿ ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಪಾಡನ್ನು ಹೊರಲು ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸ್ಥಿತಿ ಅದೆಷ್ಟು ಕರುಣಾಜನಕವಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ ತನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವ ಮೂಲಕ ತನಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕರುಣಿಸುವಂತೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಯಮನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ, ಒಂದು ಕಟ್ಟು ಜಳ್ಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಲು ಆಕೆ ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ತಾನು ಪಟ್ಟ ಪಾಡು ಸಾಕೆಂದು ಆಕೆಗನಿಸಿತು. “ಓ ಯಮರಾಯ! ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನೀಗ

ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು,” ಎಂದು ಆಗ ಮನವಿ ಮಾಡಿದಳು. ಆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ಯಮನ ಮನ ಕರಗಿ, ಅವನಾಕೆಯ ಮುಂದೆ ಎಮ್ಮೆ ಸವಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಕೈಯಲ್ಲೊಂದು ಪಾಶವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದ. ಕಂಗಾಲಾಗಿ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗಿದ ಅಜ್ಜಿ, “ಯಾರು ನೀವು?” ಎಂದು ಕೇಳಲು, “ನಾನು ಯಮ. ನಿನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಓಗೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಜೀವವನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದ ದೇವ. ಆಕೆ, “ಅಯ್ಯೋ! ದಯವಿಟ್ಟು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಈ ಭಾರವನ್ನು ನನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸುವ ಮೂಲಕ ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಮಾತ್ರ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆದಿದ್ದು,” ಎಂದು ಬೊಬ್ಬೆಯಿಟ್ಟಳು. ಬಹುತೇಕ ಜನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಣದ ಮೇಲಿನ ಅಭಿಮಾನ ಅಷ್ಟು ತೀವ್ರ.

ಶ್ರೀಮಂತ ಮುದುಕನೊಬ್ಬನ ಆರೋಗ್ಯ ತೀರ ಹದಗೆಟ್ಟಿತು. ಮುಂಬಾಯಿನ ದುಬಾರಿ ಹಾಗೂ ಹೆಸರಾಂತ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ದಾಖಲಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಮುಖ ವೈದ್ಯರಿಂದ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ಬಗೆಬಗೆಯ ತನಿಖೆ ನಡೆಸಿದ ಮೇಲೆ, ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸಲಾಗದ್ದೆಂದು ವೈದ್ಯರು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವನ ಒತ್ತಾಯದ ಮೇರೆಗೆ ದೇಶದ ವಿವಿಧ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಂದ ಹಲವಾರು ತಜ್ಞರನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರುಗಳೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು. ಆಗವನು ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಲಂಡನ್‌ಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿ, ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮುಂದಾದ. ಪುನಃ ಅವನ ಸ್ಥಿತಿ ಹತಾಶವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ತೀರ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಲ್ಲದ ಅವನು ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮೃತಪಟ್ಟ. ಸಾವು ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಆತ ಆ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊಂದುಕೊಂಡಿದ್ದು, ತನ್ನ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳನ್ನು ದೇವರನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ, ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಡಬಹುದಿತ್ತು.

ಸಾವಿನ ನಿರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಿದಾಗ, “ನಾನು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ, ನನ್ನ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಇತ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಿ, ತರುವಾಯ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಭಾವಿಸುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ತಾವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಪಡಿಸಿದ ಕಾಲ ಬದುಕಿ ಆ ಅವಧಿ ಮುಗಿಯುವಾಗ, ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ.

ಒಬ್ಬನ ನಿಗದಿತ ಕೊನೆಗಾಲ ಬಂದಾಗ, ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಮೊದಲು ಅವನು ತನ್ನ ಕೆಲಸ-ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಲೆಂದು ಯಮ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಕಾದು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಅಂಟುಕೊಂಡ ಜನರು ಮರಣ ಅನಿವಾರ್ಯ ಎನ್ನುವ ವಿಷಯವಾಗಿ ಗಂಭೀರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ಅಥವಾ ಅದನ್ನು ಎದುರಿಸಲೇ ಬೇಕಾದಾಗ, ಜೀವನಕ್ಕೆ ನೇತುಬೀಳಲು ತಮ್ಮ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಬದಲಿಗೆ, ವಿವೇಕಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯ ಸಾವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ; ಯಾವುದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅದು

ಸಂಭವಸಬಹುದೆಂದು ಮನಗಂಡು ವಿರಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಶಾಶ್ವತವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾನೆ.

69. “ನನ್ನದು” ಎಂಬ ಅಭಿಮಾನ ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಮಾರಕ

ತನಗೆ ಒಪ್ಪುವ ಮನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದ ಒಬ್ಬ, ಹಲವಾರು ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡ. ಕಡೆಗೆ, ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅದರ ಸ್ಪಷ್ಟ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ. ಕಟ್ಟಡದ ನಿರ್ಮಾಣ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಮರ್ಥ ಮತ್ತು ಹೆಸರಾಂತ ಇಂಜಿನಿಯರ್‌ಗೆ ವಹಿಸಿದ. ಆದರೆ ತಾನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರೂಪದಿಂದ ಯಾವುದೇ ನ್ಯೂನತೆ ಅಥವಾ ಬದಲಾವಣೆ ಇರಬಾರದೆಂಬ ಆತಂಕ ಅವನನ್ನು ಆವರಿಸಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಪ್ರಾಯಃ ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸಮಯವನ್ನೂ ನಿವೇಶನದಲ್ಲೇ ಕಳೆದ. ಇತರರಿಗೆ ತಾನು ಉಪದ್ರವವಾಗುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಟೀಕೆ-ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅವನ ಕನಸಿನ ನಿವೇಶನ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಅವನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನೆಲಸಲು ಬಂದ.

ಯಾರಾದರೂ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ, ಅವನ ಮಗ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೂಗುಹಾಕಲು ಬಯಸಿ ಗೋಡೆಗೆ ಮೊಳೆ ಹೊಡೆಯ ತೊಡಗಿದ. ಆಣಿಗೆ ಅವನು ಒಂದೇಟನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದೇ ತಡ, ಅವನ ತಂದೆ ಕೋಣೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದ. ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮುಖವನ್ನು ಕೆಂಪಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂಡಲೇ ಹೊಡೆತವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸೆಂದು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಆದೇಶಿಸಿದ. “ಗೋಡೆಯ ನುಣುಪು ಮತ್ತು ಅಂದವನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುವಂಥ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲು ನಿನಗೆಷ್ಟು ಧೈರ್ಯ? ನಿನಗೆ ಚಿತ್ರ ಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ನಿನ್ನ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೋ,” ಎಂದ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮೃದುಭಾಷಿ ಮತ್ತು ತಾಳ್ಮೆಯುಳ್ಳ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯ ತೀವ್ರತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಮಗನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ವರ್ಷಗಳು ಉರುಳಿದವು. ಇಳಿಮುಖವಾಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ತನ್ನ ಆರೋಗ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಉತ್ತಮ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿರುವ ಗಿರಿಧಾಮಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಲು ಯಜಮಾನ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತಕ್ಕೆ ಮಾರಿ ಆ ಮೊತ್ತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗವನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕ್ ಕರಡು ಬರಹದ (ಡ್ರಾಫ್ಟ್‌ನ) ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪಡೆದ. ಅಂದು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ರಜೆ; ಹಾಗಾಗಿ ಮರುದಿನ ಕರಡನ್ನು

ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿಟ್ಟು. ಆ ರಾತ್ರಿ, ನಿದ್ರೆ ಬಾರದೆ ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಮಗ್ಗಲಾಗುತ್ತ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ತುಸು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ, ಪೊಲೀಸರಿಗೆ ದೂರವಾಣಿ ಕರೆ ಮಾಡಿದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಕೆಲವು ಆರಕ್ಷಕರು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದರು. ತನಿಖೆ ನಡೆಸಲು, ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಕಳ್ಳನಲ್ಲ, ಅಲ್ಲೊಂದು ಇಲಿ ಎಂದು ಅವರು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿದರು.

ಅವರು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅವನನ್ನು, “ನೀವೇಕೆ ಸುಳುವಾಗಿ ಗಾಬರಿ ಬಿದ್ದಿರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. “ಡ್ರಾಫ್ಟ್-ನ ಭದ್ರತೆ ಕುರಿತು ತುಂಬಾ ಚಿಂತೆ; ನಿದ್ರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೋ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿದ ಕ್ಷಣ, ನನ್ನ ಭಯ ದಿಟವಾಯಿತು, ಕರಡನ್ನು ಕದಿವ ದರೋಡೆಕೋರ ನುಸಿಳಿದ್ದಾನೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಆರಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕರೆ ಮಾಡಿದೆ. ಅತಿಯಾಗಿ ದುಡುಕಿಬಿಟ್ಟೆನೆಂದು ನನಗೀಗ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ,” ಎಂದು ಮಖೇಡಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ರಾತ್ರಿಯಿಡೀ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲದ ಅವನು ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬ್ಯಾಂಕ್ ತೆರೆಯುವ ಮೊದಲೇ ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಹೋದ. ಅಲ್ಲಿ ಕರಡನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟ ನಂತರವೇ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ಹೋದ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಘಟನೆ ಘಟಿಸಿತು.

ಅವನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ ಡ್ರಾಫ್ಟ್‌ನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ, ಹಲವಾರು ಚೆಕ್-ಗಳು ಮತ್ತು ಡ್ರಾಫ್ಟ್-ಗಳು ಕಾಣೆಯಾದವು. ಬ್ಯಾಂಕಿನ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವರ್ಗವನ್ನು ತುಡಿತ ಆವರಿಸಿತು. ಅವರುಗಳು ಕಾಣೆಯಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಉದ್ರಿಕ್ತರಾಗಿ ಹುಡುಕಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿನ ಆಳು ಸಮಸ್ಯೆ ನೀಗಿತೆಂದು ಘೋಷಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. ಸಂಗತಿ ಏನೆಂದರೆ, ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕನ ಐದು ವರ್ಷದ ಮಗ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ; ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ಚೆಕ್ ಮತ್ತು ಡ್ರಾಫ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಶೌಚಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ; ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಕೆಟ್ ಅನ್ನು ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿಸಿ, ಇನ್ನೇನು ಕಾಗದಗಳಲ್ಲಿ ದೋಣಿಯನ್ನು ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಜವಾನ ಅವನನ್ನು ತಡೆದ.

ಡ್ರಾಫ್ಟ್‌ನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ್ದಾತನಿಗೆ ಈ ಯಾವುದೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ, ತಾನು ವಾಸಿಸಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದ ಗಿರಿಧಾಮದಲ್ಲಿ ತಾನಾಯ್ತು ಮನೆಯ ಖರೀದಿಯನ್ನು ಇತ್ಯರ್ಥ ಮಾಡಿದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ, ತನ್ನೆಲ್ಲ ಮನೆಯ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೂ ಹೊಸ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಿದ. ಅವನ ಹಳೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ನೆಲಸಮ ಮಾಡಲಾಯಿತು; ಅದರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಂಕೀರ್ಣ ಮಳಿಗೆ ನಿರ್ಮಾಣಗೊಂಡಿತು. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಆ ಮಳಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಅವನು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ, “ಆಹಾ, ಸೊಗಸಾಗಿದೆ,” ಎಂದು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡ.

ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿನ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಮೊದಲು, “ಇದು ನನ್ನ ಮನೆ,” ಎಂಬ ದೃಢವಾದ ಭಾವವಿತ್ತು; ಆ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಬಲವಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಗೋಡೆಗೆ ಭಾಗಶಃ ಹೊಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮೊಳೆ, ಅವನ

ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಇರುಕಿದ ಶೂಲದಂತೆ ಅನಿಸಿತು. ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಡ್ರಾಫ್ಟ್ ಪಡೆದ ನಂತರ, “ಈ ಕರಡು ನನ್ನದು,” ಎಂದು ದೃಢವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ, ಅದು ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಎಣಿಸಿದ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಾ ನಿರ್ದಯಿಲ್ಲದ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದ. ಅದನ್ನು ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ ಕೂಡಲೆ, ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಆಸ್ತಿಯೆಂದು ಕಾಣುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಸಮಾಧಾನದಿಂದಿದ್ದ. ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ, ಅದರ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸುಪರ್ದುದಾರರಾದ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು, ಅದು ಕಾಣೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕಂಡುಬಂದಾಗ ತಮ್ಮ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡರು.

ಯಜಮಾನ ತನ್ನ ನಿವಾಸವನ್ನು ಗಿರಿಧಾಮಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಾಂತರಿಸಿದ ಬಳಿಕ, ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಮನೆಯ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಳಿಗೆ ಸಂಕೀರ್ಣವನ್ನು ಮೊದಲು ನೋಡಿದಾಗ, ಅವನು ಕಳವಳಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಲಿಲ್ಲ; ಅವನಿಗೆ ಆ ಹೊಸ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಲು ಸಹ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಮನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ, ‘ನನ್ನದು’ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಆಗುವಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ್ದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನು ಕೆಡವಿದಾಗಲೂ, ಅದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಭಾವನೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಇದ್ದಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಅವನು ದುಃಖದಿಂದ ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ; ಈ ಹಿಂದೆ, ಅದರ ಗೋಡೆಗೆ ಆಣಿಯನ್ನು ಹೊಡೆವುದನ್ನೂ ಅವನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಹೋಗಿದ್ದನಷ್ಟೆ.

ವಿದೇಹ ದೇಶದ ಜನಕ ಮಹಾರಾಜರಿಗೊಮ್ಮೆ ತಮ್ಮ ರಾಜಧಾನಿ ಮಿಥಿಲಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ಹೊತ್ತಿಕೊಂಡಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಲಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚಿತ್ತಸಂತುಲನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದ ಅವರು, “ಮಿಥಿಲಾ ಬೆಂಕಿಬಿದ್ದು ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ನನ್ನದಾವುದೂ ಉರಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ,” ಎಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ‘ನನ್ನದು’ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಕ್ತರಾಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ತಮ್ಮ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ದೊಡ್ಡ ಭಾರವನ್ನು ನಿಷ್ಕೆಯಿಂದ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಎಂದಿಗೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದಿದ್ದರು.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯಾವುದೊಂದು ವಸ್ತುವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ‘ನನ್ನದು’ ಎಂಬ ಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಾಗ, ಆ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಆಗುವುದರಿಂದ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಆಗಬಹುದೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸುವುದರಿಂದ, ಅವನ ಮೇಲೆ ಅದು ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ. ಅವನು ಆ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಾಗ, ಆ ವಸ್ತು ಅವನ ಮಾನಸಿಕ ಕಳವಳಕ್ಕೆ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಲಾರದು. ಜನ, ಸ್ಥಳ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ‘ನನ್ನದು’ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ತೊರೆವುದು, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತನ್ನ ದಕ್ಷತೆಗೆ ಧಕ್ಕೆಭಾರದಂತೆ ನೆಮ್ಮದಿ ಮತ್ತು ಆನಂದವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ.

70. ಸಂತೋಷದ ಮೂಲ

“ಸಿಹಿ ತಿನಿಸುಗಳು ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಾಗಲೆಲ್ಲ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ನಾನು ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ನಾನು ಪ್ರತಿದಿನ ಸಿಹಿ ತಿನ್ನುವ ಪರಿಪಾಟವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಆರೋಗ್ಯ ತಪ್ಪಿ ಅವನು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದ. ಮಧುಮೇಹ ಮತ್ತು ಸೊಂಕಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ವೈದ್ಯರು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಇದಾವುದನ್ನೂ ಅರಿಯದ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತ, ಒಂದು ದಿನ ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, “ನಿನಗೊಂದು ಪೊಟ್ಟಣ ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳನ್ನು ತಂದಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಖಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ ರೋಗಿ, “ಓ! ಅದನ್ನಿಲ್ಲದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು. ನಾನದನ್ನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಿಹಿಪದಾರ್ಥ ಅಂದರೆ ನನಗೆ ವಿಷದಂತೆ,” ಎಂದು ಹತಾಶನಂತೆ ನಿರಾಕರಿಸಿದ.

ಒಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆಹ್ಲಾದಕರವೆಂದೆನಿಸಿದ ವಸ್ತು, ಬೇರೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ಎಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಈ ಕಥೆ ತಿಳಿಹೇಳುತ್ತದೆ. ಸಿಹಿತಿಂಡಿಗಳು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಸಂತೋಷದ ಮೂಲವಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಸುಖ ಬೇಕು ಮತ್ತು ದುಃಖ ಬೇಡವೆಂಬ ಮೂಲಭೂತ ಬಯಕೆ, ಅವನ ಅನಾರೋಗ್ಯದ ನಿಮಿತ್ತ, ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕುಂಠಿತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಯಾವ ಇಂದ್ರಿಯವಿಷಯವೂ ಸ್ವಭಾವತಃ ಸುಖದ ಮೂಲವಾಗಿ ಇರಲಾರದೆಂದು ಸುಲಭವಾಗಿ ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರ ಮಾಡುವುದು ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಒಬ್ಬ ತಂದೆ ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಮುದ್ದಾಡಿದ. ಅವನು ಅದನ್ನು ಚುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಅವನ ಒರಟು ಗಡ್ಡ ಮತ್ತು ಮೀಸೆ ಅದರ ಕೋಮಲ ಮುಖವನ್ನು ಚುಚ್ಚಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ನೋವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿತು. ಮಗು ಒದರಾಡಿತು. ಅದನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಉತ್ಸುಕನಾಗಿದ್ದ ತಂದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮುತ್ತಿಟ್ಟ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಮಗು ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿತು.

ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ ಉಪನಿಷತ್ತು ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ — “ಆತ್ಮದ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲವೂ ಪ್ರಿಯ.” ಗಂಡನಾದವನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದು ಆಕೆಯ ಸಲುವಾಗಲಲ್ಲ; ಬದಲಿಗೆ ಆಕೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಡದಿಯೆಂದು ಎಣಿಸಿ ತನ್ನ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಆಕೆಯ ಸಂತೋಷದೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಿಸುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ. ಮೇಲಿನ ತಂದೆ-ಮಗುವಿನ ಉದಾಹರಣೆಯಲ್ಲಿ, ತಂದೆ ಮಗುವನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಬಯಸಿದುದು ಏಕೆಂದರೆ, ಅವನು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ

ಮಗುವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಅವನ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಅದರ ಸಮಾಧಾನ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷದೊಂದಿಗೆ ಸಂಯೋಜಿಸಿದ್ದ.

ಭಗವತ್ಪಾದರು ತಮ್ಮ ಶತಶ್ಲೋಕಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬೋಧಿಸಿದ್ದಾರೆ — “ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಆನಂದವನ್ನು ಪಡೆಯುವವರೆಗೂ ಅದು ಪ್ರಿಯವಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಅದು ಉಪದ್ರವವನ್ನು ಕೊಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವಸ್ತು ಯಾವಾಗಲೂ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗದು. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಿಯವಲ್ಲದ್ದು ಆ ನಂತರ ಪ್ರಿಯವಾಗಬಹುದು. ಮೇಲಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಯಾದದ್ದು ಅಪ್ರಿಯವಾಗಬಹುದು. ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಎಂದಿಗೂ ಕ್ಷೀಣಿಸದ ಆತ್ಮವಸ್ತು ಯಾವಾಗಲೂ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದದ್ದು.”

ಆತ್ಮ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಿಯವಾದದ್ದು; ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಆನಂದದ ಆಕರ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಆತ್ಮ ದುಃಖಮಿಶ್ರಿತವಲ್ಲದ ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪವೆಂದು ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತವೆ. ತಾನು ಶುದ್ಧ ಆನಂದದ ಸ್ವರೂಪವೇ ಎಂದು ಅರಿಯದೆ, ಇಂದ್ರಿಯ-ವಿಷಯಗಳು ತನ್ನ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ಎಣಿಸಿ, ಮನುಷ್ಯ ಅವುಗಳನ್ನರಸುತ್ತಾನೆ. ಇಂದ್ರಿಯ-ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದಂತೆ ಭಾಸವಾಗುವ ಯಾವ ಸುಖವಿದೆಯೋ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಮೂಲಭೂತವಾದುದು ಆತ್ಮದ ಸ್ವರೂಪ ಆನಂದವೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸುಖದ ಮೂಲ ಕೇವಲ ಒಂದೇ; ಅದುವೇ ಆತ್ಮವಸ್ತು.

ಗುರು, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದೇವರು

71. ಸುಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಧನ

ಒಂದು ಹುಳು ನದಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಸೆಳೆಯಲ್ಪಟ್ಟು ಬೇಗನೆ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತು. ಅಲ್ಲೇ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸುತ್ತುತ್ತಿತ್ತು. ಸಾವಿನ ಭಯದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಷ್ಟು ಹೆಣಗಾಡಿದರೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಬಳಿಕ, ಹರಿವಿನ ತಿರುವಿನ ದೆಸೆಯಿಂದ, ಸುಳಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿ ಹೊರಬಂದಿತು. ಅಯ್ಯೋ! ಸುಳಿಯ ವಶದಿಂದ ಹೊರಬಂದ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಸವಿಯುವ ಮೊದಲೇ, ಅದು ಮತ್ತೊಂದು ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿತು. ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲೇ ತಿರುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಸುಳಿಯಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡುಗಡೆ ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಗಿ, ಅದು ನೀರಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿತು.

ಅದರ ಸಾವು ಖಚಿತವಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ದಯಾಶೀಲನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅದರ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅದರ ಸುಳಿಯ ಬಳಿ ಒಂದು ಅದನ್ನು ನಯವಾಗಿ ಮೇಲೆತ್ತಿ ರಕ್ಷಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ತೀರಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಒಣ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟ. ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ನೀರಿನ ಮಟ್ಟ ಏರಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಅಪಾಯವಾದೀತೆಂದು ಮನಗಂಡು ಆ ಕ್ರಿಮಿ, ನದಿಯಿಂದ ದೂರ ಸರಿದು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಒಂದು ಮರದ ಬುಡದ ಸುರಕ್ಷಿತ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತಲುಪಿತು.

ಸಂಸಾರ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಅವಸ್ಥೆ ಹುಳುವಿನಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಸುಖಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಪಡೆದ ಸುಖ, ಹೆಚ್ಚು ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಹಾಗೂ ದುಃಖವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಮತ್ತಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾದ ಚಟುವಟಿಕೆ-ಸಂತೋಷಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಯಾವ ವಿಷವಲಯವಿದೆಯೋ, ಅದರಿಂದ ಹೊರಬರಲು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಸಾಧ್ಯ. ಜೀವನವೆಂಬ ನದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಚಕ್ರ ಆ ಸುಳಿಯಂತೆ. ಹುಳು ಒಂದು ಸುಳಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ ಹಾದುಹೋಗುವಂತೆಯೇ ಮನುಷ್ಯ ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಕಥೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾರುಣಿಕನಂತೆ, ಸದ್ಗುರುಗಳು ಕರ್ಮ ಮತ್ತದರ ಫಲಭೋಗದ ಚಕ್ರ ಹಾಗೂ ಹುಟ್ಟು-ಸಾವಿನ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದ ಅಸಹಾಯಕ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಗುರುವಿನ ಅನುಗ್ರಹ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆದ ನಂತರ, ದಡದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ ಹುಳುವಿನಂತೆ ತಾನು ತನ್ನನ್ನು ತರವಾದ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತನಾಗುವುದು — ಅಂದರೆ, ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದಾಗಲೇ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನಹೊಂದುವುದು — ಮನುಷ್ಯನ ಕರ್ತವ್ಯ.

72. ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದುಬಂದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದಿರುವುದು

ಶಿವ ಮತ್ತು ಪಾರ್ವತಿ ದೇವಿ ಒಮ್ಮೆ ಆಕಾಶಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿಂದಿಬಟ್ಟೆ ಉಟ್ಟು ಭಿಕ್ಷುಕನನ್ನು ಕಂಡರು. ಪಾರ್ವತಿ ಕೇಳಿದಳು — “ಓ ಪ್ರಭುವೆ! ಈ ಕಡು ಬಡವ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ — ಅದರಲ್ಲೂ ಮಟಮಟ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಸುಡುಬಿಸಲಲ್ಲಿ ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ನಡೆದು — ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಎದೆಬಿರಿಯುವಂತಿದೆ. ನೀವವನಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಬಾರದೆ?” ಭಗವಂತ ಅದಕ್ಕೆ, “ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ನನಗೆ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರದನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ. ಭಿಕಾರಿಗೆ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪಾರ್ವತಿ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಆಶಯದಂತೆ, ಶಿವ ಬಂಗಾರದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಭಿಕ್ಷುಕನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ.

ಭಿಕ್ಷುಕ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಳಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಯೋಚಿಸಿದ — “ಈಗ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಕುಂಠಿತವಾಗದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ನಾನು ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಸುತ್ತಾಡಬಲ್ಲೆ. ಮುದುಕನಾದಾಗ ನಾನು ಪೂರ್ತಿ ಕುರುಡನಾಗಬಹುದು. ಆಗ ಓಡಾಡಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕುರುಡತನವನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿರಲು ನಾನಿಗೇನೇ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದು ಲೇಸು.” ಹೀಗೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ, ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ಕುರುಡನಂತೆ ನಡೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮ, ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಅದನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ. ಅಣಕಿಸಿ ಮುಗುಳ್ಳುಗುತ್ತ ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು, “ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೀಗ ತಿಳಿಯಿತೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ದೇವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ, ನಾವೀಗ ಮಾನವ ಜನ್ಮ, ವಿವೇಚನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಸತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಕಲಿಸಲು ಗುರುವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಡೆಗಾಣಿಸಿದರೆ, ಆ ಭಿಕ್ಷುಕನಂತೆ ಅದ್ಭುತವಾದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿನಾವು ವಿಫಲರಾಗುತ್ತೇವೆ.

73. ಗುರುವಿನ ಅಗತ್ಯ

ವಜ್ರಪರೀಕ್ಷಕನ ಬಳಿ ಗಿರಾಕಿಯೊಬ್ಬ ಬಂದ. ಅವನಲ್ಲಿದ್ದ ವಜ್ರದ ಬೆಲೆ ಎಷ್ಟೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಯಸಿದ. ವಜ್ರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಭಾರಿ ಬೆಲೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿದ್ದ. ಪರೀಕ್ಷಕ ಅದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, “ಇದರಲ್ಲೊಂದು ಕಪ್ಪು ಚುಕ್ಕೆ ದೋಷವಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಬಾಳದು,”

ಎಂದ. ವಜ್ರವನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೂ ಚುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಪತ್ತೆ ಮಾಡಲಾಗದ ಗ್ರಾಹಕ, “ನನಗಾವ ಚುಕ್ಕೆಯೂ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ,” ಎಂದ. ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸೆಂದ ಪರೀಕ್ಷಕ. ಈಗಲೂ ಚುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಗಿರಾಕಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ವಜ್ರವನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಮುರುಗಿಸಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಕ ಹಲವಾರು ನಿರ್ದೇಶನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನೋಡಿದ ನಂತರ, ಗ್ರಾಹಕನಿಗೆ ಚುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ವಜ್ರವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂಥ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಅಗತ್ಯ. ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ತತ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದ ಮಹತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಬೇಕೆ? ಕರೋಪನಿಷತ್ತು ಹೀಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ — “ಆತ್ಮವು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದಕ್ಕಿಂತ ಸೂಕ್ಷ್ಮತರವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ, ಅದು ತರ್ಕದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಮೀರಿದೆ.”

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಆಳವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಮಾತ್ರದಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಜ್ಞಾನೋದಯ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಗುರುವಿನ ಅನುಗ್ರಹ ಮತ್ತು ನಿರ್ದೇಶನಗಳು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. “ಗುರುಗಳಿಂದ ಪಡೆದ ಜ್ಞಾನವೇ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅತಿ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ.

74. ಗುರುವಿಗೆ ಒಪ್ಪುವ ದೃಷ್ಟಾಂತವಿಲ್ಲ

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಯಾವುದಾದರೂ ವಸ್ತುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಹೇಳಲು ಅದಕ್ಕೆ ಹೋಲುವ ಹಾಗೂ ಪರಿಚಿತವಾದ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು, “ಅದು ಇದರಂತೆ,” ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ತಕ್ಕ ಉಪಾಯ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಸ್ವರ್ಶಮಣಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಯಾವುದೂ ಗುರುವಿಗೆ ಸದೃಶವಾಗಲು ಅಸಾಧ್ಯ.

ಕಬ್ಬಿಣದ ತುಂಡು ಸ್ವರ್ಶಮಣಿಗೆ ತಾಗಿದರೆ, ಅದು ಚಿನ್ನವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಬಂಗಾರಕ್ಕಿಂತ ಕಬ್ಬಿಣದ ಬೆಲೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ! ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಚಿನ್ನವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸ್ವರ್ಶಮಣಿ ಹೊಂದಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಗುರು ಕೂಡ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದ, ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನದ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸ್ವರ್ಶಮಣಿ ಗುರುವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಹೇಳುವ ವಸ್ತುವೆಂದು ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ತೋರಬಹುದು.

ಆದಾಗ್ಯೂ, ಸ್ವರ್ಶಮಣಿಯ ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ ಗುರುವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಫಲವಾಗದು. ಕಬ್ಬಿಣದ ತುಂಡನ್ನು ಸ್ವರ್ಶಮಣಿ ಚಿನ್ನದ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದರೆ, ಆ ಚಿನ್ನದ ತುಂಡನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ತುಂಡಿಗೆ ತಾಗಿಸಿದರೆ, ಆಗ ಆ ಚಿನ್ನ ಮತ್ತು ಆ ಕಬ್ಬಿಣ ಎರಡೂ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿರುತ್ತವೆ; ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆ ಇರದು. ಅತ್ತ, ಶ್ರದ್ಧೆ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಯನ್ನಾಗಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಆ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ತನ್ನ ಸಮನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಗುರು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ಗುರು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವುದಲ್ಲದೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಆ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಸ್ವರ್ಶಮಣಿ ಗುರುವಿಗೆ ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಲಾರದು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಗುರುಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಾದೃಶ್ಯವಿಲ್ಲ.

75. ಸದ್ಗುರು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕುಂದಿಲ್ಲದೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ

ಒಬ್ಬ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಋಷಿ ತಮ್ಮ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಯೋಗದ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಯಾದ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ದೇಹ ಮತ್ತು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಕಳೆಯುತ್ತ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ, ಇಬ್ಬರು ಯುವಕರು ಅವರ ದಿವ್ಯ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದು, ಸಮಾಧಿಯಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಬಹಿರ್ಮುಖವಾಗುವವರೆಗೂ, ಕೈಚೂಡಿಸಿ ಅಲುಗಾಡದೆ ಗೌರವದಿಂದ ನಿಂತು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ತಪಸ್ವಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅರ್ಥ ಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದಾಗ, ಅವರ ನೋಟ ಯುವಕರ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಯುವಕರು ದೀರ್ಘಕಾಲ ದೀರ್ಘದಂಡ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಬಳಿಕ, ಅವರನ್ನು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಅನುಗ್ರಹಿಸುವಂತೆ ಅವರು ವಿನಮ್ರವಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡರು. ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ (ಎರಡಿಲ್ಲದ) ಪರಮ ಸತ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾರಣ ಋಷಿಗಳು ಎಲ್ಲ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಆಸೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ್ದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವರು ಕರುಣೆಯ ಸಾಗರವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಗುರುಸೇವೆ ಅಮೂಲ್ಯ; ಅದನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಕಾವಿ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಒಗೆಯುವುದು, ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ಕಾಡಿನಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆಯ ಮೂಲಕ ಆಹಾರವನ್ನು ತರುವುದು — ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ದೈನಂದಿನ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಅವರಿಗೆ

ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದು ಮಂತ್ರದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವ ಬಗೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು.

ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ ಬೇಗನೆ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನಾದ; ಅವನು ದೇಹದ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ, ಶಿಲೆಯಂತೆ ಸ್ಥಿರವಾದ ಏಕಾಗ್ರ ಚಿತ್ತದಿಂದ ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿಯತವಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ, ಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಗಳಂತೆ ಏಳುತ್ತ ಇಳಿಯುತ್ತ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನ ನಿರಂತರ ಪರದಾಟದ ಕಾರಣ, ಅವನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಗಳು ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಋಷಿಗಳು ಬೋಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಎರಡನೇ ಹುಡುಗ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಹಾಜರಾಗಿ ಕಲಿಸಿದ ಭಾಗಗಳನ್ನು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಓದುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವನು ಅಷ್ಟೇನೂ ಚುರುಕಾಗಿರದ ಕಾರಣ, ತನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಗಿಂತ ಅತಿ ಕಡಿಮೆ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಶಿಷ್ಯರಿಬ್ಬರೂ ತಮಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿತ್ತಾ ಬಂದರು.

ಐದು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು. ಒಂದು ದಿನ, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ, “ನಿಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ಈಗ ಪೂರ್ಣಗೊಂಡಿದೆ; ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಮರಳುವ ಸಮಯ ಬಂದಿದೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಶಿಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅವರಿಂದ ಅಗಲುವ ಆಲೋಚನೆಯೇ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ನೋವಾಯಿತು. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ; ಯಾವುದೇ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಗುರುಗಳ ಯಾವುದೇ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಉಲ್ಲಂಘಿಸಬಾರದು ಎಂಬ ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಅವರು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಗುರುಗಳ ನಿರ್ದೇಶನದ ಮೇರೆಗೆ ಅವರು ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಮುಂದೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. ಋಷಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ಅಭಯಹಸ್ತದೊಂದಿಗೆ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು. ಎರಡನೆಯ ಶಿಷ್ಯ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಾಗ, ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯ ಕರವನ್ನು ಶಿಷ್ಯನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು, “ನಿನಗೆ ಇದೇ ಕ್ಷಣ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಲಿ,” ಎಂದು ನಿಖರವಾಗಿ ನುಡಿದರು. ಅವರ ಅನುಗ್ರಹ ಎಷ್ಟು ಶಕ್ತವಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಶಿಷ್ಯನು ತಕ್ಷಣವೇ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಮಹಾತ್ಮನಾಗಿಬಿಟ್ಟ.

ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕ ವಿಶೇಷ ಆಶೀರ್ವಾದ ತನಗೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ ಅಸಮಾಧಾನ ಪಟ್ಟ. ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅಥವಾ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಮರೆಮಾಡುವ ಸ್ವಭಾವ ಅವನದ್ದು ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಹಾಗಾಗಿ ಅವನು ಕೈಬೋಡಿಸಿ ಕೇಳಿದ — “ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳೆ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಶಯ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಡಲು ತಮ್ಮ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೋರುತ್ತೇನೆ. ತಮ್ಮ ಕೃಪೆಯಿಂದ, ನನ್ನ ಧ್ಯಾನ ಅವನ ಧ್ಯಾನಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳ ಶ್ರೇಷ್ಠತರವಾಗಿತ್ತು; ಮೇಲಾಗಿ ತಮ್ಮ ತರಗತಿಗಳ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅವನಿಗಿಂತ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚು ಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಗುರುವರ್ಯರೆ! ತಾವು ನನಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನನ್ನು

ಏಕೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ್ದೀರಿ? ಒಂದು ವೇಳೆ ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲದ್ದಾದರೆ, ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ.”

ಗುರುಗಳು - ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸುವ ಮುನ್ನ, ನಿನಗೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇನು?

ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ - ತಾವು ನನ್ನ ಪೂಜ್ಯ ಗುರುಗಳು. ತಾವು ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದ ಮತ್ತು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿದ್ದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಋಷಿಗಳು.

ಗುರುಗಳು - ನಾನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ವ್ಯಕ್ತಿಯಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತೇನೆಯೇ?

ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ - ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಗುರುಗಳು - ಮಗು! ನಿನ್ನ ಉನ್ನತ ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ವೇದಾಂತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ನೀನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿರುವೆ. ನಾನು ವ್ಯಾಪಾರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ನೀನು ಹೇಳಿರುವೆ. ಅಂದಮೇಲೆ, ಶಿಷ್ಯನ ಸೇವೆಗೆ, ನನ್ನ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಮತ್ತು ನನ್ನ ನಿರ್ದೇಶನಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಪಡೆದು ದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಾನು ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ವಿತರಿಸಬೇಕೆಂದು ನೀನೇಕೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವೆ? ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇನೆ ಎಂದು ಬೇರೆ ನೀನು ಹೇಳಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯಿಂದ ಅಥವಾ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನಾದ ಪಂಡಿತನನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಮೂಲಕ ನನ್ನ ಖ್ಯಾತಿ ಹರಡುವುದರಿಂದ, ನನಗೆ ಯಾವ ಲಾಭವೂ ಇರದು.

ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ - ನನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಗೆ ಈಗ ಸಿಕ್ಕಿರುವ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ವಿಚಾರ ಸಾಧನಗಳಲ್ಲವೆ?

ಗುರುಗಳು - ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೌದು. ಸರಿಯಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರೆ, ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ವಿಚಾರವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಾಧನಗಳು ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುತ್ತವೆ. ನನ್ನ ಮಗುವೆ! “ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನೊಬ್ಬ ಪಂಡಿತ,” ಎಂದು ನೀನು ಭಾವಿಸಿರುವೆ. ನೀನೀ ರೀತಿಯ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರಬಾರದು. ನಿನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಯಾದರೋ, “ನಾನು ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರೂ, ನನಗೆ ಅಪೇಕ್ಷಿತವಾದದ್ದು ಅದುವೇ. ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತಾರೋ, ಅದನ್ನು ಮಾಡಲಿ,” ಎಂದು ಎಣಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ - ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸದ ಶಿಷ್ಯ, ಗುರುಕೃಪೆಯಿಂದ ಪ್ರಬುದ್ಧನಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದ್ದರೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಅನಗತ್ಯವಲ್ಲವೇ?

ಗುರುಗಳು - ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ನಂತರ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಅಥವಾ ದೇವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಬೇಕು. ಅವನ ಆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಅತ್ಯಲ್ಪವಾಗಿರಬಹುದು. ಒಂದು ವೇಳೆ, “ನನ್ನ ಗುರುಗಳು

ತೋರಿಸಿದ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಿಸಲಿ,” ಎಂದೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ ಸೋಮಾರಿಯಾಗೋ ಅಸಡ್ಡೆಯಿಂದಲೋ ಉಳಿದರೆ, ಅವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಸಹಪಾಠಿ ತನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದ. ಅವನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ನೀನೂ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ನಿಜ.

ಓ ಮಗನೆ! ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ನಾನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಾಯಿ ತನ್ನ ಹದಿಹರೆಯದ ಮಗನಿಗಿಂತ, ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವಯಸ್ಸಿನ ಶಿಶುವಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಅವಳು ಹಿರಿಯವನನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಪ್ರೀತಿಸುವುದಲ್ಲ; ಕೈ ಕೂಸಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆರೈಕೆಯ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ನೀನು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ, ಪಂಡಿತ ಮತ್ತು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತೀಯೆ. ನಿನ್ನ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ನಿಗ್ರಹಿಸು; ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ನಿನ್ನದಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ, ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಆಶೀರ್ವಾದವಿದೆ. ನಿನ್ನ ಸಹಪಾಠಿ ಆಗಷ್ಟೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಶಿಶುವಿನಂತೆ ಅಸಹಾಯಕ. ಅವನು ಬುದ್ಧಿವಂತನೂ ಅಲ್ಲ, ಪಂಡಿತನೂ ಅಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಗಾಳಿಯಂತೆ ಪರದಾಡುತ್ತದೆ. ಅವನನ್ನು ನಾನೇ ಸ್ವತಃ ಮೇಲೆತ್ತದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅವನಿಗೆ ದಾರಿಕಾಣದಂತೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನವನಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಆಶೀರ್ವಾದಗಳನ್ನು ನೀಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಿನಗೂ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂಶಯ ಅಥವಾ ಆತಂಕ ಪಡಬೇಡ. ನಿನ್ನಿಂದ ಉದ್ಧಾರವಾಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅಸಂಖ್ಯಾತರು.

ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಈ ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಖಾಸಗಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಗುರುಗಳು ಅವನ ಸಹಪಾಠಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರಲು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಈಗ ಆ ಎರಡನೇ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದರು.

ಗುರುಗಳು - ನೀನು ನಮಸ್ಕರಿಸುವಾಗ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದರೆ, ನೀನೇ ಏನು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ?

ಎರಡನೇ ಶಿಷ್ಯ - ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೆ! ತಾವು ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವ. ಉತ್ತಮವಾದದ್ದು ಏನೆಂದು ತಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಧಿತವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾವು ನನ್ನನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದರೋ ಅಥವಾ ನನಗೆ ಶಾಪವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೋ ನಾನು ಮೌನದಿಂದಿದ್ದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೃಪ್ತನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯನತ್ತ ನೋಡಿ ಗುರುಗಳು, “ಅವನ ಭಕ್ತಿ ಎಷ್ಟು ಆಳವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡು. ನಾನು ಅವನನ್ನು ಶಪಿಸಿದ್ದರೂ ಸಹ ತಾನು ಸಂತೃಪ್ತನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬ ಅವನ ಮಾತು ಸತ್ಯ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದ್ದೇನೆ; ಆದರೂ ನೀನು ಅತ್ಯಪ್ತನಾಗಿರುವೆ. ಅವನ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯ ನಡುವೆ ಅದಂಥ ಅಂತರ!” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ ನಾಚಿ ತಲೆ ಬಾಗಿ ಸಿದ. ಅವನನ್ನು

ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಗುರುಗಳು ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ಘೋಷಿಸಿದರು — “ನಿನ್ನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿನ ಅಡಚಣೆಯಾಗಿ ನಿಂತಿರುವ ನಿನ್ನ ಅಹಂಭಾವವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಅನುಕೂಲಕರ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಏಕೈಕ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದೆ. ಇದೀಗ ನಮ್ಮ ತನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿದ ಕಾರಣ, ನೀನು ಪರಮಶ್ರೇಷ್ಠವಾದದ್ದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅರ್ಹನಾಗಿದ್ದೀಯೆ; ಅಂತೆಯೇ ಅದನ್ನು ಪಡೆವೆ.” ಹಾಗೆ ನುಡಿಯುತ್ತಾ, ಅವರು ಕೃಪೆಯ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಹರಿಸಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಮೊದಲ ಶಿಷ್ಯ ತಕ್ಷಣವೇ ಋಷಿಯ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ.

ಶಿಷ್ಯರ ನಡುವೆ ತಾರತಮ್ಯಗಳು ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಆದರ್ಶರಾದ ಸದ್ಗುರುಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಪರಮ ಹಿತಕರವಾದದ್ದನ್ನು ಬಲ್ಲವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅಂತೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಕೃಪೆಯ ವಿಧಾನ ಎಂದಿಗೂ ದೋಷರಹಿತವಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ.

76. ಎಲ್ಲಿ ತೆಗಳಿಕೆಯೂ ಒಂದು ಅನುಗ್ರಹವೇ

ಚುರುಕಾದ ಕುಶಲ ಹುಡುಗ ದೇವದತ್ತ. ತನ್ನ ವೇದ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪರಮ ಜ್ಞಾನಿಗಳಾದ ಒಬ್ಬ ಋಷಿಗಳ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ. ಐದು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳು ಅವನ ಸಹಪಾಠಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಭಯ-ಭಕ್ತಿ ಭಾವನೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರ್ಯ-ಆಶ್ರಮದ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು ಶಿಸ್ತಿನ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾದ ಆ ಗುರುಗಳು ಖಾತ್ರಿ ವಹಿಸಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ತಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಪಾಠದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ, ಗುರುಗಳು ಶಿಷ್ಯನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಪ್ರಶ್ನೆ ಸರಳವಾಗಿದ್ದು ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ಪಾಠದ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಹೆಚ್ಚು ಚತುರನಲ್ಲದ ಆ ಶಿಷ್ಯ ತೃಪ್ತಿದಾಯಕ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಗುರುಗಳು ಕೇವಲ ತಲೆದೂಗಿದರು. ಮತ್ತೊಂದು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯತ್ತ ತಿರುಗಿ, ಹಿಂದಿನ ದಿನದ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಂದು ಸರಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಮೊದಲಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಹಿಂಜರಿದ; ನಂತರ ಪೂರ್ತಿ ತಪ್ಪು ತರ ಕೊಟ್ಟ. ಗುರುಗಳು ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ತಾವೇ ಹೇಳಿ, ತಾವು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದು ಆದೇಶಿಸಿದರು. ಅಂತೆಯೇ ಹೇಳಿದ. ಆಗವನಿಗೆ ಗುರುಗಳು, “ಹೆಚ್ಚು ನಿಗಾ ವಹಿಸು. ನಾನು ಹೇಳುವ ಯಾವುದಾದರೂ ನಿನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಲು ಹಿಂಜರಿಯಬೇಡ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಈಗ ದೇವದತ್ತನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಗೂ ಹಿಂದಿನ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಠಿಣ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಆದರೂ, ದೇವದತ್ತ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಿ ತನ್ನ ಉತ್ತರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಂದುವರೆದ; ನಂತರ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ. ಗುರುಗಳು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕಾದು, ಮುಖದಲ್ಲಿ ಗಂಟೆಕ್ಕಿ, “ಮೂರ್ಖ! ನಿನ್ನ ಉತ್ತರ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನಿಲ್ಲಿ ಬಂದುದು ಕಲಿಯಲೋ, ಅಥವಾ ಕಾಲ ಹರಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೋ? ಈ ಕಷ್ಟವು ನಂತರ, ನನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡುವವರೆಗೂ ನಿನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸಬೇಡ,” ಎಂದು ಗದರಿಸಿಕೊಂಡರು. ದೇವದತ್ತ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಅಂದುಕೊಂಡ — “ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಸಹಪಾಠಿ ನಿನ್ನೆಯ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸರಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗುರುಗಳು ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮೃದುವಾಗಿದ್ದರು. ನಾನು ಕ್ಷಿಪ್ಪು ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಭಾಗಶಃ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟೆ. ಆದರೂ, ನನ್ನನ್ನವರು ಕಟುವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ತೆಗಳಿಕೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮ ವಹಿಸಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ತನ್ಮೂಲಕ ಎಂದಿಗೂ ತಯಾರಿ ಸಾಲದವನಾಗದಿರುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.”

ಗುರುಗಳು ಪಾಠವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು. ಮುಗಿದಮೇಲೆ, ದೇವದತ್ತ ಇತರ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಂತೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗದೆ ಅದೇ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ. ಸುಮಾರು ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ಬಳಿಕ, ಗುರುಗಳ ಬಳಿ ಹೋದ. ಗುರುಗಳು, “ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರದೊಂದಿಗೆ ಸಿದ್ಧನಾಗುವ ವರೆಗೆ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರಬೇಡವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಈಗ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲೆಯಾ?” ಎಂದವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ದೇವದತ್ತ, “ಹೌದು, ಗುರುಗಳೆ!” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ದೋಷರಹಿತ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ. ಗುರುಗಳು ಯಾವ ಅನುಮೋದನೆ ಅಥವಾ ಅಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮೇಲಾಗಿ ಹಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ದೇವದತ್ತ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಗುರುಗಳು ತಲೆಯಾಡಿಸಿ, ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆದರು. ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತರಗತಿಗಳ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗುರುಗಳು ತನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದ ಯಾವೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸುವಲ್ಲಿ ದೇವದತ್ತ ಎಂದಿಗೂ ವಿಫಲನಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ದೇವದತ್ತ ಗಾಳಿ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಯಾರೋ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವಿದ್ವಾಂಸರಂತೆ ಕಾಣುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂಬ ಮಾಹಿತಿ ಕೊಟ್ಟ. ತಕ್ಕ ಗೌರವಗಳಿಂದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಕರೆತರುವಂತೆ ಗುರುಗಳು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಆದೇಶಿಸಿದರು. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದ. ಬಂದ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಗುರುವಿನೊಂದಿಗೆ ಕುಶಲೋಪರಿ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ನಂತರ, ತಾವು ಶಾಸ್ತ್ರಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಗುರುಗಳು ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ದೇವದತ್ತನತ್ತ

ತಿರುಗಿ, “ಉತ್ತರ ಕೊಡು!” ಎಂದರು. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಕೇಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದು ಎಂದಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಗುರುಗಳ ಆಜ್ಞೆಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಸಮಂಜಸವಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಅತಿಥಿಗಳು ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿದರು. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ದೇವದತ್ತ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿದ; ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಚರ್ಚೆ ಅತಿ ಆಳವಾದ ಪೂರ್ಣ ವಾದ-ವಿವಾದವಾಗಿ ಮುಂದುವರೆಯಿತು. ಸುಮಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಚರ್ಚೆಯ ನಂತರ, ಪಂಡಿತರು ಒಂದು ಸಿಕ್ಕಲು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಒಡ್ಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದಾಗಿ ತಾನು ಓದಿದ್ದ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಂದ ಕೇಳಿದ್ದ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ದೇವದತ್ತ ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡ. ಆದರೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಮೌನವಾದ.

ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಗುರುಗಳು ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ಒಂದು ಸಮರ್ಪಕ ಉತ್ತರವನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದರು. ನಂತರ, ದೇವದತ್ತನ ಕಡೆ ನೋಡಿ, ಗುರುಗಳು, “ನೀನೊಂದು ನಾಚಿಕೆಗೇಡು! ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ಮೀರಿ ಯೋಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ? ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟೇ ಹೇಳಬೇಕೇ? ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೀನು ಒಪ್ಪಿಸುವುದಾದರೆ, ನಿನಗೂ ಒಂದು ಗಿಳಿಗೂ ಏನು ವ್ಯತ್ಯಾಸ? ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಬದಲು ಗಿಳಿಯೊಂದನ್ನು ನಾನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು,” ಎಂದು ಸಿಡುಕಿದರು. ಗುರುಗಳು ದೇವದತ್ತನನ್ನು ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಬಂದ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹಸಿಗು ಮೂಡುತ್ತಿತ್ತು. ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಬಹಳ ಅವಮಾನವಾಯಿತು.

ಅವನು ಚಿಂತಿಸಿದ — “ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ಈ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಮುಂದೆ ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಈ ರೀತಿ ಅವಮಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಅದೇನೇ ಇರಲಿ. ಈ ವಾದವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದಾಗ್ಯೂ, ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಗಳಿಗಿಂತ ನಾನು ತುಂಬಾ ಮೇಲಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೂ ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಕಟುವಾಗಿ ತೆಗಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಕೀಳು ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ.” ಎಂದಿಗೂ ಹತಾಶನಾಗದ ಅವನು ಈ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದ — “ನಾನೆಷ್ಟೇ ಪರಿಶ್ರಮ ಪಡಬೇಕಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಮೇಲಾಗಿ ನಾನು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನ ಅವಮಾನಗಳನ್ನು ನುಂಗಬೇಕಾದರೂ ಇರಲಿ; ಆದಾವುದನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ, ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಪಡೆದ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದಂತೆ ನಾನು ಹೇಗಾದರೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣನಾಗುತ್ತೇನೆ.” ಅಂದಿನಿಂದ ದೇವದತ್ತ ತನಗೆ ಕಲಿಸಿದ್ದನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ, ಶಾಸ್ತ್ರ ಪಂಕ್ತಿಗಳ ಪೂರ್ವಾಪರ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಸ್ವತಃ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಅನುಕ್ರಮದ ಸಂಭವನೀಯ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗಳನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಪ್ರಬಲವಾದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದ.

ಒಂದು ದಿನ, ಗುರುಗಳ ಶಾಸ್ತ್ರತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕಣ್ಣತ್ತಲೆ ಮತ್ತು ವಾಕರಿಕೆ ಬಂದವು. ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆಯಲು ತನ್ನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟ. ಆದರೆ ಗುರುಗಳು ಅವನಿಗೆ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗುರುತಿಸೇ ಬಿಟ್ಟರು. ದಯೆತುಂಬಿದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ, “ಮಗನೆ! ನಿನ್ನ ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಶ್ರಮ ಪಡಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಮಲಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆ,” ಎಂದರು. ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಅತಿ ಕೋಮಲವಾದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವದತ್ತ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟ. ಎದ್ದೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ; ಆದರೆ ಕಣ್ಣತ್ತಲೆಯಿಂದಾಗಿ ಏಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಬೀಳುವಂತಾಯಿತು. ಗುರುಗಳು ಥಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಅವನನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಿಡಿದರು. ನಂತರ ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ತೋಳುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು, ತಾವೇ ಅವನ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು, ಒಣಹುಲ್ಲಿನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದರು. ಕಷಾಯವೊಂದನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಇತರ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ತಮ್ಮ ಅಂದಿನ ತರಗತಿಯನ್ನು ರದ್ದುಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಶುಶ್ರೂಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಆದೇಶವಿತ್ತು, ತಮ್ಮೊಡನೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಹೊರಟರು. ಒಂದೆರಡು ಗಂಟೆಗಳ ನಂತರ ಮರಳಿ ಬಂದರು. ಅವರ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಕಡೆ ಗಾಯಗಳಾಗಿದ್ದವು; ಹೇರಳವಾಗಿ ರಕ್ತ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆತಂಕಗೊಂಡ ದೇವದತ್ತ ಆದದ್ದೇನೆಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಗುರುಗಳು, “ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತು ಬೇಡ,” ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ, ವಿಶೇಷ ಔಷಧಿಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಅಂದು ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಗಂಟೆಗೊಮ್ಮೆ ಕಷಾಯ ಕುಡಿಸುತ್ತಾ, ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದರು. ಗುರುಗಳ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ದೇವದತ್ತನ ಮನಮುಟ್ಟಿತು. ಬೆಳಗಾದಂತೆ, ಅವನು ಸುಮಾರಾಗಿ ಸುಧಾರಿಸಿದ್ದ.

ಅವನು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವನ ಸಹಪಾಠಿ ಅವನ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬಂದ. ಅವನು, “ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಗುರುಗಳಿಗಾಗಿದ್ದ ಗಾಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗುರುಗಳನ್ನು ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಉತ್ತರ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಏನಾಯಿತು ಎಂದು ನಾ ಬಲ್ಲೆ,” ಎನ್ನುತ್ತ ಮುಂದುವರಿಸಿದ — “ನಿನ್ನೆ, ಗುರುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋದರು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ನಡೆದು ಕೆಲವು ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ‘ಒಂದು ಮರದ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದುಕೊಂಡು ನನಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿರು. ಆದರೆ ಒಂದು ಗಂಟೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಉಳಿಯಬೇಡ. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾನು ಹಿಂತಿರುಗದಿದ್ದರೆ, ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ, ಈ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಔಷಧಿ ತಯಾರಿಸಿ ಅದನ್ನು ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಕೊಡು,’ ಎಂದರು. ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳಿಂದ ಮದ್ದು ತಯಾರಿಸುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದರು.

“ನಂತರ ನನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಗಹನವಾಗಿದ್ದ ಕಾಡಿಗೆ ನಡೆದರು. ನಾನು ಮರವನ್ನೇರಿದೆ; ಕುಳಿತಲ್ಲಿದೆ ಅವರು ವೇಗವಾಗಿ ಚಲಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡೆ. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾದ ಮುಳ್ಳಿನ

ಪೊದೆಯಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ದಾಟಲು ಅದರೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಬೇಕಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವರ ದೇಹಕ್ಕೆ ತೀವ್ರ ಗಾಯಗಳಾದವು. ಆದರೆ ಅವರು ಅದಾವುದನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸಲಿಲ್ಲ. ಎದ್ದು ಮುನ್ನಡೆದರು. ಅವರು ಒಂದು ಗುಹೆಯತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು; ಕಾರಣ ಆ ಗುಹೆಯ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುಹುಲಿಯೊಂದು ಕುಳಿತಿತ್ತು. ಅದು ತನ್ನ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಹಾಲುಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹುಲಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಹಾನಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ; ನಾವು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಾಗ ಹುಲಿ ಕಂಡರೆ, ಹುಲಿ ಹಾದುಹೋಗುವವರೆಗೂ ನಾವು ಅಲುಗಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕೆಂದು ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿನಗೆ ನೆನಪಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಹಾಲುಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಹುಲಿ, ಅಪಾಯ ಒದಗಿಬರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಗೆದು ತಿನ್ನುವ ಸಂಭವ ಇರುತ್ತದೆ; ಆದ ಕಾರಣ ಅದರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಜೋಕೆಯೆಂದು ಗುರುಗಳು ನಮಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದನ್ನೂ ನೆನಪಿಸಿಕೊ.

“ಗುರುಗಳು ಗುಹೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನಾನು ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಲು ನನಗೆ ಚೀರಬೇಕೆಂದು ಅನಿಸಿತು; ಆದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾರರೆಂದು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಭಯಭೀತನಾಗಿ ಕುಳಿತಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಹುಲಿ ಅವರ ಆಗಮನವನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಗರ್ಜಿಸಿತು. ಅವರು ಅದರ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ತಮ್ಮ ಗತಿಯನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸದೆ ಮುನ್ನಡೆದರು. ಅಚ್ಚರಿಯ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಹುಲಿ ಶಾಂತವಾಗಿ ತನ್ನ ಮರಿಗಳ ಪೋಷಣೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿತು. ಗುರುಗಳು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಗುಹೆಯ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳು ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಲಭ್ಯವಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದದ್ದೆಂದು ನನಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಬಳಿಕ, ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಮತ್ತೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪೊದೆಯ ಮೂಲಕ ಧುಮುಕುವುದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತಷ್ಟು ಗಾಯಗೊಂಡರು. ನಾನಿದ್ದ ಮರದ ಬಳಿ ಅವರು ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನಾನು ಇಳಿದೆ.

“ನಾನವರ ಗಾಯಗಳನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು, ‘ಓಹ್! ಇವು ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ಮುಂದುವರಿಯೋಣ,’ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿದರು. ನಾವು ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಸೇರಿದೆವು. ನಾನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗುಹೆಯ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ತಾವು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳಿಂದ ನಿನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು. ಅವರು ನಿನಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಪಣಕ್ಕಿಟ್ಟರು.” ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಭಾವೋದ್ರೇಕವಾಗಿ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂತು. ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಯೋಚಿಸಿದ — “ನಾನೆಂಥ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಎಸಗಿದ್ದೇನೆ. ಗುರುಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾರೆ.”

ಒಂದು ದಿನ, ದೇವದತ್ತ ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದಾಗ, ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಗುರುಗಳನ್ನು ಕಾಣಲೆಂದು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರು

ಆಗಮಿಸಿರುವುದಾಗಿ ನಿವೇದಿಸಿದ. ಅವರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ಗುರುಗಳು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ದೇವದತ್ತ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಹೋಗಲು ಮುಂದಾದ. ಆದರೆ ಗುರುಗಳು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ಆದೇಶವಿತ್ತರು. ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಪಂಡಿತರೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಮೌನದಿಂದಿದ್ದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಅವರ ಪರಿಚಾರಕನಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ. ಗುರುಗಳು ಬಂದವರನ್ನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದರು. ಪರಸ್ಪರ ಕುಶಲೋಪರಿ ವಿನಿಮಯವಾಯಿತು. ವಿದ್ವಾಂಸರು ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಅವರು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಗುರುಗಳು ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವಂತೆ ಆದೇಶಿಸಿದರು. ಅವನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದ.

ಬೇಗನೆ ಚರ್ಚೆ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಒಂದರಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ವಾದ-ಪ್ರತಿವಾದಗಳು ಸಾಗಿದವು. ಬಂದಿದ್ದ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಯಾವ ಮೇಲುಗೈಯ್ಯನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಸುಮಾರು ಎರಡು ತಾಸು ಈ ರೀತಿ ಕಳೆಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ಆ ವಿದ್ವಾಂಸರು ತನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಅಜೇಯವೇನೋ ಎನಿಸುವ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ ದೇವದತ್ತ ಅದನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಡವಿಬಿಟ್ಟ. ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಮೌನದ ಹೊರತು ಬೇರೆ ದಾರಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನ ಅಥವಾ ಮುಜುಗರ ಆಗಿರಬಹುದೆಂದು ದೇವದತ್ತ ಭಾವಿಸಿದ. ಆದರೂ ಅವರು ಅತಿ ಉಲ್ಲಾಸಭರಿತರಾಗಿದ್ದು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಗುರುಗಳು ದೇವದತ್ತನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, “ನೀನೀಗ ಹೊರಡಬಹುದು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ದೇವದತ್ತ ಅಂತೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡ. ಆ ಬಳಿಕ ಸಂದರ್ಶಕರು ಮತ್ತು ಗುರುಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದವರೆಗೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಸಂದರ್ಶಕರು ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಹೊರಟರು.

ಎರಡು ದಿನಗಳ ಕಳೆದವು. ಆ ದೇಶದ ರಾಜ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಗುರುಗಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದ. ಅವರ ಭೇಟಿಯ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ದೇವದತ್ತನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಗೌರವದಿಂದ ನಿಂತ. ಗುರುಗಳು ಅವನನ್ನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಆದೇಶಿಸಲು ಅವನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ. ರಾಜ ದೇವದತ್ತನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ, ತನ್ನ ಆಸನದಿಂದ ಎದ್ದು, ಗೌರವದಿಂದ ಹೀಗೆಂದು ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡ — “ನಾನು ರಾಜಧಾನಿಯ ಬಳಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ವಿನಮ್ರ ಅರ್ಪಣೆಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ. ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಲಹೆಗಾರರಾಗಲು ತಾವು ಒಪ್ಪಿದರೆ, ನನ್ನ ಗೌರವ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಮೇಲಾಗಿ ಆಗಮಿಸುವ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಮರ್ಯಾದೆ ಮತ್ತು ಪಾರಿತೋಷವನ್ನು ನಾನು ನೀಡಲು ಅವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಮಾಪನವನ್ನು ಮಾಡಲು ತಾವು ಸಮ್ಮತಿಸಿದರೆ, ನಾನು ತಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಋಣಿಯಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ವಿನಂತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿ ತಮ್ಮ ಅನುಮೋದನೆ ಇದೆಯೇ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿ. ತಾವು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತೀರೆಂದು ನಾನು ಕಾತರದಿಂದ ಆಶಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.”

ತನ್ನನ್ನು ಹೀಗೆ ಅರಸ ಸಂಬೋಧಿಸುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ತಡಬಡವಾಯಿತು. ರಾಜನನ್ನು ಕೇಳಿದ — “ಪ್ರಭುಗಳು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಅಂತಹ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಇಡಲು ಕಾರಣವೇನು? ತಮಗೆ ನನ್ನ ಯಾವ ಪರಿಚಯವೂ ಇಲ್ಲ.” “ನನಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ತುಂಬಾ ಹೆಮ್ಮೆಪಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತಾವು ಶಿಸ್ತುಬದ್ಧ ಪರಿಣತ ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂದು ನಿಸ್ಸಂದಿಗ್ಧವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ,” ಎಂದ ರಾಜ. ಬೆರಗಾಗಿ ಬಾಯ್ಕೆದು, “ಹೇಳಿದ್ದು ನನ್ನ ಗುರುಗಳೇ!” ಎಂದು ದ್ವಂದ್ವದ ದೇವದತ್ತ. ಗುರುಗಳು, “ಮಗನೆ! ನಾನು ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಹೆಮ್ಮೆಪಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ತೆಗೆದಿ ಖಂಡಿಸಿದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಕೀಳು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊಂದಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ನೀನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆ, ಅಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಹಿಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಯ ಈ ನಿಖರವಾದ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು.

ಗುರುಗಳು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು — “ಒಂದು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಕಠಿಣ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ನೀನು ಭಾಗಶಃ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ನೀಡಿದಾಗ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೂಗಾಡಿದ್ದು ನಿನಗೆ ನೆನಪಿರಬೇಕು. ನೀನೊಂದು ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ವಜ್ರ; ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿದಾಗ ಅದು ಫಲ-ಫಲನೆ ಹೊಳೆದು ವೀಕ್ಷಕರ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ನೀನು ಮಿಕ್ಕಲ್ಲ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಬಹಳ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದೆ; ಆದಾಗ್ಯೂ, ನೀನು ಇನ್ನೂ ಉನ್ನತ ಶಿಖರವನ್ನು ಏರಬೇಕು ಮತ್ತು ಕಲಿತದ್ದೆಲ್ಲವೂ ನಿನಗೆ ಕರತಲಾಮಲಕವಾಗಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸಿದೆ. ನೀನು ನಿನ್ನ ಪರಿಶ್ರಮವನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೆಂದು ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ತೆಗೆದೆ. ನನ್ನ ಕಠಿಣ ಮಾತುಗಳ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಕಷ್ಟು ಈಡೇರಿದೆಯೆಂದು ಕಂಡು ನನಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿತ್ತು.

“ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ ನಂತರ, ನೀನು ಮುಂದುವರಿಯಲಾಗದೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಚರ್ಚೆ ಸಹ ನಿನಗೆ ನೆನಪಿರಬೇಕು. ನೀನೊಂದು ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದು ನನ್ನ ಸಹಪಾಠಿಯಾಗಿದ್ದ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಂದಿಗೆ. ಅವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ನನ್ನ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನೀನೊಬ್ಬನೇ ಇರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಬರಲು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದು ನಾನೇ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಆ ಹಿಂದೆಯೇ ನಾನವರೊಂದಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಬೀಳಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅವರು ಕೇಳಿದರು. ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ, ನೀನು ಉತ್ತರಿಸಲಾಗದೆ ಉಳಿದಾಗ, ನಿನ್ನನ್ನು ಅತಿ ಕಟುವಾಗಿ ಬೈದೆ. ನನ್ನ ಆ ಮಾತುಗಳು ನಿನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಚುಚ್ಚುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನನ್ನ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಶೂಲವಾಗಿದ್ದವು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ನಾನು ಮುಂದುವರಿದೆ; ಏಕೆಂದರೆ ನೀನು ಉದ್ವಾಪನ ಪಂಡಿತನೆಂದು ನನಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲು ದೃಢ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ನೀನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಅದು ಪ್ರಚೋದಿಸಲೆಂಬುದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪ್ರತಿಫಲ ದೊರೆತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

“ಮಗು! ಈ ವರೆಗೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಲಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದಿರುವುದು ಕಾರಣವಲ್ಲ; ಬದಲಿಗೆ ನೀನು ಸಡಿಲವಾಗುವ ಎಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವುದೇ ಆಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನ ಅಹಂಕಾರದ ಬೆಂಕಿಗೆ ತನ್ನ ಶ್ಲಾಘನೆ ತುಪ್ಪವಾಗುವ ಅಪಾಯವನ್ನು ಗುರುವಾದವನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ಈಗ ಪೂರ್ಣಗೊಂಡಿರಲು, ಮನಬಿಚ್ಚಿ ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ನಿನಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು ನನಗೆ ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಎಲ್ಲ ಶಿಷ್ಯರ ಪೈಕಿ ನೀನು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ. ನೀನು ಮೊದಲ ಬಾರಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಾಗಲಿಂದಲೂ, ನೀನು ನನಗೆ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು.” ಕೈಬೋಡಿಸಿ ದೇವದತ್ತ, “ಓ ನನ್ನೊಡೆಯ! ನಾನು ತಮ್ಮನ್ನು ಎಷ್ಟು ತಪ್ಪಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮೂರ್ಖನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ,” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡ. ಗುರುಗಳು, “ಕ್ಷಮಿಸಲು ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ಮಗನೆ! ನಿರಾಳನಾಗಿರು,” ಎಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಗುರು-ಶಿಷ್ಯರ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಮೌನದಿಂದ ಆಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜ, ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದ — “ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ನಾನು ತಮಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದದ್ದು ಏನೆಂದರೆ, ತಾವು ಎರಡು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಯಾವ ಪಂಡಿತರೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದಿರೋ, ಆ ವಿದ್ವಾಂಸರು ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳೊಡನೆ, ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಗುರುಗಳಾದವರ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ, ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದವರು. ಅವರು ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಲಹೆಗಾರರಾಗಿದ್ದರು; ಆದರಿಗೆ ಏಕಾಂತಕ್ಕಾಗಿ ಹಿಮಾಲಯಕ್ಕೆ ತೆರಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದಿನ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಮೌನವಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಾನೇ; ವೇಷದಲ್ಲಿದ್ದೆ. ತಮ್ಮ ಅಗಾಧ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಮತ್ತು ವಾದಕೌಶಲ್ಯಗಳ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಲು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ್ದರು. ನಾವು ಮನಸೂರೆಗೊಂಡಿದ್ದೆವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ನಾನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿನಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂದಿಗ ತಮಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿರಬೇಕು.”

ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ನಿರ್ದೇಶನವನ್ನು ಕೋರಿ, ದೇವದತ್ತ ರಾಜನ ಆಶಯಗಳಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದ.

ಮಹಾತ್ಮರು ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದಾಗ, ಅದು ತಮ್ಮ ನಾಲಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ತಕ್ಕ ಹತೋಟಿಯಿಲ್ಲದ ಕಾರಣದಿಂದಲೋ, ಅಥವಾ ದ್ವೇಷದಿಂದಲೋ, ಅಥವಾ ಅವಹೇಳನ ಪಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೋ, ಅಥವಾ ಪರರ ದುಃಖವನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷ ಪಡುವ ಸ್ವಭಾವದಿಂದಲೋ ಅಲ್ಲ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ತಿದ್ದುವುದೋ ಅಥವಾ ಮೇಲೆತ್ತುವುದೋ ಮಾತ್ರ ಇದರ ಉದ್ದೇಶ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, “ಗುರುಗಳ ಕಟು ಮಾತುಗಳಿಂದ ಖಂಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ,” ಎಂಬ ಸೂಕ್ತಿಯಿದೆ. ಮಹಾ ಜ್ಞಾನಿಯ ತೆಗಳಿಕೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಮರೆಮಾಚಿದ ದೊಡ್ಡ ಅನುಗ್ರಹವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

77. ಸದ್ಗುರುಗಳು ಅಮಿತ ಗುರುಸೇವೆಯನ್ನು

ಪುರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ

ಧೌಮ್ಯ ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಶಿಷ್ಯ ಉಪಮನ್ಯು. ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಆದೇಶದಂತೆ, ಪ್ರತಿದಿನ ಆಶ್ರಮದ ಹಸುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಲು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದ. ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾದವನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟು, ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ಪಡೆದ ಆಹಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಉಪಮನ್ಯುವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಧೌಮ್ಯರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ತಂದ ಎಲ್ಲ ಆಹಾರವನ್ನೂ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉಪಮನ್ಯುಗೆ ಏನನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ದಿನಗಳು ಕಳೆದರೂ, ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾನು ಧೃಢಕಾಯನಾಗಿರಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಉಪಮನ್ಯುವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ತಾನು ಎರಡನೇ ಬಾರಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಉಪಮನ್ಯು. ಅದು ತಪ್ಪಾದ ಅಭ್ಯಾಸವೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಅದನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಿದರು.

ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಶಿಷ್ಯ ಪುಷ್ಯನಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದ. ಗುರುಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಉಪಮನ್ಯು, “ಈಚೆಗೆ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಲು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಾಕ್ಕೆ, ಅವುಗಳ ಹಾಲನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಡಿಯುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ಗುರುಗಳು, “ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಾರದು. ನನ್ನ ಆಸ್ತಿಯಾದ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿದರೆ, ನೀನು ಕದ್ದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದರು. ಶಿಷ್ಯ ಹಾಲು ಕುಡಿವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಅಷ್ಟಾದರೂ, ಬಲಶಾಲಿಯಾಗೇ ಮುಂದುವರಿದ. ಕರುಗಳು ತಾಯಂದಿರ ಮೊಲೆಹಾಲನ್ನು ಸೀಚಿದ ನಂತರ, ಅವುಗಳ ಬಾಯಿ ಸುತ್ತ ಉಳಿದಿದ್ದ ನೊರೆಯನ್ನು ಸೇವಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಶಿಷ್ಯನ ಈ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ ಗುರುಗಳು, ನೊರೆಯನ್ನು ಸೇವಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆಯಿಟ್ಟರು. ಶಿಷ್ಯ ಅದನ್ನೂ ಪಾಲಿಸಿದ. ಆದರೆ ಹಸಿವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಎಕ್ಕದ ಎಲೆಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಅವನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ವಿಷವೇರಿ ಅವನು ಕುರುಡನಾಗಿಬಿಟ್ಟ. ಕಣ್ಣು ಕಾಣದೆ ಕಾಲ್ಕಷ್ಟಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರದ ಬಾವಿಗೆ ಬಿದ್ದ.

ಮುಸ್ಸಂಜೆಗೆ ಗೋವುಗಳು ಅವನ ಹೊರತಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದವು. ಗುರುಗಳಿಗೆ ಉಪಮನ್ಯು ಬಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತೆಯುಂಟಾಯಿತು. “ನಾನವನ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಯಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಅವನು ಯಾವುದೂ ತೊಂದರೆಯೇಡಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಲಿಲ್ಲವೇಕೆ?” ಎಂದವರು ಯೋಚಿಸಿದರು. ಶಿಷ್ಯನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೂಗುತ್ತ, ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕತೊಡಗಿದರು. ಅವರು ಉಪಮಾನ್ಯು ಬಿದ್ದ ಬಾವಿಯ ಆಸುಪಾಸು ತಲುಪಿದಾಗ, ಅವರ ಕರೆಗೆ ಅವನ ಜಬ್ಬಾದ ಧ್ವನಿಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಕೇಳಿಬಂತು. ಅವನ ಖಿನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಧೌಮ್ಯರು, “ನೀನೀ ಬಾವಿಗೆ ಬಿದ್ದದ್ದು

ಹೇಗೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. “ಹಸಿವು ತಾಳಲಾರದೆ, ಎಕ್ಕ ಎಲೆಗಳನ್ನು ತಿಂದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕುರುಡನಾದೆ; ಎಡವಿ ಈ ಬಾವಿಗೆ ಬಿದ್ದೆ,” ಎಂದು ಪಮನ್ಯು ಉತ್ತರಿಸಿದ.

ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಅನುಕಂಪೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಧೌಮ್ಯರು, “ಅಶ್ವಿನೀ ಕುಮಾರರ ಸ್ತುತಿಯಾದ ವೇದದ ಈ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಗವನ್ನು ಪಠಿಸು,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಗುರುಗಳ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಋಗ್ವೇದದ ಆ ಸೂಕ್ತವನ್ನು ಉಪಮನ್ಯು ಪಠಿಸಿದ. ಅದರಿಂದ ಸುಪ್ರೀತರಾದ ದೇವತೆಗಳ ವೈದ್ಯರಾದ ಅಶ್ವಿನೀ ಕುಮಾರರು ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾದರು. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಕಡುಬನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಹೇಳಿದರು. ಬಹಳವಾಗಿ ಹಸಿದಿದ್ದರೂ, ಉಪಮನ್ಯು ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸದೆ ತಾನು ತಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಅವನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸದೆ ಅದನ್ನು ತಿನ್ನುವಂತೆ ಅವನ ಮನವನ್ನೊಲಿಸಲು ಅಶ್ವಿನೀ ಕುಮಾರರು ತಮ್ಮ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರು. ಆದರೂ ಉಪಮನ್ಯು ತನ್ನ ನಿಲುವಿನಿಂದ ಮಣಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಗುರುಭಕ್ತಿಯಿಂದ ತುಂಬಾ ಸಂತಸಗೊಂಡ ಅಶ್ವಿನೀ ಕುಮಾರರು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿದರು.

ಉಪಮನ್ಯು ಬಾವಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದು, ತನ್ನ ಗುರುಗಳಾದ ಧೌಮ್ಯರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ. ನಂತರ ತನ್ನ ಮತ್ತು ಅಶ್ವಿನೀ ಕುಮಾರರ ನಡುವೆ ನಡೆದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿದ. ಉಪಮನ್ಯುವಿನ ಗುರುಭಕ್ತಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೃಪ್ತರಾದ ಧೌಮ್ಯರು ಅವನಿಗೆ, “ನೀನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಭಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮತ್ಯಾವ ಅಧ್ಯಯನ ಅಥವಾ ಸೇವೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲ ಹದಿನಾಲ್ಕು ವಿದ್ಯೆಗಳೂ ನಿನಗೆ ತಾವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಲೆಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದರು. ಅವರು ನುಡಿದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಉಪಮನ್ಯು ಒಬ್ಬ ಮಹಾನ್ ಮತ್ತು ಪೂಜ್ಯ ಋಷಿಯಾದ.

ಪಾಂಚಾಲ ದೇಶದ ಆರುಣಿ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನವನು ಧೌಮ್ಯ ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಭಕ್ತ ಹಾಗೂ ನಿಷ್ಠ ಶಿಷ್ಯನಿದ್ದ. ಅವನು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಸೇವೆಯನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ ಧೌಮ್ಯರು ಅವನನ್ನು ಗದ್ದೆಯ ಬದುವನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಲು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ನೀರು ಹರಿದುಹೋಗುತ್ತಿರುವ ರಂಧ್ರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ತನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಆರುಣಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಮೈಯ್ಯೊಡ್ಡಿ ನೀರನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಿದ. ಸಮಯ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ, “ಆರುಣಿ ಎಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಧೌಮ್ಯರು ಕೇಳಿದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯರು ಅವರಿಗೆ, “ಓ ಗುರುಗಳೆ! ತಾವು ಅವನನ್ನು ಗದ್ದೆಯಂಚನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಲು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೀರಿ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಧೌಮ್ಯರು ಕೂಡಲೇ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಆರುಣಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೊರಟರು. ಅವರು, “ಮಗು! ನೀನಲ್ಲಿರುವೆ? ಬಾ ನನ್ನ ಬಳಿ,” ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಆರುಣಿ ಎದ್ದುನಿಂತು, ಬೇಗನೆ ರಂಧ್ರಕ್ಕೆ ತನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಡ್ಡಕಟ್ಟಿ, ಧೌಮ್ಯರ ಬಳಿಗೆ

ಧಾವಿಸಿದ. ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ನಡೆದದ್ದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ. ನಂತರ, “ಗುರುಗಳೆ! ನನಗೆ ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಅಪ್ಪಣೆ ಏನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಧೌಮ್ಯರು, “ನೀನು ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯದಿಂದಾಗಿ ನೀನು ‘ಉದ್ದಾಲಕ’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗು. ನೀನು ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಿರುವೆ. ಎಲ್ಲ ವೇದಗಳು ಮತ್ತು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ನಿನಗೆ ಸ್ಫುರಿಸಲಿ,” ಎಂದು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಉದ್ದಾಲಕ ಆರುಣಿ ತಕ್ಷಣವೇ ವಿದ್ಯಾಪಾರಂಗತನಾದ.

ತನ್ನ ಸದ್ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನು ಆ ಮಹಾತ್ಮರ ಕೃಪೆಯಿಂದ, ವಾಡಿಕೆಯಂತೆ ಪಾಠಪ್ರವಚನಗಳು ಇಲ್ಲದೆಯೇ, ವಿದ್ಯಾವಂತ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿವಂತನಾಗಬಹುದು.

78. ನಿಜವಾದ ಗುರುಭಕ್ತನಿಗೆ ಭಗವಂತ ಹಾಗೂ ದೇವತೆಗಳು ನೆರವಾಗುತ್ತಾರೆ

ಉತ್ತಂಕನೆಂಬುವನು ಗೌತಮ ಮುನಿಗಳ ಅತ್ಯಂತ ಉನ್ನತ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿದ್ದ. ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯದ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ತಪ್ಪದ ಅವನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ಉತ್ಸಾಹ ಮತ್ತು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ. ಅನೇಕ ಶಿಷ್ಯರು ಗೌತಮರ ಬಳಿ ಬಂದು ಅವರಿಂದ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಲಿತರು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಮರಳುವಂತೆ ಮುನಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಆದೇಶಿಸಿದರು. ಆದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತಂಕನ ಬಗ್ಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ಬಲವು ಇತ್ತೆಂದರೆ ಅವರು ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಂಗಡವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯನ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳು ಉರುಳಿದವು. ಕಾರಣ, ಅಷ್ಟು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಸೇವೆಯಲ್ಲೇ ಮಗ್ನನಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ, ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಯಾಗಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಮಿತ್ತುಗಳ ಭಾರವಾದ ಹೊರೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ಕಾಡಿನಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಅವನು ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಆಯಾಸದಿಂದ ದುರ್ಬಲನಾಗಿದ್ದ. ಹೊರೆಯನ್ನು ಇಳಿಸಿದಾಗ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವನ ತಲೆಗೂದಲಿನ ಒಂದೆಳೆ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ನೆರೆತಿದ್ದ ಕೂದಲನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಆಘಾತವಾಯಿತು. ತಾನು ಜೀರ್ಣನಾದ ಮುದುಕನಾಗಿರುವುದು ಅವನಿಗೆ ಅರಿವಾದುದು ಆಗಷ್ಟೆ. ಅನೇಕರು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಕಲಿತು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಗುರುಕುಲಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದರೂ, ತಾನು ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿಯೇ ಮುಂದುವರೆದಿರುವುದೂ ಅವನಿಗೆ ಆಗ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಷಾದ ತುಂಬಿ ಬಂತು; ಕಣ್ಣೀರಿಟ್ಟು.

ಗೌತಮರು ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು — “ನಿನ್ನ ನಿಷ್ಠಾಪೂರ್ವಕ ಸೇವೆಯಿಂದ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲಿನ ಆಳವಾದ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಿನ್ನ ಅಧ್ಯಯನ ಪೂರ್ಣಗೊಂಡಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ನಿನಗೆ ತೆರಳಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ನನಗಿಷ್ಟು ದಿನ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.” ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ, ಮುದುಕನಂತಿದ್ದ ಉತ್ತಂಕ ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾದ ಯುವಕನಾಗಿಬಿಟ್ಟ. ಧರ್ಮಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಸಹಧರ್ಮಿಣಿಯಾಗಬಲ್ಲೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಗೌತಮ ಋಷಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರು. ತಾವು ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆಯಾಗಿ ಏನನ್ನು ಬಯಸುವರೆಂದು ದಯೆಮಾಡಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿ ಉತ್ತಂಕ ತನ್ನ ಗುರುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡ. ಗೌತಮರು, “ಗುರುವಿನ ಸಂತ್ಯಜ್ಞಿ ಅತಿ ಹಿಂದಾದ ದಕ್ಷಿಣೆಯೆಂದು ಪ್ರಾಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ನಡವಳಿಕೆಯಿಂದ ನಾನು ತುಂಬಾ ತೃಪ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದೇನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದ ಯಾವ ಅಪೇಕ್ಷೆಯೂ ನನಗಿಲ್ಲ,” ಎಂದರು.

ಬಳಿಕ ಉತ್ತಂಕ ತನ್ನ ಗುರುಪತ್ನಿ ಅಹಲೈಯ ಬಳಿ ಬಂದು, ಆಕೆಗೆ, “ಓ ತಾಯಿಯೇ! ನನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟದರೂ, ನಿಮಗೆ ಒಪ್ಪುವ ಮತ್ತು ಉಪಯುಕ್ತವಾದದ್ದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೃಪೆಮಾಡಿ ತಿಳಿಸಿ,” ಎಂದ. ಆಕೆ, “ನಿನ್ನ ಸತತ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೃಪ್ತಳಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಅಷ್ಟು ಸಾಕು. ನನ್ನ ಪೂರ್ಣ ಆಶೀರ್ವಾದ ನಿನಗಿದೆ. ಮುಂದಕ್ಕೆ ನೀನು ಬಯಸಿದಲ್ಲಿ ಹೋಗಲು ಹಿಂಜರಿಯಬೇಡ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಉತ್ತಂಕ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಅಕೆಯಲ್ಲಿ ಅರಿಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ — “ತಾಯಿ! ನನಗೆ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿ; ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವಾದದ್ದನ್ನು ತಂದು ಕೊಡುವುದು ನನಗೆ ಸೂಕ್ತ.” ಅವನ ಮನವಿಗೆ ಓಗೊಟ್ಟು, ಅಹಲೈ, “ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಸೌದಾಸನ ರಾಣಿಯ ಬಳಿ ಇರುವ ದಿವ್ಯ ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ನನಗೆ ತಂದುಕೊಡು,” ಎಂದರು. ತಕ್ಷಣ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಉತ್ತಂಕ ಸೌದಾಸನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟ.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗೌತಮ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗ, ಉತ್ತಂಕ ಎಲ್ಲೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅಹಲೈ ನಡೆದದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದರು. ಅವರು ಆಕೆಗೆ, “ನೀನು ಅವಿವೇಕದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿರುವೆ. ಒಂದು ಶಾಪದಿಂದಾಗಿ, ಸೌದಾಸ ರಾಜ ಈಗ ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರೆ ಉತ್ತಂಕನನ್ನು ಅವನು ಕೊಂದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕಹಲೈ, “ನಾನು ನಡೆದದ್ದನ್ನು ಅರಿಯದೆ ವರ್ತಿಸಿದೆ. ಆದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಪಾಯವಾಗದಂತೆ ದಯವಿಟ್ಟು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ,” ಎಂದಳು. ಗೌತಮರು, “ತಥಾಸ್ತು,” ಎಂದರು. ಏತನ್ಮಧ್ಯೆ, ತನ್ನ ಪಯಣವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಿದ ಉತ್ತಂಕ ಕಡೆಗೆ ನಿರ್ಜನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸೌದಾಸನನ್ನು ಎದುರಾದ.

ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ರಾಜನಿಗೆ ತಾನು ಕೊಂದು ತಿಂದ ನರರ ರಕ್ತದಿಂದ ಕೆಂಪಾದ ಉದ್ದನೆಯ ಗಡ್ಡವಿತ್ತು. ಅವನ ಮುಖಭಾವ ಭಯಂಕರವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅವನು ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲೂ ಭೀತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಯಾವ ಭಯವೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡ ಸೌದಾಸ, ಅವನಿಗೆ, “ನಾನು ಆಹಾರವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ,” ಎಂದ. “ನನ್ನ ಗುರುಗಳ ಕಾರ್ಯದ ಮೇಲೆ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಸಲುವಾಗಿ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ನಿಷಿದ್ಧವೆಂದು ಮಹಾತ್ಮರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ,” ಎಂದು ಉತ್ತಂಕ ನುಡಿದ. “ಇದೀಗ ನನಗೆ ತಿನ್ನುವ ಸಮಯ. ನಾನು ಹಸಿದಿದ್ದ ಕಾರಣ ನಿನ್ನನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ನರಭಕ್ಷಕ ಉದ್ಗರಿಸಿದ.

ಉತ್ತಂಕ ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ, “ನಾವೊಂದು ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ನಾನು ಕೈಗೊಂಡಿರುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ, ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಹಾಸ್ಯಕ್ಕೂ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಲ್ಲಿದೆ? ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅರಸಿ ಬಂದ ಕಾರಣ, ನನಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತು ನಿಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿದೆ,” ಎಂದ. “ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗೇನು ಬೇಕು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ಸೌದಾಸ. “ದಿವ್ಯ ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ನನಗೆ ದಯಪಾಲಿಸುವಂತೆ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬೇಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಉತ್ತಂಕ ವಿನಂತಿಸಿದ. ಬೇರಾವುದನ್ನಾದರೂ ಕೇಳುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಮನವೊಲಿಸಲು ಸೌದಾಸ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ, ವಿಫಲನಾದ. ಹಾಗಾಗಿ, “ನನ್ನ ರಾಣಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ, ನಾನು ನಿನಗೆ ರತ್ನಖಚಿತ ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳು. ಅವಳು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾಳೆ,” ಎಂದವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ಉತ್ತಂಕ, “ಓ ರಾಜನೆ! ರಾಣಿಯನ್ನು ನಾ ಹೇಗೆ ಹುಡುಕಿಯೇನು? ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಆಕೆಯ ಬಳಿ ಏಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಬಾರದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತನೆಗೊಂಡಿದ್ದ ಅರಸ, “ನನಗೀಗ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕೊಂದು ತಿನ್ನುವ ಸಮಯವಾದ್ದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನಾನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀನವಳನ್ನು ಕಾಡಿನ ಚಿಲುಮೆಯ ಬಳಿ ಕಾಣಬಹುದು,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಆ ಆದೇಶದಂತೆ, ಉತ್ತಂಕ ಸೌದಾಸ ರಾಣಿ ಮದಯಂತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ. ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು; ಆದರೆ ಸೌದಾಸನೇ ಉತ್ತಂಕನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತನ್ನ ಗಂಡನಿಂದ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಕುರುಹು ತರಬೇಕೆಂದಳು. ಆಕೆ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತ, “ನನ್ನ ಈ ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ರತ್ನಗಳಿಂದ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಚಿನ್ನವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲವು ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿಯ ಪೇಳಿ, ಅವು ತುಂಬಾ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಭೀತಿಗಳಿಂದಲೂ ಮುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಧರಿಸಿದವನನ್ನು ವಿಷ ಮತ್ತು ಇತರ ರೀತಿಯ ಅಪಾಯಗಳಿಂದ ಅವು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಅಂತಹ ಅಪರೂಪ ಗುಣಗಳನ್ನು

ಹೊಂದಿರುವ ಕಾರಣ, ದೇವತೆಗಳು, ಯಕ್ಷರು ಮತ್ತು ನಾಗರು ಎಲ್ಲರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನ-ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಉತ್ಸುಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ರತ್ನಖಚಿತ ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿದರೆ, ನಾಗರು ಅವುಗಳನ್ನು ಕದ್ದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಅಶುದ್ಧವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ತಿನ್ನುವ ಮೂಲಕ ಅಪವಿತ್ರಗೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಯಕ್ಷರು ಹೊತ್ತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಧರಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ದೇವತೆಗಳು ಹೊತ್ತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ,” ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದಳು. ಅನೇಕರು ತನ್ನ ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ಕದಿಯಲು ಉತ್ಸುಕರಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಉತ್ತಂಕನನ್ನು ತನ್ನ ಪತಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದ ಬಗ್ಗೆ ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಕೆ ಬಯಸಿದಳು.

ಉತ್ತಂಕ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಅವನಿಂದ ಒಂದು ಚಿಹ್ನೆ ಕೇಳಿದ. ಸೌದಾಸ ತನ್ನ ಈ ಸಂದೇಶವನ್ನು ರಾಣಿಗೆ ನೀಡುವಂತೆ ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ — “ನನ್ನ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಸಹಿಸಲಾರದಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಾನು ಬೇರಾವ ಆಶ್ರಯವನ್ನೂ ಕಾಣೆ. ಇದು ನನ್ನ ಬಯಕೆಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ರತ್ನಖಚಿತ ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು.” ರಾಜನ ಮಾತುಗಳ ಒಳಾರ್ಥ ಹೀಗಿತ್ತು — “ಶಾಪದಿಂದಾಗಿ ನಾನು ನರಭಕ್ಷಕನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸ್ಥಿತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಸಹನೀಯವಾಗಿದೆ. ಯೋಗ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ನೀನು ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ದಾನ ಮಾಡಿದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಣ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತದರಿಂದ ನನಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ದೊರಕಬಹುದು.”

ತನ್ನ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಹಿಂತಿರುಗುವ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಸೌದಾಸ ಆಗ ನೆನಪು ಮಾಡಿದ. ಉತ್ತಂಕ ಅವನನ್ನು, “ಓ ರಾಜ! ನಾವೀಗ ಸ್ನೇಹಿತರು. ಒಬ್ಬ ಸ್ನೇಹಿತನಾಗಿ, ನಾನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಕ್ರಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಸಲಹೆ ನೀಡು,” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡ. ಧರ್ಮವನ್ನರಿತಿದ್ದ ರಾಜ ಸ್ನೇಹಿತನಾಗಿ ತನ್ನ ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು — “ನೀನು ಎಂದಿಗೂ ನನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬಾರದು; ಏಕೆಂದರೆ ಬಂದರೆ, ನಿನ್ನ ಸಾವು ಖಚಿತ.” ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ, ತಾನು ರಾಜನ ಬಳಿ ಹಿಂದಿರುಗದಂತೆ ರಾಜನೇ ತನಗೆ ಹೀಗೆ ಸೂಚಿಸುವ ಮೂಲಕ, ರಾಜ ಆ ಕಟ್ಟುಪಾಡಿನಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಉತ್ತಂಕ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ. ತನ್ನ ಪ್ರಾಣದ ಸುರಕ್ಷತೆಯೊಂದಿಗೆ, ಅವನು ರಾಣಿಯ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ರಾಜನ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದ. ಉತ್ತಂಕನನ್ನು ತನ್ನ ಪತಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆಂದು ಈಗ ರಾಣಿಗೆ ಖಚಿತವಾಯಿತು; ಅವನಿಗೆ ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು ಎಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಅವಳ ಸೂಚನೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಅವನು ತನ್ನ ಚಿಂಕೆ-ಚರ್ಮದ ಮಡಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಭದ್ರಪಡಿಸಿ ಮರಳಿ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಸಿವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಿಲ್ಲು ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿ ತನ್ನ ಚಿಂಕೆ ಚರ್ಮವನ್ನು ಕೊಂಬೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ನೇತುಹಾಕಿ, ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು

ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುಂದಾದ. ಕೆಲವು ಹಣ್ಣುಗಳು ಜಿಂಕೆ-ಚರ್ಮದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಜಿಂಕೆ-ಚರ್ಮ ಸಡಿಲವಾಯಿತು. ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು. ತಕ್ಷಣ ಒಂದು ನಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹುತ್ತದೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. ಮರದಿಂದ ಬೇಗನೆ ಇಳಿದು ಹುತ್ತಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿ ಉತ್ತಂಕ ತನ್ನ ಮರದ ಕೋಲಿನಿಂದ ಹುತ್ತವನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ನಾಗ ಸರ್ಪ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ತಲುಪಲು ಗುಂಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ. 35 ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಎಡೆಬಿಡದೆ ಶ್ರಮಿಸಿದ; ಆದರೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ದಣಿದಿದ್ದರೂ ಹತಾಶನಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅವನ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ತೋರಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರ ಅವನ ಬಳಿ ಬಂದ. ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ, “ನೀನು ಸಾಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ. ನಾಗಗಳು ವಾಸಿಸುವ ಪ್ರದೇಶ ಇಲ್ಲಿಂದ ಬಹಳ ದೂರದಲ್ಲಿದೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಈ ಕೋಲಿನಿಂದ ಅಷ್ಟು ಆಳವಾದ ಸುರಂಗವನ್ನು ಮಾಡಲು ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಉತ್ತಂಕ, “ನಾನು ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆಯುತ್ತೇನೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಅಳಿದುಹೋಗುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ. ಗುರುಪತ್ನಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ಉತ್ತಂಕನಿದ್ದ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತನಾದ ಇಂದ್ರ, ಆ ಮರದ ಕೋಲಿಗೆ ತನ್ನ ವಜ್ರಾಯುಧದ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತುಂಬಿದ. ಅದರ ನಂತರ, ಉತ್ತಂಕನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೊಡೆತವೂ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಭೇದಿಸಿದ ಕಾರಣ, ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಅವನು ನಾಗಗಳ ಲೋಕವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ.

ಅದು ಎಷ್ಟು ಅತಿವಿಸ್ತಾರವಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಓಲೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೇ ಎಂದವನು ದುಃಖದಿಂದ ಬೆರಗಾದ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಿಳಿ ಬಾಲವುಳ್ಳ ಕಪ್ಪು ಕುದುರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಯಿತು. ಅದವನಿಗೆ, “ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬಲ್ಲೆ. ನನ್ನ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಊದು; ನಿನಗೆ ನೆರವಾಗುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದಿತು. ಆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಉತ್ತಂಕ, ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಯಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ. ಅಶ್ವ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ, “ನಿನ್ನ ಗುರುಗಳ ಸೇವೆಯನ್ನು ನೀನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ನಿನ್ನಿಂದ ಬಹಳ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಅಗ್ನಿನಾನು,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿತು. ಉತ್ತಂಕ ಅಗ್ನಿಯ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಕುದುರೆಯ ಹಿಂಭಾಗಕ್ಕೆ ಊದಿದ. ತಕ್ಷಣ, ಕುದುರೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಂಧ್ರದಿಂದ ಹೊಗೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಇಡೀ ನಾಗಲೋಕ ದಟ್ಟ ಹೊಗೆಯಿಂದ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ನಾಗಗಳು ತೀವ್ರ ಭಯಭೀತರಾಗಿ ತಮ್ಮ ರಾಜ ವಾಸುಕಿಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉತ್ತಂಕನ ಬಳಿ ಬಂದವು. ಅವನನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿ, ರತ್ನ-ಕಿವಿಯೋಲೆಗಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿದವು. ಆತ ಅವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅಹಲ್ಯೆಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದ.

ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು. ಪಾಂಡವ-ಕೌರವರ ನಡುವಿನ ಮಹಾ ಯುದ್ಧ ಮುಗಿದು ಹಸ್ತಿನಾಪುರದ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಯುಧಿಷ್ಠಿರ ಪಟ್ಟಾಭಿಷಿಕ್ತನಾದ ನಂತರ, ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ದ್ವಾರಕೆಗೆ ಹೊರಟ. ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆದುದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದ ಉತ್ತಂಕನನ್ನು ಅವನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾದ. ಉತ್ತಂಕ ಅವನನ್ನು, “ಪಾಂಡು-ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಂತಿಯಿಂದ ಒಗ್ಗೂಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ನೀನು ಬರುತ್ತಿರುವೆಯೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಸೌಹಾರ್ದಯುತವಾದ ಇತ್ಯರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ತಾನೆಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದ ಕೃಷ್ಣ. ಕೌರವರು ತನ್ನ, ಹಾಗೂ ಭೀಷ್ಮ ಮತ್ತು ವಿದುರರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲರೂ ನಶಿಸಿಹೋದರು. ಐವರು ಪಾಂಡವರು ಜೀವಂತವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಬಂಧುಗಳು ಮೃತಪಟ್ಟಿದ್ದರೆಂದು ಭಗವಂತ ಹೇಳಿದ. ಉತ್ತಂಕ ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ, “ಕೃಷ್ಣ! ರಾಜಿ ಮಾಡಿಸಲು ಸಮರ್ಥನಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ನೀನು ಕುರು ವಂಶವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಶಪಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಗುಡುಗಿದ.

ಅವನಿಗೆ ಕೃಷ್ಣ, “ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ, ನಿನ್ನ ಗುರುಗಳ ಸೇವೆಯನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಸಂತೃಪ್ತಿಗೊಳಿಸಿರುವೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ನನ್ನನ್ನೂ ಶಿಕ್ಷಿಸಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಪ್ರಚಂಡ ತಪಸ್ಸನ್ನು ನೀನು ಸಂಪಾದಿಸಿರುವೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ನೀನು ಶಾಪವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ನಿನ್ನ ತಪಸ್ಸು ಕುಗ್ಗಲೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ, ದಯವಿಟ್ಟು ಮೊದಲು ನನ್ನ ವಿವರಣೆಗೆ ಕಿವಿಯನ್ನು ಕೊಡು. ನಂತರ, ನಿನಗೆ ಸರಿಯೆಂದು ತೋರಿದ್ದನ್ನು ನೀನು ಮಾಡಬಹುದು,” ಎಂದ. ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತ ಕೃಷ್ಣ ಹೀಗೆಂದು ವಿವರಿಸಿದ — ನಿಜಕ್ಕೂ ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರುವುದೆಲ್ಲವೂ ತಾನೇ. ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ತಾನೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮನುಷ್ಯ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ, ತಾನು ಪಾಂಡವರೊಂದಿಗೆ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೌರವರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಮನವಿ ಮಾಡಿದ್ದ. ಅವರನ್ನು ಬೆದರಿಸಿಯೂ ಇದ್ದ. ಆದರೆ, ಅವರ ಅಧರ್ಮದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಮರಣಕಾಲ ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ, ಶೂರ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಂತೆ ಹೋರಾಡಿ ಮರಣಹೊಂದಿದ್ದ ಅವರುಗಳು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಏರಿದ್ದರು. ಪಾಂಡವರು ತಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದರು.

ಕೃಷ್ಣನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಉತ್ತಂಕ, “ನನ್ನ ಹೃದಯ ಉಪಶಾಂತವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ನಿನ್ನನ್ನು ಶಪಿಸಲು ನನಗಿನ್ನು ಒಲವಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಮುಂದುವರೆದ, “ನಾನು ನಿನ್ನ ಆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನೆಂದು ನೀನು ಭಾವಿಸಿದ್ದಲ್ಲಿ, ದಯೆಮಾಡಿ ನಿನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ನನಗೆ ತೋರು.” ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ತನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ತೋರಿದ್ದ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣ, “ನೀನು ಕಂಡ ಈ ಬಗೆಯ ನನ್ನ ದರ್ಶನವನ್ನು ಪಡೆವುದು ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟ. ದೇವರುಗಳೂ ಸಹ ಅದನ್ನು ನೋಡಲು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಾರೆ,”

ಎಂದಿದ್ದ. ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಅತ್ಯಮೂಲ್ಯ ಹಾಗೂ ಅತಿವಿರಳ. ಮೇಲಾಗಿ ಆಗಷ್ಟೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಉತ್ತಂಕ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಶಪಿಸಲು ಕೂಡ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಭಗವಂತ ತನ್ನ ಅಪಾರ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಮಹಾನ್ ಗುರುಭಕ್ತನ ಆಶಯವನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿದ. ಉತ್ತಂಕ ವಾಸುದೇವನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಂಡು ವಿಸ್ಮಯದಿಂದ ತುಂಬಿ ಅವನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದ.

ಅಚಲ ಗುರುಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲೆಯಿಲ್ಲದ ಗುರುಸೇವೆ ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರತಿಫಲಗಳನ್ನು ನೀಡಿದವು; ಇಂದ್ರ ಮತ್ತು ಅಗ್ನಿ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳದೆಯೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರು; ಕೃಪಾಸಾಗರನಾದ ಭಗವಂತ ಅವನ ವಿಶ್ವರೂಪದ ಅನನ್ಯಸಾಧಾರಣ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ. ತನ್ನ ಸದ್ಗುರುಗಳಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿ ಭಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುವ ಹಾಗೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಭಗವಂತ ಮತ್ತು ದೇವತೆಗಳು ನೆರವಾಗುತ್ತಾರೆ.

79. ಮೌನದ ಮೂಲಕ ಬೋಧನೆ

ಬಾಷ್ಕಲಿಗೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಇತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಪ್ರಬುದ್ಧ ಋಷಿಗಳಾದ ಬಾಡ್ಧ ಎನ್ನುವವರ ಬಳಿ ಬಂದು, “ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಬ್ರಹ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಬೋಧಿಸಿ,” ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದ. ಬಾಡ್ಧ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಬಾಷ್ಕಲಿ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಮನವಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ; ಆದರೆ ಋಷಿಗಳು ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ, ಬಾಷ್ಕಲಿ ಮೂರನೇ ಬಾರಿಗೆ, “ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಬ್ರಹ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಬೋಧಿಸಿ,” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡ. ಋಷಿಗಳು ಹೇಳಿದರು — “ನಾನು ಈಗಾಗಲೇ ನಿನಗೆ ಬೋಧಿಸಿದ್ದೇನೆ; ಆದರೆ ನೀನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಈ ಆತ್ಮವಸ್ತು ಉಪಶಾಂತ.” ಭಗವತ್ಪಾದರು ತಮ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವ ವೇದೋಕ್ತ ಕಥೆಯಿದು.

ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಬ್ರಹ್ಮನ ನಾಲ್ಕು ಮಾನಸ-ಪುತ್ರರಾದ ಸನಕ, ಸನಂದನ ಮೊದಲಾದವರು ಮದುವೆ ಮತ್ತು ಸಂತತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರಾಸಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ವಿರಕ್ತರಾಗಿದ್ದು ಸಂಸಾರ ಚಕ್ರದಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಬಯಸಿದರು. ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಚತುರ್ಭುಜ ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಶಿವ ವ್ಯಕ್ತನಾಗಿ ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲೊಂದು ಆಲದ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆತು ಕುಳಿತ. ಋಷಿಗಳು ಸಂಸಾರಸಾಗರವನ್ನು ಹೇಗೆ ದಾಟಬೇಕು ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಕೇಳುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿಯ ಬಳಿ ಬಂದರು. ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿಯು ಭಗವಂತ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವನ ಮೌನ ಮತ್ತು ಅನುಗ್ರಹ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಬಲವಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ ಋಷಿಗಳು ತಕ್ಷಣವೇ ಪ್ರಬುದ್ಧರಾದರು; ಅವರ ಸಂಶಯಗಳು ಮಾಯವಾದವು.

ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೂ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೂ ಕತ್ತಲೆ ಇರುತ್ತದೆ; ಕತ್ತಲೆಯಿಲ್ಲದ ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲ. ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ರಾತ್ರಿಯ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ, ಜನರು ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ; ತಮ್ಮ ದಿನನಿತ್ಯದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಸಹ ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲರು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವರು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದಲು ಹೊರಟರೆ ಮಾತ್ರ, ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರಯಾಸಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ರಾತ್ರಿಯ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ, ಆಕಾಶವೂ ಮೋಡ ಕವಿದಿದ್ದರೆ, ಜನರು ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲು ಅಥವಾ ಅವರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಪುಸ್ತಕ ಓದುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಉದ್ಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸನಕರಂಧ ಋಷಿಗಳ ಅಜ್ಞಾನ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ರಾತ್ರಿಯ ಕತ್ತಲೆಯಂತಾದರೆ, ಇತ್ತ ಬಹುತೇಕ ಎಲ್ಲರ ಅಜ್ಞಾನ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ರಾತ್ರಿಯ ಕತ್ತಲೆಯಂತೆ. ದಕ್ಷಿಣಾಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದ ಆ ಪವಿತ್ರಾತ್ಮರಂತೆ ಅತಿಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳ ಶಿಷ್ಯನ ಅಲ್ಪ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಬ್ರಹ್ಮತತ್ವದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಮಹಾತ್ಮರ ಮಾನವೇ ಸಾಕು. ಆದರೆ ಕೆಳಗಿನ ದರ್ಜೆಯ ಶಿಷ್ಯರ ಅಜ್ಞಾನ ಕಗ್ಗತ್ತಲಿನಂತೆ ನಿಬಿಡವಾಗಿರುತ್ತದೆ; ಅವರಿಗೆ ಸದ್ಗುಣಗಳ ತತ್ತ್ವ-ಉಪದೇಶದ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ.

80. ಬ್ರಹ್ಮನ ಪಾಠ — “ದ, ದ, ದ”

ಒಮ್ಮೆ ದೇವತೆಗಳು, ಮನುಷ್ಯರು ಮತ್ತು ಅಸುರರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮ ಉಪದೇಶ ನೀಡಿದ. ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ “ದ, ದ, ದ” ಎಂಬ ಒಂದೇ ಪಾಠ ಹೇಳಿದ. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ದೇವತೆಗಳು ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗಗಳ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮ ಬಯಸಿದ್ದಾಗಿ ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಅಂದರೆ, ಅವರು ‘ದ’ ಅಂದರೆ ‘ದಾಮ್ಯತೆ’ (ನಿಮ್ಮನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ) ಎಂದು ಅರ್ಥೈಸಿದರು. ಮಾನವರು ಸ್ವಭಾವತಃ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯದ ಬಳಕೆಗಾಗಿ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕೂಡಿಡುವ ಸ್ವಭಾವದವರು. ಅವರು ‘ದತ್ತ’ (ದಾನ ಮಾಡಿ) ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ‘ದ’ ಎಂಬ ಅಕ್ಷರವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಅಸುರರು ಕ್ರೂರ ಸ್ವಭಾವದವರು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವರು ‘ದಯದ್ವಂ’ (ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದಿರಿ) ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ‘ದ’ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡರು.

ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಭಾಗದ ತಮ್ಮ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ, ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ದೇವರು, ಮನುಷ್ಯರು ಮತ್ತು ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಗವತ್ಪಾದರು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ‘ದೇವ’ ಎಂದರೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ಹಾಗೂ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಗರ್ವ ವಾಸನೆಗಳಿಂದ ಕಳಂಕಿತ ಮನುಷ್ಯ. ‘ಅಸುರರು’ ಉಗ್ರ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಕಲ್ಲಿನ ಹೃದಯದ ಮಾನವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ

ಮನುಷ್ಯರೂ ಇಂದ್ರಿಯನಿಗ್ರಹ, ದಾನ ಮತ್ತು ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಂದಿಗೂ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಗುಡುಗಿನ ಶಬ್ದದ ಮೂಲಕ “ದ, ದ, ದ” ಎಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಶಿಷ್ಯನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸದ್ಗುರುಗಳು ಅವನಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಏಕರೂಪವಾದ ಪಾಠವು ವಿಭಿನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಧ್ವನಿತಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯ; ಇದಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮನ ಪಾಠವೇ ಒಂದುದಾಹರಣೆ.

81. ನಮ್ರತೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ

ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಒಬ್ಬ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿ ಬಂದು, “ದಯವಿಟ್ಟು ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಬೋಧಿಸಿ,” ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿದ. ಗುರುಗಳು, “ಮೊದಲಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿ ಆರು ತಿಂಗಳು ವಾಸವಾಗಿರು,” ಎಂದರು. ಶಿಷ್ಯ ಅಂತೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡ. ಗುರುವಿಗೆ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದೇ ಮೊದಲಾದ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಾಲಿಸಿದ.

ನಿಗದಿತ ಅವಧಿಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ಶಿಷ್ಯ ಉಪದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಗುರುಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಮೊದಲು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದ. ಅವನು ಹೊರಡುವ ವೇಳೆಗೆ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬುಟ್ಟಿ ಕಸ ಎಸೆದ. ಶಿಷ್ಯ ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಡವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಬಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟ. ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಗುರುಗಳ ಬಳಿ ಹೋದ. ಗುರುಗಳು, “ನೀನಿವತ್ತು ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀ, ಹೇಳು,” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಶಿಷ್ಯ, “ಸ್ನಾನದ ನಂತರ ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ಎಲ್ಲವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ದುಷ್ಟನೊಬ್ಬ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕಸವನ್ನು ಎರಚಿ ಹೊಲಸು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಅವನಿಗೆಷ್ಟು ಪೊಗರು! ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನವನನ್ನು ಹೊಡೆದೆ. ಮತ್ತೆ ಶುದ್ಧನಾಗಿ, ತತ್ತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮಿಂದ ಪವಿತ್ರ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ತಮ್ಮ ಬಳಿ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ. ಗುರುಗಳು, “ಬೋಧನೆಗೆ ಸಮಯ ಇನ್ನೂ ಮಾಗಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿರು,” ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆಯಿಟ್ಟರು.

ಶಿಷ್ಯ ಹಾಗೆಯೇ ನಡೆದುಕೊಂಡ. ಮತ್ತೆ, ಅವನಿಗೆ ಬೋಧಿಸುವ ದಿನ ಬಂದಾಗ, ಅವನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ನದಿಯಿಂದ ಹೊರಟ. ಆ ಹಿಂದೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಹೊಲಸು ಹಾಕಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹಿಂದಿನಂತೆ ಮತ್ತೆ ಕೊಳಕನ್ನು ಸುರಿದ. ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಈಗ ಕಿರಿಕಿರಿಯುಂಟಾದರೂ, ಈ ಬಾರಿ ಹಿಂದಾದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ. ಅವನು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗದರಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದ. ಗುರುಗಳು ಆ ದಿನ ಏನಾಯಿತು ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ನಡೆದುದನ್ನು ಶಿಷ್ಯ ವಿವರಿಸಿದ.

ಗುರುಗಳು, “ಸಮಯ ಇನ್ನೂ ಮಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿರು,” ಎಂದರು.

ಅದರಂತೆ ಶಿಷ್ಯ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ. ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ, ನಿಗದಿತ ದಿನದಂದು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳನ್ನು ಬೋಧನೆಗಾಗಿ ಸಂಪರ್ಕಿಸುವ ಮೊದಲು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದ. ಅವನು ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ, ಹಿಂದಿನ ಎರಡು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಉಪದ್ರವವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕೊಳೆ ಹೇರಿದ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಶಿಷ್ಯ ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, “ನಾನು ನಿಮಗೆ ಋಣಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ದುರಹಂಕಾರ ಮತ್ತು ಕ್ರೋಧದ ದೋಷಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದಗಳು,” ಎಂದ. ಬಳಿಕ, ಶುದ್ಧ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಗುರುಗಳ ವಾಸಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ. ಈ ಬಾರಿ ಗುರುಗಳು, “ನೀನೀಗ ಉಪದೇಶ ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನಾಗಿರುವೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ತತ್ತ್ವಬೋಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು.

ತನ್ನ ಸ್ವಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಭಾವವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ತಾನು ವಿನಮ್ರನಾಗಲು ಎಲ್ಲ ಬಾರಿಯೂ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಅಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದವರು ಗುರುಗಳೇ. ಜಂಬ ಮತ್ತು ಮುಂಗೋಪವಿರುವ ಶಿಷ್ಯ ತನ್ನ ಗುರುಗಳು ತಿಳಿಹೇಳುವ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲನಾಗುತ್ತಾನೆ.

82. ಆತ್ಮಸಂಯಮ ಹಾಗೂ ಗುರೂಪದೇಶದ

ಸಾಫಲ್ಯ

ದ್ರೋಣಾಚಾರ್ಯರು ತಾವು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿದ ತಮ್ಮ ಮಗನಾದ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ, ಪಾಂಡವ-ಕೌರವರೊಂದಿಗೆ ಅವನ ತಂದೆಯಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಕಲಿತ. ದ್ರೋಣರು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಪಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟರು. ಅವರು ಪ್ರತಿದಿನ ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಪಾತ್ರೆಯ ಬಾಯಿ ಇತರ ಪಾತ್ರಗಳ ಬಾಯಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಹಿಂದಿರುಗಿಬರಲು ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಮರಳಿಬಂದು ಇತರರು ಹಿಂದಿರುಗುವ ನಡುವಿನ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ, ದ್ರೋಣರು ತಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ಅರ್ಜುನ ಗಮನಿಸಿದ. ಅದರ ಬಳಿಕ, ಅವನು ತನ್ನ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಬೇಗನೆ ತುಂಬಲು ವರುಣ-ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಳಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಬಂದ ಸಮಯಕ್ಕೇ

ಮರಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ಮತ್ತು ಕೌರವರು ಮತ್ತವರ ಸಹೋದರರಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗದ ವಿಶೇಷ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೆಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅರ್ಜುನನ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ನಿರ್ದುಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅವನು ತನ್ನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಮೇಲೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವಾಗಲಿ ಇಂದ್ರಿಯ-ನಿಗ್ರಹವಾಗಲಿ ಅರ್ಜುನನಿಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ಹೋಲುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದ್ರೋಣರಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೂ, ಈ ತಾರತಮ್ಯ ಅವರ ದಿವ್ಯ ಅಸ್ತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮ ಬೀರಿತ್ತು.

ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಕೌರವರ ಪರ ಹೋರಾಡಿದ. ದುರ್ಯೋಧನನನ್ನು ಭೀಮ ಸದೆಬಡಿದ ಮೇಲೆ, ಪಾಂಡವರು ಗೆದ್ದರು. ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ದುರ್ಯೋಧನನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಲು ಮೇಲಾಗಿ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಸಾವಿನ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ ಎಲ್ಲ ಯೋಧರೂ ಮಲಗಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಪಾಂಡವ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ಣಾಮಗೊಳಿಸುವುದಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ದ್ರೌಪದಿಯ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಪುತ್ರರನ್ನು ಮತ್ತು ಅವಳ ಸಹೋದರರಾದ ಧೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನ ಹಾಗೂ ಶಿಖಂಡಿಯನ್ನು, ಅಂತೆಯೇ ಇನ್ನೂ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದರ ಮೂಲಕ ಅವನು ತನ್ನ ದುಷ್ಟ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ. ಪಾಂಡವರು ಮತ್ತು ಸಾತ್ಯಕಿ ಕೃಷ್ಣನೊಟ್ಟಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯದಿಂದ ದೂರವಿದ್ದುಗೊಂಡು ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದರಿಂದ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಉಳಿದರು.

ತರುವಾಯ ಕೃಪಾಚಾರ್ಯ ಮತ್ತು ಕೃತವರ್ಮರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಮಾಡಿದ ಹಾವಳಿಯ ವಿವರಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಧೃಷ್ಟದ್ಯುಮ್ನನ ಸಾರಥಿಯ ಮೂಲಕ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದುಬಂದವು. ಹತ್ಯಾಕಾಂಡದ ಸುದ್ದಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ನೊಂದದ್ದು ದ್ರೌಪದಿ. ದುಃಖ ಮತ್ತು ಆಕ್ರೋಶದಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತಳಾಗಿ, ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನನ್ನು ಕೊಂದು ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ವಿಶೇಷ ರತ್ನವನ್ನು ತನಗೆ ತಂದೊಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಿದಳು. ಭೀಮ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನ ರಥಚಕ್ರದ ಗುರುತನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಲು ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟ. ಭೀಮ ದೊಡ್ಡ ಅಪಾಯಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಕೃಷ್ಣ ಯುಧಿಷ್ಠಿರಿನಿಗೆ ಹೇಳಿದ; ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ನಾಶಮಾಡಬಲ್ಲ ಬ್ರಹ್ಮಶಿರ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ದ್ರೋಣರಿಂದ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ; ಘೋರ ಅಪಾಯದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಾಗಲೂ ಮನುಷ್ಯರ ವಿರುದ್ಧ ಆ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಳಸಬಾರದೆಂದು ದ್ರೋಣರು ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದರೂ, ಅವನದನ್ನು ಹೂಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇತ್ತು.

ಬಳಿಕ ಕೃಷ್ಣ ತನ್ನ ರಥವನ್ನು ಏರಿ ಹೊರಟ; ಪಾಂಡವರು ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು. ಅವರು ಬೇಗನೆ ಭೀಮನ ಬಳಿ ಬಂದರು. ಅವರು ಅವನನ್ನು ತಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ, ಅವನು

ಕೋಪದಿಂದ ಉರಿಯುತ್ತಾ ಮುನ್ನುಗ್ಗಿದ. ಕಡೆಗೆ, ಅವರು ಗಂಗೆಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸರು ಮತ್ತು ಇತರ ಋಷಿಗಳ ಬಳಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನನ್ನು ಕಂಡರು.

ಪಾಂಡವರನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ತನ್ನ ಮೈ ಧೂಳಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟು ತಾನು ದರ್ಭೆ ಹುಲ್ಲಿನ ಏಕೈಕ ಉಡುಪನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ, ಉದ್ವಿಗ್ನನಾದ. ಅವನು ಬ್ರಹ್ಮಶಿರ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹುಲ್ಲಿನ ಎಳಸಿನಲ್ಲಿ ಹೂಡಿ ಪಾಂಡವರ ನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಕೃಷ್ಣನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನನುಸರಿಸಿ, ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ತಡೆಯಲು ಅರ್ಜುನನೂ ಬ್ರಹ್ಮಶಿರ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟ. ಎರಡೂ ಅಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ, ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಬೆಂಕಿಯ ಜ್ವಾಲೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯೇ ನಡುಗಿತು.

ವ್ಯಾಪಕವಾದ ವಿನಾಶ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಸನ್ನಿಹಿತ ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಬರವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ವ್ಯಾಸರು ಮತ್ತು ನಾರದರು ಅಸ್ತ್ರಗಳ ನಡುವೆ ಬಂದು ನಿಂತರು. ತಾವು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದ್ದ ದಿವ್ಯ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅರ್ಜುನ ಮತ್ತು ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಅವರು ಹೇಳಿದರು. ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು; ಆದರೆ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನಿಗೆ ತಾನು ಬಿಟ್ಟ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹಿಂಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಾಸರು ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿ ಆ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ತನ್ನ ಗುರಿಯಾಗಿದ್ದ ಪಾಂಡವರಿಂದ ಬೇರೆಡೆ ತಿರುಗಿಸುವಂತೆ ಆದೇಶಿಸಿದರು. ಮೇಲಾಗಿ ಋಷಿಗಳು ಅವನಿಗೆ, “ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ರತ್ನವನ್ನು ಪಾಂಡವರಿಗೆ ಕೊಡು. ಅವರು ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸುತ್ತಾರೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅಶ್ವತ್ಥಾಮ ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನ ವಿಧವೆ ಉತ್ತರೆಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿನ ಭ್ರೂಣದ ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದ. ನಂತರ, ಅಪಾಯ, ರೋಗ ಮತ್ತು ಹಸಿವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ತನ್ನ ರತ್ನವನ್ನು ಪಾಂಡವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ.

ಮೃತಪಟ್ಟ ಶಿಶು ಉತ್ತರಗೆ ಜನಿಸುವುದಾದರೂ, ತಾನದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಜೀವಂತಗೊಳಿಸಿ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನ ಘೋರ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಹಿಮ್ಮೆಟ್ಟುವುವಾಗಿ ಕೃಷ್ಣ ಘೋಷಿಸಿದ. ಕೃಷ್ಣ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅವನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಮಾತನಾಡಲಾಗದೆ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಅಲೆದಾಡುವನೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅವನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ರೋಗಗಳಿಂದ ಪೀಡಿತನಾಗುವನು ಮತ್ತು ಅವನಿಂದ ಕೀವು-ರಕ್ತಗಳ ದುರ್ನಾತ ಸತತವಾಗಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ. ದ್ರೋಣರ ಮಗನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿ, ಆದರೂ ಅವನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸಿ, ಕೃಷ್ಣ ಪಾಂಡವರೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿದ. ನಂತರ ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತಿನಂತೆ, ಕೃಷ್ಣ ಸತ್ತು ಹುಟ್ಟಿದ ಅರ್ಜುನನ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ಪುನರುಜ್ಜೀವನಗೊಳಿಸಿದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಕೃಷ್ಣ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದು ತಾನು ಹೀಗೆ ಶಪಥ ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ — “ನಾನು ಹಾಸ್ಯಕ್ಕೂ ಸುಳ್ಳನ್ನು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ನಾನೆಂದಿಗೂ ಯುದ್ಧದಿಂದ ಬೆನ್ನುಮಾಡಿ

ಓಡಿಹೋಗಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಧಾರ್ಮಿಕ ನಡವಳಿಕೆಯ ಪುಣ್ಯದಿಂದ, ಈ ಶಿಶು ಮತ್ತೆ ಜೀವಂತವಾಗಲಿ.”

ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ತನ್ನ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ಉತ್ತರವೇನಂದರೆ, ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯನಿಗ್ರಹ ನಿರ್ದುಷ್ಟವಾಗಿದ್ದವು; ಆದರೆ ಅಶ್ವತ್ಥಾಮನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಕಥೆ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದರ್ಶನವೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ಗುರು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀಡಿರಬಹುದು; ಆದರೂ ಮೇಲ್ಕಟ್ಟಿದ ಆತ್ಮಸಂಯಮವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಶಿಷ್ಯ ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲಾಭವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ.

83. ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಕೊರತೆಗೆ ತೆತ್ತಬೇಕಾದ ಬೆಲೆ

ಮಹಾಭಾರತ ಯುದ್ಧದ ನಂತರ ದ್ವಾರಕೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಕೃಷ್ಣ ಉತ್ತಂಕ ಮುನಿಯನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದ. ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ತನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಆ ಋಷಿಯ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಉತ್ತಂಕನ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಗುರುಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಪಾರ ಗುರುಸೇವೆಯ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಕೃಷ್ಣ ನೀಡಿದ. ತರುವಾಯ ಕೃಷ್ಣ ಅವನಿಗೆ, “ಏನಾದರೂ ವರವನ್ನು ಕೇಳು,” ಎಂದ. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತಂಕ, “ನಿನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿರುವ ನನಗೆ ಮತ್ತೇನೂ ಬೇಡ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಏನನ್ನೂ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿಯಬೇಡ ಎಂದ ಕೃಷ್ಣ. ಮಾಯೆಯ ಪ್ರಭಾವ ಅಸಾಧಾರಣ! ಉತ್ತಂಕ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನೋ ಅಥವಾ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಭಕ್ತಿಯನ್ನೋ ಕೇಳಬಹುದಿತ್ತು. ಬದಲಾಗಿ, ತಾನು ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವ ಮರುಭೂಮಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿನೀರಿನ ಕೊರತೆ ಇರುವುದರಿಂದ, ತಾನು ಬಯಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನೀರನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡ. ಭಗವಂತ ಅವನಿಗೆ, “ನೀರು ಬೇಕಾದಾಗೆಲ್ಲ ನನ್ನನ್ನು ನೆನೆ; ಆಗದನ್ನು ಪಡೆಯುವೆ,” ಎಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿ, ದ್ವಾರಕೆಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಯಾಣ ಮುಂದುವರಿಸಿದ.

ಒಂದು ದಿನ, ಮರುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ತೀವ್ರ ನೀರಡಿಕೆಯಾಯಿತು. ಯಾವುದೇ ನೀರಿನ ಮೂಲ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ನೆನೆದ. ತಕ್ಷಣ, ಅವನು ಉಗ್ರನಾಗಿ ಕಾಣುವ, ಕೊಳಕಾದ ಹಾಗೂ ನಾಯಿಗಳ ಗುಂಪಿನೊಂದಿಗೆ ಇರುವ ಬೆತ್ತಲೆ ಮೈ ಬೇಟೆಗಾರನನ್ನು ಕಂಡ. ಬೇಟೆಗಾರನ ಶಿಶ್ಯದಿಂದ ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ನೀರು ಹೊರಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನು ಉತ್ತಂಕನನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು, “ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನಿಂದ ಈ ನೀರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ. ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಕನಿಕರವಾಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದ.

ಉತ್ತಂಕ ಆ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದ; ಹೊಲಸಾದ ಮನುಷ್ಯನ ಮೂತ್ರದಿಂದ ತನ್ನ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸುವ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸಹ ಅವನಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ ವರವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಕೋಪದಿಂದ ನಿಂದಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಕುಡಿಯುವಂತೆ ಬೇಟೆಗಾರ ಉತ್ತಂಕನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ; ಆದರೆ ಋಷಿ ಒಲ್ಲನೆಂದು ಧೃಢವಾದ ನಿಲುವನ್ನು ತಾಳಿದ. ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬಳಲಿದ ಉತ್ತಂಕ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವನ ಮೇಲೆ ಸಿಡಿಗುಟ್ಟಿದ. ಅವಮಾನಿತನಾದ ಬೇಟೆಗಾರ ತನ್ನ ನಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾದ. ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಕೃಷ್ಣ ಅವನಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ. ಉತ್ತಂಕ, “ಬೇಟೆಗಾರನ ಮೂತ್ರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೀನು ನನಗೆ ನೀರನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ,” ಎಂದು ದೂರಿದ.

ಭಗವಂತ, “ನಿನಗೆ ಅಮೃತವನ್ನು ಕೊಡುವಂತೆ ನಾನು ನಿನಗಾಗಿ ಇಂದ್ರನನ್ನು ಕೋರಿದೆ. ಮರ್ತ್ಯನಿಗೆ ಅಮೃತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವನು ಅಮರನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತನಾಗುವುದು ಸಲ್ಲದೆಂದು ಅವನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದ. ನನ್ನ ಒತ್ತಾಯದ ಮೇರೆಗೆ, ನಾನು ಬಯಸಿದಂತೆ ಮಾಡಲು ಒಪ್ಪಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಬೇಟೆಗಾರನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಅಮೃತವನ್ನು ನೀಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ನೀನವನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಒಲ್ಲನೆಂದರೆ, ಆಗ ಹಾಗೂ ಮುಂದೆಂದೂ ನಿನಗೆ ಅಮೃತವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುವವನಿದ್ದ. ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದು ಅದನ್ನೇ,” ಎಂದು ತಿಳಿಹೇಳಿದ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಲು ಉತ್ತಂಕ ನೀರನ್ನು ಬಯಸಿದಾಗ, ಮಳೆಗರೆವ ಮೋಡಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅವನು ಯಥೇಷ್ಟ ಕುಡಿಯಬಹುದಾದ ನೀರನ್ನು ಸುರಿಯುತ್ತವೆಂದು ಪರಮಾತ್ಮ ಆಶ್ವಾಸನೆ ಕೊಟ್ಟ. ಆ ಮೋಡಗಳು ‘ಉತ್ತಂಕ ಮೋಡಗಳು’ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಭಗವಂತ ಹೊರಟುಹೋದ.

ಕೃಷ್ಣನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಅಮೃತವನ್ನು ಕುಡಿದ ಅಪರೂಪ ಅವಕಾಶ ಕೈ ತಪ್ಪಿತು. ಕೃಷ್ಣ ತನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪವನ್ನು ಆ ಋಷಿಗೆ ತೋರಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ದೈವತ್ವ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಾತುಗಳ ಸತ್ಯತ್ವದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹಪಡಲು ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಕಾರಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬಳಲಿದ್ದಾಗ, ಆ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಯಾರನ್ನೂ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ನೀರಿನ ಮೂಲವನ್ನೂ ಉತ್ತಂಕ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ, ಅವನು ಭಗವಂತನನ್ನು ನೆನೆದಿದ್ದೇ ತಡ, ಅಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಗಾರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಒಡ್ಡಿದ್ದ. ಹೆಸರಾಂತ ತಪಸ್ವಿ ಉತ್ತಂಕನನ್ನು ತನ್ನ ಮೂತ್ರ ಕುಡಿಯೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಲು ಯಾವುದೇ ಚಂಡಾಲ ಬೇಟೆಗಾರ ಧೈರ್ಯಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿಯ ಪರಿಗಣನೆಗಳಿಂದಲೂ ಸಹ, ಭಗವಂತ ತಾನು ಕೊಟ್ಟ

ಮಾತಿನಂತೆ ಅವನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿರುವನೆಂದು ಉತ್ತಂಕನಿಗೆ ಅರಿವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಅದೇನೇ ಇದ್ದರೂ, ಭಗವಂತನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ತನಗಿದ್ದ ಶ್ರದ್ಧೆಯ ಲೋಪದಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ಅವನು ನೋಡಿದ ದ್ರವ, ಮೂತ್ರವೆಂದು ಅವನ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದಾಗಿ, ಅವನು ಪರಿಹರಿಸಲಾಗದ ನಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ.

ಬಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ — ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕನಾದವನು — ಭಗವಂತ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು. ಅವರ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಅಥವಾ ಅವರ ನುಡಿಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಅವನು ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ಎಡೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ, ಅವನ ನಷ್ಟ ಅಪಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

84. ಶಿಷ್ಯರ ಕೆಲವು ತಪ್ಪುಗಳು

ಹಸುವೊಂದು ಅರೋಗ್ಯ ತಪ್ಪಿತ್ತು. ಅದರ ಮಾಲೀಕ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿತನಾಗಿದ್ದ. ಅವನದನ್ನು ಪಶುವೈದ್ಯರ ಬಳಿ ಕರೆದೊಯ್ದ. ಅವರು ಔಷಧಿಯೊಂದನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತುಪ್ಪದೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಸಿ ಹಸುವಿಗೆ ತಿನಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಆ ಯಜಮಾನ, “ಹಸು ಹಾಲು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ನಾವು ಮೊಸರು, ಬೆಣ್ಣೆ ಮತ್ತು ಕೊನೆಗೆ ತುಪ್ಪ ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ತುಪ್ಪದ ಸಾರವು ಈಗಾಗಲೇ ಹಸುವಿನಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ತುಪ್ಪವನ್ನು ಔಷಧಿಯೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಬೆರೆಸಬೇಕೇಕೆ?” ಎಂದು ತರ್ಕಿಸಿ, ತುಪ್ಪವಿಲ್ಲದೆ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ. ಗೌಳಿಗನ ವಿವೇಚನೆಯ ಕಾರಣ ಹಸುವಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಗುಣಮುಖವಾಗುವ ಬದಲು, ಮತ್ತಷ್ಟು ಹದಗೆಟ್ಟಿತು.

ಬಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಪ್ಪದೆ ಅಕ್ಷರಶಃ ಪಾಲಿಸಬೇಕು. ಅವನು ತನ್ನದೇ ಆದ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಅಡವಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮೇಲಿನ ಗೌಳಿಗನಿಗೆ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ.

ಬಬ್ಬ ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮೂರ್ಖ ಶಿಷ್ಯರಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಕರೆದು, “ನನ್ನ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲೇಕೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಇರುಸುಮುರುಸು ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒತ್ತಿಕೊಡಿ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಶಿಷ್ಯರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೊಂದು ಕಾಲು ಹಿಡಿದು ಒತ್ತಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ತನ್ನ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ತನ್ನ ಬಲಗಾಲನ್ನು ಎಡಗಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ.

ಎಡಗಾಲನ್ನು ಒತ್ತುತ್ತಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, “ಏನಿದು? ನನ್ನ ಗುರುಗಳ ಪವಿತ್ರ ಪಾದದ ಮೇಲೆ ಏನೋ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಭಕ್ತಿ-ನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳ ಶಿಷ್ಯನಾದ ನಾನು, ಅದನ್ನು ಸಹಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?” ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ, ಆ ಕಾಲೂ ತನ್ನ ಗುರುಗಳದ್ದೇ ಎಂಬ ವಿವೇಕವಿಲ್ಲದೆ, ಬಲಗಾಲನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ

ದೂಡಿಬಿಟ್ಟು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ, “ನೀನೇನು ಅಂದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟೆ? ಇದೇನು ಮಾಡಿದೆ? ನನ್ನ ಶಿಕ್ಷಕರ ಕಾಲನ್ನು ತಳ್ಳಲು ನಿನಗೆಷ್ಟು ಪೂಗರು?” ಎನ್ನುತ್ತ ಕೂಗಾಡಿದ. ನಂತರ, ಅವನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಎಡಗಾಲನ್ನು ದೂಡಿದ. ಅದಕ್ಕಿವನು ಮುಯ್ಯಿಗೆ ಮುಯ್ಯಿ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡ.

ಶಿಷ್ಯರ ಜಗಳದಿಂದಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕನಿಗೆ ಹಿಂಸೆಯಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಮುಂದುವರೆದ ಮೇಲೆ, ಶಿಕ್ಷಕ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು, “ಇದೇನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಿ? ನೋವು ಹೋಗಲೆಂದು ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಮಾಲೀಸು ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದರೆ, ಇನ್ನಷ್ಟು ಹದಗೆಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರಲೋ! ಹೋಗಿಯಾಚೆ,” ಎಂದಟ್ಟಿದ.

ಗುರುಸೇವೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯ; ಆದರೆ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಕಾಳಜಿಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು. ಅನುಚಿತ ಸೇವೆ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಕೇವಲ ಉಪದ್ರವ.

ನಾಲ್ಕು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಗುರುವಿನಿಂದ ಮಂತ್ರಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕಲಿತರು. ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಅವರು ಕಾಡಿನ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಸತ್ತ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಂಡರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂವರು, “ಸತ್ತವರನ್ನು ಜೀವಂತಗೊಳಿಸಬಲ್ಲ ಸಂಜೀವಿನೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದೇವೆ. ಅದರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೇಕೆ ನಾವೀಗ ಪರೀಕ್ಷಿಸಬಾರದು? ಈ ಹುಲಿಯನ್ನು ಈಗ ಪುನರುಜ್ಜೀವನ-ಗೊಳಿಸೋಣ,” ಎಂದಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು. ನಾಲ್ಕನೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಅವರ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯ ಮೂರ್ಖತನವನ್ನು ಮನಗಂಡ. ಅವರನ್ನು ತಡೆಯಲು ತನ್ನ ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ; ಆದರೆ ವಿಫಲನಾದ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಹತ್ತಿರದ ಮರದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಒಂದು ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ. ಆ ಮೂವರು ಸಂಜೀವಿನೀ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಬಳಸಿದರು; ಸತ್ತ ಹುಲಿ ಬದುಕಿಬಂದು ಎದ್ದೇಳಿತು. ಹಸಿವಿನ ನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ, ತನ್ನ ಉದ್ಧಾರಕರನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿತು.

ಮಂತ್ರಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿಪುಣತೆ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನದ ಕೊರತೆಯ ಕಾರಣ, ಈ ಮೂವರು ನಾಶವಾದರು. ಮನುಷ್ಯನ ಮನಸ್ಸು ಮೊಂಡಾದ ಚಾಕುವಿನಂತೆ; ಶಿಕ್ಷಕರಿಂದ ಕಲಿತ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಹರಿತವಾಗದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಕತ್ತರಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿರದು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಕೋತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟ ಚೂಪಾದ ಚಾಕುವಿನಂತೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನ ಎರಡೂ ಅಗತ್ಯ; ಇವುಗಳಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಕಣ್ಣುಗಳ ದೃಷ್ಟಿ ಇದ್ದರೂ, ಬುದ್ಧಿ ಕುರುಡಾಗಿರುತ್ತದೆ.

85. ಎಂಥ ಶಿಕ್ಷಕರಿಂದ ದೂರವಿರಬೇಕು?

ಶ್ವಾಸನಾಳದ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ರೋಗಿಯೊಬ್ಬ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು ತನ್ನ ಸಂಕಟವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡ. “ಚಿಂತಿಸಬೇಡಿ,” ಎಂದು ವೈದ್ಯರು ಹೇಳಿ, “ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ತಕ್ಕ ಔಷಧಿಯಿದೆ. ನಾನು ಸಹ ಇದೇ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಬಹಳ ಸಮಯದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದು ಈ ಔಷಧಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀವೀಗ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಅದರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ನನಗೊಂದು ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಇದು ನಿಮ್ಮ ರೋಗವನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದರು.

ಅಂತಹ ವೈದ್ಯರಲ್ಲಿ ರೋಗಿ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಗೆತಾನೆ ಹೊಂದಿಯಾನು? ಅಂತೆಯೇ, ತಾನು ಹೇಳುವ ಪಾಠದ ಬಗ್ಗೆ ತನಗೇ ಖಚಿತವಾಗಿ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ಶಿಕ್ಷಕ, ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನೂ ಮೂಡಿಸಲಾರ; ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿವರಣೆಯನ್ನೂ ಕೊಡಲಾರ.

ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನ ತಂದೆ, ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವಂಶದವನು, ತನ್ನ ಮಗ ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತ ಪಂಡಿತನಾಗಲೆಂದು ಬಯಸಿ ಅವನನ್ನು ಕಾಶಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಅಲ್ಲಿಯ ವೇದಾಂತ ಪಾಠಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿದ. ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಹಾಜರಾಗಬೇಕಾದ ನಿಯಮವಿದ್ದರಿಂದ ಹುಡುಗ ಹಾಜರಾಗುತ್ತಿದ್ದ; ಆದರೆ ಶ್ರಮ ವಹಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವಿಲ್ಲದ ಹಾಗೂ ತೀಕ್ಷ್ಣಮತಿಯಲ್ಲದ ಅವನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ವೇದಾಂತ ಗ್ರಂಥಗಳ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಅಲ್ಪವಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ಅವನು ಪಾಠಶಾಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿ ಬಂದ. ತನ್ನ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಯನವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡ. ಅವನು ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ಗೌರವಾನ್ವಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮಗನಾಗಿದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೂ ಅವನು ಪಂಡಿತನೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯ ಜನ ನಂಬಿದ್ದರಿಂದ, ಅವನ ಊರಿನ ಹಲವಾರು ವೈದಿಕರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡಲು ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಮದುವೆಯಾಗಿ ವೇದಾಂತದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ. ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದ ಯಾರನ್ನಾದರೂ — ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯಾಗಿರಲಿ, ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿರಲಿ — ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಿದ್ದ.

ಸೋಮಾರಿ ಮತ್ತು ತಿಳಿಗೇಡಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವನು ಯಾವುದೇ ತರಗತಿಗೆ ತಯಾರಿ ನಡೆಸಲು ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಪಾಠಕ್ರಮ ಹೇಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಕೆಲವು ಸಾಲುಗಳನ್ನು ತಾನು ಓದುವುದು ಅಥವಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನು ಓದೆಂದು ಹೇಳುವುದು, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೇ ಯಾವ ವಿವರಣೆಯೂ ಇಲ್ಲದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ತಿರುವು ಹಾಕಿ ಮುಂದಿನ ಪಂಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದು. ಆಗಾಗ್ಗೆ, ಕೆಲವು ನಗೆಹನಿಗಳನ್ನು ಚಲ್ಲಿ, ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಪ್ರಸ್ತುತವಾದ ಲೌಕಿಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಒಡ್ಡುತ್ತಿದ್ದ. ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ಉತ್ತರ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಮೂರು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ, “ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಯವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಓದು,” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಎತ್ತಿದ ವಿಷಯ ಮುಖ್ಯವಾದದ್ದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದಲ್ಲಿ, ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಂದಿನ ತರಗತಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳಲು ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಿದ್ದಲ್ಲಿ, “ಇದಕ್ಕಿಂದು ಸಮಯವಿಲ್ಲ. ನಾವು ಮುಂದೆ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ನೋಡೋಣ,” ಎಂದು ಹಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಉಳಿದಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಿಂಜರಿಯದೆ, “ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿವರಣೆ ಇದೇ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಲಾಗಿದೆ; ನಾವದನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೊಡಲಿದ್ದೇವೆ; ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಳ್ಳಿಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ.

ಅವನ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ, ಅವನ ಆರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವನ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ವೇದಾಂತ ಪಂಡಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಅವರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಇದಲ್ಲದೆ, ತಮಗೆ ಲಭ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನದ ಆಭಾಸದಿಂದ ಅವರುಗಳು ಪೂರ್ತಿ ತೃಪ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಶಿಕ್ಷಕನೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಸಂತುಷ್ಟರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು; ಆದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತಮಗಾಗುತ್ತಿದ್ದ ದೊಡ್ಡನಷ್ಟದ ಅರಿವು ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಒಂದು ದಿನ, ಕಾವಿ ಬಣ್ಣದ ರೇಷ್ಮೆ ಪಂಚೆ ಮತ್ತು ಅಂಗಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಗಡ್ಡದ ಯುವಕನೊಬ್ಬ ಬಂದ. ಅಲ್ಲಿಯ ಕೆಲವರು ಅವನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದಾಗ, ತಾನು ಏಳು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಕಳೆದು ಹಿಮಾಲಯದಿಂದ ಇಳಿದು ಬಂದಿರುವನೆಂದು ಹೇಳಿದ. ತನ್ನ ಗುರುಗಳು, ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ, ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗಿದ್ದ ಸರ್ವಜ್ಞರಾದ ದಿವ್ಯಪುರಷರು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡ. ಜನರಿಗೆ ಶಾಂತಿ, ಆಸೆಗಳ ಪೂರೈಕೆ ಮತ್ತು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಪುನರ್ಜನ್ಮದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ — ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು, ಅಂದಿನವರೆಗೆ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದ, ಸರಳ ಮತ್ತು ತ್ವರಿತ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅವನ ಗುರುಗಳು ಅವನಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿದ್ದರಂತೆ.

ಅವನ ಗುರುಗಳು ಅವನ ದೇಹದ ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಅವನನ್ನು ಸತ್ಯವನ್ನರಿತ ಪ್ರಬುದ್ಧನನ್ನಾಗಿಸಿ, ಅವನಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತುಂಬಿದ್ದರಂತೆ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, “ಏಳು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿರು. ನಂತರ ವಿವಿಧ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಾನು ನಿನಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿರುವ ಶಕ್ತಿಯುತವಾದ ವಿಧಾನವನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ಬೋಧಿಸು,” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿದ್ದರಂತೆ. ಅವನ ಕಥೆಯಿಂದ ಜನರು ಪ್ರಭಾವಿತರಾದರು. ಅವನು ತನ್ನ ಗುರುವನ್ನು ದರ್ಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿನ ಅವನ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ, “ಆ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಯಾಗಿದೆ. ನೂತನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದ ನಂತರ, ನಾನದರ ಬಗ್ಗೆ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಬಾರದು, ಹೇಳುವುದೂ ಇಲ್ಲ,” ಎಂದು ತ್ವರಿಸಿದ.

ಅಲ್ಲಿನ ಶ್ರೀಮಂತನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮೂಡಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ತನ್ನ ಭವನದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೊಠಡಿಗಳನ್ನು ಅವನ ಬಳಕೆಗಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟ. ಅಂದು ಸಂಜೆ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಲು ಸೇರಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಗುಂಪನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಪ್ರವಚನ ಮಾಡಿದ. ಉತ್ತಮ ವಾಗ್ಮಿಯಾಗಿದ್ದ ಅವನು ತನ್ನ ಶ್ರೋತೃಗಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸೆಳೆದ. ತನ್ನ ಪ್ರವಚನದಲ್ಲಿ, “ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷ ಪಡೆಯಲು ಬಯಸಿದವರು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳಾಗುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ತೊರೆಯಲೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಬರುವವರಿಗೆ ಬೋಧಿಸಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧ. ನನ್ನ ಗುರುಗಳಿಂದ ನಾನು ಪಡೆದ ಹೊಸ ವಿಧಾನ ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಮತ್ತು ಸರಳ; ಆದಾಗ್ಯೂ ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಬೇಕಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ, ಅವನ ಶಿಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ಉಸಿರನ್ನು ಬಿಡುತ್ತ, ಕತ್ತೆ ಅರಚುವುದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವ ಶಬ್ದವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಐದು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಹಾಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಅವನಿಂದ ಉಪದೇಶವಾಗಿ ಪಡೆದ ಒಂದಕ್ಷರದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಜಪಿಸುತ್ತ, ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ಉಚ್ಚಾಸ-ನಿಶ್ವಾಸ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಮಂತ್ರ ಜಪಿಸಿದರೆ, ತಮ್ಮ ತಲೆ ಹಗುರವಾದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಅನುಭವವಾಗುವುದೆಂದು ಭರವಸೆ ನೀಡಿದ. ಆ ಬಳಿಕ, ಅವರು ಮಂತ್ರಜಪವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡುತ್ತ ಆ ಅನುಭವ ನಿಲ್ಲುವವರೆಗೂ ಅದರ ಆನಂದವನ್ನು ಸವಿಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಕತ್ತಲೆಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಿತ್ತು.

ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವನ್ನು ಕೊಡುವ ಮುನ್ನ, “ನಿಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಿ. ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ, ನಿಮ್ಮ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಮತ್ತು ದೋಷಗಳ ದುಷ್ಟಪರಿಣಾಮಗಳಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಅದು ಅಪ್ರಕೃತ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನ ತಪೋಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ನಂತರ, ಅವನು ತನ್ನ ಬಲಗೈಯನ್ನು ಅವನ ಎದೆ ಮೇಲಿಟ್ಟು, “ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಪಾಪಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಮೂರು ಬಾರಿ ಹೇಳಿದ. ನಂತರ, ಕತ್ತಲೆಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯ ಒಂದು ಸಂಕೀರ್ಣ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ; ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನು ಅಲುಗಾಡದೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕುಳಿತಿರಬೇಕಿತ್ತು.

ದೀಕ್ಷೆಯಾದಮೇಲೆ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನಿಗೂ ಕಟ್ಟು ಹಾಕಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ಒಂದು ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ನಂತರ, ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಬೀಸಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ತನ್ನ ಯಾವ ಶಿಷ್ಯನೂ ತಾನುಪದೇಶಿಸಿದ ಮಂತ್ರವನ್ನಾಗಲಿ, ಆ ಧ್ಯಾನ ವಿಧಾನವನ್ನಾಗಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಬಾರದು ಎಂದು ಕರಾರುವಾಕಾಗಿ ಹೇಳಿದ. ಯಾರಾದರೂ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ದೀಕ್ಷೆ ವಿಫಲವಾಗುವುದೆಂದು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಆ ಗೆರೆಯನ್ನು ದಾಟಿದ ಶಿಷ್ಯನ ಆರೋಗ್ಯ ಕೇವಲ ಆರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಹದಗೆಡುತ್ತದೆ ಎಂದೂ ತಿಳಿಸಿದ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯ ದೀಕ್ಷೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಚುಮಗುಟ್ಟುವುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ; ಕೆಲವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷವನ್ನು ಕೊಡುವ ಬಗೆಬಗೆಯ ಅನುಭವಗಳಾದವು. ಧ್ಯಾನಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಾಗ, ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ತುಸು ಕಾಲ ಅಸಾಧಾರಣ ಅನುಭವವಾಯಿತು; ಕೆಲವರಿಗೆ ದೃಶ್ಯಗಳು ಕಂಡುಬಂದವು ಮತ್ತವರು ಭಾವಪರವಶರಾದರು. ತನ್ನ ಗುರು ಕೊಟ್ಟ ಭಾವಚಿತ್ರದ ಮೇಲೆ, ಒಂದು ದಿನದ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಬಿಳಿಯಾದ ಪುಡಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಪ್ರತಿ ಶಿಷ್ಯನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂತು.

ಗುರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ದೂರ ದೂರದ ಪ್ರವಾಸಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಅವನ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಅವನು ಹೆಚ್ಚುಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ. ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ಭಾವದಿಂದ ಅನೇಕರು ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ದೇಣಿಗೆ ಅಥವಾ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರು. ಆದರೆ, ಅವನ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ತಮಗೆ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಲಾಭವಲ್ಲವೆಂದು ಮಾತ್ರ ಅವನ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಅರಿವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ತನ್ನ ಬಲ ಅಂಗೈಗೆ ಕುಂಕುಮ ಬರುವಂತೆ ಅವನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಕೈಚಳಕದಿಂದ. ಅವನ ಭಾವಚಿತ್ರದ ಗಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಭಸ್ಮದಂತಿರುವ ಪುಡಿ, ಕೇವಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರಾಸಾಯನಿಕ ವಸ್ತುಗಳ ಪರಿಣಾಮ. ಧ್ಯಾನದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಉಸಿರಾಡುವ ಕಾರಣ, ಇಂಗಾಲಾಕ್ಸಿಡನ್ನು ಹೊರಹಾಕುವ ತ್ವರ ಹೆಚ್ಚಿ, ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಅಸಾಧಾರಣ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಅವನು ಅತಿಸೌಮ್ಯವಾದ ವಿದ್ಯುತ್ ಶಾಕನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಾಧನವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದ; ಶಿಷ್ಯನ ಮೈಗೂದಲುಗಳನ್ನು ಹಗುರವಾಗಿ ಅಲುಗಾಡಿಸಿ, ಚುಮಗುಟ್ಟುವ ಸಂವೇದನೆ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಹರಡುವಂತೆ ತೋರುವಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾದ, ಮೇಲೂ ಕಗ್ಗತ್ತಲಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ, ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಪೂರ್ಣ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಶಿಷ್ಯ ಶಂಕಿತನಾಗಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಕಪಟವನ್ನು ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಜನರ ನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು, ಸ್ವಯಂ ಭಾವಪ್ರೇರಣೆ ಹಾಗೂ ಸಂಮೋಹನ ಸಲಹೆಗಳ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದ ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಸಾಕಷ್ಟು ಬಳಸಿಕೊಂಡ. ಹಾಗಾಗಿ, ದೀಕ್ಷೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಶಿಷ್ಯರ ಅಸಾಧಾರಣ ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ, ತಮ್ಮ ಗುರು ತಮ್ಮ ಮೈಮರೆಸಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಸಂಮೋಹಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇ. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಮೋಹನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ಅವರಿಗೆ, ಅವರನ್ನು ಮೈಮರೆಸಿದ. ಧ್ಯಾನಾಭ್ಯಾಸದ ವೇಳೆ, ಕೆಲವರು ಅಸಾಧಾರಣ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಕಂಡರು; ಗುರುವಿನ ಮಾತಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಿದ್ದ ನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು — ಇವು ಮುಂತಾದವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಾಗಿದ್ದವು.

ಶಿಷ್ಯರ ತಪ್ಪೊಪ್ಪಿಗೆಗಳನ್ನು ದುರುಪಯೋಗ ಪಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಥವಾ ದೀಕ್ಷೆಯ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಗ್ಧ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಲೈಂಗಿಕ ಅತ್ಯಾಚಾರವನ್ನೆಸೆಯುವ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ

ಅಳಸುಕಿರಲಿಲ್ಲ. ದೀಕ್ಷೆಯ, ಅಥವಾ ಅವರೊಂದಿಗೆ ದೈಹಿಕ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಅವರಿಗೆ 'ಬಿಶೇಷ ಶಕ್ತಿ' ನೀಡಿದ, ವಿವರಗಳನ್ನು ಅವರು ಎಂದಿಗೂ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಬಾರದೆಂಬ ತನ್ನ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಅವರು ತಳ್ಳಿಹಾಕುವುದೆಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು.

ಈ ಮನುಷ್ಯನಂತಹ ಕುಟಿಲ ಗುರುಗಳ ಶಿಷ್ಯರಾಗುವುದರ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ಅರಿವಿಲ್ಲದ ವೇದಾಂತ ಪಂಡಿತರಂತಹ ಶಿಕ್ಷಕರ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿವ ಪ್ರಯಾಸದ ಮೂಲಕ, ಜನರಿಗೆ ಬಹಳ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ದುರದೃಷ್ಟ್ಯವಶಾತ್, ವೇದಾಂತದಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರವಚನಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮತ್ತು ಅಪ್ರಬುದ್ಧ ಅಥವಾ ತೀರಾ ನಕಲಿ ಗುರುಗಳ ಹಾವಳಿ ಈಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. “ಶಿಷ್ಯರ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅಪಹರಿಸುವ ಉಪದೇಶಕರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ ಶಿಷ್ಯರ ದುಃಖಗಳನ್ನು ನೀಗಿಸುವವರು ಅಪರೂಪ,” ಎಂಬ ಮಾತಿದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಸಾರುತ್ತವೆ — “ಕಳಂಕಿತ, ಸರಿ-ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದ ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆವ ಗುರುವನ್ನೂ ಸಹ ತೊರೆಯಬೇಕು.”

ಭಗವತ್ಪಾದರು ನಿಜವಾದ ಸದ್ಗುರುಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ — “ತತ್ತ್ವದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವನು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬದ್ಧನಾಗಿರುವವನು.” ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಅಂತಹ ಗುರುಗಳನ್ನೇ. ತಿಳಿದವನಂತೆ ಸೋಗು ಹಾಕುವವನಿಂದ ತಪ್ಪುದಾರಿಗೆ ಎಳೆಯಲ್ಪಡುವ ಗಂಡಾಂತರವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು, ಶಿಷ್ಯನು ಆಶ್ರಯಿಸಲು ಯೋಗ್ಯರಾದ ಗುರುಗಳ ಲಕ್ಷಣವಿದು — ಉದಾತ್ತ ಗುರುಪರಂಪರೆಗೆ ಸೇರಿದವರು, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನುರಿತವರು, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಬೋಧಿಸುವವರು, ಸ್ವತಃ ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡದವರು, ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವರು, ವಿರಕ್ತರು, ನಿಷ್ಕಳಂಕ ನಡವಳಿಕೆಯುಳ್ಳವರು, ಶಿಷ್ಯನ ಹಿತದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುವವರು ಹಾಗೂ ಶಿಷ್ಯನಿಂದ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸದವರು.

86. ಹುಸಿ-ಅಧ್ಯೈತಿಗಳ ಬೂಟಾಟಿಕೆ

ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಭ್ಯಾಸಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಯಾವುದೇ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸದಿದ್ದ ಬಹು ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಇದ್ದ. ಗೃಹಸ್ಥನೊಬ್ಬ ಅವನ ಬಳಿ ಬಂದು ಕೇಳಿದ — “ನೀವು ಯಾವುದೇ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಚ್ಛೆಬಂದಂತೆ ತಿನ್ನುತ್ತೀರಿ, ಅಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತ ನಿಮ್ಮ ಸಮಯವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತೀರಿ ಮತ್ತು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ತರವಲ್ಲದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ನಡವಳಿಕೆ ಸೂಕ್ತವೇ?” ಸಂನ್ಯಾಸಿ, “ಎಲ್ಲವೂ ಬ್ರಹ್ಮ ದೇಹ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸು

ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅಂಟದ ಪರಿಶುದ್ಧ ಚೇತನಸ್ವರೂಪನಾದ ಆತ್ಮನಾನು. ಅಂತೆಯೇ, ಶರೀರ-ಮನಸ್ಸುಗಳ ಕಾರ್ಯಗಳ ಸಂಬಂಧ ನನಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಸರ್ವಂ ಬ್ರಹ್ಮ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ.

“ನೀವು ಭಿಕ್ಷೆಗಾಗಿ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ದಯೆಮಾಡಿಸುವಿರಾ?” ಎಂದು ಗೃಹಸ್ಥ ಕೇಳಿದ. “ಆಗಲಿ. ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಆಕ್ಷೇಪಗಳಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ನಲಿವ ನನಗೆ, ಯಾವುದೂ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಬರುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ ಸಂನ್ಯಾಸಿ. ಆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ, ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಗೃಹಸ್ಥನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅವನ ಆತಿಥೇಯ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಹನಿ ನೀರನ್ನು ಸಹ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ನಿಮಿಷಗಳು ಉರುಳಿದಂತೆ ಸನ್ಯಾಸಿ ಚಡಪಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ ಅವನ ಆತಂಕವನ್ನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ. ಅಂತಿಮವಾಗಿ ತಡವಾದದ್ದನ್ನು ಇನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ, ಸಂನ್ಯಾಸಿ, “ನನ್ನನ್ನೇಕೆ ಕಾಯಿಸುತ್ತಿರುವಿರಿ? ಬಹಳ ಹಸಿವಾಗಿದೆ. ಬೇಗನೆ ಬಡಿಸಿ,” ಎಂದು ಕೂಗಿದ.

ಮನೆಯವನಾಗ ಅವನೆದುರು ಬಂದು, “ಆತ್ಮಾನಂದದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಳುಗಿರುವ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಉಂಟಾಗುವುದು ತಾನೆ ಹೇಗೆಂಬುದನ್ನು ನಾನರಿಯೆ. ನೀವು ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದುವೇ ಆತ್ಮದ ಸ್ವರೂಪ. ನಾನು ನಿಮಗೆ ನೀರನ್ನೂ ಅರ್ಪಿಸಲಾರೆ; ಏಕೆಂದರೆ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾಗಿರುವ ಕಾರಣ, ನೀವು ಈಗಾಗಲೇ ನೀರನ್ನು ಒಳಗಿನಿಂದ ಮತ್ತು ಹೊರಗಿನಿಂದ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವಿರಿ,” ಎಂದು ನುಡಿದ. ಸಂನ್ಯಾಸಿ, “ಹಾಗೆಲ್ಲ ಅನ್ನಬೇಡ. ಹಸಿವನ್ನು ತಾಳಲಾರೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದ.

ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ಆತ್ಮಸಂಯಮ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಅವನು ಜ್ಞಾನಿಯಲ್ಲದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ದುಷ್ಟತ್ವವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅದ್ವೈತ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ದುರುಪಯೋಗಪಡಿಸಿಕೊಂಡ. ತನ್ನ ಕಟ್ಟುಪಾಡಿಲ್ಲದ ನಡವಳಿಕೆ ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪಾಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಗ್ರಹಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಪಂಡಿತನೊಬ್ಬ ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹೋದ. ಅವನ ಬಳಿ ಒಂದು ತಾಮ್ರದ ಚೊಂಬಿತ್ತು. ಅವನು ಯೋಚಿಸಿದ — “ನಾನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುವಾಗ ಈ ಚೊಂಬನ್ನು ದಡದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಯಾರಾದರೂ ಅದನ್ನು ಕದಿಯಬಹುದು. ಬದಲಾಗಿ, ಅದನ್ನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ, ಅದು ನನ್ನ ಕೈಜಾರಿ ನೀರಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋಗಬಹುದು. ಈಗೇನು ಮಾಡಲಿ?” ಅವನು ಕಡಲ ತೀರದಲ್ಲಿ ಗುಂಡಿ ತೋಡಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಕಡೆಗೆ ಅದನ್ನು ಮರಳಿನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟ. ಆ ಸ್ಥಳದ ಗುರುತಿಗಾಗಿ, ಅಲ್ಲೊಂದು ಮರಳಿನ ಲಿಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿಟ್ಟ. ಈಗ ನಮ್ಮದಿಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಇಳಿದ.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಹಲವರು ತೀರದಲ್ಲಿನ ಮರಳು ಲಿಂಗವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪಂಡಿತನನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಲಿಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿಡಬೇಕೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ಬಳಿಕ, ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿ ಬಂದ ಪಂಡಿತ ತಾನು ಚೊಂಬನ್ನು ಹೂತಿಟ್ಟಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ. ಅವನಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದಾದರೂ ಏನು? ಬಂದಲ್ಲ ಎರಡಲ್ಲ, ಅನೇಕ ಮರಳು ಲಿಂಗಗಳಿದ್ದವು. “ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ! ಇದೇನಿದು? ಈ ಎಲ್ಲ ಲಿಂಗಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಹೇಗೆ? ನಾನು ಮಾಡಿಟ್ಟ ಲಿಂಗವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?” ಎಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟ. ಕೆಲವು ಲಿಂಗಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚೊಂಬನ್ನು ಹುಡುಕಿದ; ಆದರದು ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ, ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಮರಳಿದ.

ವಿವೇಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇತರರನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅನೇಕರು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮೇಲಿನ ಕಥೆ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಇತರರನ್ನು ಕುರುಡುಕುರುಡಾಗಿ ಅನುಕರಿಸುವುದು ತರವಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಜನರು ತಾವು ಗೌರವದಿಂದ ಯಾರನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೋ ಅವರನ್ನು ಅನುಕರಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ; ಹಾಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ನಡವಳಿಕೆಯಿಂದ ಉತ್ತಮ ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ಜನರ ಮುಂದಿಡುವುದು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಮತ್ತು ಧಾರ್ಮಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಕಡಾಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಒಬ್ಬ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಅದ್ವೈತ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರವಚನವನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಗುಂಪಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಪ್ರಪಂಚ ಕೇವಲ ಮಾಯೆ, ವಾಸ್ತವವಲ್ಲ, ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒಂದು ಕಾಡಾನೆ ಅವರ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಧಾವಿಸುತ್ತ ಬಂದಿತು. ಶಿಷ್ಯರು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿ ಓಡಿದರು; ಶಿಕ್ಷಕ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ದುರದೃಷ್ಟ್ಯವಶಾತ್, ಅವನು ಕಾಲ್ಪಪ್ಪಿ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ. ಆನೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ, ‘ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ,’ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕ ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಂಡುಹಿಡಿದರು. ಅವರು ಹಳ್ಳವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ಕೇಳಿದರು — “ಗುರುಗಳೆ! ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯೆ, ನಿಜವಲ್ಲ, ಎಂದೆಲ್ಲ ನೀವು ನಮಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆನೆ ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ ಭಯಭೀತರಾದ ನೀವು ಓಡಿದ್ದೇಕೆ? ಮೇಲಾಗಿ, ನೀವೀಗ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಿರುವಿರೇಕೆ?” ಅಸಹಾಯಕ ಶಿಕ್ಷಕ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಯೋಚಿಸಿ, “ದಯವಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬರಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ; ನಂತರ ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಅವರವನನ್ನು ಹೊರಗೆತ್ತಿದರು.

ತಾನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಪ್ರವಚನವನ್ನು ಪುನರಾರಂಭಿಸುತ್ತ, ಕಣ್ಣೆಪ್ಪೆ ಮಿಟುಕಿಸದೆ, “ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ನಿಜವೇ; ಪ್ರಪಂಚ ಅವಾಸ್ತವ. ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಆನೆ ಮಾಯೆ. ನಾನು ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಕಿರುಚುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ನೀವು ಗಮನಿಸಿದಿರಿ. ಅದೂ ಅವಾಸ್ತವ. ಕೊನೆಗೆ, ನೀವು ನನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದು ಕೂಡ ಸತ್ಯವಲ್ಲ,” ಎಂದು ನುಡಿದುಬಿಟ್ಟ. ಶಿಕ್ಷಕನನಿಸಿಕೊಂಡ ಅವನು ಚಾಣಾಕ್ಷನೆಂದು ಈ ವಿವರಣೆ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಅವನೊಬ್ಬ ಕಪಟ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅದು ಅಲ್ಲಗಳೆವುದಿಲ್ಲ.

ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿಯಾದ ನಡವಳಿಕೆ ಇರಬೇಕು. ಅದ್ವೈತದ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಉದಾತ್ತವೆಂದು ತೋರುವ ಮಾತುಗಳ ಮೂಲಕ ಇತರರನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ ಸ್ವತಃ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ತಿದ್ದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹೋದರೆ, ಅದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಿರುವುದಿಲ್ಲ. “ಲೌಕಿಕ ಸುಖಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವವನು, ಆದರೂ ಎಲ್ಲವೂ ಬ್ರಹ್ಮನೆಂದು ಹೇಳುವವನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕರ್ಮ ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ — ಇವೆರಡರಿಂದಲೂ ಭ್ರಷ್ಟ, ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದವನು. ಅಂಥ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೀಳಾದವನಂತೆ ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಕು,” ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ತತ್ವವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯಲು ವಿಫಲನಾಗುವ ಕಾರಣ, ಅವನು ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟನೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಯಂತೆ ತೋರಿಕೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊಂದಿರುವ ಕಾರಣ, ಅಂತಹ ಮನುಷ್ಯ ತನಗೆ ವಿಹಿತವಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಕರ್ಮದಿಂದ ಪತಿತನೆಂದು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ

ಅಧರ್ಮವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಭಗವಂತನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆಯ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಪೂರ್ಣ ವಿರಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿ, ಪ್ರಪಂಚದಿಂದ ವಿಮುಖನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಸದ್ಗುಣಗಳ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಸಂಸಾರ ಭ್ರಮಣದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯಲು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕ ತಾನು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು (ಜೀವಂತವಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು) ಪಡೆವವರೆಗೆ ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಪಯಣದ ಅಂತಿಮ ಹಂತ ಈ ವಿಭಾಗದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ.

87. ಬಿಡಿಬಿಡಿ ಮಾಡದೆ ಅನ್ನೇಷಣೆ

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಳಿ ಒಂದು ಸಂವಾದಿನಿ (ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ) ಇತ್ತು. ಅವನದನ್ನು ನುಡಿಸಿದಾಗ, ಸುಮಧುರ ನಾದ ಅದರಿಂದ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮಿತು. ಮನಸೆಳೆವ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಆಲಿಸಿದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ, “ಇಂತಹ ಇಂಪಾದ ಸಂಗೀತ ಇದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಹೊರಬರುತ್ತದೆ? ಬಹುಶಃ ಈ ವಾದ್ಯದೊಳಗೆ ಆ ಶಬ್ದಗಳು ಇವೆಯೇನೋ,” ಎಂದಂದುಕೊಂಡ. ಅವನ ಕುತೂಹಲ ಕೆರಳಿತು. ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ಅನ್ನು ಬಿಡಿಬಿಡಿ ಬಿಚ್ಚಿಹಾಕಿ ಪ್ರತಿ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಯಲ್ಲೂ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿದ. ಒಳಗಿನ ಬಿಡಿ ಭಾಗಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ, ಅವುಗಳಿಂದ ಸಂವಾದಿನಿಯ ಅಸಲು ನಾದವನ್ನು ಹೊರತೆಗೆಯಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. “ಆಹ್, ಇದೆಂಥ ಅದ್ಭುತ! ಇದರಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲದ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಈ ಉಪಕರಣ ಕೊಡುತ್ತದೆ,” ಎಂದವನು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ.

ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿ ಬಿಚ್ಚಿಹಾಕಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬೇಕಾದ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳು ಇದ್ದರೂ, ಈ ತಂತ್ರ ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಹಲವಾರು ಇತರ ಸಂದರ್ಭಗಳಿವೆ. ಆತ್ಮವಿಚಾರ ಈ ಎರಡನೆಯ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ದೇಹದ ಅಂಗಾಂಗಗಳನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸದೆ ಆತ್ಮವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

88. ಹೊರನೋಟದ ಅರಿವು

ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ದಾನಿಯೊಬ್ಬರು ಮುಂದಾದರು. ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳ ನಂತರ, ಯುವಕನೊಬ್ಬ ಅವರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ ಆ ಬಹುಮಾನ ತನಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದ. “ನಿಮಗೆ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳೂ ತಿಳಿದಿವೆಯೇ?” ಎಂದು ದಾನಿ ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕವನು, “ವೇದಗಳು ನಾಲ್ಕು ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತುಂಟು,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ ದಾನಿ, “ಅಷ್ಟೆಯೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಯುವಕ, “ಸ್ವಾಮಿ, ವೇದಗಳು ನಾಲ್ಕೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅದು ಸಾಲದೆ?” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದ. ಆಗ ದಾನಿ ಏನು ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು? ಯುವಕನನ್ನು ಹೋಗಿ ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.

ಯುವಕನಿಗೆ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಕೇವಲ ಮೇಲೆಮೇಲಿನ ಅರಿವು ಹೇಗೆ ಸಾಲದಾಗಿತ್ತೋ, ಹಾಗೆಯೇ ತತ್ತ್ವದ ಆಪಾತತಃ ಅಥವಾ ಪರೋಕ್ಷ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮುಕ್ತಿ

ದೊರಕದು. ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಅಪರೋಕ್ಷ (ಸ್ವಂತ ಅನುಭವದ) ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಅಜ್ಞಾನ ನಾಶವಾಗಿ ಸಂಸಾರಚಕ್ರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬಹುದು.

89. ಅತಿ ಹತ್ತಿರವಿರುವುದನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸುವುದು

ಹತ್ತು ಮುಟ್ಟಾಳರು ಒಮ್ಮೆ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿದರು. ಆಚೆಯ ದಡವನ್ನು ತಲುಪಿದ ನಂತರ, ಅವರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ದಾಟಿದ್ದಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಮುಂದಾದರು. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಎಣಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಲೆಕ್ಕಮಾಡಿ ಅವರ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದ್ದಾನೆಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಇದರಿಂದ ತುಂಬಾ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮೂರ್ಖ ಅದೇ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿ ಒಬ್ಬ ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು ದೃಢೀಕರಿಸಿದ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು.

ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಿತ್ತೈಷಿಯೊಬ್ಬರು ಅವರ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಮೂರ್ಖರಲ್ಲೊಬ್ಬ, “ನಾವು ಹತ್ತು ಮಂದಿ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಲು ಹೊರಟಿದ್ದೆವು; ಆದರೀಗ ನಾವು ಒಟ್ಟು ಒಂಭತ್ತೇ ಇದ್ದೇವೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಹಿತ್ತೈಷಿ ಜಕ್ಕುಳಿಸಿದರು. ಮೇಲಾಗಿ ಮೂರ್ಖರ ನಾಯಕನಿಗೆ, “ದಯವಿಟ್ಟು ಎಣಿಸಿ, ನೀವೆಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇದ್ದೀರೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆ ಹಿಂದೆ ಇತರರು ಮಾಡಿದ್ದ ತಪ್ಪನ್ನು ಅವನೂ ಮಾಡಿ ‘ಒಂಭತ್ತು’ ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಆಗ ಆ ಹಿತ್ತೈಷಿ, “ಇಲ್ಲ. ಹತ್ತನೇಯವನು ಸತ್ತಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಮೂರ್ಖರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ತಡ ಮಾಡದೆ ಎಣಿಸಿದವನನ್ನು ಬೆರಳಿಟ್ಟು ತೋರಿಸುತ್ತಾ, “ಹತ್ತನೇಯವನು ನೀನೇ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರ ಮಾತಿನ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಮೂರ್ಖರಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ದುಃಖ ತೊಲಗಿ ಹರ್ಷ ತುಂಬಿತು.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೆಡ್ಡನೂ ತನ್ನನ್ನು ಎಣಿಸಲು ಮರೆತಿದ್ದ; ನಮ್ಮ ನಿಜ ಸ್ವರೂಪ ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವುಗಳು ಮರೆತಿದ್ದೇವೆ. ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಹಿತ್ತೈಷಿಯಂತೆ ಪಾತ್ರವನ್ನು ತಾಳಿ ಸದ್ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ, “ನೀನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ನೀನು ಅಲ್ಪನೋ ಅಥವಾ ದುಃಖಕ್ಕೊಳಗಾದವನೋ ಅಲ್ಲ. ಸತ್-ಚಿತ್-ಆನಂದ ಸ್ವರೂಪವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ನೀನು,” ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅತ್ಯಂತ ಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನ ಶಿಷ್ಯ ಒಡನೆಯೇ ಪ್ರಬುದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ, ಕಡಿಮೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳ ಶಿಷ್ಯನಾದವನು, ಸಂದೇಹ ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆಯಂಥ ದೋಷಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ದೀರ್ಘಕಾಲ ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಸೇವೆ ಗೈದು, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗಳನ್ನು

ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದರ ನಂತರ ಅವನು ಬ್ರಹ್ಮಾತ್ಮೈಕ್ಯ ತತ್ವದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ.

90. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಕುಂದಿಲ್ಲದ ಜ್ಞಾನೋಪಾಯಗಳು

ಭರ್ಜು ಎಂಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಬ್ಬ ಅರಸನ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನವನಾಗಿದ್ದ. ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಬಹಳ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಇತರ ಆಸ್ಥಾನಿಕರು ಇದರಿಂದ ಅಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಆದ ಕಾರಣ, ಅವರು ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹೂಡಿದರು; ಅವನನ್ನು ಅಪಹರಣ ಮಾಡಿಸುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದರು. ಭರ್ಜುವಿನ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ, ಕಣ್ಣುಕಟ್ಟಿ ಅವನನ್ನು ರಾಜ್ಯದಿಂದ ದೂರಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ದಟ್ಟ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ತೊರೆದರು. ಭರ್ಜು ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಬೊಬ್ಬೆ-ಹಾಕತೊಡಗಿದ.

ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬಾತ ಅವನ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಆತ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದ. ನಂತರ ಭರ್ಜುವಿಗೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತಲುಪಲು ಹೋಗಬೇಕಾದ ದಿಕ್ಕನ್ನು ತೋರಿದ. ಭರ್ಜು ಆ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ತೆರಳಿದಮೇಲೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕಂಡ. ಅವನಿಂದ ಮುಂದಿನ ಹಾದಿಯ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ. ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರಯಾಣದ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಜನರಿಂದ ನಿರ್ದೇಶನಗಳನ್ನು ಕೋರಿ, ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದ ಗಡಿಯನ್ನು ತಲುಪಿದ. ಆದರೆ, ತಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆಗಳ ಕಾರಣ, ಅವನನ್ನು ಅಪಹರಿಸಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ ರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನದವರಿಗೆ ಅವನು ಬರುವ ಸುಳಿವು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಿ, ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಅವನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದನ್ನು ತಡೆದರು. ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ, ಅವರು ಭರ್ಜು ಮೃತಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಕಾಲ ಕ್ರಮೇಣ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದಂತೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಸಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜ ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯಿಂದ ಕಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದ. ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಭರ್ಜುವನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ರಾಜ ಸಂತೋಷಪಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹರ್ಷಿತನಾಗುವುದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಬದಲಿಗೆ ರಾಜ ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟ. ಭರ್ಜು ಈಗಾಗಲೇ ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ, ತಾನು ಕಂಡದ್ದು ಭರ್ಜುವಿನ ಭೂತವೆಂದು ಅವನಿಗಿದ್ದ ದೃಢ ತೀರ್ಮಾನವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಅವನು ತಕ್ಷಣ ಹಿಂದಿರುಗಿ ವೇಗವಾಗಿ ಸವಾರಿಮಾಡಿದ; ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಭರ್ಜು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಂಗಾಲಾಗಿ ದುಃಖಿತನಾದ.

ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ರಾಜನ ಕಣ್ಣಿನ ದೃಷ್ಟಿ, ಅವನಿಗೆ ಭರ್ಜುವಿನ ಸ್ಪಷ್ಟ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿತ್ತು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆಯ ದೋಷದಿಂದಾಗಿ ಅವನು ಸರಿಯಾದ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಕಣ್ಣುಗಳಂತೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಕೂಡ ದೋಷರಹಿತವಾದವು. ಅವು ಸರಿಯಾದ ಅರಿವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವ ಅನೇಕ ಜನರಿಗೆ ತಕ್ಷಣವೇ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗದು. ಕಾರಣ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ದೋಷ. ಇಂದ್ರಿಯ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಅತಿಯಾದ ಆಸೆ, ತಿಳಿಹೇಳಿದ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಂದೇಹಗಳು ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆ — ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳು ಅವರನ್ನು ಆವರಿಸಿರುವುದು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಈ ರೀತಿಯ ನ್ಯೂನತೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಸರಿಯಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅವರುಗಳು ವಿಫಲರಾದರೂ, ಜ್ಞಾನದ ಉಪಾಯಗಳಾದ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ಮಾತ್ರ ದೋಷರಹಿತವಾಗಿಯೇ ಇವೆ.

91. ಸುಳ್ಳಾದದ್ದು ಸತ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಅವನಿಗೊಂದು ಕನಸು ಬಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಹುಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಬಂದಂತೆ ಕಂಡ. ಹುಲಿ ಅವನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವೇಗವಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಅದು ಅವನನ್ನು ತ್ವರವಾಗಿ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೆದರಿಬಿಟ್ಟ. ಅದಷ್ಟು ಭಯಭೀತನಾಗಿದ್ದನೆಂದರೆ, ಅವನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ; ಅವನ ಹಣೆ ಬೆವರಿ ಒದ್ದೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಹುಲಿ ಸುಳ್ಳೆನ್ನುವ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸುವ ನಿಜ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅದು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಕೆಲವರು ಹೀಗೆ ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತಾರೆ — “ಅದ್ವೈತಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಪ್ರಪಂಚ ಮಿಥ್ಯೆ (ಸತ್ಯವಲ್ಲ; ಕೇವಲ ತೋರಿಕೆ) ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮ ಒಂದೇ ಸತ್ಯ. ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವೇದಗಳ ಬೋಧನೆಗಳು ಕೂಡ ಸುಳ್ಳಾಗಿರಬೇಕು. ಅಂದಮೇಲೆ ವೇದಗಳು ನಿಜವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲಾರವು. ಹಾಗಾಗಿ ವೇದಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಅದ್ವೈತ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕವಾಗಿರಬೇಕು.” ಈ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಸಲ್ಲದು.

ಪ್ರಪಂಚ ಸತ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಅದ್ವೈತಿಗಳು ಹೇಳುವುದು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ನಿಲುವಿನಿಂದ. ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ವೇದಗಳು ಇದ್ದೇ ಇವೆ. ಅದ್ವೈತಿಗಳ ಮತ್ತೊಂದು ಉತ್ತರವೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದ ಉದಾಹರಣೆಯಂತೆ, ಸತ್ಯವಲ್ಲದ, ಅವಾಸ್ತವವಾದ, ವಸ್ತುವೊಂದು ಸತ್ಯದ ಕಡೆಗೆ

ಕರೆದೊಯ್ಯಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ವೇದಗಳು ಮಿಥ್ಯೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಪರಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಲ್ಲುವುದನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲವು.

92. ಐಕ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು

ಒಬ್ಬ ರಾಜಕುಮಾರ ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವನನ್ನು ಯಾರೋ ಅಪಹರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವನನ್ನು ಕಾಡಿ ಕರೆದೊಯ್ದು ಸಾಯಲೆಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ಕೆಲವು ಅರಣ್ಯವಾಸಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಪೋಷಿಸಿದರು. ಅವರ ನಡುವೆಯೇ ಬೆಳೆದುಬಂದ ಅವನು ವನವಾಸಿಯಂತೆ ಬದುಕಲು, ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ವರ್ತಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು. ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜ ಮೃತಪಟ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಯತ್ನ ತೀವ್ರಗೊಂಡಿತು. ಅವನನ್ನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಲು ಅವಕಾಶ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಒದಗಿಬಂತು; ಅವನನ್ನು ಗುರುತಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ರಾಜವಂಶದ ಹುಟ್ಟಿನಬಗ್ಗೆ ಅವರು ತಿಳಿಹೇಳಿದರು. ನಂತರ ಅವನ ತಂದೆ ಇನ್ನಿಲ್ಲವೆಂದು ಮತ್ತು ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ತಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಯೋಗ್ಯವೆಂದು ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಮೊದಲಿಗೆ ಅವನು ಅವರನ್ನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಕ್ರಮೇಣ ಅವರು ತನಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜಸಂಗತಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಮರಳಿ ಬಂದ ಅವನು, ತೀರ್ಪುಗಳೇ ರಾಜನಿಗೆ ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಯಾವ ಬಂಧನವೂ ಇಲ್ಲದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ನಾವು. ಅಜ್ಞಾನದ ನಿಮಿತ್ತ, ನಾವು ಹುಟ್ಟು-ಸಾವುಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂದೂ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ತೊಳಲಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದೂ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಗುರುಗಳ ಉಪದೇಶಗಳ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ನೈಜ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಾವು ಅರಿತುಕೊಂಡಾಗ, ನಮ್ಮ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಸಂಕೋಲೆಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದು ಆನಂದಸ್ವರೂಪವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ನಿಜವಾದ ಯಾವ ಪರಿವರ್ತನೆಯೂ ಆಗದು. ರಾಜಕುಮಾರನಿಗಾದಂತೆ ಅಸತ್ಯವಾದ ಭಾವನೆಗಳು ತೊಲಗುತ್ತವೆ ಅಷ್ಟೆ.

93. ಮನಸ್ಸು ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣ

ಮೂರು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ ಸೇಬು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಗ ಸೇಬು ಇರಲಿಲ್ಲ; ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಅವನ ತಾಯಿ ಅವನಿಗೆ ಬೇರೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವನು ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ತನಗೆ ಕೇವಲ ಸೇಬನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹರ ಹಿಡಿದ. ಅವನ ತಾಯಿ ಅವನಿಗೆ ಅಂದಿನ ಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕೊಂಡು ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಆದರೂ ಅವನು ಅಳತೊಡಗಿದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ತಾನು ಬಯಸಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ತನ್ನ ತಾಯಿ ತನ್ನನ್ನು ಪೇಟೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು, ತನ್ನ ಆಯ್ಕೆಯ ಸೇಬನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವವರೆಗೂ ಅಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ. ಅವನ ಆಸೆ ಈಡೇರಿದಾಗ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದ ಮುಗುಳ್ಳು ಮೂಡಿಬಂತು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಏಳು ವರ್ಷದ ಅಕ್ಕ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ನಲ್ಲಾಟವಾಡಲು ಬಯಸಿದಳು. ಅವಳು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನಟಿಸುತ್ತ, “ನೀನು ತಿಳಿಯದೆ ಬೀಜವನ್ನು ತಿಂದಿರುವೆ. ನೀನದನ್ನು ತಿಂದದ್ದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದೆ. ಮುಂದೇನಾಗುವುದೆಂದು ಗೊತ್ತೇನು? ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸೇಬಿನ ಮರ ಬೆಳೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿನಗೆ ಬಹಳ ನೋವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದು ಬೆಳೆದು ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಬಾಯಿಗಳಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಎಲ್ಲರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗಾಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ,” ಎಂದಳು. ಅವನು ಅವಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಮನಸಾರೆ ನಂಬಿ ಭಯದಿಂದ ಬಿಳಿಚಿಹೋದ. ಹೆದರಿದ ಅವನನ್ನು ಕಂಡ ಅವನ ತಾಯಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ತನ್ನ ಕೈಲಾದ ಉಪಾಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದಳು. ಅಕ್ಕ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕುಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡಿರುವುದಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದರೂ, ಆಕೆ ತಿಳಿಹೇಳಿದ್ದಾವುದೂ ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೆದರಿ ಬಳಲಿ ಗಂಟೆಗಳವರೆಗೆ ಒಂದು ಹನಿ ನೀರನ್ನು ಸಹ ಕುಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ತಾಯಿ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಹಾಗಾಗಿ ಆಕೆಯ ಗಂಡ ಕೆಲಸದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಕ್ಷಣವೇ, ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಆತನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದಳು.

ಅವನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೃದುವಾದ ಹಾಗೂ ಧೈರ್ಯ ತುಂಬುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ, “ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸೇಬಿನ ಬೀಜವನ್ನು ನುಂಗಿದಾಗ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಯಾವುದೇ ಮರ ಬೆಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಬೆಳೆದರೂ ಅದು ಪುಟ್ಟದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಎಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರುತ್ತದೆಂದರೆ, ಅದು ಯಾವ ನೋವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಇತರರಿಗೆ ಕಂಡುಬರುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನಿನೊಳಗೊಂದು ಮರ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದರೂ, ನಿನಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ; ನೀನು ಅಪಹಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಸೇಬು ಅಂದರೆ ಇಷ್ಟು. ನಿನೊಳಗೆ ಮರ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ನಿನಗೆ ಸತತವಾಗಿ ಸೇಬು ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಬಾಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ನೀನು ಸಣ್ಣ ಹಣ್ಣನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಜಗಿದು ನುಂಗಬಹುದು.

ನೀನು ಕೇಳಿದಾಗೆಲ್ಲ ರುಚಿಕರವಾದ ಸೇಬುಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಅದ್ಭುತವಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಸಾಂತ್ವನಗೊಳಿಸಿದ.

ಹುಡುಗ ತಲೆದೂಗಿದ; ಅವನ ಮುಖ ಅರಳತೊಡಗಿತು. “ನಿನಗೆ ಮರ ಬೆಳೆಯಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ?” ಎಂದು ತಂದೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ. “ಬೇಕೇ ಬೇಕು,” ಎಂದು ಹುಡುಗ ಉತ್ತರಿಸಿದ. “ನೋಡು! ಬೀಜ ಮೊಳಕೆಯೊಡೆಯದಿರಬಹುದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಒಡೆದರೆ, ಅದು ಮರವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು, ನೀನು ಆಹಾರ ತಿನ್ನಬೇಕು ಮತ್ತು ನೀರು ಕುಡಿಯಬೇಕು. ನೀನು ಆಹಾರ ತಿನ್ನದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮರ ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ತಂದೆ ನುಡಿದ. ಕೂಡಲೇ ಹುಡುಗ ತನ್ನ ತಾಯಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿ ತನ್ನ ಊಟವನ್ನು ಮತ್ತು ಒಂದು ಲೋಟ ನೀರನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಭಯದ ಬದಲಿಗೆ ಈಗ ಅವನಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹ ಮೂಡಿಬಂದವು.

ಮೊದಲಿಗೆ ತನ್ನ ಸೇಬಿನ ಬಯಕೆ ಈಡೇರದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಹುಡುಗ ದುಃಖಿತನಾಗಿದ್ದ. ಅದರ ನಂತರ, ತಾನು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆ, ಮೂರ್ಖತನದಿಂದ ತಾನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅಪಾಯ ಮುಂದೆ ಒದಗಿಬರುವುದೆಂದು ಭಯಗ್ರಸ್ತನಾಗಿದ್ದ. ಸೇಬು ಪಡೆಯುವ ಮುನ್ನ ಮತ್ತು ಪಡೆದ ಬಳಿಕ ಅವನ ಅತ್ಯಪ್ಪಿಗೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು.

ಋಷಭನ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾದ ಭರತ ತನ್ನ ತಂದೆಯಿಂದ ರಾಜನಾಗಿ ಅಭಿಷಿಕ್ತನಾದ. ಆ ನಂತರ ಋಷಭ ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿದ. ಭರತ ಮತ್ತು ಅವನ ಪತ್ನಿ ಪಂಚಜಳಿಗೆ ಐವರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು. ವಿದ್ಯಾವಂತನೂ ಧರ್ಮ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠನೂ ಆಗಿದ್ದ ಭರತ ನ್ಯಾಯದಿಂದಾಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಪ್ರಜೆಗಳೋ, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ಬಹಳ ಗೌರವದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ದರ್ಶಪೂರ್ಣಮಾಸ ಇತ್ಯಾದಿ ಹಲವಾರು ಯಾಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ ಭರತ ಆಳವಾದ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ದೀರ್ಘಕಾಲ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಪುತ್ರರಿಗೆ ಹಂಚಿ, ಗಂಡಕಿ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿನ ಪವಿತ್ರ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮವೆಂಬ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದ. ಅಲ್ಲವನು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂರು ಬಾರಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ತಪ್ಪದೆ ತನ್ನ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಭಗವಂತನ ಪೂಜೆ-ಧ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿದ ನಂತರ, ಗರ್ಭಿಣಿ ಜಿಂಕೆಯೊಂದು ತನ್ನ ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನದಿಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ. ಅದು ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಸಿಂಹದ ಘರ್ಜನೆಯೊಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಕೇಳಿಬಂತು. ಪ್ರಾಣಭಯಗ್ರಸ್ತವಾದ ಅದು ನದಿಯಾಚೆಗೆ ಜಗಿದು ಹಾರಿತು. ಅದು ಹಾರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅದರ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿನ ಭ್ರೂಣ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿ ನೀರಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

ಬಳಲಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಮತ್ತು ಕಾಲ ತುಂಬುವ ಮುನ್ನ ಹಡದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ತಾಯಿ ಜಿಂಕೆ ತೀರಿಕೊಂಡಿತು. ಅನುಕಂಪೆಯಿಂದ ಭರತನ ಮನ ಕರಗಿ ಅವನು ಆ ಅನಾಥ ಮತ್ತು ಅಸಹಾಯಕ ಜಿಂಕೆಮರಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದ. ಅದನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡ.

ಅದನ್ನು ಬಹಳ ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಅವನಲ್ಲಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನೊಲವು ಬೆಳೆಯಿತು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಲು ಹೋದ ಅದು, ಮರಳಿ ಬರಲು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನು ಆತಂಕದಿಂದ ಪೀಡಿತನಾಗುತ್ತಿದ್ದ; ಅದರ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೋ ಮಾಂಸಾಹಾರಿ ದಾಳಿ ಮಾಡಿರಬಹುದೆಂದು ಅವನು ಭಯಪಡುತ್ತಿದ್ದ. ತಾನು ತನ್ನ ಆಶ್ರಮ-ದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೂ, ಅದು ಭದ್ರವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ಖಚಿತಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನು ತನ್ನ ಧಾರ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯೆ ತಡೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಕಡೆಗೆ ಅವನ ಅವಸಾನ ಕಾಲ ಬಂತು. ಜಿಂಕೆಗೆ ಏನಾಗಬಹುದು ಎಂಬ ಚಿಂತೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿತ್ತು. ಆ ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ನೋಡುವ ಮುನ್ನ ಇನ್ನೇನು ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನೇ ಪಡೆದಿದ್ದ ಅವನು, ಅದರ ಬದಲಿಗೇ ಜಿಂಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸತತ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟ.

ಅವನ ತೀವ್ರವಾದ ಅನುರಾಗದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಅವನು ಜಿಂಕೆಯಾಗಿ ಮರುಜನ್ಮ ಪಡೆದ. ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಸ್ಮೃತಿ ಅವನನ್ನು ತೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ, ಅಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದು, ತನ್ನ ಜಿಂಕೆಯ ಜನ್ಮ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ. ಮರಣದ ನಂತರ ಅವನು ಧರ್ಮನಿಷ್ಠ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಎರಡನೇ ಪತ್ನಿಯ ಒಬ್ಬನೇ ಮಗನಾಗಿ ಮರುಜನ್ಮ ಪಡೆದ. ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಗಳ ನೆನಪು ಅವನಿಗಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಭರತ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೆದರಿದ್ದ. ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತ್ಯಜಿಸಿ, ಅವನು ತನ್ನ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಭಗವಂತನ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ ಪರತತ್ವವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡ. ಅವನು ಹೆಡ್ಡೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ತಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಉಪನಯನವನ್ನು ಮಾಡಿ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಭರತನ ಮನಸ್ಸು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಚಟುವಟಿಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಒಲವು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವ ಅವನ ತಂದೆಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ವಿಫಲವಾದವು. ಕಾಲ ಕಳೆದಂತೆ, ಭರತನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಯರು ನಿಧನರಾದರು.

ಅವನನ್ನು ದಡ್ಡನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅವನ ಮಲ-ಸಹೋದರರು ಅವನಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೂ ದೂರಮಾಡಿದರು. ಅವನು ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನೆಲೆನಿಂತಿದ್ದ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತನೆಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಭರತ ತನ್ನ ಸೊಂಟದ ಸುತ್ತಲೂ ಚಿಂದಿ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಧರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಬರಿ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಸಹೋದರರು ಅವನನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವನು ಯಾವುದೇ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ; ಸುಮ್ಮನೆ ನಿರಾಸಕ್ತನಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನ ಸಹೋದರರು ತನಗೆ ಉಣ್ಣಲು ಕೊಟ್ಟ ಯಾವುದನ್ನೂ — ಅದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪಕ್ವವಾಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ — ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಂದು ದಿನ ತನಗೆ ಮಗ ಹುಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದ ಡಕಾಯಿತ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನೊಬ್ಬ, ಕಾಳಿ ದೇವಿಗೆ ನರಬಲಿ ಅರ್ಪಿಸಲು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ. ಅವನ ಸೇವಕರು ಬಹಳ ಸಮಯ ಬಲಿಕೊಡಲು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ವಿಫಲರಾಗಿ, ಕಡೆಗೆ ಸರ್ವಾಂಗಗಳಲ್ಲೂ ನ್ಯೂನತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಗುಂಡು-ಗುಂಡಾಗಿದ್ದ ಭರತನನ್ನು ಕಂಡರು. ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲೂ ವಿರೋಧಿಸದ ಅವನನ್ನು ಅವರು ಹಗ್ಗದಿಂದ ಕಟ್ಟಿ, ಬಲಿಯ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸಿ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ಇನ್ನೇನು ಅವನನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ದೇವಿ ಮಧ್ಯಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಆ ಋಷಿಯ ಜೀವವನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಅವನ ರಕ್ತವನ್ನು ಚೆಲ್ಲಲು ಮುಂದಾಗಿದ್ದವರ ಸಂಹಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದಳು.

ಒಂದು ದಿನ, ಸಿಂಧು-ಸೌವೀರ ಪ್ರದೇಶದ ಅರಸ ಕಪಿಲ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟ. ಅದನ್ನು ಹೊರಲು ಆಳುಗಳಿಗೆ ಹುಡುಕುತ್ತ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಹೊರುವವರ ಮುಖಂಡನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಭರತ ಬಿದ್ದ. ರಾಜನ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹೊರಲು ಅವನು ಆ ಋಷಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡ.

ಭರತ ಎದುರಾಗಿ ಉಸಿರೂ ಎತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲಿಟ್ಟು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮತ್ತವನ ವೇಗಕ್ಕೂ ಇತರರ ವೇಗಕ್ಕೂ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಎತ್ತಿಹಾಕುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಹೊತ್ತವರಿಗೆ ಸಮಾನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ನಡೆವಂತೆ ರಾಜ ಸೂಚಿಸಿದ. ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಕುಲುಕುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ತನ್ನ ಆದೇಶಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪರಿಣಾಮ ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಅರಸ, ಅದಕ್ಕೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಭರತನೆಂದು ಗುರುತಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದ. ಅವನು ಭರತನಿಗೆ, “ಓಯ್! ನೀನು ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಬಹಳ ದೂರ ಹೊತ್ತಿರುವೆ; ನೀನು ಗಟ್ಟುಮುಟ್ಟಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ವಯಸ್ಸಿನಿಂದಾಗಿ ದುರ್ಬಲನಾಗಿರುವೆ,” ಎಂದು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಿದ.

ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ತೋರಿ, ಭರತ ಅವನಿಗೆ ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದ — “ಗಟ್ಟುಮುಟ್ಟಾಗಿರುವುದು ದೇಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ, ನನಗಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ದೇಹ ಪೃಥಿವಿಯ ಪರಿಣಾಮ. ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತ ಈ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯೂ ಪೃಥಿವಿಯ ಪರಿಣಾಮ. ಅದರ ಧಾರಕನ ದೇಹವೂ ಪೃಥಿವಿಯಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಆಧಾರ ನಡುದೇಹ; ನಡುದೇಹ ಆ ತೂಕವನ್ನು ಪಾದಗಳಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸುತ್ತದೆ; ಪಾದಗಳು ನೆಲದ ಆಧಾರದ ಮೇಲಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ಯಾವ ಭಾರವನ್ನಾದರೂ ಹೊರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ತಾನೆ ಎಲ್ಲಿದೆ? ತೆರಳಬೇಕಾದ ದೂರ ಅಥವಾ ತಲುಪಬೇಕಾದ ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನದಂತಹ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೆ ಸತ್ಯದ ಆಧಾರವಿಲ್ಲ. ಚೈತನ್ಯ ಒಂದೇ ಸತ್ಯ. ಉಳಿದೆಲ್ಲವೂ ತೋರಿಕೆ ಮಾತ್ರ.” ರಾಜ ಭರತನ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಮನಗಂಡ ಮತ್ತು ಋಷಿಯ ತತ್ತ್ವಬೋಧಕ ಗಂಭೀರ ಉಪದೇಶದಿಂದ ಬಹಳ ಲಾಭ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡ. ಭರತ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡದೆ ತನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸಿದನು ಮತ್ತು ನಿಧನದ ನಂತರ, ವಿದೇಹ-ಮುಕ್ತನಾದ.

ಭರತನ ಪುನರ್ಜನ್ಮಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವನು ತತ್ತ್ವದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು, ಮತ್ತದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು, ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಮೈತ್ರಾಯಣೀ ಉಪನಿಷತ್ತು ಹೀಗೆಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತದೆ — “ಮನಸ್ಸು ಎರಡು ಬಗೆ — ಶುದ್ಧ ಮತ್ತು ಅಶುದ್ಧ. ಆಸೆಯೊಂದಿಗಿದ್ದಾಗ ಅದು ಅಶುದ್ಧ; ಆಶಾಶೂನ್ಯವಾಗಿದ್ದಾಗ ಅದು ಶುದ್ಧ ... ಮನಸ್ಸೇ ಮನುಷ್ಯರ ಬಂಧನ ಮತ್ತು ವಿಮೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ. ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿದಾಗ, ಅದು ಬಂಧನವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ವಿಷಯಗಳ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ದೂರವಾದಾಗ, ಅದು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ... ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇಂಥನ ಉರಿವು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಬೆಂಕಿ ಅದರ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಯೋ, ಅದೇ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಅಸ್ತಗೊಂಡಾಗ ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ಮೂಲವಾದ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗುತ್ತದೆ... ಮನಸ್ಸು ನಾಶವಾಗುವವರೆಗೂ ಅದನ್ನು ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಹೃದಯದೊಳಗೆ ನಿಯಂತ್ರಿಸಬೇಕು... ಸಮಾಧಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಮಾಲಿನ್ಯದಿಂದ ಶುದ್ಧೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮತ್ತು ಆತ್ಮದಲ್ಲೇ ನೆಲೆನಿಲ್ಲಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ಆನಂದವನ್ನು ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಲಾಗದು.”

94. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತೊರೆವುದು

ದ್ವಾಪರ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಾಲವ ದೇಶವನ್ನು ಆಳಿದ ಶಿಖಿಧ್ವಜನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದ. ಅವನು ವಿದ್ಯಾವಂತನೂ ಔದಾರ್ಯ, ದಯೆ ಮತ್ತು ಧೈರ್ಯಗಳಂಥ ಸದ್ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವನೂ ಆಗಿದ್ದ. ಸೌರಾಷ್ಟ್ರದ ರಾಜನ ಮಗಳಾದ ಚೂಡಾಲಾ ಅವನ ರಾಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಅತಿ ಪರಿಶುದ್ಧಳೂ, ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಆದರ್ಶ ಸಂಗಾತಿಯೂ ಆಗಿದ್ದಳು. ಅವರು ಪರಸ್ಪರ ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಅವರ ನಡುವಿನ ಆ ಪ್ರೀತಿ ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಬೆಳೆದುಬಂತು. ಅವರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದಿದ್ದರು.

ವರ್ಷಗಳು ಉರುಳಿದವು. ಯೌವನ ಕಳೆದು ಅವರು ವೃದ್ಧರಾದರು. ದಿನಗಳು ಕಳೆದಂತೆ, ಎಲ್ಲ ಲೌಕಿಕ ವಸ್ತುಗಳು ಮತ್ತು ಭೋಗಗಳು ಅಸ್ಥಿರ ಮತ್ತು ದುಃಖದಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಶ್ವತ ಪರಿಹಾರ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಸ್ತುವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದರಿಂದ ದೂರಕಡೆಂದು ಅರಿತುಕೊಂಡರು. ಆಳವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾ, ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಅತಿಘೋರ ರೋಗದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಆತ್ಮಜ್ಞಾನವೊಂದೇ ನೀಡಬಲ್ಲದೆಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಶ್ರಮಿಸಿದರು.

ಚೂಡಾಲಾ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಜನರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಿ, ತಾನು ಕೇಳಿದ್ದ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು ಮನನ ಮಾಡಿದಳು. ಅವಳು ಆಲೋಚಿಸಿದಳು — “ನಾನು ಯಾರು? ಈ ದೇಹ ಜಡ.

ಪ್ರಜ್ಞೆ ಹೊಂದಿರುವ ನಾನು, ದೇಹವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದೇಹಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು, ಕೋಲಿನಿಂದ ದೂಡಲ್ಪಟ್ಟ ಕಲ್ಲಿನಂತೆ, ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾದ ಕಾರಣ, ಶರೀರದಂತೆ ಅವೂ ಜಡವೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲ. ನಾನು ಮನಸ್ಸೂ ಅಲ್ಲ; ಅದೂ ಸಹ ಮೂಲತಃ ಚೈತನ್ಯವಿಲ್ಲದ್ದು; ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವೊಂದು ಜಡವಸ್ತುವಿನಂತೆಯೇ ಅದು ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿದೆ. ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಸಕ್ರಿಯವಾದ ಬುದ್ಧಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ಜಡ; ನಾನು ಬುದ್ಧಿಯಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.”

ಈ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ, ತಾನು ಅದ್ವಯವಾದ ಚೈತನ್ಯ, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಎಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವಾದ ತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಸುಖ-ದುಃಖ ಮತ್ತು ಶೀತ-ಉಷ್ಣದಂತಹ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧ ದ್ವಂದ್ವಗಳ ಕ್ಲೇಶಗಳಿಗೆ ಒಳಪಡದೆ ಅವಳು ವಿರಕ್ತಳಾದಳು.

ಚೂಡಾಲಾ ತೇಜಸ್ವಿನಿಯಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಶಿಖಿದ್ದಜ ಗಮನಿಸಿದ. “ನೀನು ನಿನ್ನ ಯಾವನವನ್ನು ಮರಳಿ ಪಡೆದಂತೆ ಕಾಣುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು?” ಎಂದವಳನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ, “ತಾತ್ಪ್ರೀಕವಾಗಿ ಸತ್ಯವೂ ಅಥವಾ ಪರಮ ಅಸತ್ಯವೂ ಅಲ್ಲದ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನು ನಾನು ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಲೌಕಿಕ ಭೋಗಗಳಿಲ್ಲದೆಯೇ ನಾನು ತೃಪ್ತಳಾಗಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ಹರ್ಷವಾಗಲಿ ಶೋಕವಾಗಲಿ ನನಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಪೂರ್ಣ ಮತ್ತು ಅನಂತವಾದ ನನ್ನ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ರಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದಳು.

ರಾಜನಾದರೋ ಆಕೆಯ ಮಾತಿನ ಮಹತ್ತ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಅವಳಿಗೆ, “ನೀನು ಮಗುವಿನಂತೆ ಸೊರಗುತ್ತಿರುವೆ. ರಾಜಭೋಗಗಳ ನಡುವೆ ಇರುವೆ. ನೀನು ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ತ್ಯಜಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಲ್ಲಿದೆ? ನೀನು ಗೊಂದಲಕ್ಕೊಳಗಾಗಿರುವೆ. ಓ ಸುಂದರಿಯೇ! ನೀನು ಮಾತಿನ ಹುಡುಗಾಟವಾಡುತ್ತಿರುವೆ. ಋಷಿಯಾಗಿರು,” ಎಂದಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದ. ಅವನು ನಕ್ಕು ತನ್ನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೊರಟ.

ಶಿಖಿದ್ದಜನ ಬಗ್ಗೆ ಚೂಡಾಲೆಗೆ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಅವಳ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿದಳು. ತಾನು ಆಸೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿದವಳಾಗಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ತೃಪ್ತಳಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಒಂದು ದಿನ, ಯಾದೃಚ್ಛಿಕವಾಗಿ ಅಲೌಕಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಪ್ರಾಣಾಯಾಮ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಕುಂಡಲಿನಿಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿದಳು. ಅಂತಿಮವಾಗಿ, ಅಣಿಮಾ (ಅತಿ ಚಿಕ್ಕದಾಗುವ), ಮಹಿಮಾ (ಅತಿ ಬೃಹದಾಕಾರವನ್ನು ಪಡೆವ) ಮುಂತಾದ ಎಂಟು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಯೋಗ ಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕರು ಸಿದ್ಧಿಗಳಿಗೆ ಆಕರ್ಷಿತರಾಗಿ

ಮರುಳಾಗಬಾರದು; ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಯೋಗ ಸಾಧನೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ವಿಕ್ಷೇಪ ಮತ್ತು ಅಡತಡೆಗಳಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಚೂಡಾಲಾ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದವಳಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ತನಗೆ ಸಿದ್ಧಿಗಳಿಂದ ಗಳಿಸಬೇಕಾದದ್ದಾಗಲಿ, ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದ್ದಾಗಲಿ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ತಾನು ಪರಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ನೆಲೆನಿಂತಿದ್ದ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಚ್ಯುತಳಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವುಗಳು ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಕಾರಣವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅಜ್ಞಾನದ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಲು ಅವಳು ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ, ಅವನು ಅವಳ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಳಜಿ ಹರಿಸಲಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯ, ಆದರೆ ಅಪ್ರಬುದ್ಧ, ಮಡದಿಯೆಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದ. ಹೇರಳವಾಗಿ ದಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ, ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡ ಮತ್ತು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಆಹಾರ ನಿರ್ಬಂಧ ಮತ್ತು ಉಪವಾಸಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಸಹ ಮಾಡಿದ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಉಳಿದ; ದುಃಖಪೀಡಿತನಾಗಿದ್ದ. ತನ್ನ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಭೋಗಗಳು, ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯಗಳು ಅಡ್ಡಿಗಳೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಅನಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ತೊರೆಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ.

ಅವನು ಚೂಡಾಲೆಗೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದ — “ನಾನು ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಆಳಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ವಿವಿಧ ಭೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ವೈರಾಗ್ಯದಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಬಯಸಿದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವವನನ್ನು ಸುಖ-ದುಃಖಗಳು, ಸಂಪತ್ತು-ವಿಪತ್ತುಗಳು ಬಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ನಾನು ಸಂತೋಷದಿಂದಿರುತ್ತೇನೆ, ಎಲ್ಲ ಚಿಂತೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿರುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ನನ್ನ ಉದಾತ್ತ ಯತ್ನವನ್ನು ತಡೆಯಬಾರದು; ಬದಲಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು.” ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋಗುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂದು ಚೂಡಾಲಾ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಆದರವನು ತನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಬದ್ಧನಾಗಿ ಉಳಿದ. ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ ಚೂಡಾಲಾ ಮಲಗಿದ್ದಾಗ, ಅವಳ ಬಳಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ. ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಗಸ್ತು ತಿರುಗಾಡಲು ಹೋಗುವುದಾಗಿ ತನ್ನ ಸೇವಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

ದೂರದ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಎಲೆಗಳ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಜಪ-ಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದ. ಚೂಡಾಲಾ ತನ್ನ ಯೋಗ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿರುವನೆಂದು ಗುರುತಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಸಮಯ ಮಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಅವನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲು ಬಯಸಿದಳು. ಅವನು ತನ್ನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಸೂಕ್ತ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ತಪಸ್ಸಿನ ವರ್ಚಸ್ಸಿನಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವ ಎಳೆಯ

ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹುಡುಗನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡು, ಆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವನ ಬಳಿ ಬಂದಳು. ಶಿಖಿಧ್ವಜ ಎದ್ದು ಅವಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದ. ತನ್ನ ಹೆಸರು ಕುಂಭ ಮತ್ತು ತಾನು ದೇವರ್ಷಿ ನಾರದನ ಮಗ ಎಂದವಳು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಅವನು ಅವಳಿಂದ ಬಹಳ ಪ್ರಭಾವಿತನಾದ.

ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ, ಅರಮನೆ, ಸಂಪತ್ತು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸಹ ತಾನು ತೊರೆದಿರುವುದಾಗಿ ಶಿಖಿಧ್ವಜ ಉತ್ತರಿಸಿದ. ಬಳಿಕ ಕೇಳಿದ, “ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣ ತ್ಯಾಗವಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು. ಕುಂಭನಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಚೂಡಾಲಾ, “ನೀನು ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದರೂ ಕೂಡ, ಅದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಂತೆ ಆಗದು. ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನುರಾಗವಿದೆ,” ಎಂದಳು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜ, “ನನಗೀಗ ಈ ಕಾಡಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಲವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಾನು ಈಗ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅನುರಾಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದ. ತಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ. ನಂತರ, “ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೊರೆದಿದ್ದೇನೆ,” ಎಂದು ನುಡಿದ. ತಾನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾ ಚೂಡಾಲಾ, “ಮರಗಳು, ಕಾಲಿವೆಗಳು ಮತ್ತು ಬೆಟ್ಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಮೂಲಕವೂ, ನೀನು ಸಕಲ ಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ರಾಜ ತನ್ನ ಪಾತ್ರಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ತಾನು ವಾಸವಾಗಿದ್ದ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದ. ಆಗಲೂ ಚೂಡಾಲಾ ಅತ್ಯಪ್ತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಿಖಿಧ್ವಜ ತನ್ನ ಜಿಂಕೆ ಚರ್ಮ, ರುದ್ರಾಕ್ಷ, ಬಟ್ಟಲುಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಬೆತ್ತಲೆ ನಿಂತ.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಚೂಡಾಲಾ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದಳು. ತನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ತನ್ನ ದೇಹ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದ್ದ ಕಾರಣ, ಸರ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಲು ಅದನ್ನೂ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ರಾಜ ಭಾವಿಸಿದ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧನಾದ; ಆದರವನ ಹೆಂಡತಿ ಅವನನ್ನು ತಡೆದಳು. ಅವಳು, “ನೀನು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರೂ, ಪೂರ್ಣ ತ್ಯಾಗವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದಂತಾಗದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಈ ದೇಹವನ್ನು ಸಕ್ರಿಯಗೊಳಿಸುವ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಹುಟ್ಟು ಹಾಗೂ ಕರ್ಮಗಳ ಬೀಜವಾದದ್ದನ್ನು ನೀನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಮಾತ್ರ, ನೀನು ಸರ್ವಸಂಗ ಪರಿತ್ಯಾಗಿಯಾಗುವೆ,” ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದಳು. ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸೆಂದು ರಾಜ ಕೇಳಿದ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದೇ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯ ಎಂದು ಚೂಡಾಲಾ ವಿವರಿಸಿದಳು. ಮನಸ್ಸೇ ಸಕಲವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸು ವಾಸನೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಹಾಗೂ ಮನಸ್ಸೆಂಬ ಮರದ ಬೀಜ ಅಹಂಕಾರ. “ನಿಜಕ್ಕೂ ಮನಸ್ಸಿನ ಬೀಜವನ್ನು ನಾಶಪಡಿಸುವುದು ತನ್ನ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ವಿಚಾರವೇ,” ಎಂದು ಚೂಡಾಲಾ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದಳು.

ಅವಳ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ, ರಾಜ ಅವಳ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದ ಮತ್ತು ಪ್ರಬುದ್ಧನಾದ. ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವನನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು. ಆದರೀಗ ಅವನು ಅದ್ವಯ ತತ್ವದಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಿ ನೆಲೆನಿಂತಿದ್ದ. ಕುಂಭನಾಗಿ ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ ನಂತರ, ತನ್ನ ಗುರುತನ್ನು ಅವನಿಗೆ

ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಿದಳು. ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮರಳಿ ಬರುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಮನವೊಲಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದಳು. ನಂತರ ಅವನು ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಆದರೆ ಯಾವುದೇ ಅನುರಾಗವಿಲ್ಲದೆ ಮತ್ತು ಉಪದ್ರವ ಅಥವಾ ಉನ್ಮತಿಯಿಂದ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ವಿಚಲಿತನಾಗದೆ ಆಳಿದ. ಅವನು ಮತ್ತವನ ಹೆಂಡತಿ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠರಾಗಿದ್ದರು.

95. ಪ್ರಪಂಚದ ಭ್ರಮಾತ್ಮಕತೆ

ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ. ಅವನು ವಯೋವೃದ್ಧ ಮಹಾತ್ಮರ ಬಳಿ ವೇದಾಂತ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಬೆಟ್ಟವೊಂದರ ಪ್ರಕೃತಿಸುಂದರವಾದ ವಿವಿಕ್ತ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನದಿಯ ಬಳಿ ಅವನ ಗುರುಗಳ ಸಣ್ಣ ಕುಟೀರದಲ್ಲಿ ಅವನ ಗುರುಗಳು ಮತ್ತವನನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಬೇರಾರೂ ವಾಸವಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಎಂದಿನಂತೆ ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಕೋಣೆಯ ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರದ ಹೊರಗೆ ಮಲಗಿದ. ಅವನ ಗುರುಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ ವಿಶ್ರಾಂತರಾಗಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ನಂತರ, ತನ್ನ ಗುರುಗಳು ಮೆತ್ತನೆ ನರಳುತ್ತಿರುವ ಶಬ್ದದಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ. ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಲು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ. ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದ ಗುರುಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ಬಹಳ ನೋವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡ.

ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ — ಓ ಪ್ರಭುಗಳೆ! ನಾನು ವೈದ್ಯರನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಕರೆತರಲೆ?

ಗುರು — ಬೇಡ. ಈ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಐದು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕಾದ ತೊಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದೇಕೆ? ಅದೇನಿದ್ದರೂ, ನೋವು ದೇಹ-ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂಘಾತಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ. ನಾನು ಅವಿಕಾರಿ ಮತ್ತು ಅಬಾಧಿತ ಸಾಕ್ಷಿ.

ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ — ತಾವು ಸುಖ-ದುಃಖಗಳಿಂದ ವಿಚಲಿತರಲ್ಲವೆಂದು ನಾ ಬಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಈ ವೇದನೆಯನ್ನು ನಾನು ಸಹಿಸಲಾರೆ. ತಮಗಾಗಿ ಕೆಲವು ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ತರಲಾದರೂ ತಮ್ಮ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಕೋರುತ್ತೇನೆ.

ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಹೆಚ್ಚು ಚಿಂತೆಗೀಡಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿಡುವಂತಿದ್ದುದು ಗುರುಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಯುರ್ವೇದ ಔಷಧಿಯೊಂದನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಪಡಿಸಿ, ವಿದ್ಯಾನಿಧಿಗೆ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಭೇಟಿ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ತರಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದರು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಹೊರಟ. ಬೆಳದಿಂಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ

ಹೊಳೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ತಲುಪಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯಾವುದೇ ದೀಪವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ವೇಗವಾಗಿ ನಡೆದ.

ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ನಡೆದ ನಂತರ, ಅವನ ಬಲಗಾಲಿನಲ್ಲಿ ಚುರುಕಾದ ನೋವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಮುಳ್ಳುಗಳ ಗುಚ್ಚ ಅವನ ಅಂಗಾಲಿಗೆ ಹೊಕ್ಕಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಜಾಗರೂಕನಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದ. ನೋವು ಇಳಿಮುಖವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದಾಗ್ಯೂ ನಿರಂತರ ಮುಜುಗರದಿಂದಾಗಿ, ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲ ಕುಳಿತಿತ್ತು. ನಂತರ, “ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ಅನಾರೋಗ್ಯದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಔಷಧಿ ತರುವಲ್ಲಿ ನಾನು ವಿಳಂಬ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಚಂದ್ರ ಇನ್ನು ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುವುದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ನಾನು ಅದಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಕುಟೀರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿರಬೇಕು. ನಾನು ಹಕ್ಕಿಯಂತೆ ಹಾರಬಹುದಾಗಿದ್ದರೆ ಸೊಗಸಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ತಲುಪಿ, ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಮರಳಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು,” ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಎದ್ದ.

ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದ ವೈದ್ಯರ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬಾಗಿಲು ಬಡಿದ. ವೈದ್ಯರ ಹದಿಹರೆಯದ ಮಗ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ. ತನ್ನ ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ತಾನು ಬಂದಿರುವುದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಹೇಳಿದ. ಹುಡುಗ ಮತ್ತು ಅವನ ತಂದೆ ಆ ಗುರುಗಳ ಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹುಡುಗ ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದ. ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಅವರ ಗುರುಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ತಾನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಬಂದ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಹೆಸರಿಸಿದ. ವೈದ್ಯರು, “ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅದು ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾನೀಗ ಅದನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸುಮಾರು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಕಾದಿರು,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಆ ಬಳಿಕ ವೈದ್ಯರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಕುಳಿತ. ಅವನಿಗೆ ನಿద್ರೆ ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಣ್ಮುಚ್ಚಿದ.

ತಾನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗನಿಸಿತು. ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ತಾನು ನೆಲದಿಂದ ಮೇಲೇರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ, ಅವನು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದ. ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಕುಟೀರದ ಬಳಿ ನೆಲಕ್ಕಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಮೇಲಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಆಶ್ರಮ ಅದೆಷ್ಟು ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆಂದು ಮನಗಂಡ. ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಬಳಿ ಹೋದ. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ಅವನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಯಾರೋ ತಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ವೈದ್ಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಕುಳಿತಿರುವುದಾಗಿ ಕಂಡುಕೊಂಡ. ವೈದ್ಯರ ಮಗ ಅವನಿಗೆ, “ನೀನು ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದೆ. ಔಷಧಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ತನಕ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸಬಾರದೆಂದು ತಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಇಗೋ, ಈಗ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಔಷಧಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಮತ್ತವರ ಮಗನಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದ ತಿಳಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟ. ಚಂದ್ರನ ನೆಲೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ತಾನು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆ

ಕಳೆದಿರಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿದ. ತನ್ನ ನಡಿಗೆಯ ವೇಗವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡ. ತನ್ನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆಲೋಚಿಸಿದ — “ವೈದ್ಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾ ಕಂಡ ಕನಸಿಗೆ ಆ ಹಿಂದೆ ನನ್ನ ಎಚ್ಚರದ ಸ್ಥಿತಿಯ ಅನುಭವ ಆಧಾರವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆಯುರ್ವೇದ ಔಷಧಿಯೊಂದಿಗೆ ಗುರುಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹಾರಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಲು ನನ್ನಿಂದಾಗದೇ ಎಂದು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೆ; ಅದರಂತೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಿಯೂ ಬಿಟ್ಟೆ.” ಚಂದ್ರ ಮುಳುಗುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ. ಗುರುಗಳನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದಾಗ, ಅವರಿನೂ ಬಹಳ ನೋವಿನಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡ. ಔಷಧೋಪಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಿದ. ಕೆಲವೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳು ಅವನಿಗೆ, “ನೋವು ಬಹುತೇಕ ಉಪಶಮನಗೊಂಡಿದೆ. ನನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ತೊಂದರೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿರುವೆ. ಈಗ ಹೋಗಿ ಮಲಗು,” ಎಂದರು. ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ತಾನು ಮಲಗುವ ಚಾಪೆಯಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಗನೆ ನಿದ್ರಿಸಿದ.

ಎಂದಿನಂತೆ, ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ಮುನ್ನ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ. ತನ್ನ ಗುರುಗಳ ಕೋಣೆಗೆ ಇಣುಕಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವರು ಶಾಂತವಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಗುರುಗಳು ಹೊರಬಂದರು. ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಅವರನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಕೇಳಿದ, “ಸ್ವಾಮಿ, ಇಂದು ತಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಬಹುದೇ?” ಗುರುಗಳು ಕಿರುನಗೆಯೊಂದಿಗೆ, “ಸರಿಯಾಗಿದೆ,” ಎಂದುತ್ತರಿಸಿ ಮುಂದುರಿದರು.

ಅಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ, ವೈದ್ಯರು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ, “ನಿಮ್ಮ ಔಷಧ ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಮೇಲೆ ಬೇಗನೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರಿದೆ,” ಎಂದ. ಹಿಂದೂ ಮುಂದೂ ತಿಳಿಯದವರಾಗಿ, “ಯಾವ ಮದ್ದಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವೆ?” ಎಂದು ವೈದ್ಯರು ಕೇಳಿದರು. “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿ ನೀವು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ನನಗೆ ನೀಡಿದ ಮದ್ದಿನ ಬಗ್ಗೆ,” ಎಂದು ವಿವರಿಸಿದ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ, ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ವೈದ್ಯರು ಹೇಗೆ ಮರೆತಿರಬಹುದೆಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟ. “ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಹಿಂದಿನ ಒಂದು ವಾರದಿಂದ ನಾನು ನನ್ನ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕೆಲವೇ ಗಂಟೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಮರಳಿ ಬಂದೆ,” ಎಂದ ವೈದ್ಯರು, ಮೇಲಾಗಿ, “ನೀನು ಅಸ್ವಸ್ಥನಾಗಿರುವೆಯೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಪೂರ್ತಿ ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಗಿ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಮೌನವಾಗಿದ್ದ.

ಆ ಬಳಿಕ ಗುರುಗಳ ಸಮಯ ಸಿಕ್ಕ ಕೂಡಲೇ, ಅವರನ್ನು, “ಗುರುಗಳೇ, ತಮಗೀಗಾಗಲೇ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ, ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ನೋವಿನ ನಿವಾರಣೆಗೆ ತಮ್ಮ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ವೈದ್ಯರಿಂದ ಔಷಧಿಯನ್ನು ತರಲು ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಹೋದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ, ವೈದ್ಯರು ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ,” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ಮಗನೆ! ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಇರಲಿಲ್ಲ; ವೈದ್ಯರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಲು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೇಳಲೂ ಇಲ್ಲ. ನಡೆದದ್ದೇನೆಂದು ನೀನು

ಭಾವಿಸಿರುವೆಯೆಂದು ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳು,” ಎಂದರು. ಅವರ ಆದೇಶದಂತೆ ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದ. ಗುರುಗಳು ಉಕ್ಕಿನಕ್ಕರು.

ನಂತರ ಅವರು ಹೀಗೆಂದು ವಿವರಿಸಿದರು — “ನೋಡು, ಮಗನೆ! ಜಾಗ್ರತ್ತಿನ (ಎಚ್ಚರದ) ನೆಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಪಂಚ ಕನಸಿನ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸಮ ಎನ್ನುವ, ಉನ್ನತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಒಪ್ಪುವ, ವೇದಾಂತ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನಿನ್ನೆಯ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ನಿನಗದರ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವಾರು ಸಂಶಯಗಳಿದ್ದವು; ನಾನಿವತ್ತು ನಿನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಯಿಂದ, ನನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸುಗಮಗೊಳಿಸುವ ಕನಸೊಂದನ್ನು ನೀನು ಕಂಡಿರುವೆ.

“ನೀನು ನಿದ್ರಿಸಿದೆ. ನೋವಿನಿಂದ ನಾನು ನರಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ನೀನು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡದ್ದಾಗಿ ನೀನು ಭಾವಿಸಿರುವೆ. ಆದರೆ ಅದು ನಿನ್ನ ಕನಸಿನ ಪ್ರಾರಂಭದ ಹಂತವಾಗಿತ್ತು. ಮತ್ತೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗುವ ಅನುಭವದೊಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಕನಸು ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು. ನಿನ್ನ ಸ್ವಪ್ನದ ಅಸಾಧಾರಣ ಪ್ರಾರಂಭ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಾಯ ಹೇಗಿದ್ದವೆಂದರೆ, ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಮೇಲೂ, ನಿನ್ನ ಕನಸನ್ನು ನಿನ್ನ ಜಾಗ್ರದವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನೀಗ ಕಂಡಿರುವ ಹಾಗೆ, ಎಚ್ಚರದ ಪ್ರಪಂಚ ಕನಸಿನ ಪ್ರಪಂಚದಂತೆ ಎಂದು ಖುದ್ದಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿರುವೆ.

“ನಿನ್ನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನೀನು ನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅವು ನಿನ್ನ ಬಲ ಅಂಗಾಲನ್ನು ಹೊಕ್ಕಾಗ ವೇದನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆ. ಮುಳ್ಳನ್ನು ಕಿತ್ತೊಗೆದೆ. ಅದರ ನಂತರ ನೋವು ಕ್ರಮೇಣ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಜಾಗ್ರತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಿನಗಿರುವ ಅನುಭವವೂ ಇದೇ ರೀತಿ. ಹಾಗಾಗಿ ಜಾಗ್ರತ್ತಿನ ಮುಳ್ಳುಗಳನ್ನು ಸ್ವಪ್ನದ ಮುಳ್ಳುಗಳಂತೆ ಸುಳ್ಳೆಂದು ನೀನು ಪರಿಗಣಿಸಬಾರದೇಕೆ?

“ನಿನ್ನ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಚಂದ್ರ ನಿನ್ನ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಬೆಳಕನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಇದಲ್ಲದೆ ನೀನು ಹೋಗುವ ಮತ್ತು ಮರಳಿ ಬರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ, ಆ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡೆ. ಚಂದ್ರನ ಚಲನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಮಧ್ಯಂತರ ಸಮಯದ ಅಂದಾಜು ಕೂಡ ನೀನು ಮಾಡಿದೆ. ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಹೊಳೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ನೀನು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ಕಂಡೆಯೇ ಹೊರತು, ನೀನು ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗಲೂ. ಜಾಗ್ರದವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀನು ಅನುಭವಿಸಬಹುದು. ಹಾಗೆಂದ ಮೇಲೆ, ಎಚ್ಚರದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿನ ಚಂದ್ರ, ಸಮಯ ಸಾಗುವುದು, ದೇಶಾವಕಾಶ ಮತ್ತು ಚಲನೆಯ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿರುವುದರೊಂದಿಗೆ ಸಮವೆಂದೇಕೆ ನೀನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬಾರದು?

“ಕನಸುಗಳು ಜಾಗ್ರತ್ತಿನ ನಿಜ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಇವೆ ಮತ್ತು ಕನಸಿನಿಂದ ಎಚ್ಚರ-ಗೊಂಡಾಗ, ನೀನು ಸುಳ್ಳು ಪ್ರಪಂಚದಿಂದ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಮರಳುತ್ತೀಯೆಂದು ನೀನು ನಂಬಿರುವೆ. ಇದೀಗ

ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿಯ ನಿನ್ನ ಕನಸಿನೊಳಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕನಸನ್ನು ನೀನು ಕಂಡೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನೀ ಕಂಡದ್ದು, ನಿನ್ನ ಮೊದಲನೆಯ ಕನಸಿನಲ್ಲಿನ ನಿನ್ನ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ್ದಂತೆ ಇತ್ತು. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಎರಡನೇ ಕನಸಿನಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಾಗ, ನೀನು ಹಿಂದಿನ ಕನಸಿಗೆ ಮರಳಿದೆ. ನಿನ್ನ ಜಾಗ್ರತ್ ಮತ್ತು ಸ್ವಪ್ನಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧ, ನಿನ್ನ ಮೊದಲ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಕನಸಿನ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿಲ್ಲವೇ? ಅಂದಮೇಲೆ, ನಿನ್ನ ಜಾಗ್ರತ್ತನ್ನು ನಿನ್ನ ಮೊದಲ ಕನಸಿನಂತೆ ಸುಳ್ಳೆಂದೇಕೆ ನೀನು ಪರಿಗಣಿಸಬಾರದು?

“ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿ ನಿನ್ನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನೀನು ಎರಡನೆಯ ಕನಸನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದನ್ನು ವೈದ್ಯರು ಮತ್ತು ಅವರ ಮಗ ನೋಡಿದ್ದಂತಿದೆ. ನಿನ್ನ ಎರಡನೆಯ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನೀನು ಕಂಡಂತೆ, ನೀನು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ನಿನ್ನ ಕುಟೀರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಲ್ಲ ಎಂದವರು ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಹಾಗಾದರೆ, ನೀನು ನಿದ್ರಿಸುವಾಗ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಬಲ್ಲ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಿರುವ ಜನರನ್ನು, ವೈದ್ಯರು ಮತ್ತು ಅವರ ಮಗನಿಗೆ ಸಮಾನವೆಂದು ನೀನೇಕೆ ಒಪ್ಪಬಾರದು?”

ಕೊನೆಗೆ, ಗುರುಗಳು ವಿದ್ಯಾನಿಧಿಯನ್ನು ಕುರಿತು, “ನಿನ್ನೆ ಸಂಜೆ ವೇದಾಂತ ತರಗತಿಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ಸಂದೇಹಗಳು ಈಗ ಬಗೆಹರಿದಿವೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. “ನನ್ನ ಸಂಶಯಗಳು ಮಾಯವಾಗಿವೆ. ಜಾಗ್ರತ್ ಪ್ರಪಂಚ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಪ್ರಪಂಚದಂತೆ ಅವಾಸ್ತವವೆಂದು ನಾನೀಗ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ,” ಎಂದು ವಿದ್ಯಾನಿಧಿ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

ಗುರುಗಳು, “ಮಗು! ಜಾಗ್ರತ್, ಸ್ವಪ್ನ ಮತ್ತು ಸುಷುಪ್ತಿ (ಗಾಢ ನಿದ್ರೆ) ಎಂಬೀ ಅವಸ್ಥೆಗಳು ಭ್ರಾಮಿಕವೆಂದು ಹಾಗೂ ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಅಧಿಷ್ಠಾನಭೂತವಾದ ಕೇವಲ ಶುದ್ಧ ಚೈತನ್ಯ ಸತ್ಯವೆಂದು ನಿನಗೆ ಅದ್ವಯ ಸತ್ಯದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ, ನಿನಗೆ ಅಚ್ಚಳಿಯದ ದೃಢವಾದ ಅನುಭವವಾಗುವುದು. ನಿನ್ನ ಪ್ರಸ್ತುತ ಅರಿವು ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮಾತ್ರ. ತನ್ನ ಆಸೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುವವರೆಗೆ, ಜಾಗ್ರತ್ ಕೂಡ ಸ್ವಪ್ನದಂತೆಂದು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದೊಂದಿಗೆ ಮುಂದುವರೆಯುವವನಾಗು. ಭಗವಂತನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಯಶಸ್ಸು ನಿನ್ನದಾಗುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ನುಡಿದರು.

ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ ತಮ್ಮ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಗವತ್ಪಾದರು ಹೀಗೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದ್ದಾರೆ — “ಜಾಗ್ರದವಸ್ಥೆಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಕೇವಲ ಕನಸೆಂದು ವೇದ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತದೆ,” ಮತ್ತು, “ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪ್ರಪಂಚಗಳು ಆತ್ಮದ ಅಂಶದಂತೆ ಸ್ವಪ್ನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಾಗಿ ಆರೋಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಜಾಗ್ರತ್ತಿನ ಪ್ರಪಂಚಗಳನ್ನು ಸಹ ಹಾಗೆಯೇ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು... ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಕ್ರಿಯೆಗಳು, ಅವುಗಳ ಕಾರಕಗಳು ಮತ್ತವುಗಳ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಸ್ಥೂಲ ಮತ್ತು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಜಗತ್ತುಗಳು, ಜಾಗ್ರತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಹ ಪ್ರಮಾತೃವಿನಿಂದ (ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವವನಿಂದ)

ನೋಡಲ್ಪಡುವವು ಮಾತ್ರ — ಎಂದಾದ್ದರಿಂದ, ಚಿತ್-ಸ್ವರೂಪವಾದ ಆತ್ಮ ತನ್ನ ವಿಷಯಗಳಿಂದ, ಆ ಅವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪ್ರಪಂಚಗಳಿಂದ ಬೇರಾಗಿದೆ, ಹಾಗೂ ನಿಷ್ಕಳಂಕವಾಗಿದೆ.”

96. ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವನ್ನು ಗುರುತಿಸದಿರುವುದು

ಒಬ್ಬ ಪುಟ್ಟ ಹುಡುಗ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು, “ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಮನೋರಂಜನೆ ನೀಡಮ್ಮ,” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಹೇಳುವೆನೆಂದು ಒಪ್ಪಿ ತಾಯಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಳು.

ಮೂರು ಸುಂದರ ರಾಜಕುಮಾರರು ಸುತರಾಂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ನಗರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳು ಮತ್ತು ನೀತಿವಂತರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿಬ್ಬರು ಹುಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ; ಮೂರನೆಯವನು ತಾಯಿಯ ಗರ್ಭವನ್ನು ಸಹ ತಲುಪಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಳ್ಳೆಯ ಆಲೋಚನೆಗಳೊಂದಿಗೆ, ಅವರು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದದ್ದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಹೊರಟರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಣ್ಣಿನ ಮರಗಳನ್ನು ಕಂಡರು. ಅವರು ಬಗೆಬಗೆಯ ರುಚಿಕರ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಿಂದರು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಅಲೆಗಳಿಂದ ಅಂದಗೊಂಡಿದ್ದ ಮೂರು ನದಿಗಳನ್ನು ಕಂಡರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹನಿ ನೀರೂ ಎಂದಿಗೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಮೂರನೆಯದು ಪೂರ್ತಿ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಬತ್ತಿ ಒಣಗಿದ್ದ ನದಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಆಟವಾಡಿದರು. ಅದರ ಸಿಹಿ ನೀರನ್ನು ಮನಸ್ಸುಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಕುಡಿದು, ಅವರು ಇನ್ನೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬರದ ನಗರವನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಜನರು ಸಂಭಾಷಿಸುತ್ತ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸುಂದರವಾದ ಮಹಲುಗಳನ್ನು ಕಂಡರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಮೂರನೆಯದಕ್ಕೆ ಗೋಡೆಗಳಾಗಲಿ ಸ್ತಂಭಗಳಾಗಲಿ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಮೂರನೇ ಭವನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಮೂರು ಚಿನ್ನದ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದರು. ಅವುಗಳ ಪೈಕಿ ಎರಡು ಪಾತ್ರೆಗಳು ಚೂರುಚೂರಾಗಿದ್ದರೆ, ಮೂರನೆಯದು ಪೂರ್ತಿ ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ಪುಡಿಯಾದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ನೂರು ಹಿಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇರುವ ನೂರು ಹಿಡಿ ಅಳತೆಯ ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಅವರು ಆ ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವನ್ನು ಬೇಯಿಸಿ ಅದರಿಂದ ಬಾಯಿಯೇ ಇಲ್ಲದ, ಆದರೂ ಹೊಟ್ಟೆಬಾಕರಾಗಿದ್ದ, ಹಲವಾರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಸಂತರ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಅದರ ನಂತರ, ಮಿಕ್ಕ ಆಹಾರವನ್ನು ಅವರು ಉಂಡರು.

ಬೇಟೆಯಾಟ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಇತರ ಹವ್ಯಾಸಗಳಿಂದ ಹರ್ಷಿಸುತ್ತ ಅವರು, ಇನ್ನೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ವಾಸಿಸಿದರು.

ಹುಡುಗ ತನ್ನ ತಾಯಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಥೆಯನ್ನು ಬಹಳ ಗಮನವಿಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಕಥೆಯನ್ನು ಆನಂದಿಸಿದ. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಸಾಂಗತ್ಯವೂ ಅವನಿಗೆ ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ತನ್ನ ತಾಯಿ ತನಗೆ ಹಿಂದೆಂದೋ ನಡೆದಿದ್ದರ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಾಸ್ತವಿಕ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ವಿವೇಚನೆಯ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ಮಗು ಕಥೆಯನ್ನು ವಾಸ್ತವವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದಂತೆಯೇ, ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ಜನರು ತಾವು ನೋಡುವ ಜಗತ್ತನ್ನು ಸತ್ಯವೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಪಂಚ ಕೇವಲ ಭ್ರಮೆ ಎಂದು ಅವರು ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಅದು ಮನೋ ವ್ಯಾಪಾರ ಹುಟ್ಟುವುದರ ಮತ್ತು ಉಪಶಮನಗೊಳ್ಳುವುದರ ಜೊತೆಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ತೋರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಶುದ್ಧ ಚೈತನ್ಯ ಸ್ವರೂಪವಾದ ಅದ್ವಯ ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಯಾವುದೇ ಅಸ್ತಿತ್ವವಿಲ್ಲ.

97. ಏಕತೆಯ ದೃಷ್ಟಿ

ಋಭು ಎಂಬ ಋಷಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನ ಮಾನಸ ಪುತ್ರ. ಸ್ವಭಾವದಿಂದಲೇ ಅವರು ಅದ್ವಿತೀಯ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಿ ನೆಲೆನಿಂತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞಾನದ ಭಂಡಾರವಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ನಿರಾಘನಂಬ ಶಿಷ್ಯನಿದ್ದ. ಋಭು ಅವರಿಂದ ಶಿಕ್ಷೆ ಪಡೆದ ನಿರಾಘ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕರಗತ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅವನು ಅದ್ವೈತ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚೆಯದೆ ನೆಲೆನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅಧ್ಯಯನದ ಮುಕ್ತಾಯದೊಂದಿಗೆ, ಅವನು ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಸೆಲವನ್ನು ಹಡೆದುಕೊಂಡು ದೇವಿಕಾ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿನ ವೀರನಗರದಲ್ಲಿ ಗೃಹಸ್ಥನಾಗಿ ವಾಸ ಮಾಡಿದ. ಗೃಹಸ್ಥಶ್ರಮದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಪಾಲಿಸುತ್ತ ಧಾರ್ಮಿಕ, ಉದಾರ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿದ. ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವು.

ಬಹುಕಾಲ ತಾನು ಭೇಟಿಯಾಗದ ನಿರಾಘ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗದೆ ಉಳಿದಿರುವುದು ಋಭುವಿಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಪ್ರಿಯ ಶಿಷ್ಯನ ಬಗ್ಗೆ ಆ ಋಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಅನುಕಂಪೆ ಹುಟ್ಟಿತು ಮತ್ತವರು ನಿರಾಘನನ್ನು ತಾನೇ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಲು ವೀರನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ತನ್ನ ನಿತ್ಯವಿಧಿಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ನಿರಾಘ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ಯಾರಾದರೂ ಅತಿಥಿ ಅತ್ತ ಬರುವರೋ, ಅವರಿಗೆ ತಾನು ಗೌರವವನ್ನಿತ್ತು ಭೋಜನವನ್ನು ನೀಡಬಹುದೋ, ಎಂದು ಕಾತರದಿಂದ ಕಾದು ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಋಭುವನ್ನು ಕಂಡ. ಋಷಿಗಳು ವೇಷಾಂತರದಲ್ಲಿದ್ದರಿಂದ, ನಿರಾಘ ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ

ಅವನು ಗೌರವಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಋಭು ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಅತಿಥಿಯ ಪಾದಗಳನ್ನು ತೊಳೆದ.

ಋಭು ಅವರನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಿದ ನಿದಾಘ, ಭೋಜನವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರಲ್ಲಿ ವಿನಂತಿಸಿದ. ಋಭು ಒಪ್ಪಿದರು, ಆದರೆ ಹೀಗೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು — “ಮೊದಲು ಹೇಳಿ, ನೀವು ನನಗೆ ಯಾವ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬಡಿಸುವಿರಿ?” ನಿದಾಘ ಅವರಿಗೆ ಮನಮುಟ್ಟುವ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ತಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸೂಕ್ತವಾದ ತಿನಿಸುಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಋಭು ಹೇಳಿದರು. ನಂತರ ತಮಗಪೇಕ್ಷಿತವಾದ ತಿನಿಸುಗಳು ಯಾವುವೆಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಪಡಿಸಿದರು; ಅವರ ಪಟ್ಟಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಪಾಯಸ ಮತ್ತು ಹಲ್ವ ಮುಂತಾದ ಸಿಹಿ ತಿನಿಸಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು. ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ವಸ್ತುಗಳ ಪೈಕಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದದ್ದನ್ನು ಬಳಸಿ ಆಯಾ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಂತೆ ನಿದಾಘ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ. ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ, ತಾವು ಕೇಳಿದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡ ಭೋಜನವನ್ನು ಋಭು ಅವರಿಗೆ ಬಡಿಸಲಾಯಿತು.

ಋಭು ಊಟ ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ, ಅವರನ್ನು ನಿದಾಘ ಬಹಳ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ, “ಓ ಪವಿತ್ರಾತ್ಮರ! ಭೋಜನ ತಮ್ಮನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿದೆಯೇ? ತಮಗೆ ನಿರಾಳವಾಗಿದೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ತನ್ನ ಅತಿಥಿಯಾದವರ ವಾಸ ಸ್ಥಾನ ಯಾವುದು, ಅವರಲ್ಲಿಂದ ಆಗಮಿಸಿರುವರು ಮತ್ತು ಎತ್ತ ಪ್ರಯಾಣ ಬಳಸುವವರಿದ್ದಾರೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ತನಗಿದ್ದ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಅವನು ಗೌರವದಿಂದ ಅವರ ಮುಂದಿಟ್ಟ.

ಅದಕ್ಕೆ ಋಭು ಹೀಗುತ್ತರಿಸಿದರು — “ಹಸಿವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವವನು ಯಾರೋ, ಅವನು ಉಂಡ ಮೇಲೆ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ನಾನೆಂದಿಗೂ ಹಸಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ನನಗೆಂತು ತೃಪ್ತಿ? ಜಠರದ ಪಾಚಕಾಗ್ನಿ ಉಂಡ ಆಹಾರವನ್ನು ಪಚನ ಮಾಡಿದಾಗ ಹಸಿವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ, ದೇಹದಲ್ಲಿನ ಜಲಾಂಶ ಕ್ಷೀಣಿಸಿದಾಗ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಹಸಿವು ಮತ್ತು ಬಾಯಾರಿಕೆ ದೇಹಧರ್ಮಗಳು. ದೇಹವಲ್ಲದ ನನಗೆ ಅವು ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಂತಿಯಿಂದಿರುವಿಕೆ ಮತ್ತು ತೃಪ್ತಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸೇರಿವೆ; ಮನಸ್ಸು ಅಲ್ಲದ ನನಗೆ ಸೇರಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ, ತೃಪ್ತಿ ಮತ್ತು ನೆಮ್ಮದಿ ಕುರಿತ ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ನನಗೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

“ಆಕಾಶದಂತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಆತ್ಮನಾನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೊಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿರುವ, ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಬರುವ ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರೂ ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ದೇಹಗಳ ಭೇದಗಳಿಂದಾಗಿ, ನೀನು, ನಾನು ಮತ್ತು ಇತರರು ಬೇರೆಬೇರಾಗಿ ತೋರುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ಮತ್ತು ನಾನು ನೀವೀಗ ತೋರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಸೀಮಿತವಲ್ಲ; ನಾವು ಕೇವಲ ಅದ್ವಿತೀಯವಾದ ಆತ್ಮ.

“ಒಮ್ಮೆ ರುಚಿಕರವೆಂದು ಅನಿಸಿದ್ದು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ತಿನ್ನಲಾಗದಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ದುಃಖವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ರುಚಿಕರವಲ್ಲದ ವಸ್ತು ಸ್ವಾದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಬದಲಾಗಲೂ ಬಹುದು. ಹೀಗಾಗಿ, ಯಾವುದೇ ವಸ್ತು ಸ್ವಭಾವತಃ ಸ್ವಾದಿಷ್ಟವೂ ಅಲ್ಲ, ರುಚಿಗಿಟ್ಟದ್ದೂ ಅಲ್ಲ. ಹಿಂದಂದಿಗೂ, ಈಗಲೂ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲೂ ತ್ರಿಕಾಲಗಳಲ್ಲೂ ರುಚಿಕರವಾಗಿಯೇ ಮುಂದುವರಿಯುವ ಯಾವೊಂದು ತಿನಿಸೂ ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅಕ್ಕಿ, ಗೋಧಿ, ಬೆಲ್ಲ, ಹಾಲು ಮತ್ತು ಹಣ್ಣುಗಳಂತಹ ವಿವಿಧ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಕೇವಲ ಪೃಥಿವಿಯ ಪರಿಣಾಮಗಳೇ.

“ನಾನು ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮನನ ಮಾಡುತ್ತ, ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಸಮತ್ವ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವಂತೆ ನೀನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದ್ವಯ ಸತ್ಯದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಸಂಸಾರ ಚಕ್ರದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಲು ಸದಾ ಸಮಬುದ್ಧಿಯಿಂದಿರುವುದು ಸಾಧನೆ.”

ಋಭು ಅವರ ಪ್ರಬುದ್ಧ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ನಿದಾಘ, “ಓ ಪ್ರಭುವೇ! ನನಗೆ ಹಿತವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವವರಾಗಿ. ತಾವು ನನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದಯೆಮಾಡಿಸಿರುವಿರಿ. ದಯವಿಟ್ಟು ತಾವು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಸಿಕೊಡಿ,” ಎಂದ. ಋಭು, “ನಾನು ಋಭು, ನಿನ್ನ ಗುರು. ನಿನಗೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಬಂದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸಕಲವೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಎಂದು ತಿಳಿ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಯಾವ ವಿವಿಧತೆಯೂ ಇಲ್ಲ; ಇರುವುದು ಅದ್ವಿತೀಯ ಆತ್ಮಮಾತ್ರ,” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಿದಾಘ ಋಭು ಅವರ ಮುಂದೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತನ್ನ ಗುರುಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದ. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ, ಋಷಿಗಳು ಹೊರಟುಹೋದರು.

ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ತುಂಬಿ ಉಕ್ಕಿಬಂದ ತಮ್ಮ ಕರುಣೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾದ ಋಭು, ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ವೀರನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು; ನಿದಾಘ ಇನ್ನೂ ಪರವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆನಿಂತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿದಿದ್ದರು. ಈ ಪ್ರಾಂತದ ಅರಸ ಬಹಳ ಆಡಂಬರದಿಂದ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಋಭು ಗಮನಿಸಿದರು. ನಿದಾಘ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ದರ್ಭೆ ಮತ್ತು ಕಾಡಿನಿಂದ ತಂದ ಸಮಿತ್ತುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ. ಅಜ್ಞಾನಿಯ ಸೋಗಿನಲ್ಲಿ ಋಷಿಗಳು ನಿದಾಘನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು. ನಂತರ, ಋಭು, “ಓ ಪುನೀತರೇ! ನೀವೇಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಂಟಿಯಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದೀರಿ?” ಎಂದವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

ನಿದಾಘ - ರಾಜ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಬೀದಿಗಳು ಕಿಕ್ಕಿರಿದಿವೆ; ನಾನಿಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ಋಭು - ಇಲ್ಲಿಯ ಆಗುಹೋಗುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಂತಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಜನರಲ್ಲಿ ಯಾರು ರಾಜ ಮತ್ತು ಉಳಿದವರು ಯಾರು ಎಂದು ದಯೆಮಾಡಿ ನನಗೆ ಹೇಳಿ.

ನಿದಾಘ - ದೊಡ್ಡ ಆನೆಯನ್ನು ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವನು ರಾಜ. ಉಳಿದವರು ಅವನ ಪರಿಚಾರಕರು ಮತ್ತು ಅನುಯಾಯಿಗಳು.

ಋಭು - ನೀವು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಜ ಮತ್ತು ಆನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಅವೆರಡರಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಆನೆ ಮತ್ತು ಯಾರು ರಾಜ ಎಂದು ದಯವಿಟ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ.

ನಿದಾಘ - ಕೆಳಗಿರುವುದು ಆನೆ; ಮೇಲಿನವನು ಅರಸ. ಸವಾರ ಮತ್ತು ಸವಾರಿಯ ಸಂಬಂಧದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಅರಿವಿಲ್ಲ?

ಋಭು - ನೀವು ಕೆಳಗೆ ಮತ್ತು ಮೇಲೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಕೆಳಗೆ ಮತ್ತು ಮೇಲೆ ಎಂಬೀ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿ.

ನಿದಾಘನಿಗೆ ಕೆರಳಿ ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಧಟ್ಟನೆ ಋಭುವಿನ ಭುಜಗಳನ್ನು ಏರಿ ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಅವರ ಭುಜದ ಎರಡೂ ಕಡೆ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತ. ನಂತರ, “ಈಗ ರಾಜನಂತೆ ನಾನು ಮೇಲೆ; ನೀನು ಆನೆಯಂತೆ ಕೆಳಗೆ,” ಎಂದ. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಉದ್ದೇಗಗೊಳ್ಳದೆ ಹಿಂಜರಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಋಭು, “ಓ ಮಹಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೇ! ನೀವು ರಾಜನಂತೆ ಮತ್ತು ನಾನು ಆನೆಯಂತೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ವಸ್ತುತಃ ನೀವು ಯಾರು ಮತ್ತು ನಾನು ಯಾರು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

ಈ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಸಕಲವೂ ಪರಬ್ರಹ್ಮವೇ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಯಾವುದೇ ವಿವಿಧತೆಯಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ತಾವು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ನೀಡಿದ್ದ ಉಪದೇಶದತ್ತ ನಿದಾಘನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಋಭು ಸೆಳೆದರು. ನಿದಾಘ ಕೆಳಗೆ ಹಾರಿ, ಋಭುವಿನ ಪಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದ. “ಓ ಪ್ರಭುವೇ! ತಾವು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ನನ್ನ ಪೂಜ್ಯ ಗುರುಗಳು, ಋಭು ಋಷಿಗಳು,” ಎಂದ.

ಋಭು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ, “ನೀನು ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಸತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ನಿನಗೆ ಬೋಧಿಸಲು ನಾನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಅದ್ವಯ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊ,” ಎಂದವನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ನಿದಾಘನಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಯಿತು. ಋಭು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದರು.

98. ಶುಕಮಹರ್ಷಿಗಳ ಜೀವನದಿಂದ ಪಾಠಗಳು

ಮಹರ್ಷಿ ವೇದ ವ್ಯಾಸರು ಒಮ್ಮೆ ತೀವ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿ ಶಿವನನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆರಾಧಿಸಿದರು. ಪೃಥಿವೀ, ಜಲ, ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು ಮತ್ತು ಆಕಾಶ ಎಂಬೀ ಐದು ಭೂತಗಳಿಗೆ ಸಮನಾದ ದೃಢತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಪುತ್ರನನ್ನು ಕರುಣಿಸಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಭಗವಂತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ಸುಪ್ರೀತನಾದ ಶಿವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ, “ನಿನ್ನ ಬಯಕೆಯಂತೆ

ಮಗನನ್ನು ಪಡೆವೆ. ಮಹತ್ತ್ವದಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಅವನು ಆಕಾಶ ಮತ್ತು ಇತರ ಭೂತತತ್ತ್ವಗಳಂತೆ ನಿಷ್ಕಳಂಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಪರಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ದೃಢವಾಗಿ ನೆಲೆ ನಿಂತಿರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಮಹಾ ಖ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ,” ಎಂದು ವರವಿತ್ತ.

ತಾವು ಬಯಸಿದ ವರವನ್ನು ಪಡೆದ ನಂತರ, ವ್ಯಾಸರು ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಶಮೀ ಮರದ ಎರಡು ಕೋಲುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಉಜ್ಜಿದರು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಅಪ್ಸರೆ ಘೃತಾಚೀ ಬೇಗನೆ ಗಿಳಿಯ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ಅವರ ಬಳಿ ಬಂದಳು. ಋಷಿಯಿಂದ ಜೀವ-ಕಿಡಿಯೊಂದು ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೋಲುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದ ಶುಕ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದರು. ತಾಯಿ ಗಂಗೆ ತಾನೇ ತನ್ನ ನೀರಿನಿಂದ ಶುಕರಿಗೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿದಳು. ಆ ದಿವ್ಯ ಬಾಲಕನ ಬಳಕೆಗಾಗಿ ಒಂದು ದಂಡ ಮತ್ತು ಒಂದು ಚಿಂಕೆಯ ಚರ್ಮ ಆಕಾಶದಿಂದ ಬಿದ್ದು ಬಂದವು. ತರುವಾಯ ಶಿವ ತಾನು ಉಮಾ ದೇವಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಶುಕಮುನಿಗಳಿಗೆ ಉಪನಯನವನ್ನು ಮಾಡಿದ.

ಭಗವಂತನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಶುಕರು ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರು ಮತ್ತು ವೇದಗಳನ್ನು ಅರಿತವರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ವೇದಗಳನ್ನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಗುರುಗಳಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಉಪನಯನವಾದ ನಂತರ, ಶುಕರು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಬಳಿ ಬಂದರು. ದೇವಗುರುಗಳಿಂದ ವೇದ-ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬೇಗನೆ ಕಲಿತು ತಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಬಳಿ ಮರಳಿದರು.

ಶುಕಮುನಿಗಳ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಅವರಿಗಿದ್ದ ಮನಸ್ಸಿನ ಹಾಗೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ನಿಗ್ರಹ ನಿಷ್ಕಳಂಕವಾಗಿದ್ದವು ಮತ್ತು ಅವರು ಅತಿ ವಿರಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಅಧ್ಯಯನವಾದ ತತ್ತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅರಿವಿತ್ತು; ಆದರೆ ಪರಮಾರ್ಥವನ್ನು ಗಳಿಸಲು ತಾವು ಮೇಲಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾದದ್ದು ಮತ್ತು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಬಹಳ ಇರುವುದಾಗಿ ತಪ್ಪಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆವುದು ಹೇಗೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮ ತಂದೆಯವರನ್ನು ವಿನಂತಿಸಿದರು.

ವ್ಯಾಸರು ತಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ಆಳವಾಗಿ ತಿಳಿಹೇಳಿದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣರಾಗಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಮಗ ತಾನು ಅಜ್ಞಾನಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುವುದನ್ನು ಮನಗಂಡರು. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯಾಸರು ಅವರಿಗೆ, “ಜನಕ ರಾಜರ ಬಳಿ ಹೋಗು. ಅವರು ಮೋಕ್ಷದ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿನಗೆ ಬೋಧಿಸುವರು,” ಎಂದರು. ಮಿಥಿಲಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಶುಕರು ಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ವ್ಯಾಸರು ಅವರಿಗೆ, “ವಾಯುಮಾರ್ಗವಾಗಿ ನೀನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲುಪಲು ನಿನ್ನ ಯೋಗ-ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಡ. ಕಾಲ್ಪಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಜನಕರನನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸು,” ಎಂದರು.

ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಶುಕರು ಕಾಲ್ಪಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದೂರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಲವಾರು ಮನೋಹರ ದೃಶ್ಯಗಳಿಂದ ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಚಲಿತರಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ ಮಿಥಿಲೆಯಲ್ಲಿ ಜನಕ ಮಹಾರಾಜನ ಅರಮನೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಕಾವಲುಗಾರರು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಒರಟಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಆಕ್ಷೇಪದ ಉಸಿರನ್ನೂ ಎತ್ತದೆ, ಶುಕರು ಪ್ರವೇಶದ್ವಾರದ ಬಳಿ ಮೌನವಾಗಿ ನಿಂತರು. ಹುಡುಗ ಕೋಪಮುಕ್ತನಾಗಿರುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಬಿಸಿಲಿನ ತಾಪಕ್ಕೂ ಉದಾಸೀನನಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಒಬ್ಬ ಕಾವಲುಗಾರ, ಅವರ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಅರಮನೆಯೊಳಗಿನ ಕೋಣೆಗೆ ಗೌರವದಿಂದ ಕರೆದೊಯ್ದ.

ಜನಕ ಮಹಾರಾಜರ ಮಂತ್ರಿ ಶುಕರನ್ನು ಕೈಮುಗಿದು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಕೋಣೆಯ ಮೂಲಕ ಕೋಳಿಗಳು, ಹೂವುಗಳು ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಹಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಶೋಭಿತವಾದ ಸಸ್ಯಗಳಿರುವ ರಮಣೀಯ ಉದ್ಯಾನವನಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾದ ಅಂಗನೆಯರಿದ್ದರು. ಶುಕರ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವರುಗಳಿಗೆ ಆದೇಶಿಸಿ ಸಚಿವರು ಹೊರಟುಹೋದರು. ಯುವತಿಯರು ಶುಕರ ಪಾದಗಳನ್ನು ತೊಳೆದು, ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದರು. ಶುಕರು ಉಂಡ ಮೇಲೆ, ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ರೋಚಕವಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದರು. ಅವರು ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಕಾಮಚೇಷ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ನುರಿತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಶುಕರನ್ನು ರಂಜಿಸಲು ತಮ್ಮಿಂದಾದದ್ದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿದರು.

ಅಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆದರೂ, ಶುಕರ ಮನೋನಿಗ್ರಹ ಮತ್ತು ವೈರಾಗ್ಯ ಅದೆಷ್ಟು ಉನ್ನತವಾಗಿದ್ದವೆಂದರೆ, ಅರಮನೆಯ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿದ ಅಗೌರವವು ಅವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೆರಳಿಸಲಿಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಉದ್ಯಾನವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಿನ ಅಂಗನೆಯರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಾಗಲಿ ಅವರನ್ನು ಉಲ್ಲಾಸಗೊಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಮಗೆ ನೀಡಲಾಗಿದ್ದ ಒಂದಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಸಮಭಾವದಿಂದ ಸಂಚಯ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ನಂತರ ಅವರು ಗಾಢ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾದರು. ಅವರು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಹೊರಮುಖರಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ, ರಾತ್ರಿಯ ಮೂರನೇ ಒಂದು ಭಾಗ ಕಳೆದಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿಯ ಮುಂದಿನ ಮೂರನೇ ಒಂದು ಭಾಗ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಆ ಬಳಿಕ ಅವರು ಎದ್ದು ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ತನಕ ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ಜನಕಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮ ಪುರೋಹಿತರು, ಸಚಿವ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಶುಕರ ಬಳಿ ಬಂದರು. ರಾಜರು ಪೂಜ್ಯ ಬಾಲಕನಿಗೆ ರತ್ನಖಚಿತ ಆಸನವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸಿದರು. ಶುಕರಿಗೆ ಯಾವ ಸಂತೋಷವಾಗಲಿ ಮುಜುಗರವಾಗಲಿ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ರಾಜರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಗೌರವ ಸಲ್ಲಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಅವರು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಹೀಗಿದ್ದವು — “ಸಂಸಾರ ಬಂಧನದಿಂದ ವಿಮೋಚನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಪಡೆಯುವುದು? ಅದಕ್ಕೆ ಉಪಾಯ ಜ್ಞಾನವೋ ಅಥವಾ ತಪಸ್ಸೋ? ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಯೊಬ್ಬ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ರಾಗ-ದ್ವೇಷಗಳಂಥ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧ ದ್ವಂದ್ವಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೇ?”

ಜನಕ ಮಹಾರಾಜರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಬುದ್ಧ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿದರು — “ಸತ್ಯದ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಅಪರೋಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಮುಕ್ತಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು. ಆ ಅರಿವು ಮತ್ತು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಗುರುವಿನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವಿಲ್ಲದೆ ಲಭಿಸದು. ಜ್ಞಾನವೇ ಸಂಸಾರ ಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟಿಸುವ ದೋಣಿ ಮತ್ತು ಗುರುವೇ ಅಂಬಿಗ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಶುದ್ಧೀಕರಣ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಷ್ಠಿಸಿದ ಸದಾಚಾರದ ದೆಸೆಯಿಂದ ಯಾರ ಮನಸ್ಸು ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿದೆಯೋ, ಅವನು ತನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ-ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ-ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬುದ್ಧನಾಗಿ ಬಂಧದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದ ನಂತರ, ಅವನಿಗೆ ದಾಂಪತ್ಯ ಜೀವನದಿಂದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.

“ತನ್ನ ಆತ್ಮವನ್ನು ಎಲ್ಲವುದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಾಣುತ್ತ, ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅಂಟದೆ ಬದುಕಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳು, ಹೊಗಳಿಕೆ-ತೆಗಳಿಕೆ, ಸಂತೋಷ-ನೋವು, ಬಂಗಾರ-ಕಬ್ಬಿಣ, ಅಂತೆಯೇ ಜೀವನ-ಮರಣ — ಇವುಗಳನ್ನು ಸಮಚಿತ್ತದಿಂದ ಯಾರು ನೋಡುತ್ತಾನೋ, ಅವನು ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ತಲಪುತ್ತಾನೆ.”

ಜನಕ ಮಹಾರಾಜರು ಮುಂದೆ ಹೀಗೆ ನುಡಿದರು — “ನಾನು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸಿದ ಈ ಎಲ್ಲ ಅರಿವೂ ಈಗಾಗಲೇ ನಿನ್ನಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ನನಗೆ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಮುಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರಿತಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಜ್ಞಾನ, ಸಿದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಗಳು ನೀನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳ ಉತ್ತಮವಾಗಿವೆ. ಸತ್ಯವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಅನುಭವದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯಪಟ್ಟರೆ ಅಥವಾ ತಾನು ಮುಕ್ತನಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಭಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅವನು ಪರಮಪದವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿದಾಗ, ಕೂಡಲೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಈಗಾಗಲೇ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕಂಡಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿರ ಮತ್ತು ಶಾಂತವಾಗಿದೆ. ನೀನು ಆಸೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿರುವೆ ಮತ್ತು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಮದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವೆ. ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನಂತಹ ಇತರರು ನಿನ್ನನ್ನು ಅಚ್ಚಳಿಯದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ ನೆಲೆ ನಿಂತವನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.” ಜನಕರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ, ಶುಕಮುನಿಗಳ ಸಂದೇಹಗಳು ಮತ್ತು ಚಾಂಚಲ್ಯ ಅಂತ್ಯಗೊಂಡವು; ಅವರು ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರಾದರು.

ಅವರು ರಾಜರ ಸೆಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ತಂದೆ ಇದ್ದ ಸ್ಥಳವಾದ ಹಿಮಾಲಯಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹೋದರು. ಮನುಷ್ಯರ ಮೇಲಿನ ತಮ್ಮ ಸಹಾನುಭೂತಿಯ ಕಾರಣ, ವ್ಯಾಸರು ಒಟ್ಟಾದ ಒಂದು ವೇದವನ್ನು ನಾಲಕ್ಕಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದರು. ಋಕ್, ಯಜುಸ್, ಸಾಮ ಮತ್ತು ಅಥರ್ವ ವೇದಗಳ ಪ್ರಚಾರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಕ್ರಮಶಃ ಪೈಲ, ವೈಶಾಂಪಾಯನ, ಜೈಮಿನಿ ಮತ್ತು ಸುಮಂತು ಅವರಿಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ವ್ಯಾಸರ ಈ ನಾಲ್ಕು ಮಹಾ ಶಿಷ್ಯರು ಬಯಲು ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ತೆರಳಿ ಗೃಹಸ್ಥರಾದರು; ಅವರೊಂದಿಗೆ ವ್ಯಾಸರಿಂದ ಬೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಶುಕರು, ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿದರು ಮತ್ತು

ತಮ್ಮ ತಂದೆಯವರ ಸಂಗಡವಿದ್ದು ವೇದಗಳನ್ನು ಪಠಿಸುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಪರೀಕ್ಷಿತನಿಗೆ ಭಾಗವತವನ್ನು ಹೇಳಿದವರು ಶುಕಮುನಿಗಳು.

ಒಂದು ದಿನ ದೇವರ್ಷಿ ನಾರದರು ಶುಕರನ್ನು ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗಿ ಮೋಕ್ಷದ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ತಮ್ಮ ಉಪದೇಶದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ನಾರದರು ಹೀಗೆಂದರು — “ಯಜ್ಞಯಾಗಗಳಂಥ ವೇದೋಕ್ತ ಕರ್ಮಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಧರ್ಮವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸು; ಮೇಲಾಗಿ ಹತ್ಯೆ ಮುಂತಾದ ಶಾಸ್ತ್ರ-ನಿಷಿದ್ಧ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಅಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಅನ್ಯತವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡು. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೊರೆದು, ಈ ಎಲ್ಲವನ್ನು ಯಾವ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೂಲಕ ಬಿಡುವೆಯೋ, ಆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತ್ಯಜಿಸು. ಯಾವುದೇ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡದಿರುವುದರ ಮೂಲಕ, ಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಡು. ವಿರಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಧರ್ಮವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡು. ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಮಾತನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಿ, ಸತ್ಯ ಅಥವಾ ಅನ್ಯತ ನುಡಿಯುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಮನಸ್ಸಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಬಿಡುವ ಮೂಲಕ ಹಾಗೂ ನೀನು ಶುದ್ಧ, ಅದ್ವಯ ಚಿತ್ಸ್ವರೂಪನೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ತ್ಯಜಿಸು.”

ನಾರದರ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಶುಕರು ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡಿದರು. ತಮ್ಮ ಯೋಗ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ತೋರ್ಪಡಿಸಿ, ನಂತರ ಯೋಗದ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ವಿದೇಹ-ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು. ನಾರದರು ತಮ್ಮ ಅನುಪೋದನೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಶುಕರು ತಮ್ಮ ತಂದೆ ಇದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ತಮ್ಮ ಮಗನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ತಿಳಿದು, ವ್ಯಾಸರು, “ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಪುತ್ರನೇ! ಇಂದೊಂದು ದಿನ ನನ್ನೊಂದಿಗಿರು; ಹಾಗಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದವರೆಗೆ ನೋಡುವ ಮೂಲಕ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದರು. ಆದರೂ, ಶುಕರು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ವಿರಕ್ತರಾಗಿದ್ದರು ಮತ್ತು ವಿದೇಹ-ಮುಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ಸುಕರಾಗಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಅವರು ತಡ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಅವರು ಒಂದು ಪರ್ವತದ ಶಿಖರವನ್ನು ಏರಿ ಬ್ರಹ್ಮದ ಪರಮಾನಂದದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ನೆಲೆಸಿದರು. ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ ನಂತರ, ನಾರದರಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬಂದು ಆ ದೇವರ್ಷಿಗಳ ಸೆಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು. ತರುವಾಯ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಏರಿದರು. ಅವರು ಹಾಗೆ ಹಾರಿಹೋದಾಗ, ಋಷಿಗಳು ಮತ್ತು ದೇವಲೋಕ ವಾಸಿಗಳು ಅವರನ್ನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ವೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಶುಕಮುನಿಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಅಧಿದೇವತೆಗಳನ್ನು, “ನನ್ನ ತಂದೆ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತ ಪದೇ ಪದೇ ನನ್ನನ್ನು ಹೆಸರಿಸಿ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ,” ಎಂದು ಕೋರಿದರು. ಸಮುದ್ರಗಳು, ಪರ್ವತಗಳು, ನದಿಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಅಧಿದೇವತೆಗಳು ಅವರನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಅವರು ಬಯಸಿದಂತೆ ಮಾಡಲು ಅವರುಗಳು ಕೂಡಲೇ ಒಪ್ಪಿದರು.

ಅವರು ಆಕಾಶಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ತಮ್ಮ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಎರಡು ಪರ್ವತಗಳನ್ನು ಕಂಡರು. ತಮ್ಮ ವೇಗವನ್ನು ಇಳಿಸದೆ ಅವರು ಅವರಡನ್ನು ಭೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಗಿದರು. ಅವರು ಗಂಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅನೇಕ ಮನೋಹರ ಅಪ್ಸರೆಯರು ತಮ್ಮ ಮೈಮೇಲೆ ವಸ್ತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಶುಕರಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಆಶಾರಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಆತ್ಮದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಿದ್ದ ಮಗ್ನತೆ ಅವರುಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಅವರುಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ; ತಮ್ಮ ನಗ್ನತೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವುದೇ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಶುಕಮುನಿಗಳು ಸೂರ್ಯನತ್ತ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಏರಿದರು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಬೆರಗಾಗಿಸುವ ಯೋಗಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರದರ್ಶನವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿ, ತಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು ಅದ್ವಯ ಪರಬ್ರಹ್ಮದೊಂದಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ವಿವೇಹ ಏಕೈಕವನ್ನು ಹೊಂದಿದರು.

ಏತನ್ಮಧ್ಯೆ ಶುಕರ ಮೇಲಿನ ತಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರಚೋದಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವ್ಯಾಸರು, ತಮ್ಮ ಮಗ ಹಾರಿಹೋದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಪಾರಲೌಕಿಕವಾಗಿ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡರು. ಆ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಶುಕರ ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಶುಕರಿಂದ ಭೇದಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪರ್ವತಗಳನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಅವರನ್ನು ಕಂಡಾಗ, ಋಷಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಕಂಡ ಶುಕರ ಅದ್ಭುತ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ವ್ಯಾಸರು ತಮ್ಮ ಮಗನ ಅಗಲಿಕೆಯಿಂದ ಬಹಳ ಭಾವುಕರಾಗಿ, ಗೋಳಿಡುತ್ತ ಜೋರಾಗಿ ಶುಕರಿಗೆ ಕೂಗು ಹಾಕಿದರು. ಎಲ್ಲೆಡೆಯಿಂದ, “ಭೋ!” ಎಂಬ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಬಂದಿತು.

ಈಗ ನಿಜಕ್ಕೂ ಎಲ್ಲವುದರ ಆತ್ಮವಾಗಿ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿರುವ ತಮ್ಮ ಮಗನ ಮಹಿಮೆಯ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದ ವ್ಯಾಸರು ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಬೆತ್ತಲೆಯ ಅಪ್ಸರೆಯರು ಅವರನ್ನು ಕಂಡಾಗ, ಅವರುಗಳು ಉದ್ವೇಗಗೊಂಡರು. ನಾಚಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿ ಮುಳುಗಿದರು. ಹಲವರು ತೋಪುಗಳಿಗೆ ಓಡಿಹೋದರೆ, ಇತರರು ಬೇಗನೆ ತಮ್ಮನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಟ್ಟೆಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಶುಕರ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಗನೆಯರು ವಸ್ತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಉಳಿದಿರಲು ಅಂಜಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡ ವ್ಯಾಸರು, ತಮ್ಮ ಮಗನ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಪಟ್ಟರು; ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ನಾಚಿಕೆ ಪಟ್ಟಿಕೊಂಡರು.

ತಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ದುಃಖದಿಂದ ತಪ್ಪರಾಗಿದ್ದ ವ್ಯಾಸರ ಮುಂದೆ ಶಿವ ಪ್ರಕಟನಾದ. ಋಷಿಗಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುತ್ತಾ, “ನೀನು ಭೂತತತ್ತ್ವಗಳಂತಿರುವ ಮಗನಿಗಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ್ದೆ. ನಿನಗೆ ತಪಸ್ಸಿನ ದೆಸೆಯಿಂದ ನೀನು ಬಯಸಿದ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಅವನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ನಿಷ್ಕಳಂಕನೂ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವೈಭವದಿಂದ ಕೂಡಿದವನೂ ಆಗಿದ್ದ. ಅವನು ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನೀನೇಕೆ ದುಃಖಿಸುವೆ? ಈ ಜಗತ್ತು ಇರುವವರೆಗೂ ಅವನ ಕೀರ್ತಿ ಕುಗ್ಗದೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ನನ್ನ

ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುವ ಶುಕನಂತಿರುವ ನೆರಳು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಇರುತ್ತದೆ,” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ, ಭಗವಂತ ಕಣ್ಮರೆಯಾದ. ವ್ಯಾಸರು ತಮ್ಮ ಮಗನ ನೆರಳನ್ನು ಕಂಡರು ಮತ್ತದರಿಂದ ಅವರು ಸಂತೋಷಭರಿತರಾದರು.

ಶುಕರು ಸತ್ಯದ ಜ್ಞಾನದೊಂದಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಜನ್ಮ ಸಾಧ್ಯ, ಆದರೆ ಅತ್ಯಂತ ವಿರಳ. ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗುವ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ತೀರಿಕೊಂಡ ವ್ಯಕ್ತಿ, ತನ್ನ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತನಾಗಬಹುದು. ಋಷಿ ವಾಮದೇವರು ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಸಾಧನೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದ, ತಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೇ ತತ್ವದ ಅಪರೋಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ತಮಗೆ ವೇದಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸದಿದ್ದರೂ ಶುಕರಿಗೆ ಅವುಗಳು ತಿಳಿದಿದ್ದವು. ಆದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಶಿಷ್ಯರಾಗಿ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಏಕೆಂದರೆ ವೇದಗಳನ್ನು ಗುರುಮುಖೇನ ಕಲಿಯಬೇಕಾದುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ವೇದಗಳ ಪಠಣವನ್ನು ಓಜೆಯಿಂದ ಆಲಿಸಿದ ಮಕ್ಕಳು ವಿಧಿವತ್ತಾಗಿ ಕಲಿಯದೇ, ವೇದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪಠಿಸಬಲ್ಲವರಾಗಿ ಇರಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅವರು ವೇದಗಳ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನಿಯಮದಿಂದ ಹೊರತಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾರ್ಗದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಮಹಾತ್ಮರ ಬಳಿ ಹೋಗುವಾಗ, ನಮ್ರತೆ ಮತ್ತು ಗೌರವದಿಂದ ಹೋಗಬೇಕು. ಆಕಾಶಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಜನಕ ಮಹಾರಾಜರ ಬಳಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ರವಾನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಶುಕರು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ವ್ಯಾಸರ ಸಲಹೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಮಿಥಿಲೆಗೆ ಕಾಲ್ವಡಿಗೆಯಲ್ಲೇ ಕ್ಷಿಪ್ರವಾದ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ಜನಕ ಮಹಾರಾಜರನ್ನು ಕಾಣುವ ಅವಕಾಶಕ್ಕಾಗಿ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಂದೇಹಗಳು ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆಗಳು ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತವೆಯೋ, ಅಂಥಹವನಿಗೆ ಅದು ಸ್ವಾನುಭೂತಿಯ ಲಾಭಕ್ಕೆ ತಡೆಯಾಗಬಹುದು. ಕೆಳಗಿನ ಈ ಎರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಇದನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತವೆ.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರನಿಗೊಳಿಸಿ ಸ್ವಚ್ಛಗೊಳಿಸುವಾಗ, ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಒಂದು ಸಂಚಿಯನ್ನು ಕಂಡ. ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವನ ತಂದೆ ಅದನ್ನು ಮರೆಮಾಚಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವನ ತಂದೆ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಬಯಸಿದ್ದರೂ, ಅವರು ತಿಳಿಸುವ ಮುನ್ನ ತೀವ್ರ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ, ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಮೃತಪಟ್ಟರು. ಮಗ ಚೀಲ ತೆರೆದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಫಳಫಳನೆ ಹೊಳೆಯುವ 50 ವಜ್ರಗಳು ಕಂಡುಬಂದವು. ಬಹಳ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ, ಅದರ ಮೊತ್ತದೊಂದಿಗೆ ಅವನು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಸುಖವಾಗಿ ತನ್ನ ಜೀವಮಾನವನ್ನು ಕಳೆಯಬಹುದಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಅವನು ಯೋಚಿಸಿದ — “ನನ್ನ ತಂದೆ ಅವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವು ವಜ್ರಗಳಿರಲಾರವು. ಗಾಜಿನ ತುಂಡುಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ನಾನು ಅವುಗಳನ್ನು ವಜ್ರವ್ಯಾಪಾರಿಯಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರೆ, ಅಮೂಲ್ಯ ವಜ್ರಗಳ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ ಗಾಜಿನ ತುಂಡುಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಕಾರಣ, ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಗೇಲಿ ಮಾಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.” ಅವನ ಸಂದೇಹಗಳು ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ, ಅವನು ಆ ಸಂಚಿಯನ್ನು ಅದು ಸಿಕ್ಕ ಸ್ಥಳದಲ್ಲೇ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ; ಮುಂದಕ್ಕೂ ತನ್ನ ಸಂಸಾರವನ್ನು ತೊಗಿಸಲು ಹೆಣಗಾಡುತ್ತಲಿದ್ದ.

ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ದೀಪವನ್ನು ಆನ್ ಮಾಡಲು ಬಯಸಿ, ಆ ದೀಪದ ಸ್ವಿಚ್-ನ ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ಕೈ ಚಾಚಿದ. ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಕ್ಷಣವೇ ಅವನಿಗೆ ವಿದ್ಯುತ್ ಆಘಾತವಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಥಟ್ಟನೆ ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಅವನ ಮೊಣಕೈ ತನ್ನ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿದ್ದ ವಸ್ತುವೊಂದಕ್ಕೆ ಹೊಡೆಯಿತು. ಆ ಮೊದಲು ಎಂದಿಗೂ ವಿದ್ಯುತ್ ಆಘಾತವನ್ನು ಅನುಭವಿಸದ ಅವನು, “ಮೊಣಕೈಯು ಮೂಳೆಯನ್ನು ತಟ್ಟಿದಾಗ ಭಳುಕು ಹೊಡೆದಂತಾಗುತ್ತದೆ; ಆ ಎಲುವಿನ ಮೇಲೆ ಹಾದುಹೋಗುವ ನರದ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಡ ಬೀಳುವುದೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಮೊಣಕೈಗೆ ಬಿದ್ದ ಹೊಡೆತದಿಂದ ನನ್ನ ತೋಳಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಭಳುಕು ಉಂಟಾಗಿದೆಯೆಂದು ಬಹುತೇಕ ಖಚಿತವೇ,” ಎಂದಾಲೋಚಿಸಿದ. ತನ್ನ ನೇರ ಅನುಭವವನ್ನು ಗುರುತಿಸದೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸ್ವಿಚ್ಚನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ. ಈ ಬಾರಿ ಅದರಿಂದ ಅನಾಹುತವಾಯಿತು.

ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ, ಸಂಶಯಗಳು ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಹಾನಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಕೃಷ್ಣಪರಮಾತ್ಮ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ, “ಸಂದೇಹ ಪಡುವ ಸ್ವಭಾವದ ಮನಸ್ಸು ಇರುವವನಿಗೆ ಇಹಲೋಕವಾಗಲಿ, ಪರಲೋಕವಾಗಲಿ, ಸಂತೋಷವಾಗಲಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ,” ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಮರಣೋತ್ತರ ಜೀವನದ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯಗ್ರಸ್ತ ಮನುಷ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಧಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವುದರ ಮತ್ತು ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಹೊಂದುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸುಕನಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ಜೀವನವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಖಚಿತವಿಲ್ಲದಿರುವ ಕಾರಣ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಭೋಗಗಳನ್ನು ಹಿಂಜರಿಯದೆ ಆನಂದಿಸಲು ಅವನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವನ ಪಾಲಿನ ನಷ್ಟ ಇಮ್ಮಡಿ.

ಆತ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂದೇಹಗಳು ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಹೇಗೆ ತಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಶುಕರ ಜೀವನವು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಶುಕರು ಅದ್ವಯ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯವನ್ನು ಹೊಂದಲು ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದರು; ಆದ್ದರಿಂದ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಜನಕ ಮಹಾರಾಜರು ಅವರ ಸಂದೇಹ ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ನೀಗಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಪರಮ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿದರು.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಬಯಸುವ ಸಾಧಕನಿಗೆ ವಿರಕ್ತಿ, ಸಮಚಿತ್ತತೆ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನ ನಿಯಂತ್ರಣ ಅತಿ ಪ್ರಮುಖ. ಪರಿಶುದ್ಧ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳ, ವಿರಕ್ತ ಹಾಗೂ ಸಂಸಾರ ಚಕ್ರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಉತ್ಸುಕನಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗೆ ವಿವಾಹ ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲದಿರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮೇಲಾಗಿ ಅದು ಸುತರಾಂ ವ್ಯರ್ಥವೇ. ಈ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಶುಕಮುನಿಗಳ ಜೀವನದಿಂದ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಜೀವನ್ಮುಕ್ತನಾದ ನಂತರವೂ ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗೌರವದಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕು. ನಾರದರು ಶುಕರಿಗೆ ವಿವರವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಕಾರಣ, ಅವರು ಗುರುವಿನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಜೀವನ್ಮುಕ್ತ ಶ್ರೇಷ್ಠರಾಗಿದ್ದ ಶುಕಮುನಿಗಳು ತಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ತೊರೆಯುವ ಮುನ್ನ ನಾರದರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಆ ದೇವರ್ಷಿಗಳ ಸೆಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು.

ಅಭಿಮಾನವು ಮಹಾತ್ಮರ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಪಲ್ಲಟಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ವ್ಯಾಸರು ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಬಹಳ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಋಷಿಗಳು ಮತ್ತು ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಶುಕಮುನಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೀವ್ರ ಅಭಿಮಾನದಿಂದಾಗಿ, ಶುಕರು ಅವರನ್ನು ಅಗಲಿದಾಗ ಅವರು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದರು. ಅತ್ತ ಶುಕರು ವಿರಕ್ತಿಯ ವಿಗ್ರಹವಾಗಿದ್ದರು; ತಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಲು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ವೈರಾಗ್ಯ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಲ್ಲಾಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಂದಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೇ, ವಿರಕ್ತ ಶುಕಮುನಿಗಳು ಅವರ ಕರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸುವಂತೆ ನಿಸರ್ಗದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ವಿನಂತಿಸಿದರು.

ಅಸಾಧಾರಣ ಮುನಿಗಳಾದ ಪರಮಪೂಜ್ಯ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಅಭಿನವ
ವಿದ್ಯಾತೀರ್ಥ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಗಳವರು 14 ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸನ್ನು ತಲುಪುವ
ಮುನ್ನವೇ ಸಂನ್ಯಾಸಾಶ್ರಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಪ್ರಪಂಚದ ಬಂಧನವನ್ನು ತೊರೆದು,
ಯೋಗದ ಪರಮ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ನೆಲೆಯಾದ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು 18 ವರ್ಷ
ತುಂಬಿದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಂದಿದ್ದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತರೂ, ತರ್ಕ ಮತ್ತು
ವೇದಾಂತ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಪಮ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಆಗಿದ್ದರು. ಪವಿತ್ರ ಶೃಂಗೇರಿ
ಶ್ರೀ ಶಾರದಾ ಪೀಠದ 35ನೇ ಜಗದ್ಗುರು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಾಗಿ 35 ವರ್ಷಗಳ
ಕಾಲ ಪೀಠಾಧಿಪತಿಗಳಾಗಿ ವಿರಾಜಮಾನರಾಗಿದ್ದು, ಆ ಪೀಠಕ್ಕೆ ಅಪಾರ
ವೈಭವವನ್ನು ತಂದರು. ಕರುಣಾಮೂರ್ತಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಗುರುಗಳವರು
ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಭಕ್ತರನ್ನು ತಮ್ಮ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಅನೇಕ ರೀತಿಗಳಲ್ಲಿ
ಉದ್ಧರಿಸಿದರು.

ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತಾವೇ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡ ಕಥೆಗಳ ಮತ್ತು ವೇದಗಳು,
ರಾಮಾಯಣ, ಮಹಾಭಾರತ, ಪುರಾಣಗಳು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ
ಕಥೆಗಳ ಮೂಲಕ, ಬಹಳ ಜಟಿಲವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕೂಡ,
ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೂ ಸುಲಭವಾಗಿ, ಅಂತೆಯೇ ಸಮಗ್ರವಾಗಿ, ಮನಮುಟ್ಟುವ
ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುವ ಸ್ವಭಾವಸಿದ್ಧವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಅವರು
ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಗುರುಗಳವರ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರವಚನಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ
ಅವರೊಂದಿಗೆ ಖಾಸಗಿ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಿಂದ ಆಯ್ದು ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು
ತಿಳಿಹೇಳುವ ಸರಳ ನೀತಿಕಥೆಗಳನ್ನು ಈ ಪುಸ್ತಕ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ.

ISBN 978-81-950399-9-9

9 788195 039999